

ရေယုမင်းသျှင်

ဤမြေမှ သဗ္ဗံ

BURMESE
CLASSIC
.com

သို့တာဝန်ခံရေးသုံးဝါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမှုဆန့်ကျင်၊ အဆိုပြုငါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်စာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသောဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

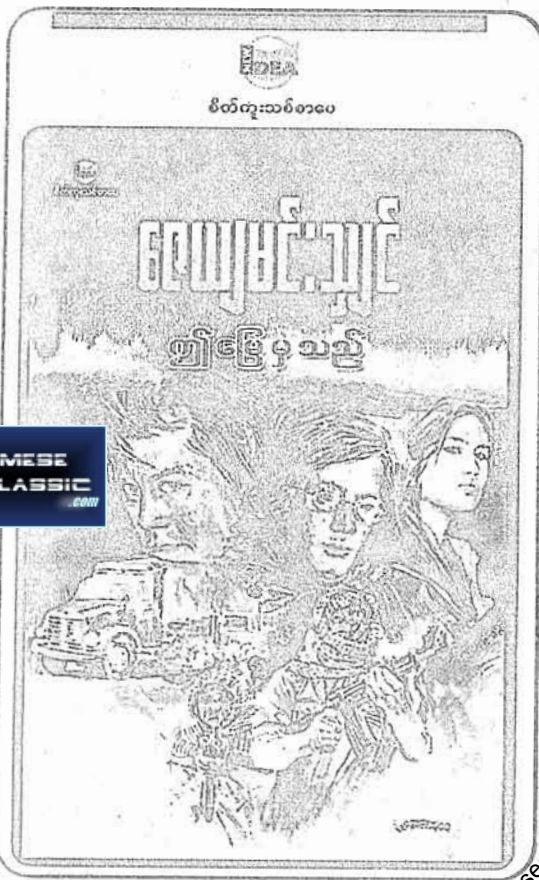
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စားကြံ့ဖြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ဧည့်သည်များအပေါ်တော်ဖြင့်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

BURMESE CLASSIC .COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၂၄၀၂၁၀
အခွင့်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၂၈၀၃၁၀

စီစဉ်သူ ။ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ။ ၂၀၁၁၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်စု ။ ၅၀၀
မျက်နှာဖုံး ။ မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာစီ ။ **Welfare**
အတွင်းဖလင် ။ **Quality**

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၄၇)
အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ကျပ်

၀၉၅ - ၈၃

ဧေးယုမင်းသျှင်
ဤမြေပွဲသည်/ ဧေးယုမင်းသျှင် -ရန်ကုန်၊
စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၃၃၇-စာ ၊ ၁၂စင်တီ x ၁၈စင်တီ။
(၁) ဤမြေပွဲသည်

စင်လျှင်း၍...

[၁]

ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းဆိုသည်တို့ကို ကာလအတန်ကြာခြား
ပုံပြီးမှ ပြန်လည်ဖော်ထုတ် ရေးဖွဲ့ဖန်တီးတင်ပြရာ၌ မလွဲမသွေကြုံရ
သော အခက်အခဲကလေးများ ရှိနေတတ်ပါသည်။ ရေးဖွဲ့သူသည် ထိုထို
ကခက်အခဲ၊ အဖုအထစ်လေးများကို အထုံးပြေအောင် ကိုယ်စွမ်း
ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးပမ်းသမုပြုရခြင်းလည်း ဖြစ်ရိုးထုံးစံ။

ဦးစွာရင်ဆိုင်ရသည်က-ဖြစ်ရပ်မှန်ဟုဆိုအပ်သော အကြောင်း
ပုံကြီးအား မည်မျှအထိ ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ တင်ပြမည်နည်းဟု အဆုံး
ကဖြတ်ပြုရသည့် အရေးဖြစ်သည်။ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးအား ဖြစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကွက်များခွဲလျက် အကြောင်းစဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် အရေလည်၊ အပတ်
စေ့အောင် ဆစ်ဆစ်ပိုင်းပိုင်းတင်ပြမည်လား။ ဘက်စုံ၊ ထောင့်စုံ၊ အခြေ
အနေမျိုးစုံက ရုပ်စုံမှန်ပြောင်းကြည့်နေရသလို စုံတကာစေ့အောင် ဖော်ပြ
မည်လား။ ပိုင်း၌၊ ကန့်၌ သင့်လျော်ရာကိုသာ ကောက်နုတ်ရေးဖွဲ့
မည်လား။ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်၏ အကျယ်အဝန်းနှင့် ကာလ၏အနံ့အလျား
ကို လိုသလို ချိန်ဆတည်းဖြတ်၍ ဖန်တီးမည်လား။ ရေးဖွဲ့သူ၏ ဦးနှောက်
နှင့် ရင်တို့ နှစ်ကိုယ်ကြား၊ နှစ်နားပြုရတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကမူ မိမိအသိပေးတင်ပြလိုသည့် ပဓာနဦးတည်
ချက် (Main Theme) နှင့် စပ် ဆိုင်သမျှကိုသာ စိစစ်သန့်စင်၍ ကျစ်ကျစ်
လျစ်လျစ် အကိုးအကားပြု ရေးဖွဲ့ရခြင်းကို ပို၍အားလျှော့သန်သည်။

ဒုတိယအခက်အခဲမှာ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတည်ရာ ကာလ၊
ဒေသ၊ ပယောဂ နောက်ခံဝန်းကျင်များကို စိစိပြည်ပြည်၊ သိုင်းသိုင်း
ပိုင်းပိုင်းဖြစ်ရလေအောင် ကြီးကြီးကုတ်ကုတ် ဖွေရှာအပုံအဖိုးပြုရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ရေးဖွဲ့တင်ပြလိုသည်ဇာတ်လမ်း (Plot) နှင့် ဦးတည်ချက်
(Theme)၊ အကြောင်းခံစကား (Message) စသည်စသည်တို့၏ အကျယ်
အပြန့်၊ ထုထည်ကြီးမားလေ၊ အကိုးအထောက်၊ မှီငြမ်းပြုရာ နောက်ခံ
ကား၏ နယ်နိမိတ်အလျားက ခရီးဆန်လေဖြစ်ရာ ဖြစ်စဉ်မှန်၊ အချက်
အလက်မှန်၊ စာကိုး စကားကိုး ခိုင်ခံ့အားကောင်းစေမှုကို အထူးဂရု
ပြုရတတ်ပါသည်။

ရည်ရွယ်ရင်းဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ရသည်ထက် ပို၍
စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ ဇွဲတို့ကို အရင်းအနှီးပြုရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်တို့ကား ဝဋ်ကြီးစွာပင် ထိုသို့ လုံ့လပြုရေးဖွဲ့ရသည်ခဲလျော်
ပျော်မွေ့တတ်ရာ ရသစာပေ၏ အရသာကို ခံတွင်းပျက်စေသည်အထိ
လောမကြီးမိဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းကြီး ဇက်သတ်နေရစေရပါသည်။

တတိယမှာ ဖြစ်ရပ်မှန်တွင် အကြောင်းစပ်နှီးနွယ်ရာရာ ပုဂ္ဂိုလ်၊
မြို့ရွာဒေသ၊ အချိန်ကာလ စသည်စသည်တို့အား မူရင်းအတိုင်း သုံးစွဲ
ဖော်ပြမည်လား။ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်ကိုသာ ပဓာနပြု၍ သင့်လျော်ရာရာ
တို့၌ အပြောင်းအလဲပြုကာ သင်္ကေတများ၊ နာမ်စားများ၊ အညွှန်းများ၊
အမည်ဂုဏ်များ၊ အတိုကောက်စကားသုံးများကို အစားထိုးရေးဖွဲ့မည်
လား။

တိကျမှုအပေါ်မူတည်၍ တန်ဖိုးအလေးအပေါ့ ကွာခြားမြဲ
ထုံးစံဖြစ်ရာ လွန်စွာအလေးအနက်ထား စဉ်းစားရသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်
ဖြစ်ပါ၏။ နောက်ဆက်တွဲဝယက်၊ ပဲ့တင်သံ၊ လှိုင်းတံဖိုးများ ရှိတတ်
လေ၍လည်း သတိကြီးကြီး၊ သတိပြု၍ ထားရလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကမူ ဖတ်သူ၊ နာသူရင်သို့ မိမိကမ်းဆင့်လိုသော
ပုဒ် (Message) နှင့် ဦးတည်ချက် (Theme) ကိုသာ မျှဝေလိုရင်းဖြစ်
ရာ ဇာတ်လမ်းပါဇာတ်ဆောင်တို့၏ အမည်၊ ကာလ၊ ဒေသ၊ အခြေအနေ
တို့ကို သင့်နှီးရာရာ အပြောင်းအလဲပြုတင်ပြရန် ကြိုးစားမြဲဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ခံကား၏ ပီပြင်ထင်ရှားမှုအတွက်ကိုမူ တိကျ
ပိုင်သမျှ တိကျစေရန် ဖွေရှာကြိုးကုတ်၍ စိစစ်ဖော်ပြနိုင်ရန် ကြိုးစား
သည်။ ဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ်ဆောင်တို့၏စရိုက် ဖွံ့ဖြိုးစေမှုအတွက် သင့်နှီး
ရာရာ အားဖြည့်ဇာတ်ဆောင်များကိုလည်း လိုအပ်သလို စိတ်ကူးဖြင့်
ဖန်တီးထည့်သွင်းကာ စရနယ်ရေးဖွဲ့ရသည်ကို နှစ်သက်တတ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပဝာနနှင့် အလေးအနက်အပြုအပ်ဆုံး အရေးကြီးသည့် အချက်မှာ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းဆိုသည်ကို မည်သည့်အကြောင်းရင်း အခြေခံဖြင့် ရေးဖွဲ့မည်နည်း။ မည်သည့်စေတနာက အနိုးအဆော်ပြု၍ ရေးဖွဲ့သနည်း။ ရေးဖွဲ့သူက မည်သည်ယုံကြည်မှုဖြင့် ရုပ်တည်ရေးဖွဲ့ သနည်း။

အရေးဖွဲ့ခံ ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ် မလိုလားအပ်သည့် ပုဂ္ဂလိက အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ဖွဲ့နှောင်းခြင်းမခံရအောင် မည်သို့ အကာ အကွယ် ပြုရေးဖွဲ့မည်နည်း။ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းဆိုသည်ကို ဖော်ထုတ် ရေးဖွဲ့ဖန်တီးလိုက်၍ ဖတ်သူ၊ နာသူတွင် မည်သို့သော အကျိုးတစ်စုံ တစ်ရာ ရစေနိုင်မည်နည်း။ ထိုထိုအချက်များကို ချင့်ချိန်ရခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

စာပေလောကတွင် ဖြစ်ရပ်မှန် (True story) ကို အခြေခံ သော ရသစာပေဖန်တီးမှု ပေါ်ထွန်းအားကောင်းခဲ့သည်မှာ ကြာတောင် ကြာခဲ့ပါပြီ။ The New Journalism ဟူသော အရေးအသားပုံစံသစ် သည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်များအတွင်းက စတင်သန္ဓေတည်ကာ ၁၉၆၀ ခုနှစ် များအတွင်းတွင် လေးစားဂရုပြုခံရသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိ လာလျက် ဖွံ့ဖြိုးကျယ်ဝန်းလာခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာ့စာပေရှုခင်းတွင် မြင်သာ တွေ့သာနိုင်သည်။

သို့တစေ မျက်မှောက်ခေတ်မြန်မာစာပေနယ်၌ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာပေ (Biogr-aphy)၊ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းဇာတ်လမ်း (True Criminal Case) နှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်အပေါ် အခြေခံသော ရသဟန်အရေးအဖွဲ့တို့ အကွဲ အပြားမရှိ၊ ရောထွေးယှက်တင်ရှိဆဲဟု ယူဆရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ 'သူလိုလူ'၊ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်၏ 'နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု'နှင့် စာရေးဆရာကြီး ဖုန္ဒ၏ 'သံနှင့်သွေး'၊ 'မိုးယံသို့ချီ'၊ 'ငါ့သွေး ငါ့စား ငါ့ရောဂါဝတ်' တို့ကို ကွဲကွဲပြားပြားသိ၍ ခံစားနှစ်သက်သူ၊ ဝင်စားမြတ်နိုးသူတို့ အတန်နည်း နေသေးသည်ဟု ဆိုပုံသည်။

သည်တွင် ဖြစ်ရပ်မှန် (True Story) ကို အခြေခံပြု၍ ရသ စာပေတစ်စုံတစ်ရာ အသစ်ပြုစုဖန်တီးရေးဖွဲ့သူတို့က မျက်မှောက်ရေ ပန်းစားနေသော 'ဖြစ်ရပ်မှန်ရာဇဝင်မှုခင်း' ဆိုသည်များနှင့် ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်သွားမည်ကို အစိုးရိမ်ပိုမိရသည်။ စည်းချင်း၊ ဘောင်ချင်း၊ နယ်နိမိတ်ချင်း နီးကပ်လွန်းသော်လည်း တင်ပြပုံချင်း၊ အားထုတ်ကြိုး ပမ်းမှုချင်း၊ စေတနာချင်း အနှိုင်းအထပ်မပြုစကောင်းဟု ယုံကြည်၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကမူ ...

ဖတ်သူ၊ နာသူအတွက် စေတနာကောင်းအခြေခံဖြင့် လက် တို့ချောပြုလိုသည်လိပ်ပြာ နိုးထလာ၍ ရင်တွင် ထိထိခိုက်ခိုက်ခံစားရ လွန်းသည်အခါ မျက်မှောက်နှင့် အနာဂတ်ကာလအကျိုးအတွက် မေ့ လျော့လျော့လျည်း တိမ်ကောပပျောက်မသွားစကောင်းသည့် အတိတ် ဖြစ်ရပ် တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ဆင့်ကမ်း နီးနှောလိုသည်အခါတိုင်း ဖြစ်ရပ်မှန် အခြေခံရသစာပေအဖွဲ့အနွဲ့ပုံစံဖြင့် ရေးဖွဲ့တင်ပြရန် တခုတ် တရကြိုးပမ်းမြဲဖြစ်ပါသည်။

ဗိုဗိုဗို

'ဤမြေမှသည်' သည် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို နောက်ခံပြု၍ စာရေးသူက စိတ်ကူးဖန်တီးရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

အခါတစ်ပါး၌ ...

ရေးဖွဲ့သူသည် နိုင်ငံဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် 'ဤမြေမှသည်' ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းထုပ္ပတ်ကို ရှာရှာကြံကြံ၊ တော့တော့တင်တင် ကြံမိခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြစ်၏။

၁၉၆၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလအတွင်းက မန္တလေးခရိုင်၊ ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်၊ ကျောက်ခိုင်းကော်ပိုရေးရှင်းပိုင် ထုံးဘိုကျောက်ခိုင်းမှ ကျောက်ခိုင်းလုပ်သားကြီး (၁၉) ဦးတို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂျပန်တို့စစ်ရှုံး၍ ထွက်ပြေးဆုတ်ခွာရင်း ရတနာသေတ္တာများ မြှုပ်နှံထားပုံသည်ဆိုသည် နေရာအား ရှာဖွေတူးဖော်ခွင့်ပြုပါရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

စူးစိုက်စွဲမြဲသောလုံ့လသည် အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့ပါ။

လုပ်သားကြီးတို့က ထိုထိုရတနာပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံခဲ့သည်ဆိုသည့် မြေနေရာကို အတိအကျ ဖော်ထုတ်ရှာတွေ့ခဲ့ပါသည်။ ပေနှစ်ဆယ်ဝကျယ်၊ ပေသုံးဆယ်အနက် မြေကျင်းကြီးအတွင်းမှ ရတနာပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်စေားခဲ့သည့် လူအရိုးများ၊ ဂျပန်စားရည်များ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ သဗ္ဗန်ပေါင်းတို့ကိုလည်း တူးဖော်ရရှိခဲ့သည်။

ပေသုံးဆယ်အနက်အရောက်၌ မြေကျင်းကြီး၏အောက်ခြေကို ဝိုက်လပ်မြေသရွတ်ဖြင့် သမံတလင်း (ကွန်ကရစ်) ကိုင်လျက်ထားသည်။ မြေကျင်းကြီး၏ တစ်ဖက်နံရံ ကျောက်တောင်မျက်နှာပြင်အား လိုဏ်ပေါင်းတူးဖောက်လျက် ကွန်ကရစ်ဖြင့် ပြန်လည်ပိတ်ဆို့ထားခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ရတနာပစ္စည်းများသည် မြေကျင်းကြီး၏အောက်ခံ ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းပြင်ထုကြီးအောက်တွင် ရှိလေသလော။

ကျောက်တောင်မျက်နှာပြင်ကို ဖောက်တွင်းလျက် ကွန်ကရစ်ကြမ်းဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသည့် ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း၌ပင် ရှိလေသလော။

ရတနာပစ္စည်းများသည် အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေပါသလော။ ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းနှင့် နံရံများ၌ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သည် မြေမြှုပ်ခိုင်းတွေ၊ လျှို့ဝှက်ခိုင်းတွေ ဆင်မထားနိုင်ဘူးလော ...
လော ... လော ... လော။

မည်သူမျှ အဖြေရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ရသော ပဟေဠိများဖြစ်သည်။
ဤသို့ဖြင့် ဇာတ်လမ်းက တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့ရသည်။

သို့ပင်ဖြစ်လည်း ...

အသင့်ယုတ္တိအတန်အသင့်ရှိသော ဤ 'ရတနာပုံပြင်' က ကျွန်
တော်တို့ရင်နှလုံးထောင့်ထဲ၌ စွဲမြဲခိုကပ်နေရစ်ခဲ့သည်။ ပုန်းဝပ်မိတွယ်
အောင်းနေခဲ့သည်။ ယနေ့ထက်တိုင်လည်း စွန့်ခွာမသွားသေး။

"၁၉၄၂ မှသည် ၁၉၄၅ အထိ ဂျပန်ခေတ် သုံးနှစ်သုံးမိုးကာလ
အတွင်း၌ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် အာရှနိုင်ငံများအနက် အသင့်အတင့်
ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်ဟု ဆိုနိုင်ရာသော မြန်မာပြည်သည် ဖက်ဆစ်
တို့၏ သွေးစုပ်ဝါးမျှမှု သံဖနောင့်အောက်၌ ပြာပုံအတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ခရုဆံကျွတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပြည်သူတို့ ကုန်းကောက်စရာမရှိ၊ ကျပ်တည်း
ဆင်းရဲမွဲတေ ခဲ့ကြရသည်။ သည်နိုင်ငံ၏ အဆီအနှစ်၊ ဩဇာအမြှော့
ရတနာများကိုသာ ဤသို့ကေန် မြှုပ်နှံထားခဲ့ရိုး အမှန်ဆိုလေလျှင် ..."

ဤသို့ဖြင့်လျှင် ...

'ဤမြေမှသည်' ကို ကြိုးပမ်းရေးဖူးမိရတော့သည်။

ဓိဓိ ဓိဓိ

ကျွန်တော်တို့၌ ခိုင်မာစွဲမြဲသော ယုံကြည်မှုတွေရှိသည်။
ထက်သန်ပြင်းပြသော ခံယူချက်တွေ ထားဆဲ။
မိုးကြားသော ဝေတနာစိတ်ထားတွေ ရှင်သန်နေလေပြီ။
ထိုသို့သာ ဆိုပါရစေ ...။

ကျွန်တော်တို့နိုင်သည် တိုင်းခြားသားတို့၏ တစ်ပါးကျွန်ပြုမှု
ကို နှစ်ရာချိန် ခါးစည်းခံခဲ့ဖူးသည်။ ၁၈၂၄-၁၉၄၈ ကာလအတွင်း
နှစ်ပေါင်း ၁၂၄ နှစ်မျှ ကျွန်သက်ရှည်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်အထဲ၌ ၁၉၄၂-
၁၉၄၅ သုံးနှစ်ရာသီတွင် ဖက်ဆစ်မိစ္ဆာဂျပန်တို့၏ ဓားမိုးထားသော
သံဖနောင့်အောက်ဝယ် သက်ဆင်းကျရောက်ခဲ့လေ၍ နိုင်ငံအလုံး 'မွတ်
ကျောပြာဖု၊ ခရုဆံကျွတ်' ဘဝဆိုးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရသေးသည်။

ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ မြန်ဝင်လာသည်။ ၁၉၄၈ တွင်မှ အကြောင်းမဲ့လွတ်လပ်ရေးကို အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ရခဲ့၏။ ပေးဆပ်လိုက်၊ စတေးလိုက်ရသည့် သွေး၊ ခွေး၊ မျက်ရည်၊ ဘဝ၊ အသက်၊ စည်းစိမ်တွေ နည်းရောသလား။ အသင်္ချေအနန္တ ... အနုတဂ္ဂမ ... များမှများ ...။

တစ်ပါးကျွန်ုပ်တို့ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေကလည်း ဒုနှင့်ဒေး။ အမျိုးသားဥပသိ (National Identity) နှင့် အမျိုးသားစရိုက် လက္ခဏာ (National Characteristics) တွေ ကွယ်လုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုး၏ပုံရိပ် (State & National Image) ညှိုးနွမ်းသေးသိမ်ခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီအလယ်၌ မဖွယ်မရာ၊ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်၊ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်း နေခဲ့ရသည်။

ဤမျှသာလော ...။
အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်တွေ ရုပ်ပိုင်းပေါင်း၊ နာမ်ပိုင်း (အသံ၊ အတတ်ပညာပိုင်း) ပါ ပျောက်ဆုံးပျက်စီး ခြွပ်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ ဆိုပါစို့ ...။ ခမ်းခမ်းနားနား မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးပညာ ရပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ချည်ချည်နဲ့နဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ပေ၊ ပုရပိုက်တွေ ကွယ်ကုန်သည်။ ဆရာစဉ်သမားဆက် အမွေမဲ့မည့် မျိုးနွယ် အစဉ် ပါးလျှဲခဲ့သည်။ 'ဗိဇ္ဇော' ဟူသော ဝေါဟာရဆိုခြင်းဖြင့် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့၊ နှိပ်နှိပ်နယ်နယ် ပညတ်သံထားရချိန်၌ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးပညာဖြင့် ကုသခံရန်ပင် ကိုရွှေမြန်မာတို့ ရှက်စနိုးခဲ့ကြသည်။ မြန်မာ့နား၌ ကြား၍မျှပင် မလျော်ရာ။

တစ်ခုပဲ ပြောကြည့်လိုက်ပါဦးမည်။ မြန်မာ့ 'အဂ္ဂိရတ်ပညာ' ...။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မပြီးလိုက်ပါနှင့်ဦး ...။

ယနေ့သိပ္ပံပညာနှင့် နည်းပညာတွေ (Sciences & Technologies) ဤမျှရှေ့တန်းရောက်၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေသောခေတ်ကြီး၌ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်သိပ္ပံပညာရှင်၊ မည်သည့် နိတယံဆရာတော် ပေးပါမောက္ခကြီးတွေက သံကို ရွှေဖြစ်အောင် ပြုနိုင်ကြသနည်း။

ဟုတ်ကဲ့ ...။ ရှေးက မြန်မာကြီးတို့ အဟုတ်တကယ်ပြုစွမ်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။

'ပြဒါးသေက တစ်ဆွေဝ

သံသေ တစ်ပြည်ဝ'...သတဲ့။ သံကိုပင် ရွှေဖြစ်အောင်ပြုစွမ်းနိုင်သော အဆင့်လွန်တာတုပေး သိပ္ပံပညာရပ်ကြီးတစ်ခု၊ လက်တွေ့အသုံးချ ကုန်ထုတ်တာတုပေးပညာရပ်ကြီးတစ်ခု မြန်မာ့နယ်ပယ်မှာ အမှန်တည့်နေပါလေသည်။ လုပ်နည်းတွေရှိသည်။ ထုံးနည်းစည်းကမ်းတွေရှိသည်။ စံနှုန်းတွေရှိသည်။ သတ်မှတ်ချက်၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေရှိသည်။ ကန်သတ်ချက်တွေ၊ တားမြစ်မှုတွေရှိသည်။ ရှေးဆရာအစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည့် ပညာဘဏ်တိုက် 'ပေ၊ ပုရပိုက်၊ ပုတ်တမ်း၊ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်' တွေ တကယ်ရှိ၊ အဟုတ်ရှိနေပါသည်။

သို့တစေ ကျွန်တော်များ နောင်လာနောက်သားတို့ကား ထိုပညာရပ်ကြီးအနားသို့ပင်လျှင် မသိမကပ်နိုင်ကြပြီ။ 'မစားရသည့် သမုန်သီး ချဉ်သည်' ဟု သမုတ်လျက် 'ယုံတမ်းပုံပြင်တွေပါကွာ' ဟု ရယ်သွမ်းသွေး၊ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြသည်။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုထိုကမ္ဘာ့အဆင့်လွန် မြန်မာ့လောကဓာတ်ပညာ 'အဂ္ဂိရတ်ကျမ်း' စာတစ်ပိုဒ်မှ စကားသုံးတစ်ခုမျှကိုပင်လျှင် အနက်မထင်နိုင်လေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြခြစ်၍လည်း ပညာရပ်၏အနှစ်သာရကို ထောက်စမ်းသိမိဖို့ကား ဝေးစွာ
ခြောက်ပါး။

သည်သို့လျှင်ဖြစ်စေအောင် တစ်ပါးကျွန်ဘဝ 'ကျွန်စိတ်' တွေ
က မှိုင်းတိုက်ခဲ့သည်ကိုးလေ။

ထားလိုက်ဘိဦး...။

သည်ပြေ၊ သည်ရေ၊ သည်နိုင်ငံကို တဒက်ကျွန်ပြုရခိုက် ဤ
မြေမှသည် အဆီဩဇာ၊ အနှစ်အသား၊ အမြေတေ၊ ရတနာမှန်သမျှ
တို့ကို ခိုးကြဌက်ကြသည်။ သိမ်းကြဆည်းကြသည်။ ကဲ့ကြဆောင်ကြ
သည်။ လူကြယက်ကြသည်။ ဖျက်ကြဆီးကြသည်။ နှစ်ထောင်ချီ၍ ခမ်း
နားကြီးကျယ်ခဲ့ဖူးသော ပြည့်စည်းစိမ်း၊ ပြည့်ဝမ်းကိုဖောက်လျက် သူတို့
နိုင်ငံ၊ သူတို့အကျိုးအတွက် တမက်တမောပြုရက်ခဲ့ကြသည်။

နန်းစဉ်ရတနာ ပြည်တန် 'ငမောက်' ပတ္တမြားကြီး ဘယ်ရောက်
နေသနည်း။

ကုန်းဘောင်မင်းရိုးအနွယ်တော်ဝင် ရှေးမင်းအဆက်ဆက်တို့
၏ ဘိုးတော်၊ ဘေးတော် မင်းဂေရာဇ်များ၊ အဂ္ဂမဟေသီများ၏
ကိုယ်စားတော် ရွှေသားရုပ်တုတော်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကို မြန်မာပြည်
သိမ်းပိုက်ရေးတာဝန်ခံ ကာနယ်စလေဒင်နှင့် အရပ်ဘက်မြို့ပြအုပ်ချုပ်
ရေးတာဝန်ခံ ဆာရစ်ချပ်တင်ပယ်လ်တို့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများနှင့်တကွ
လက်ခံသိမ်းဆည်းသွားခဲ့ရာမှသည် ယခုအခါ အဘယ်နေရာရောက်နေ
ပါသနည်း။ ကမ္ဘာ့ မည်သည့်ပြတိုက်ကြီး၌ ထိန်းသိမ်းထားပါသနည်း။
အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘက်ကင်ဟမ်နန်းတော်ကြီး၏ မည်သည့်အဆောင်၌ စံနေ
တော်မူပါသနည်း။ 'ငမောက်' ရော၊ 'ဇေယျာရာဇ်ရွှေစင်ရွှေသားအတိ အချိန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀၀ နီးပါးမျှရှိသည့် ကုန်းဘောင်ဆက်မင်း၊ ဝိပုရားရုပ်တုတော်များ
ရော မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်မရောက်။ အဘယ်သို့ ပျောက်ပျက်ကုန်ပါ
လေသနည်း။

သမိုင်း၏မြှုပ်ကွက်တွေက များတွေလွန်းလှသည်။

'ဤမြေမှသည်' သည် ဆိုခဲ့ပါ သမိုင်း၏ မြှုပ်ကွက်များအနက်
ပု အကြောင်းထုပ္ပတ်တစ်ခုကို အမူကွန်းတင်ခြင်းလည်း မည်ပါ၏။

ဓိဇ ဓိဇ ဓိဇ

ဆောက်ရေးနှင့် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ဖွံ့ဖြိုးရေးတို့အတွက်
အထောက်အပံ့ကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေလော'... ဟု တစ်ဆင့်မြှင့်၍ အတွေး
ရင့်မိခဲ့ကြမည် ဆိုပါလျှင် ...

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်ရွယ်ရင်းသို့ ရောက်ပြီဟု ဆိုပါမည်။ ။

'ဤမြေမှသည်' သည် ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုနောက်ခံပြု၍ စာရေးသူ
က ကွန်မြူရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာဖြစ်သည်။

'ဤမြေမှသည်' ကိုဖတ်၍ ဤမြေ၌ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကိုး
ဟု အမှတ်ထင်ထင် သတိမူမိလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ ရေးသားရကျိုး
နပ်၍ ဝမ်းမြောက်မိပါမည်။

ထို့ထက်ပို၍မူ 'ဤမြေ၌ ဤအရာမျိုးတွေကို စနစ်တကျ
သုတေသနပြု ရှာဖွေဖော်ထုတ်၍ သည်သို့သော နိုင်ငံပိုင် မြုပ်ကွယ်နေ
သော ရတနာတွေကိုများ အမှန်ရရှိခဲ့ပါသော် နိုင်ငံတော်သစ်တည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေစာ

ဘယ်အရာမဆို 'ရာသီ' ဆိုတာရှိတယ်။

မိုးကောင်းကင်အောက်က ဘယ်ကိစ္စမဆို 'အချိန်' ဆိုတာ ရှိတယ်။ မွေးဖွားလာဖို့အချိန်၊ စိုက်ပျိုးဖို့အချိန်၊ စိုက်ထားတာတွေကို ခူးဆွတ်ဖို့အချိန်၊ ဖြိုချလိုက်ဖို့အချိန်၊ တည်ဆောက်ဖို့အချိန်၊ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရဖို့အချိန်၊ က၊ခုန်နေဖို့အချိန်၊ ကျောက်ခဲတွေကို လွှင့်ပစ်ရဖို့ အချိန်၊ ကျောက်ခဲတွေကို စုဖို့အချိန်၊ သိမ်းဆည်းထားဖို့အချိန်၊ ဆုတ်ဖြဲ ရဖို့အချိန်၊ ချုပ်လုပ်ရဖို့အချိန်၊ နှုတ်ပိတ်နေရမယ့်အချိန်နဲ့ စကား ပြောရမယ့်အချိန် ... ။

နိဒါန်း

‘သေမင်းတမန်’

(၈ မတ်၊ ၁၉၄၅ - ၉ မတ်၊ ၁၉၄၅)

□

နေဝင်တော့မည်။

အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၌ ပုဂ္ဂန်ဆီသွေးအရောင် နေလုံးရဲရဲ ကြီးမားတင်ထားသည့် စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်ရိုးကြီးကား အိပ်ရာဝင်ပြီးစ ပိုက်ဖျဉ်းနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးနယ် ပန်းပန်းရိရိ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ အမှောင်က တစ်စစ စုပ်ဖျိုနေသဖြင့် ညရိဆည်းဆာ၏ အလင်း လည်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း မှိန်ဖျော့ချင်လာသည်။

တောင်ရိုးအခြေတွင် ခွေကာဝိုက်ကာ ဖျင်းရိဖျင်းတွဲ တငြိမ်ငြိမ် ဖုံးဆင်းနေသည့် ဝေရာဝတီသည် ဆည်းဆာရောင်တွင် တလက်လက်လင်း နေဆဲ။ မြင်ကွင်းကား မှန်မှန်ရိရိ ဝေဝါးစွာ မြူပြာပြာတို့ရောယှက်၍ ညိုညိုမှိုင်းနေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄ * ဇေယျာဏ်သျှင်

အရှေ့နားဆီတွင် မြေအပြင်မှ စုံစုံတက်ကာ အထီးတည်းမို့ ထွက်နေသော မန္တလေးတောင်တော်နှင့် စေတီများကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ တောင်မင်း၏အခြေတွင် မြို့နိုးတို့ရစ်သိုင်းလျက် စောင်းတန်းတစ်လျှောက် နှင့် တောင်တော်ဦးမှစေတီများ၌ မီးရောင်လက်လက်လင်းနေသည်။ စစ်၏ ဘေးဒဏ်ဖြင့် ပြိုပျက်ပုံပင်နေသည်တိုင် မန္တလေးကား ဓမ္မရိပ်၌ ဇွဲခတ် အားတင်းထားနိုင်သေးဟန်ရှိသည်။

ကမ္ဘာစစ်မီးကြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကူးစက်လာခါစကပင် ဂျပန် လေယာဉ်များနှင့် မဟာမိတ်လေယာဉ်များ၏ ရက်ရက်စက်စက်ပစ်ခတ် ချေမှုန်းမှုဒဏ်ကို အဓိကပစ်မှတ်အဖြစ် ငုတ်တုတ်ခံခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ကြွင်းများကား အဝေးမြင်ရှုကွင်း၌ပင် မတင့်တယ်။ အပြိုပြိုအလဲလဲ အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ်။

မီးလောင်ပြင်မြင်ကွင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ထွန်းညှိမှုဖော် ထားသည့် ဆီမီးတိုင်ကလေးများအား မန္တလေးတောင်တစ်ခုလုံး၌ တလင်းလင်းတလက်လက် မြင်တွေ့နေရသည်ကသာ မန္တလေး၏ အသက် ဓာတ်တငွေ့ငွေ့ ရှင်သန်နေသေးကြောင်း သက်သေဖြစ်နေသည်။

သည်မှာဘက်တွင် အောင်ပင်လယ်လယ်ကွင်းများက ဂြမ်းရိုးမ တောင်ခြေအထိ တစ်ပြန့်တစ်ပြောတည်နေသည်။ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့အောက်၌ အပြေးအလွှားရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းများသည် တလင်းများ၊ ကောက် ရိုးပုံများ၊ မီးခိုးတလူလူလယ်တဲများနှင့် လက်စမသိမ်းရသေးသည့် သက် ငြိမ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

ကျနေ၏အလင်းက တရိပ်ရိပ်မိုန်လာနေသည်။

ဝမ်းနာ၍ အလေးအပေါ့သွားရန် အကြောင်းပြလျက် သူနှင့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မင်မင်သော တပ်ကြပ်ကလေးရှိဂေဟာရှစ်ကို ခွင့်တောင်းကာ အလုပ် ပွင်မှ သူထွက်လာသည်ကပင် အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် နေမဝင်မီ ငယ်ကစသတ်ရမည့် သူတို့လုပ်ငန်းကြီးအပေါ် အားလုံးကပင် အထူးအာရုံ နိုက်ကာ လုပ်ကိုင်နေကြရသဖြင့် သူပျောက်နေသည်ကို ချက်ချင်းတော့ ငတ်တားမိဦးမည်မထင်။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်လကျော်ကပင် သူနှင့်အတူ သီးသန့်ရွေးထား လည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် သူတို့အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကာတို မိန့်ဦးစီးသည့် မြန်မာလုပ်သားများ ထုံးဘိတွင်တပ်ခွဲထားသည့် ယန္တရား တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဥချီရာစံ၏ မြန်မာလုပ်သားများ တစ်ရာဦးဆယ်ကျော် မှုန်ကို အသုံးပြုကာ နေ့ည အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် ပြုလျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းကြီးကို ယနေ့ညနေတွင် အပြီးသတ်ရမည်ဟု သူသိ ကားသည်။

နံနက်စောစောက တပ်ကြပ်ကလေး ရှိဂေဟာရှစ်ကို သူဝယ် နိုင်းထားသည့် ကြက်ဥခြင်းများ အပ်ချိန်ကပင် တပ်ကြပ်ကလေးက ငမုတ်မထင်ပြောသည်ကို သူကြားခဲ့သည်။ ခါတိုင်း 'ဟန်ယုနေ့ကာဒို (ပွေးရပ်ဌာနေ)' ဆိုသည့် သိချင်းကလေးကို တအေးအေးဆိုကာ စိတ် မကလက်အေးရှိလွန်းလှသည့် ဗိုလ်မှူးကာတိုမိန့်ဦးပင်လျှင် သည်ကနေ ပြုံးပြေးလွှားလွှား ဈာများနေသည်။ မန္တလေးက ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ကိုယ်တိုင် သည်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသည်ဖြစ်၍လည်း သည် မှု အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်နေကြရခြင်းဖြစ်မည်။

“ကိုရိုနိစ် ... ဒီကနေ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကျွန်တော့်အနားမှာ ပါကူပါ။ သိပ်ပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ အလုပ်ခွဲတဲ့အချိန်မှာ ဗိုလ်မှူးကာတို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မိချစ်ရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေသယ်ဖို့ ရုံးကိုလာခဲ့ပါ။ တပ်ကြပ်ကြီး အာဆာ ဒါစံကိုလည်း ပြောထားပြီးပြီ။ ကိုရိုနိုနံယုံကြည်ရတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်လည်း ခေါ်လာခဲ့ပါ။”

“ဟိုက်”

တပ်ကြပ်ကလေးရှိဂေဟာရစ်က အလုပ်မခွဲမီကပင် သူ့ကို ကြိုပြောထားသည်။ သည်တပ်ကြပ်ကလေးနှင့် သည်အင်ဂျင်နီယာတပ် ဗိုလ်မှူးကားတိုမိချစ်တို့သည် သူ့အပေါ် ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါခဲ့သည်မသိ။ အလွမ်းသင့်လွန်းလှသည်။

သူ့ကို သည်ဂျပန်တပ်သို့ အလုပ်သမားအဖြစ် အပ်နှံပေးခဲ့သည့် သူ့အစ်ကိုပမ်းကွဲ ကိုဖိုးလွန်းနှင့် သူ့အစ်ကို၏ဆရာ ရိက္ခာနှင့် ထောက်ပံ့ရေးတပ်အရာရှိ ဗိုလ်မှူးဆူဂါဒိုစိတို့၏ ဖျက်နှာကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သည်မျှ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသည့် ဂျပန်ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကျပ်ကြီးအတွင်း သည်အလုပ်ရလေမှ လူလည်းမပင်မပန်း။ စားဝတ် နေရေးလည်း ချောင်လည်စပြုခဲ့ရသည်ကား အမှန်။

သူ၏မွေးဖွားတတ် သည်ရပ်သည်ရွာတွင် သူတို့လိုအပ်သော ရိက္ခာပစ္စည်းနှင့် အလုပ်သမား၊ လှည်းယာဉ် စသည်များကို အလွယ်တကူ အဆင်ပြေစွာ ရှာဖွေစီစဉ်ပေးနိုင်နေ၍လည်း သူက မြန်မာအလုပ်သမား၊ အလုပ်ကြပ်များထက် ပို၍နေရာရကာ နူး၏ လက်တိုလက်တောင်သဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မောင်ရိုနိုနံ ... မင်း ဘာလို့ မြန်မြန်ပြန်ရောက်လာရတာလဲ။ ဒီနေ့တစ်ရက်တည်းနဲ့တော့ မင်းပြန်မရောက်နိုင်ဘူး ထင်နေတာ”

ကြက်ဥခြင်းများနှင့် သူပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပိုလ်မှူး ကာတိုမိချစ်က ပြောသည်။ သူ့ဖျက်နှာတွင် အမိပွယ်ဖော်ရက်သော ဖျက်နှာရိပ်ကို သူတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘာကိုအလိုမကျ ဖြစ်ရပါလိမ့်ဟု သူမခွဲတတ်။ မတွေးတတ်။

သည်ကနေ အလုပ်ခွဲသည့်အခါ သူ့အပါအဝင် မြန်မာအလုပ်သမားခြောက်ဆယ်ကိုသာ သုံးကာ ကျန်အလုပ်သမားများကို ထုံးတိုယန္တရားတပ်ဘက် ပြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူကတော့ သူ့ဗိုလ်မှူး ကာတိုမိချစ်နှင့် ရုံးက တပ်ကြပ်ကလေး ရှိဂေဟာရစ်တို့နှင့်အတူ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းကြီးဟု သူသိထားသော ထုံးတိုတောင်တန်းကြီးပေါ်မှ လုပ်ငန်းရှင်သို့ ဦးစွာလိုက်ခဲ့ရသည်။

စာရေးကိရိယာ အစုံအလင်ပါသည့် ပတ္တူအိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် စားသောက်စရာထည့်သည့်ခြင်းကို ပိုးလွယ်ကာ လက်ဆွဲကာ သည်ထုံးကျောက်တောင်ကြောကြီးတစ်လျှောက် ပေငါးရာခြောက်ရာခန့် တက်လာရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းသည်။

ထုံးဘိုရွာမှ ထုံးဘိုတောင်ကြောကြီး ခြေရင်းသို့အကူး ပေနှစ်ထယ်ခန့်ကျယ်သည့် ရေချောင်းကလေးက ပေါင်လယ်ခန့် ရေရှိနေသေးသည်။ ထိုချောင်းကူးတံတားကလေးကို သူတို့အင်ဂျင်နီယာတပ်ကပင် သံဘေလီတံတားအဖြစ် တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တံတားကလေး၏ ဝဲဘက်မှမြှောင်လျက် သူတို့လုပ်ငန်းခွင်ထဲ အတက်အဆင်းပြေပြစ်အောင် လမ်းရာကလေးကို သွားဖြစ်ရုံပြုပြင်ထားသည့်တိုင် တစ်ဆစ်ချိုးမော့တက်ကလေးရှိနေ၍ ခြေလက်ပန်းလျချင်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်သို့ သူတို့ရောက်တော့ အရှေ့ပူပန်းရိုးမဆီမှ နေဝန်းနီနီက ရဲခနဲ ကျော်၍တွက်လာ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဦးစွာရောက်လာသည်က ကင်ပေတိုင်ခိုလ်ကို အိမ်စိမ့်နှင့် လက်နက်အပြည့်အစုံတပ်ဆင်ထားသော လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးရှိဘာတာစဉ်းစီးသော စစ်ကိုင်းမှတပ်ဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း တပ်ကြပ်ကလေးက သူ့ဗိုလ်မှူးအား တိုးတိုးသတင်းပို့နေသည်ကို ကြားရ၏။

အနီရောင်ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော် တာတမ်းထိုးထားသည့် အဝါရောင်လက်ပတ်ကို တပ်ဆင်ထားသော ဂျပန်စစ်ပုလိပ် (တပ်ကြပ်ကြီး) သည် မည်သူ့ကိုမျှ လူမထင်ဟန် စစ်ဖိနပ်သံပြင်းပြင်းနှင့်၍ သူ့ရဲဘော်များအား နေရာချထားပေးနေသည်။ ဘယ်လက်က ဂျပန်စားလက်ကိုင်ထိပ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ဓားအိမ်ကော့ထောင်နေအောင် လက်ကို ဆန့်တန်းကိုင်ထားသည်ဟန်က မာန်ပါလှသည်။ မျက်နှာကလည်း မာမာကြောကြော၊ ရှုတင်းတင်း။

သိပ်မကြာလိုက် ...။

ယန္တရားတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးယာမရချိစံနှင့်အတူ ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်တံဆိပ်နှင့် စစ်အရာရှိကြီးများ အုပ်စုလိုက်ရောက်လာကြသည်။ သူက သူတို့လုပ်ငန်းခွင်ရုံး ယာယီဖွင့်ထားသည့် ထန်းရွက်တံနောက်က ဘောင်မဲ့ချီအကွယ်တွင်နေကာ ပု၍ ဝပ်နေလိုက်သည်။

သည်လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးသည့် ဂျင်နရယ်အိဆို့မူရာစံတစ်ယောက်သာ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၍ သူ့သိသည်။ ကျန်စစ်အရာရှိကြီးများကိုကား သူမသိ။ သူ့အင်ဂျင်နီယာတပ်ဗိုလ်မှူး ကာတိုမိချိစံနှင့် ယန္တရားတပ်ဗိုလ်ကြီး ဥချီရာစံတို့နှစ်ယောက်လည်း စစ်အရာရှိကြီးများနောက်က လိုက်သွားကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တပ်ကြပ်ကလေးထံ ရေခဲခန်းကြမ်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ ဘယာကြော်တို့ကို သွားပေးတော့ တပ်ကြပ်ကလေးက ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် သူ့နှင့်အတူစားကြသည်။

သိပ်မကြာလိုက် ...။

စစ်ကားကြီးများ အလေးအပင်ဖြင့် တအိအိမောင်းနှင့်လာသံကို ကြားရ၏။ လေးငါးစီးမဟုတ်။ ဆယ်စီးထက်မနည်း ရှိမည်ထင်သည်။ ဝန်လေးလေးလံလံကို တင်ဆောင်၍ တောင်ခြေကုန်းစောင်းကို ကြိတ်ရုန်းတက်လာရသည်ဖြစ်ရာ စက်သံများက အဆမတန် ဆူညံပေါက်ကွဲနေသည်။ သူက ဖုန်လုံးများ တလိပ်လိပ်တက်လာနေသော တောင်ခြေဆီ လှမ်းကြည့်၏။

ချောင်းကလေး၏ဘေးမှပတ်လျက် တောင်ခြေအတိုင်း မောင်းတက်လာသည့် စစ်သုံးကားတန်းရှည်ကြီးကို ဖုန်တထောင်းထောင်းကြား၍ မြင်နေရသည်။ ကားရှေ့အလံတိုင်တွင် စိုက်ထူထားသော အဖြူရောင်အောက်ခံတွင် နေဝန်းနီနီပါသည့် ဂျပန်အလံများကား လေဝယ်တလွင့်လွင့်။

တံတားကလေးအလွန် ကိုက်တစ်ရာခန့် တောင်ခြေပြန့်ကလေး၌ စစ်ကားတန်းကြီး ရပ်သွားသည်။ စူးစူးရှရှ အမိန့်ပေးသံ၊ ကားပေါ်မှ ခုန်တက်ခုန်ဆင်းပြုသံ၊ ပစ္စည်းတွန်းသံရွှေသံ၊ လူသံသူသံတွေ သဲသဲရုတ်ရုတ်ကြားရ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားပေးသံ၊ သတိပေးသံ၊ တွန်းထိုးကြိမ်းမောင်းသံတို့က သူတို့နှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးလာသည်။ မြန်မာလို ပြောသံအချို့ကိုလည်း သဲသဲကြားသည်။ စူးစူးဝါးဝါးအသံများထဲတွင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ယန္တရားတပ်မှ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူထွားကြီး ဗိုလ်ဟာနား ယစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး တကေးဒါးစံတို့၏အသံကား အကျယ်လောင် ဆုံး မြည်ဟိန်းနေ၏။

မကြာမီ ...

သူတို့ရှေ့သို့ ကြီးများဖြင့် အခိုင်အခံ့ချည်နှောင်ကာ ဝါးပိုး စိမ်းဖြင့် လျှိုထမ်းသယ်ယူလာသည့် သံသေတ္တာကြီးများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရောက်လာသည်။ သူ့ဗိုလ်မှူး ကာတိုမိချိန်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဥချီ ရာစံတို့လည်း ချက်ချင်းပင် ရောက်လာကြသည်။ တပ်ကြပ်ကလေး ကိုခေါ်၍ သူ့ဗိုလ်မှူးက တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့လွယ်ပိုးသယ် ယူလာသည့် ပတ္တမြားတံကြီးတစ်လုံးဖြင့် သူတို့ အလုပ်ရှုပ်ကြရ၏။

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်က နေဝန်းနီတံဆိပ် အမှတ်အသားပါသော ဗိုင်အနီကြီးကိုလျက် သူတို့ရှေ့မှောက်သို့ သယ်ဆောင်ရောက်ရှိလာ သော သံသေတ္တာကြီးများအား တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အမှတ်အသားများ နှင့် အသေးစိတ် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးနေသည်။

သံသေတ္တာကြီးများကား ကြီးမားခိုင်ခံ့လွန်းလှ၏။

တပ်ကြပ်ကလေးက ပေကြီးဖြင့် သေသေချာချာတိုင်း၍ မှတ် တမ်းအတွင်း ဂျပန်စာဖြင့် ရေးမှတ်နေ၏။ သူ့စိတ်အထင် အလျား သုံးပေ၊ အနံ့နစ်ပေ၊ အမြင့်နှစ်ပေခန့်ရှိသည်။ အထူးသီးသန့်ထုတ်လုပ် ထားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

စစ်စိမ်းရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် သံသေတ္တာကြီးများကား အရွယ်တူ၊ အမျိုးအစားတူ၊ ထူထူထဲထဲ၊ အလျားလိုက်တွင် လက်ဆွဲသံ မဏိကိုင်းနှစ်ခုစီ၊ အနံ့ဘက်တွင် လက်ဆွဲသံမဏိကိုင်းတစ်ခုစီ တပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆင်ထားသည်။ အတွင်းတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းများ ထည့်သွင်းထား သည်ကိုမူကား သူမသိ။ သူတင်မက သည်လျှိုငှက်စိမ့်ကိန်းကြီးကို လုပ်ကိုင်နေကြရသည့် ဂျပန်စစ်အရာရှိများ၊ ဂျပန်စစ်သားများလည်း ငတ်အကျယ်မည် မထင်။ သူတို့ကား စစ်သားများပီပီ စစ်မိန့်နာခံ၍ ဟာဝန်တစ်ရပ်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်နေကြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေပုံအရ သိသာလွန်းနေသည်။

သေတ္တာကြီးများပေါ်တွင် ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော် ဂျပန်စာများ ရေးမှတ်ထားပြီး ရုံးတံဆိပ်ပိုင်းအနီများ၊ ဂျပန်စစ်အရာရှိလက်မှတ်များ ရှုပ်နေအောင်ပါသည့် မှတ်တမ်းစက္ကူများ ကပ်ထားသည်။ တစ်နေရာ မှတစ်နေရာ၊ ဂျပန်တပ်တစ်တပ်မှတစ်တပ် လက်ပြောင်းလက်လွှဲပြု လျက် အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ယူလာခဲ့ရသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်လုပ် ... နေမဝင်ခင် ပြီးမှဖြစ်မှာ။ ဗိုလ်ဟာနားယ ခဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတကေးဒါးတို့ကိုလည်း မြန်မြန်သယ်ဖို့ ပြောဦး။ မင်း တို့ မှတ်တမ်းယူပြီးတဲ့သေတ္တာတွေကို ဗိုလ်ကြီးဥချီရာနဲ့ သူ့တပ်စုကို လွှဲပေးတဲ့မှတ်တမ်းမှာလည်း လက်မှတ်သေချာထိုးခိုင်း။”

“ဟိုက်”

ထုံးဘိုယန္တရားတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးယာမခုချိန်က သူ့ဗိုလ်မှူး ကာတိုမိချိန်ကို အမိန့်ပေးသည်။ ထိုအမိန့်က လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း တော မီးကဲ့သို့ ချက်ချင်းကူးစက်ပျံ့နှံ့ကာ စွဲလောင်သည်။ သံသေတ္တာကြီး များကို တောင်ခြေမှသယ်ယူနေသော ဗိုလ်ဟာနားယစ်နှင့် တပ်ကြပ် ကြီးတကေးဒါးစံတို့ဦးစီးသည့် အလုပ်သမားအဖွဲ့မှာ တောင်ပေါ်၊ တောင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အောက် ကူကယ်ခေါက်ကယ် တက်သုတ်ရိုက်၍ သယ်ယူနေကြရတော့
၏။ ဦးစီးခိုင်းစေနေသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး၊ တပ်စိတ်မှူး၊
ဂျပန်အကြပ်များ၏ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း ကြိမ်းမောင်းသံများက တော
လုံးညံ့သည်။

မြန်မာအလုပ်သမားများကား စကားသံယဲ့ယဲ့ပင် မထွက်နိုင်
တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရေနှင့်လောင်းချိုးထားသည်သို့ ရွှံ့ရိုနေ
ကာ သဲမှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်များ ကပ်ငြိပေလူးနေသဖြင့်လည်း မြေနှစ်ချောင်း
နှင့် ကျွဲများနယ်ဖြစ်နေ၏။ လျှာအလျားလိုက်ထွက်၍ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်
လိုက်ဖြစ်နေကြသည်။

“မောင်ရှိန်စံ ... မင်းကောင်လေးတွေကို မြန်မြန်လုပ်ခိုင်းဦး
ဟေ့။ ရှိဂေဟာရုရေးမှတ်ပြီးတဲ့ သံသေတ္တာတွေကို ဒီဘက်မှာ သပ်သပ်
ရွှေ့ထား။ ဗိုလ်ကြီးဥချီရာလက်မှတ်ထိုးပြီး သူ့အမိန့်ရမှ သယ်တဲ့တပ်စု
ဆိုကိုလွှဲပေး။ တွေ့လား ... လက်ခံတဲ့ တပ်ကြပ်ကလေးကို။ အဲဒါ
အာကီဂါဝါတဲ့။ သူ့ကိုပဲ မောင်ရှိန်စံလွှဲပေးရမယ်။ သူ့ကမှ သူ့တပ်စု
ကို လွှဲပေးလိမ့်မယ်”

“ဟိုက်”

“ဟေ့ ... ရှိဂေဟာရု။ မင်း စစ်ပြီး၊ မှတ်ပြီးသား သေတ္တာ
တွေကို မှင်နီနဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်တာပြီး မှတ်စမ်း။ အေး ... မြင်သာ
ထင်သာရှိအောင် ရေး။ တို့နောက်ဆုံးအတည်ပြုတဲ့ စာရွက်ကို သံ
သေတ္တာတွေရဲ့ အပေါ်ဆုံးမျက်နှာပြင်မှာ ကပ်နော်။ အဲဒီမှာ ဂျင်နရယ်
အိဆိုမူရာခံရဲ့ လက်မှတ်နဲ့ တို့တပ်မှူးတွေရဲ့ လက်မှတ်တွေပါတယ်။
ရိုရိုသေသေလုပ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟိုက်”

အချိန်က တစ်ခွေခွေကုန်လာသည်။ နေကလည်း ပို၍ပို၍
ပူပြင်းလာသည်။ မန္တလေးလွင်ပြင်နှင့် ရှမ်းရိုးမအစပ်တွင်တည်နေသော
သည်ထုံးဘိုတောင်ကြောကြီးကား ထုံးကျောက်တောင်များဖြစ်၍ ဝါးရုံ
တော၊ ချိုရွယ်စေးပျစ်များသာရှိပြီး သစ်ပင်ကြီးများကား ပါးရှားလှ
သည်။ သူတို့ရောက်ရှိနေသည့်နေရာမှာ ကွင်းပြောင်ပြောင် ကျောက်
တောင်ကတုံးဖြစ်၍ ပို၍ပူသည်။

သူက သိပ်မထိသေးသော်လည်း သူ့ခေါ်လာသည့် ထွေးမောင်
နှင့် မောင်ငယ်တို့မှာကား သိသိသာသာပန်းနေကြပြီ။ ဗိုလ်ကြီးဥချီရာခံ
တပ်ဖွဲ့မှ အကူတွဲဖက်ပေးထားသည့် ဂျပန်ရဲဘော်လေးယောက်မှာမူ
မြေကုန်လက်ပန်းကျနေသော်လည်း စစ်သွေးစစ်မာန်ဖြင့် တင်းထား
ဟန် သူတို့၏မေးရိုးကြီးများ တောင်ထနေကြ၏။

တောင်မြေမှ အလုပ်သမားအဖွဲ့အသီးသီး သယ်ပိုးယူဆောင်
လာသမျှ သံသေတ္တာများကို သူတို့ခြောက်ဦးတည်းဖြင့် ခိုင်ခံကာ သယ်
လိုက်၊ မ၊လိုက်၊ ချလိုက်၊ ပြောင်းလိုက်၊ ရွှေ့လိုက် လုပ်နေရသည်မှာ
ပရိတ်ပင်မဝေးသော်လည်း ကြာတော့ ဒဏ်ပိလာသည်။ နားထင်နား
ဖင်းများ ချောင်ကျကာ မျက်တွင်းများလည်း ချိုင့်ဝင်နေကြ၏။

နေ့တစ်ဝက်ကျ၍ မွန်းတိမ်းကျော်ကျော်တွင် ထမင်းစားခေတ္တ
များသည်။ ထိုအချိန်အထိ သံသေတ္တာကြီး သုံးသယံနှစ်လုံးကို တောင်
မြေမှ လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်းလုပ်ငန်းခွင်သို့ သယ်ယူနိုင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။
ဦးစီးကြီးကြပ်ရသော ဂျပန်စစ်အရာရှိကြီးများ၊ အမိန့်ပေးစေခိုင်းရသူ
ဗိုလ်၊ အကြပ်များမှအပ ကျန်မြန်မာအလုပ်သမားများ၊ ဂျပန်စစ်သား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

များမှာ ထမင်းပင် မြောင့်မြောင့်စားမဝင်။ အမောဆိုကာ နီးရာတွင် ပစ်လိုရင်း နားနေကြရသည်။

“ရှိုဂေဟာရ ... မင်းတို့ယူလာတဲ့ စားစရာတွေထဲက ဟို သီးသန့်ထည့်လာတဲ့ အကြော်အလှော်နဲ့ သစ်သီးတွေကို ဗိုလ်ကြီးဥချီ ရာစံဆီ သွားဖို့လိုက်။ မောင်ရှိုနစ်ကိုခေါ်သွား။ ဂျင်နရယ်အိဆိုမှုရာစံ နဲ့ အရာရှိကြီးတွေအတွက် ငါတို့တပ်ဖွဲ့က ပို့ခိုင်းလိုက်တာလို့ သတင်း ပို့ခိုင်း။ ဟုတ်လား။ သွား ... မြန်မြန်”

“ဟိုက်”

ညကတည်းက သူ့ကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကာ စိစဉ်ဝယ် ယူခိုင်းထားသည့် ကြက်ကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်ကြော်၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ သရက်သီးမှည့်နှင့် ရွှေငှက်ပျောသီးများအား မြင်ဆင်ခင်းကျင်း သယ် ဆောင်ကာ သူ့နှင့်တပ်ကြပ်ကလေးတို့ လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းလုပ်ငန်းခွင် သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သံဆူးကြိုးနှစ်ထပ် ကာရံထားသော လုပ်ငန်း ခွင်အဝင်ဝတွင် ဗိုလ်ကြီးဥချီရာစံကို တွေ့သည်။

“ဟိတ် ... ရပ် ... ရပ်လိုက်။ ရှိုဂေဟာရုံစံ ... မင်း ဘာ လာလုပ်တာလဲ။ ဒါ ... ကန့်သတ်နယ်မြေ၊ တားမြစ်နယ်မြေလေ။ တာဝန်မရှိဘဲ မသွားရ၊ မလာရဘူး။ မင်းဗိုလ်မှူးက မပြောဘူးလား”

“ဟိုက် ... ဂျင်နရယ်အတွက် ဗိုလ်မှူးက ဒီစားစရာတွေ ကို ဗိုလ်ကြီးဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“အေး ... ထားခဲ့ပြီး ပြန်တော့”

“ဟိုက်”

သံဆူးကြိုးနှစ်ထပ်ကာရံထားသော ပေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ပတ်

လည်ခန့် ဝင်းကြီးကို ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များက အတွင်း၊ အပြင် လက်နက် ခဲယမ်းအပြည့်အစုံဖြင့် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။ ဂျင်နရယ်အိဆိုမှုရာစံ နှင့် စစ်အရာရှိကြီးများကား သံဆူးကြိုးဝင်းအတွင်း ရွက်ဖျတ်အမိုး အောက်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားသောက်လျက်ရှိရာ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ဂယ်မောသံ၊ စားသောက်နေသံများကို သဲသဲကြားနေရ၏။

သူက မျက်ဝန်းကိုရွှေ့ကာ ဝန်းကျင်ကို အက်ခတ်သည်။ မည် သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိ။ စူးစမ်းလိုခြင်းသက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့မြင်ရသည်မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြရ၏။

သည်နေ့တစ်ပိုင်းလုံး တောင်ခြေမှ ပင်ပန်းကြီးစွာသယ်ယူ ဝဲကြသော သံသေတ္တာကြီးများကို တစ်လုံးမျှမတွေ့ရတော့။ မည်သို့ ပျောက်ကွယ်သွားသနည်း။ မည်သည်အရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသနည်း။ သည်သံဆူးကြိုးဝင်းအတွင်း သယ်ယူသွားသည်ကမူ မေ့ချာသည်။ သို့ ဖြစ်လျှင် ...

သူ့မျက်စိထဲတွင် ဝါးလှေကားထောင်ထားသော ပေနှစ်ဆယ် ပတ်လည်ခန့်မြေတွင်းကြီးကို မြင်သည်။ ဘေးတွင် အုန်းဆံကြိုးထုတ် တုတ်ကြီးများနှင့် သစ်သားချောင်းရှည်ကြီးများကိုလည်း စနစ်တကျ စုပုံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျင်းကြီး၏မြောက်ဘက်ခြမ်း မြေကွက်လပ်၌ သဲပုံတစ်ပုံ၊ ဂုံးအိတ်များ၊ ဘီလပ်မြေအိတ်များ၊ ရေစည်ပိုင်းသုံးလုံးနှင့် ပန်းရဲလုပ် နှင်းသုံးပစ္စည်းများကိုလည်း မြင်ရ၏။ သရွတ်ဖျော်ပြီး သုံးလက်စ လက် ကျန်မဆလာတစ်ပုံကိုလည်း တွေ့သည်။ သံသေတ္တာကြီးများကို သည် မြေကျင်းကြီးထဲသို့ ...။

သူ ဆက်မတွေးတော့ပါ။ သိသင့်သည်ထက် ပို၍သိခဲ့မိလျှင် သက်ဆိုးမရှည်တတ်ကြောင်းကို သည်စစ်တွင်းကာလ ခေတ်ပျက်ကြီး ၌ သူကောင်းကောင်းသိခဲ့ပြီးပြီ။ သူနှင့် သူ၏တပ်ကြပ်ကလေးတို့ သူတို့ တဲရှိရာကို ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“မောင်ရှိန်ရေ ... ငပုတွေနဲ့နေရတာ မျက်စိရှင်ရှင်၊ နား လျင်လျင်တော့ နေပေ။ ခေတ်ကာလကြီးက တယ်မကောင်းဘူး။ ကြား နေရတဲ့သတင်းတွေကလည်း ဟိုတစ်မျိုး၊ ဒီတစ်မျိုးကွ။ ဒီရက်ပိုင်းတွေ မှာ ကျွညီနောင်ကလည်း အလာစိပ်လွန်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်မင်းကြီးလေးယာဉ် တွေကလည်း မိတ္ထီလာနဲ့ပန္နလေးကို တရစပ် မုံးကြဲဖျက်ဆီးနေသတဲ့။

ဗမာတပ်မတော်က ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးရဲ့တပ်တွေဟာ ဂျပန်တပ် တွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးစီးတဲ့တပ်တွေကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေ ကြပြီလို့လည်း ကြားတယ်။ ကောလာဟလလားတော့ မသိဘူး။ မိတ္ထီ လာဘက်က ဗိုလ်သောင်းကြည်ရဲ့ တပ်ရင်း (၅) ဟာ သူတို့တပ်ရင်းနဲ့ တွဲထားတဲ့ ဂျပန်စစ်အကြံပေးအရာရှိနဲ့ အကြပ်တွေကို သုတ်သင်ပြီး မိတ္ထီလာတစ်နယ်လုံးမှာ ငပုတွေကို ပြန်ချနေကြပြီတဲ့ဟေ့။

ငပုတွေကလည်း မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းနေရပေ မယ့် ဗမာတပ်မတော်ကိုရော၊ တို့မြန်မာတွေကိုရော အယုံအကြည်မရှိ တော့တဲ့ပုံပဲ။ မင်းတို့လို ငပုတွေနဲ့ အနီးကပ်နေပြီး သူတို့ခိုင်းတာလုပ်၊ သူတို့အကြောင်း အူမချေးခါးသိနေတဲ့သူတွေဆိုရင် သိပ်အလွတ်ပေး မယ်မထင်ဘူး။ သတိပီရိယလေးလည်း ထား။ ရတနာသုံးပါးလည်း ပမယနဲ့။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်၊ လျှာတစ်ချောင်းအတွက် အသက်စွန့်ပြီး သူတို့နဲ့ပေါင်း သင်းလုပ်ကိုင်စားနေရပေမယ့် ညောင်သီးလည်းစား၊ လေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံလည်း နားထောင်နိုင်မှ တော်ကာကျမယ်နော်”

တမြန်နေညကပင် ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဘကြီးဦးလှဖေက သူ့ ကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် သတိပေးခဲ့သေးသည်။ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်း၍ ဂျာဦးက သူန်းကြီးကျောင်းတွင်သာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ကိုင်ရင်း နေ့နေ ညည အချိန်ကုန်နေသည့်တိုင် သူ့သားအကြီး ကိုချစ်သန်းက ဗမာတပ် မတော်ထဲ ဝင်သွားသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုမှ သိပေါ်မြို့၌ တပ်နေချနေ သည့် ဗမာတပ်မတော်၌ ဗိုလ်လေးဖြစ်နေပြီဟု သိရသည်။

သူ့သားအငယ် မျိုးလွင်ကား ရွာမှ ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်။ မည်သည့်အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်သည်ကို မသိရသော်လည်း မျိုးလွင် မှာသို့ပြန်လာလျှင် သူနှင့်အတူ သတင်းမျိုးစုံ ပါလာတတ်သည်။ သူတို့ လိပ်သွားလျှင် စုံစိန်ဖာ ထွေထွေရာရာများကို ကြားရတတ်၏။

သူ့ကို ဘကြီးဦးလှဖေက သတိပေးသောနေ့တွင် သူ ရွာသို့ ပြန်ရောက်နေခဲ့သည်။ မျိုးလွင်ကို အုန်းချောရွာမှ ကျောင်းဆရာလေး ကိုဖေခင်၊ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးကြီးသန်း၊ ကျောက်မီးရွာမှ သခင် သာပြိုင်တို့နှင့်အတူ အိမ်ဦးဆန်းမှာ မြင်ခဲ့ရသေးသည်။

“ကိုရှိန်စ် ... ဒီကပြန်ရင် ဘာပစ္စည်းမှ ပြန်မယူတော့ဘူး ဝန်း။ ဆေးကြောမနေနဲ့တော့။ အားလုံးစုပြီးသာ ထုပ်ထားလိုက်တော့။ ဗိုလ်ကိုအိမ်စိစစ် လာယူလိမ့်မယ်။ ကိုရှိန်စ်လည်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝခြေအနေ ကြည့်နေပါ”

“ဟိုက်”

တပ်ကြပ်ကလေး ရှိဂေဟာရစ်က သူ့ကို တိုးတိုးသတိပေး ဝ။ အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဥချီရာခံနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာကာမှ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇ ❀ ဇေယျမင်သျှင်

တပ်ကြပ်ကလေး၏မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်နေသည်။ သူ မည်သို့မျှ တွေးကြမတတ်သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ စန်းစနောင်ဖြင့် ဖြစ်စမြဲပြီ။

လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်း၊ အရွယ်တူပုံစံတူ နိုင်ခဲ့လေးလံလှသည် သံသေတ္တာကြီးများ၊ ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် မြေကျင်းကြီးနှင့် များပြားလှသည့် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ်များ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဂျင်နရယ် အိဆိုးမူရာခံနှင့် ဂျပန်စစ်တပ်အရာရှိကြီးများ ...။

အရေးပါသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်တွင် သူတို့ပါဝင်လုပ်ကိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားရေး သူသဘောပေါက်လာ၏။

“မောင်ရှိန်စံ ...”

“ဟိုက် ... မာစတာ”

“မောင်ရှိန်စံ ရဲကားနဲ့ စားစရာတွေ လိုက်ဝယ်တော့ ထုံးဘို၊ အုန်းချောနဲ့ ကျောက်မီး၊ ရွှေစာရံတို့ဘက်မှာ ဘာထူးသလဲ။ ဘာသတင်းတွေ ကြားခဲ့ရသလဲ”

“ဟိုက် ... ဘာမှတော့ သိပ်မထူးပါဘူး မာစတာ။ ကျွန်ုပ် နောင်ကတော့ ဒီရက်ပိုင်း ပိုပြီးအလားစိပ်လာတာရယ်၊ လာရင်လည်း တံတားတွေ၊ ရုံးတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ လှေသင်္ဘောတွေ၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေ၊ ဝိုဒေါင်တွေကို အဓိကထားပြီး ဖုံးကြိုး စက်သေနတ်နဲ့ပစ်လုပ်လာတာကိုပဲ ရွာတွေမှာ ပြောစရာဖြစ်နေပါတယ်။ လူတွေလည်း ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနဲ့ ရတတ်သမျှ စားစေရိက္ခာ ရှာကြစုနေကြတယ် မာစတာ”

“အင်း ...”

“ .....

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“စစ် ... စစ် ... စစ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလ၊ ဘယ်မပေါ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ကြဖြစ်ကြ ကြုံလာရမယ့် စစ်ရဲ့ လက္ခဏာတွေကတော့ ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲ။ ရှုံးကြမယ်။ နိုင်ကြမယ်။ သေကြမယ်။ အိုနာကျိုးကန်း ဖြစ်ကြရမယ်။ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်သင့်လေရာမှာ မြို့တွေ၊ ရွာတွေ ပျက်ကြရမယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဆုံးရှုံးကြရမယ်။ မိဘ၊ မောင်နှမ၊ သားချင်းတွေမျိုး၊ ချစ်သူခင်သူတွေ သေကွဲရင်လည်း ကွဲကြရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ကွဲရင်လည်း ကွဲကြရမယ်။ အဲဒါ စစ်ပဲ”

မနေညက သူ့ရွာသို့မပြန်မီ သူ့ဗိုလ်မှူး ကာတိုမိချိန်က သူ့အကြိုက် ဂျပန်ဆာကေအရက်ကို ငါးခူးငါးပိကောင်ကြော် သံပုရာရည်ညှစ်၍ မြည်းရင်း သူ့အားပြောခဲ့သည့်စကားများ။ မျက်နှာပေး၊ မျက်လုံးအကြည့်များက ထူးသည်ဟု ယခုမှထင်လာသည်။

“မောင်ရှိန်စံ ... ကလေးဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“ဟိုက် ... မာစတာ။ နှစ်ယောက်ပါ။ အကြီးက မိန်းကလေးပါ။ အသက်ငါးနှစ်။ အငယ်ကလေးက သုံးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေးပါ”

“အို ... ငယ်ကြသေးဘဲပဲ”

“ဟိုက်”

“ကျုပ်မှာလည်း ဂျပန်မှာထားရစ်ခဲ့ရတဲ့ သားသမီးတွေ အများကြီးပေါ့။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် မယုံကြည်နိုင်အောင် စစ်ကြီးကပြောင်းလဲပေးခဲ့တာလေ။ မောင်ရှိန်စံ ... ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ။ ကျုပ်ပြောတာက ကျုပ်ဟာ စစ်သား၊ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ တူရဲ့လားလို့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အင်း ... ဟိုလေ ... မာစတာ ...”

“မပြောနဲ့ ... မပြောပါနဲ့။ ကျုပ်သိပြီးသားပါ။ ကျုပ်ဟာ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ကျုပ်ဟာ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ နိပုန်နိုင်ငံတော်ကြီးနဲ့ နိပုန်ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်တင်နော်ဟေကာအတွက် လိုအပ်ချက်အရ စစ်ထဲဝင်ပြီး စစ်မှုထမ်းခဲ့ရပေမယ့် ကျုပ်က စာသင်တဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ကျောင်းဆရာရဲ့နည်းစနစ်က ငြိမ်းချမ်းရေးကိုပဲ မြတ်နိုးတယ်။ စစ်ကိုမုန်းတယ်။ ကျောင်းဆရာရဲ့အလုပ်က ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် စစ်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့။ ကဲ ... ကျုပ် လိုလူက ဘယ်မှာစစ်သားကောင်း ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ မောင်ရှိုနီစံ။ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ .....

သူ့ခိုလှုံမှု၊ ကာတိုမိချိန် တော်တော်လေးပေးနေပြီ။
ခါတိုင်း သည်သို့ စကားများများမပြောစဖူး။ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးဖြင့် သူ့ကြိုက်လှသည့် ‘ဟန်ယုနေကာဒို(မွေးရပ်ဌာနေ)’ ဆိုသည့် သီချင်းလေးကို ညည်းကာညည်းကာ အလုပ်လုပ်နေတတ်ပြီး နှုတ်နည်းလွန်းသည်။ သည်ကနေတော့ ...

“ကျုပ် ဘာကြောင့် မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင် ရောက်ခဲ့ရသလဲ။ သိလား မောင်ရှိုနီစံ”

“ဟိုက် ... မသိပါဘူး မာစတာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မြန်မာစာနဲ့ မြန်မာစကား တတ်လို့တဲ့။ အခု မင်္ဂလာဒုံတပ်မြေမှာ စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး

လုပ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဖေဘက်က နှစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကို ခိုလှုံမှုမဟာရီကားစံက ထောက်ခံလိုက်လို့ နိပုန်ဘုရင်တပ်မတော် အမှတ် (၁၅) တပ်တော် ၂ သေနာပတိ ခိုလှုံချုပ်ကြီးရီရီအိအိဒီးစံက သီးသန့်ရွေးချယ်ခေါ်ယူခဲ့တာတဲ့လေ။ ကဲ ... ကျုပ်စစ်သားဖြစ်ခဲ့ရုံက အဲဒါပဲ။ မောင်ရှိုနီစံဟိုရဲ့ မြန်မာစာနဲ့စကားကို တတ်လို့တဲ့”

“ဟိုက်”

ခိုလှုံမှုမဟာရီကတိုမိချိန်က ပြောလည်းပြောသည်။ သောက်လည်း သောက်သည်။ မူးလည်း တော်တော်မူးနေပြီ။ ဝိုင်းသိမ်းမှ သင့်မည်။

“ဟိုက် ... မာစတာ။ မာစတာဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ မိက္ခာပစ္စည်း

မိက္ခာ နည်းနည်းများပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒါတွေသိမ်းပြီး ရွာကို စောစောပြန်ရမယ်ထင်တယ်။ မာစတာ နားတော့မလား”

“ထားခဲ့ ...။ ရှိကောရု သိမ်းလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ပေးထားတဲ့

ကောင်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို မနက်ဖြန်မရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ မောင်ရှိုနီစံမလာနိုင်ရင် မလာနဲ့။ မိက္ခာပစ္စည်းစုံမှပဲ လာခဲ့တော့။ ကြားလား”

“ဟိုက် ... မာစတာ”

“ထပ်ပြောမယ်နော် မောင်ရှိုနီစံ။ မနက်ဖြန်မလာရင်လည်း

မိစ္ဆာပစ္စည်း။ ဖြစ်တယ် ...။ ကျုပ်လည်း ဒီလောက်ပဲပြောနိုင်တယ်။ ကျုပ်လား။ တင်နော်ဟေကာ အိုယုရီရီနေ ငါ့အိမတ်စ်”

သူ့နားမလည်သော ဂျပန်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောကာ သူ

မိစ္ဆာပစ္စည်းမဖော်နိုင်သော သူ့ခိုလှုံမှု၏အကြည့်ကို သူတစ်စုံစီမိသတိရလာသည်။ ထူးတော့ အမှန်ထူးနေမှန်းလည်း သူ့စိတ်က နှိုးဆော်နေ

ပြန်သည်။

သည်သို့ဖြင့် နေ့ခင်းပိုင်းတွင် သူတို့လုပ်ငန်းကြီး ဆက်ကြ ပြန်၏။ တစ်မနက်ခင်းလုံး လူ့ရှင်မပေါက်တော့သည့် သယ်ယူရေး လုပ်သားအဖွဲ့မှာ ရှိသူများအားအင်ကလေးများကို ညှစ်ထုတ်၍ ဆင်းသွား ကြရပြန်သည်။

တရွေ့ရွေ့တအိအိ တွန်းတွန်းထိုးထိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ သံ သေတ္တာကြီးအလုံးခြောက်ဆယ်ကို တောင်ခါးစောင်းရှိ စီမံကိန်းလုပ်ငန်း ခွင်တည်ရာနေရာသို့ သယ်ယူပြီးချိန်၌ ကျနေပင် အတော်စောင်းခဲ့ပြီ။ ညနေလေးနာရီကျော်ကျော်ခန့် ရှိပြီထင်သည်။

သယ်ယူရေးလုပ်သားအဖွဲ့ကား ခြေလက်ပင်မလှုပ်ချင်အောင် ချိုးချိုးကျနေတော့၏။ လူဦးရေခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် မြန်မာလုပ်သား များအား ယာယီလုပ်ငန်းရုံး တစ်ဖက်ရပ်တံကလေး၏အနီး တောင် လက်ပံပင်ကြီးအောက်၌ စုဝေးထားကာ နားနေစေသည်။

လုံးပတ် လူကြီးသုံးလေးဖက်စာ၊ ပင်စောက် ပေခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် တောင်လက်ပံပင်ကြီးကား ရွက်ဖားဝေဝေဖြင့် နွေ နေကို အံတုလျက်ရှိသည်။ ပွင့်ကျန်များကြွင်းရစ်သေးသဖြင့် ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားဆီ၌ လက်ပံပွင့်နီနီများကို မြင်နေရကာ အရိပ်ဝန်းကျယ်ကျယ် ကိုလည်း ပေးနိုင်သေး၏။

ဤတောင်လက်ပံပင်ကြီးမှ ပေတစ်ရာခန့်အကွာတွင် ပင်သက် ရာချီမည် ကညင်ပင်အိုကြီးတစ်ပင်က ထီးထီးမားမားကြီး ရှိနေသည်။ ကညင်ပင်ကြီးမှာ လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိုန်းတည်ရာ သံဆူးကြိုးဝင်း၏ ခပ်လှမ်း လှမ်း၌ ကုန်းပြင်ကလေးကို စီးဖိုး၍ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကညင်ပင်ရိပ် ၌ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသော ဂျပန်စစ်သားများ စုဝေးနားနေသည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကို မြင်ရ၏။

သူ့ဗိုလ်မှူးနှင့် တစ်ကြပ်ကလေးတို့ကား လက်ကျန်သံသေတ္တာ ကြီးများကို စစ်ဆေးနေဆဲပင်။

သည်အချိန်တွင် သူဝမ်းနာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာစံအတွက် အုန်းချောရွာ ဘဒ္ဒေးတွန်း အောင်တို့ သရက်ခြံမှ နက်တည့်၊ အောင်ဒင်နှင့် ပန်းဆွဲသရက်သီးမှည့် များ ဝယ်ယူရရှိခဲ့ရာ ဒွေးလေးဒေါ်လှချယ်က သူ့အတွက်နှင့် သူ့ကလေး များ အတွက် သရက်သီးတစ်ခြင်း ထည့်ပေးလိုက်၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်စက တစ်ခါ၊ ထမင်းစားပြီးစတွင် တစ်ခါ နှစ်ကြိမ်တိုင် သရက်သီးမှည့်များကို အားရပါးရစားမိခဲ့ရာ မနက်လင်း မေးကြီးကတည်းကပင် ဝမ်းက ပျက်ချင်ချင်။ အလုပ်များလွန်း၍ မေ့ မယောင်မြစ်နေသောဝမ်းက ယခု အလုပ်ပြီးခါနီး၌ တစ်ကြော့ပြန်ရစ် မျှင်လာသည်။

သူက တစ်ကြပ်ကလေးရှိဂေဟာရစ်ကို အသာလက်တို့ကာ ဟိုးတိုးပြော၍ ခွင့်တောင်းရ၏။ တစ်ကြပ်ကလေးက ခဏတွေ၌ စဉ်းစား မယောင်ပြုကာ သူ့ဗိုလ်မှူးကို တိုးတိုးသတင်းပို့သည်။ ဗိုလ်မှူးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လျက် ခေါင်းကို အသာညီတိပြသည်။ တစ်ကြပ်ကလေးက လူတို့တစ်ဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုလက်မှတ်တစ်စောင်ကိုယူကာ သူ့ကိုကမ်းပေး ထည်။

“ကိုရိုနီစံ ... ဒီမှာ အရာရှိကြီးတွေ ရှိနေတယ်။ အလေး ထပေါက်စွကို ဒီနားမှာ ကပ်မလုပ်ပါနဲ့။ ခပ်ဝေးဝေး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပြာ သွားပြီးရှင်းခဲ့ပါ။ ကျင်းတူးပြီး တစ်ခါတည်းဖုံးခဲ့။ ဓားယူသွား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တပ်ကြပ်ကလေးက သူ့ကိုပြောပြီး တစ်လက်စတည်း လုံခြုံရေးအစောင့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်အားလည်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် လှမ်း၍ပြော၏။

“ဟိုက် ... ရိုဂေဟာရစ်။ ကျွန်တော် ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာပါမယ်”

“သွား ... သွား ... မြန်မြန်သွား”

သူက ဂျပန်စစ်ပုလိပ်အား သူ့တပ်ကြပ်ကလေး၏ ခွင့်ပြုလက်မှတ်ကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုခွင့်ပြုလက်မှတ်ကြောင့်ပင်လော၊ သူ့ညာဘက်လက်မောင်းတွင်ပတ်ထားသည့် အဖြူရောင်အောက်ခံပေါ်၌ အနီရောင် ဘူးသီးငါးငါးပေါင်းကြော် ဂျပန်စာလုံးများပါသည့် လက်ပတ်ကြောင့်ပင်လော၊ အနံ့အသက်မကောင်းသည့် အညစ်အကြေးစွန့်မည့် ကိစ္စ ဖြစ်၍လော။ မည်သည့်ကြောင့်ဟု အတတ်မသိ။ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တစ်ယောက်မျှ သူ့နှင့်အတူ လိုက်မလာကြ။

သူ မရည်ရွယ်ဘဲလျက် တော်တော်လေးလှမ်းအောင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်အထင် ပေသုံးရာခန့်ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။ မြေလမ်းရာကလေးမှ ဘေးသို့ဖွဲ့ထွက်ခဲ့ပြီး ဝါးပိုးဝါးရုံများ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးရှိနေသည့် သဲချောင်းကလေးဘေး တောင်လက်ပံပင်ကြီးအခြေတွင် တောရိုးတောင်စိုးနတ်တို့အား တောင်းပန်လျက် သူ့ဝမ်းကိစ္စကို ရှင်းရသည်။ အလုပ်မိမီး၍ ချုပ်တည်းထားခဲ့လေသမျှ ရေကာတာကျိုးပေါက်ဘိသို့ ဒလဟောသွန်ချလိုက်ရသည်ကြောင့် လူက ချက်ချင်းပင် နုံးချည့်သွားရ၏။ ဝမ်းကား ရစ်၍ရစ်၍ နှာနေသံပင်။

နေဝင်တော့မည်။

သူတို့၏လုပ်ငန်းကြီးလည်း လက်စသိမ်းရောမည်ထင်သည်။

“အား ...”

“အား ...”

“အား ...”

“အား ...”

“အား ...”

တောတစ်ခွင်တောင်အနံ့ လိုက်သံဖြင့် ဝဲတင်ထပ်သွားသော နာမာကျင်ကျင် မချီမဆုံအော်ဟစ်သံကြီးများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ရင်ထဲကုန်ကာ ခေါင်းနှားပန်းကြီးမိရသည်။ သူတို့လုပ်ငန်းခွင်ဘက်မှ ကြားလာသော အသံများ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီနည်း။ သံသေတ္တာကြီးများ၏ ထိမိခိုက်မိလျှင်ပင် သည်သို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်ဟစ်ညည်းညည်း အကြောင်းမမြင်။ ယခုကြားလိုက်ရသည်က သေငယ်ဇောဖြင့် ဝတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံ။ ပြီးလျှင် တစ်ပြိုင်တည်း ဝတ်စုတည်း ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံ။ အကြောင်းရင်းကို ဝေခွဲမှန်း၍ မရချင်။

“အား ...”

“အား ...”

“အိး ...”

“အမေရေ ...”

“အား ...”

နောက်တစ်ကြိမ် အသံနက်ကြီးက တောလုံးညံ့၍ ထွက်လာ

မြန်သည်။ ရှေးနည်းအတူ ကြောက်မက်စဖွယ် ချောက်ချောက်ချားချား အသံနက်ကြီးများ။ အူထဲက ယားလာသည်။ မထင်စကောင်းသော်လည်း သည်ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များနှင့်တွဲကာ နီးနီးကပ်ကပ်အလုပ်လုပ်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ သူတို့၏ အမူအကျင့်၊ လက်စလက်နက်မှု၊ ဝိုင်းမိချင်သလိုလို၊ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တကြီးရှိသည့် သူ့ငိုလ်မှု၊ ကာတိုမိချိန်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေး ရှိစေကာရစ်တို့၏ မျက်ဝန်းအကြည့်များကို ရုတ်တရက်မြင်ယောင်လာသည်။ သို့ဆိုလျှင် သည်ဇပုတွေ ...

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာကာ သွေးကြောများအတွင်းသို့ ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့ ပျံ့နှံ့စီးဝင်သွားသည်။ မြွေဆိပ်တက်သည်ထက်ပင် မြန်မည်ထင်၏။ ဆောက်တည်ရာမရ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့်စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ချပ်တည်းကာ သူ့လုပ်သင့်သည့်အလုပ်ကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

စိတ်ကိုတုံးတုံးချလျက် အနီးဆုံးရှိနေသော တောင်လက်ပံပင်ကြီးပေါ်သို့ သူ့ကုတ်ကပ်၍ တက်လိုက်သည်။ သူတို့လုပ်ငန်းခွင်တည်နေရာက တစ်ဆစ်ချိုးကျွေ တောင်ကမူကလေးပတ်ကာ ကွယ်နေသော်လည်း လက်ပံပင်ကိုင်းထက် အပေါ်မြင့်မြင့်က စီးကြည့်လျှင် သေသေချာချာ မြင်နိုင်သည်။ သစ်ရွက်အုပ်အုပ်များက သူ့ကို လုံခြုံအောင် ကွယ်ထားနိုင်သည်။

- “အား ...”
- “အား ...”
- “အား ...”
- “အား ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အား ...”

အော်သံနက်ကြီးများနှင့်အတူ သူ့မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ပူအသည်းတွေ ပြောင်းပြန်လန်သွားမတတ် ထိတ်လန့်သွား၏။ သေချာလည်း ဤအထူးလျှို့ဝှက်စိမ်ကိန်းကြီးတွင် တစ်နေ့တာလုံး ကျွဲများ၊ နွားများသဖွယ် ကုန်းကျိုးရုန်းကန်သယ်ပိုးပေးခဲ့သည့် မြန်မာအလုပ်လုပ်မားများအား လက်စတုံး သုတ်သင်နေခြင်းပါတကာ။

သံဆူးကြိုးနှစ်ထပ်ကာ မြေကွက်လပ်တွင် ငါးယောက်တစ်ကွဲ ရှေ့နောက်တန်းကာထိုင်နေကြသည့် မြန်မာအလုပ်သမားများမှာ ဆောက်တည်မနိုင်။ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် တုန်ရင်နေကြသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင် စစ်ကိုင်းတပ်မှ ကင်ပေတိုင်စစ်ပုလိပ် ဗိုလ်မှူးရှိတာတစ်ဦးစီးသော လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့က သူတို့တစ်တွေအား လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည်။

ဗိုလ်ကိုအိစိမိနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဦးစီးသော သတ်သင်ရေးအဖွဲ့က ဂျပန်စားရှည်ကြီးများဖြင့် ရှေ့ဆုံးက ငါးယောက်တစ်စုကို ခုတ်ဝိုင်းပျံ့လိုက်ရာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားလျက် ဦးခေါင်းမဲ့ လည်ပင်းတုံးတိတ်များမှ သွေးများ မြင်မကောင်းအောင် ငေါက်တောက်ပန်းထွက်နေတော့သည်။

သက်မဲ့ကိုယ်ကောင်ကြီးမှာလည်း လက်နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်ထားသည်တိုင် သွေးအိုင်ထဲတွင် ကွေးကောက်တွန့်လိမ်နေကြ၏။ စစ်ပုလိပ်ငါးယောက်က သံချိုတ်ကောက်ကြီးများဖြင့် သက်မဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးများ၊ ဦးခေါင်းများအား ချိုတ်ဆွဲကာ မြေကျင်းကြီးအတွင်းသို့ ပစ်ချနေကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လူအုပ်၏အဆုံး နောက်ဘိတ်ဆုံးလေးယောက်တွင် ထွေး
မောင်၊ မောင်ငယ်နှင့် ညီတင်တို့အား တွေ့ရ၏။ တစ်ယောက်လို။

မြတ်စွာဘုရား ...။

'ဘုရားကယ်မခွဲခြင်းပါတကား' ဟု သူ့တွေးသည်။ သူ့သာ
ဝမ်းမနာခဲ့လျှင် ...

သူ ဆက်၍မတွေးခဲ့တော့။ သူ့လုပ်ရမည့် တစ်ခုတည်းသော
အလုပ်ကို သူ့ပြတ်ပြတ်သားသားသိပြီ။ သူ့ပြန်လာဦးမည်ထင်၍သာ ဂျပန်
စစ်ပုလိပ်များ လိုက်မလာသေးခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာမီ သူ့ရောက်
မလာခဲ့လျှင် သူ့တို့လိုက်လာကြမိမ့်မည်။

သူ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် တောင်လက်ပံပင်ကြီးပေါ်မှ တွယ်
ဆင်း၏။ ခြေလက်တို့ မမြဲချင်း။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲကပင် အားအင်တို့
ဆုတ်ယုတ် ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီထင်သည်။ ဝမ်းပျက်မှုကြောင့် ချည်နဲ့
နေရသည်၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်မြင်ကွင်းကြောင့် နတ်ဝင်သည်
ကဲ့သို့ တုန်ယင်လှုပ်ရှားစွာ ဟိုတွယ်သည်ခွဲဖြင့် မျက်ဝန်းများ မူးရီ
ဝေသီနေတော့၏။

“အား ...”

“အား ...”

“အား ...”

“အီး ...”

“အား ...”

သွားရှာကြပြန်ပြီ။ တစ်လကျော်ကျော် အတူတကွ လက်ပွန်း
တဖက် သည်လျှို့ဝှက်စိမ်းကိန်းကြီးတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည့် သူတို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တစ်တွေနှင့် သူတို့မိသားစုများ၏ဘဝကို တွေးရင်းပင် ရင်နှင့်ရသည်။
သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောက်မီး၊ အုန်းချော၊ ရွှေစာရုံ၊ ကံကောက်၊ သမ္ပတော၊
ထောင်ပင်လယ်၊ အနီးစခန်း၊ ဇီးပင်ကြီး၊ ပေပင် စသည့် ရွာနီးဝန်း
ကျင်းအနွဲ့ လိုက်လံရှာဖွေကာ စည်းရုံးခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ရိုးသား
မျက်ကြသော မြန်မာကျေးတောနေ လုပ်သားကြီးများ။ သေတွင်းသို့ဝင်
သူ့ပင် ရှာဖွေခေါ်ဝင်ခဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။

“အို ... အမေ့”

နောင်ဆုံးကိုင်းကို နင်း၍ ဆင်းမည်အပြု၌ စိတ်အတွေးပြန်
၀၀၀ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်လျက် ကိုယ်နေဟန်ချက်ပျက်သွား၏။ လက်
၀၀၀ ဆွဲမိဆွဲရာကို အားကိုးတကြီးလှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း ကိုင်းဖျားက
ပျက်စုများသာ လက်တွင်းပါလာခဲ့ပြီး အထောက်အမီမရ၊ အောက်သို့
ပြုလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်၍ကျလာသည်။

“ဝုန်း ...”

“အား ...”

အမြင့်ဆယ့်လေးငါးပေက ကျ၍သာ တော်တော့သည်။ ကိုယ်
ကို လူး၍လွန်လိုက်သဖြင့် တင်ပါးဆုံနှင့်မြေကြီး ပြင်းထန်စွာရိုက်မိရုံမှ
တစ်ပါး ခြေလက်အင်္ဂါတစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ခြင်းမရှိ။ တင်ပါး
ထက်တော်အောင်သွား၏။ သို့ရာတွင် သည်ဒဏ်ရာမျက် ပြာလှဲစာချဲ့
ပျက်စု မရသေး။ သေဘေးက နီးသည်။ ဂျပန်ငပုတို့ တစ်စုတစ်ဝေကြီး
လိုက်မလာမီတွင် သူ့ပြေးရမည်။

တောင်လက်ပံကိုင်းထက်မှ အကျ၍ အောက်သို့လွင့်စဉ်သွား
သော ဓားမတို့ကို လိုက်၍ရှာရသည်။ ပင်ခြေအနီး သစ်ပျဉ်းဘေးက

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ချုပ်စင်၌ တွေ့၏။ သူ့တပ်ကြပ်ကလေး ရှိဂေဟာရှစ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင် ရသေးသည်။

သူပေးလိုက်၍သာ သည်တောသည်တောင်ထဲ၌ အသက်ရှင် ရပ်တည်ဖို့ အားကိုးရာ မားမတိုတစ်ချောင်း ကိုယ်နှင့်မကွာ ပါနိုင်ပေ သေးသည်။ 'လက်နက်မစွဲ သူရဲမပည်' ဆိုခိုးစကားထက် သူတို့တောသူ တောင်သားဘဝ လက်ထဲတွင် ဓားဆွဲ၍ တောတစ်ခွင်တောင်အနှံ့ အသက်ဆန့်ထားနိုင်ပေသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ အိတ်များထဲ နို့ကစမ်းကြည့်သည်။ အညာ ပုံရွာလက်ယက်ထည် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီလက်ရှည်၏ အိတ်ထောင်ထဲ၌ ယမ်းမီးခြစ်ဘူးကလေး တစ်ဘူးပါသည်။ နေဝန်းနီတံဆိပ် သစ်သား မီးခြစ်ဆဲဘူးကလေးဖြစ်၏။

သူ့ဗိုလ်မှူးက သူ့အတွက် ရုံးသုံးအဖြစ် ဓားဖိုချောင်ဝင်နိုင် ရန် ထုတ်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မီးခြစ်ဆဲက များသေးသည်။ အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ကပ်၌ ဂျပန်ငွေစက္ကူအချို့ အခေါက်လိုက်ပါသည်။ မနွေ က ဝယ်ယူခဲ့ရသည့် ရိက္ခာပစ္စည်းများအတွက် သူ့တပ်ကြပ်ကလေးနှင့် ဓာရင်း မရှင်းရသေး။

သူ့ပုဆိုးဖြင့် ခါးကြားတွင် အမြဲတစေလိမ်ထားတတ်သော ဆားဘူးကလေးလည်း ရှိသည်။ သူတို့ နွေလယ်စာထမင်းပိုင်းအတွက် လိုရမည်ရ ဆောင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့အတွက် အဆင် သင့်နေသည်။

“ဟူး ...”

လေ့တစ်ချက်ကို တစ်ဝကြီးမှုတ်ထုတ်ကာ သူ့ခြေလှမ်းများ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

က စ၍ပြေးသည်။ သဲချောင်းရိုးစပ်ကလေး၏ဘေး မြေနုမြေမွှဲကလေး များကို ရွရွနင်းကာ ကိုယ်ကို ကုန်း၍ကိုင်း၍ ညွတ်၍တိမ်း၍ ပြေးသည်။ သူ၏နောက်ကျောတွင် လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်းဆိုတာကြီးနှင့် ဂျပန်စစ်သား များ တစ်ပြုံတစ်မကြီး ကျန်ခဲ့ကြပြီ။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် နေဝန်းကွယ်ခဲ့၏။

ဝန်းကျင်ကို မြင်သာရုံမျှ အလင်းကျန်နေသေးသော်လည်း ပြုလိုဆည်းဆာသည် တောင်ခိုးမြူငွေဖြင့် ပြာပြာမှုန်သည်။ မှောင်ပေ တော့မည်။

သောသောရုတ်ရုတ် တောတိုးသံနှင့်အတူ ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး နှိုးဆောင်သော ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တစ်သိုက်က ဝါးရုံပင်အကွယ်မှ ဘွား မခို ပေါ်လာသည်။ တောင်လက်ပံပင်ကြီးပတ်လည်တွင် ခြေရာခြေ ပါကြောင်းခံကာ ဟိုသည်လေ့လာစူးစမ်းကြရင်း သဲချောင်းရိုးစပ်ကလေး ထိ ပြေးဆင်းသွားကြ၏။

ည၏အမှောင်ထုက ကန့်လန့်ကာချသလို အလွှာလိုက် တော မှိုင်းတောင်စွယ်ကို ဖုံးသည်။ မှောင်လာလေပြီ။

ကင်ပေတိုင်ဗိုလ် ကိုအိမ်မိ၏မျက်ဝန်းမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက် လျက် မေးကြောကြီးများ ထောင်ထနေသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကို လမ်းပြရ လျှင် ယန္တရားတစ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတကေးဒါးသည်လည်း ဓားအိမ်ကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း၊ မျက်နှာထားတင်းတင်း။

ခဏအတွင်း၌ပင် အမှောင်သည် တောအလုံးကို စုပ်မျိုလိုက် တော့၏။

သူတို့၏ သွေးကွက်သွေးအိုင်များအား ရှင်းလင်းသုတ်သင်ကာ ပိုမိုမြေများနှင့်အတူ မြေကျင်းကြီးထဲ သယ်ယူထည့်ဖို့ခဲသည်တိုင် လတ်ကလောတွင် သူ့သတ်ကုန်းသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသော သည်တလင်းပြင်၌ ပသတီစရာ လူသေကောင်အနံ့၊ သွေးညှိနံ့တို့က သဲမှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်များ ရှင့်အတူ ဝေ့ဝဲပါလာနေဆဲဖြစ်၏။ အသက်ရှူနေရသည်ကပင် အနံ့ကသက်မကောင်းချင်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခန့်မှ စတင်ကာ လျှို့ဝှက်ဂုက်ဂုက်၊ သိပ်လိပ်သည်းသည်း နေနေသည် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့် ဤစိမ့်ကိန်းလုပ်ငန်းကြီးသည် ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း အစစကဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့ပါလျက် လက်စသိမ်းခါနီးမှ တိမ်းတိမ်းပွေပွေဖြစ်ခဲ့ရလေသည်ကို ဂျင်နရယ်အိဆိုမှူရာ မကျေနပ်နိုင်။ ဒေါသအမျက် တားယိမ်းမရနိုင်အောင် ထွက်နေသည်။

လက်ရှိအခြေအနေတွင် ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော် (မြန်မာနိုင်ငံတော်) (ပိုင်ရာ) စစ်ဌာနချုပ် စစ်သေနာပတိ ဂျင်နရယ်အိးဒါး၏လက်အောက်၌ ဒီပဲတပ်မကြီးများကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ဂျင်နရယ်ကာဂါဘီ၊ ဂျင်နရယ်ကီမူရတို့ရှိသည်။

စစ်ဦးစီးအရာရှိကြီးများဖြစ်သည့် ဂျင်နရယ်နရာ၊ ဂျင်နရယ်ရာကာတို့နှင့်အတူ ဂျင်နရယ်အိဆိုမှူရာသည် စစ်ဆင်ရေးမှူးကြီး (Army Commanders) အဖြစ် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်နေရ၏။ သူ့လက်အောက်တွင် တပ်မတော်မှူးများဖြစ်သည့် ဂျင်နရယ်မုတဂူချို၊ ဟုန်းဒါး၊ စကုရှိုင်း၊ ဝီ (ဗမာ့တပ်မတော်အကြံပေးအရာရှိ) နှင့် တပ်မမှူးများ အများကြီး ရှိသေးသည်။

အခန်း [၂]

အမှောင်သည် တောနှင့်တောင်ကို စုပ်မျိုထားသည်။

ဝန်းကျင်သည် ပိတ်ပိတ်သားမှောင်လှ၏။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ယူဆောင်လာသည့် ရေနံချေးဖတ်စည်းထားသော ဝါးစိမ်းတုတ်မီးတိုင်ကြီးများကြောင့်သာ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ဝိုက် လင်းချင်းနေတော့သည်။ စစ်သုံးလက်ဆွဲမှန်အိမ်လေး ဆယ့်လေးငါးလုံး၏ အလင်းရောင်ကလည်း ညအမှောင်ကြောင့် ပို၍လင်းနေသလိုပင်။

နှေဦးညဖြစ်၍ နေပင်ပြီးစ ညဉ့်ဦးယံသည် ပူလောင်မွန်းအိုက်ချင်သည်။ လေငြိမ်နေကာ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တို့သည် ရွက်ချားပင်မခတ်။ ဤလျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်း၏ လက်စသိမ်းလုပ်ငန်းအဖြစ် မျက်မြင်သက်သေမြန်မာလုပ်သားများအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းကာ မြေကျင်းကြီးအတွင်း ပစ်ချဖြိုခွဲနှံ့ပြီးပြီ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထိုသို့ နိပုန်တပ်မတော်ကြီး၏ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိနေသည့် ဂျပန်စစ်အရာရှိကြီးများစွာအနက် မှ အလွန်အရေးကြီးသော ဤလျှို့ဝှက်စီမံကိန်းကြီးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အီးဒါးက သူ့အား တာဝန်ပေး၍ ဆောင်ရွက်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျပန်ပြည်ရှိ ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတိုဂျိုကိုယ်တိုင် သီးခြား လျှို့ဝှက်အမိန့်စာဖြင့် ထုတ်ပြန်ညွှန်ကြား တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းဟုလည်း သူ့သိထားသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်းသည် တာဝန်အတွက် သူ့ဂုဏ်ယူ၏။ အလေးအနက်ထားကာ အလေးအမြတ်ပြုသည်။ ယခုမူ အဘယ်ကြောင့် ...

“ဝမ်းသွားရုံသက်သက်ဆိုရင် ဘာကြောင့် အခုထိ ပြန်မရောက်ရသေးတာလဲ။ ဗိုလ်ကိုအိမ်ခံခဲ့ သူ့စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကရော ဒီချည်ချည်နဲ့နဲ့ မြန်မာလုပ်သားတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်း မိအောင် ရှာမတွေ့နိုင်ရတာလဲ။ ကဲ ... ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ် နားလည်အောင်ရှင်းပြပါဦး ဗိုလ်မှူးကတိုမိချီစံရဲ့”

ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းထွက်လာသည့် အသံနှင့်အတူ ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာ၏မျက်ဝန်းက မီးလျှံနှယ်တောက်လောင်ကာ ဝင်းဝင်းလက်နေ၏။ သူ့လက်ဖဝါးတုတ်တုတ်ကြီးများဖြင့် သစ်သားစားပွဲခုံအား တဝန်းဝန်းပုတ်ကာ ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူးကတိုမိချီကား ငြိမ်သက်စွာ နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ယူဆကာ မတုန်မလှုပ်ရပ်နေ၏။ ယန္တရားတပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးယာမခရချီစံ၊ သူတို့အင်ဂျင်နီယာ တပ်ပွဲ၏တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ယာနုဒီဒါးစံ၊ ကင်ပေတိုင် (စစ်ပုလိပ်) ဗိုလ်မှူးရှိဘာတာစံနှင့်တကွ

ကျန်အရာရှိများလည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြ။

တော်သေးသည်။ သူ၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲ မင်္ဂလာခုံစစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးမာရီကားစံနှင့် သူ၏ ဆာမူရိုင်းမျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူ့အား မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်သို့ သီးသန့်ခေါ်ယူတာဝန်ပေးခဲ့သော ယခင် အမှတ် (၁၅) တပ်တော်၏ သေနာပတိ၊ ယခု မြန်မာပြည်စစ် မြေပြင်ဆိုင်ရာ နိပုန်တပ်မတော်ကြီး၏ စစ်သေနာပတိ ဂျင်နရယ်ရှိဂျီအီရီးဒါးစံ၏မျက်နှာသာ မထောက်ခဲ့လျှင် ဂျင်နရယ် ဖိသိုမူရာ၏ လက်ဝါးဒဏ်ကို သူ့ပါးပြင်က ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားမနေရလောက်ပြီ။

“မင်းမှာ ရှင်းပြစရာ စကားတစ်လုံးတောင် မရှိတော့ဘူးလားဗိုလ်မှူးရဲ့။ ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါဦး”

ကျားဟိန်းသံက ညဉ့်ပန်းတွင် ပို၍ ကျယ်လောင်သည်။

“ဟိုက် ... ဒီအလုပ်သမားက ယန္တရားတပ်နဲ့ အတူတူပြီး နှိုင်းလာခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိနေပါပြီ ဂျင်နရယ်။ ဒီယန္တရားတပ်နဲ့ စက်ရုံအတွက်လိုအပ်တဲ့ ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်း၊ ရိက္ခာ၊ သတင်း၊ ထက်သွယ်ရေးယာဉ်အားလုံးကို ဒီဒေသကျေးရွာတွေက ရအောင် သူပဲရှာဖွေစုဆောင်း လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာပါ။ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့သူပါပဲ။ ဝမ်းပျော့ဝမ်းပျက်တာဆိုတော့လည်း ဒီကနဲ့ နည်းနည်းလှမ်းလှမ်းကို သွားရှိုင်းလိုက်တာပါ။ ထွက်ပြေးမယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့မိဘူး။”

“တောက်”

“ကျွန်တော့်သူတိုသင်ရေးအဖွဲ့ကလည်း နည်းနည်းလောသွားပါတယ် ဂျင်နရယ်။ ရှိပေကာရုနဲ့အတူ ပစ္စည်းသိမ်းရင်း ရှိနေတယ်ထင်

၃၆ * ယေဘုယျသဘော

လို့ အချိန်သိပ်နှောင့်သွားမှာစိုးတာနဲ့ သူတံသင်ရေး စခိုင်းလိုက်တာ။ ဒီကအသံတွေကြားလို့ပဲ ခိုင်မိပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူရုံ မရုံ သေချာမစစ်မိလိုက်တာ ကျွန်တော်ပေါ့ဆမှုပါ။”

ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူး ရှိဘာတားစံက ဝင်ထိန်းသည်။ သူကား ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာ၏ လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်သလို စစ်ကိုင်းတိုင်းတစ်ခွင်၊ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ကြော၌ လက်သံပြောင်လွန်းလှ၍ ရန်သူမဟာမိတ်တို့၏ တပ်ဖွဲ့ ၁၃၆ (Force 136) မှ ညအချိန် လေထီးဖြင့်ချပေးသော မဟာမိတ်စစ်သည်များကို မကြာခဏ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းတစ်ပြိုင်လုံးက သူ့ကို ပုဏ္ဏားကဟုင် အမည်ပေးထားပြီး မိန့်မိန့်တုန်အောင် ဩဇာကြီးမားသူဖြစ်၏။ လက်ရှိတွင် ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာ၏ လက်ရုံးသဖွယ် အနီးကပ် အကြံပေးဆောင်ရွက်နေရသူလည်းဖြစ်သည်။

“လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ခွင့်ပြုပါ ဂျင်နရယ်။ ဒီမြန်မာအလုပ်သမားကောင်ကို ဒီညမကူးစေရပါဘူး။ မိအောင်ဖမ်းပါမယ်။ တပ်ကြပ်ကြီး တကေးဒါးက ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ နေစဉ် တောလည်နေကျပါ။ မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ လက်စသိမ်းလုပ်ငန်းတွေပြီးမှ ဂျင်နရယ်လည်း ပြန်နားရမှာမဟုတ်လား။ နက်ဖြန်မနက်ပိုင်းလည်း ရွှေဘိုဘက်ကပြန်လာမယ့် အမှတ် (၃၃) ဒီပီစီတပ်မ၊ အမှတ် (၃၁) ဒီပီစီတပ်မနဲ့ အမှတ် (၁၅) ဒီပီစီတပ်မကြီးတွေရဲ့ စစ်ဆင်ရေး ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး တက်ရဦးမှာရှိသေးတယ်လေ”

ယန္တရားတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးယာမခုချစ်ကလည်း ပြေရာပြေကြောင်း မပုံမရဲ ဝင်ပြောသည်။ သူ့တာဝန်ယူထားရသည့် တပ်မြေတွင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လူနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေသည့် လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်၍ သူ့တာဝန်ခံထား မပြော၍မဖြစ်။ တပ်ကြပ်ကြီးတကေးဒါးစံက သည်မြန်မာကောင်တို့ မိအောင်ဖမ်းလာနိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

ဖမ်းမိလာခဲ့လျှင်တော့ သည်ကျောင်းဆရာလူထွက် အင်ဂျင်ယာတပ်ဗိုလ်မှူးကို ဦးချိုးထားရဦးမည်။ စစ်သားက စစ်သားနှင့်မတူ။ မြန်မာအလုပ်သမားများနှင့် ရောရောထွေးထွေး၊ သီချင်းကလေးတအေးတေး၊ ယမကာနဲ့လေးတသင်းသင်းနှင့် သည်ဗိုလ်မှူးကို မြင်စကပင်ကြည့်မရခဲ့။ သူ့အလုပ်နှင့်သူတော့ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သည်။ တော်သည်က ပြောသံကြားရသည်။ သို့သော် စစ်သားပုံပင်သော စစ်သားမို့ မျက်စိထဲ ထော်လော်ကန့်လန့်။

“တော်ကြတော့ ... ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောချင်တော့ဘူး။ လက်ရှိစစ်ရေးအခြေအနေကို ခင်ဗျားတို့သိပြီးလား။ နားလည်ပြီးသား။ မနက်ဖြန် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးမှာလည်း ဝေပေးစိတ် သိကြရမှာပဲ။ အခုအခြေအနေက မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်က အာဂျမာ နိပွန်တပ်မတော်ကြီးအတွက် အဆုံးအဖြတ်လောက်နီးနီး ဝေရေးကြီးနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့အရာရှိကြီးတွေကိုယ်တိုင် သာမန်အချိန်တွေမှာလို တွေးခေါ်လုပ်ကိုင်နေကြတုန်းပဲ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆောင်ရွက်နေကြဆဲပဲ။ ဘယ်မလဲ ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တိုက်ပွဲဝင်စိတ်ဓာတ်။ ဘယ်လဲ ... ခင်ဗျားတို့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်တဲ့ နိပွန်ဂျင်နရယ်တော်ကြီးနဲ့ တင်နေဟောကာနိပွန် ဧကရာဇ်တုရင်မင်းမြတ်အတွက် သစ္စာရှိမှု၊ အမိန့်နာခံမှုနဲ့ တာဝန်ကျေပွန်မှု။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုပဲ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နဲ့ ဒီစစ်ကြီးကို ဘယ်လိုနိုင်အောင်တိုက်ကြမှာလဲ။ ပြောကြစမ်းပါဦး။
တောက် ...”

ပြောနေရင်းကပင် ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာ၏ စကားသံက တင်း
မာပြတ်တောက်လျက် ဟိန်းထွက်လာပြန်သည်။ မီးအလင်းရောင်
အောက်၌ တန်းစီရပ်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ပတ်ပတ်လည်
လုံခြုံရေးယူထားသော ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များမှာ ကျောက်ရှုပ်များသဖွယ်
မျက်တောင်ပင်မခတ်ဝံ့ဘဲ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့၏ အရိပ်ရှည်ရှည်
မည်းမည်းများသာ မီးရောင်အောက်တွင် တလှုပ်လှုပ်ယိမ်းထိုး ကခုန်
နေကြ၏။

ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ သူ့
စစ်အရာရှိကြီးများ၊ သူ့ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များကို တည်တည်မျက်နှာချင်းဆိုင်
လျက်မေးသည်။

“ကဲ ... ဒီပျက်ကွက်မှုအတွက် ဘယ်လိုတာဝန်ယူမှာလဲ။
ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ”

မီးလျှံမျက်ဝန်းများမှ အေးစက်ပြင်းထန်သောစကားလုံးတို့
လျှံကူးလာသည်။ အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပင် တင်းမာသွား၏။ ဗိုလ်ချုပ်
၏ ဤမေးခွန်းက မရဏခေါ်သံဖြစ်သည်။ သေမိန့်ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်
ဘုရင်နိုင်ငံတော်ကြီးအတွက်၊ ဧကရာဇ်အရှင်မင်းမြတ်အတွက် အပြင်
မြတ်ဆုံးသော မေးဆပ်မှုကို တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်၍ လေပင် ခေတ္တအသက်ရှူရပ်နေသည်။
“အဲဒီအလုပ်သမားကို ပြင်ပထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်တာ ကျွန်
တော်ပါ။ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူပါရစေ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟေ ...”

“ဟာ ... ရှိလောဟာရု ... ဒီကောင်ကွာ”

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်ကိုယ်တိုင်ပင် မှင်တက်မိရသည်။ မမျှော်
လင့်ဘဲ တပ်ကြပ်ကလေးရှိလောဟာရုစစ်က သူရပ်နေရာမှ ရှေ့တစ်လှမ်း
ထက်ကာ ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့သတင်းပို့သည်။ သူတားချိန်
ပင် မရလိုက်။ ကျန်စစ်အရာရှိကြီးများလည်း ငြိမ်၍ကြည့်နေကြသည်။
ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရာကိုယ်တိုင်ပင် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော အခြေ
ပမနေကို အံ့အားကြီးသင့်နေသည်။ တပ်ကြပ်ကလေးကို စိုက်၍ကြည့်
ပုဒ်။

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီတဲ့။ မင်းက ဘယ်
လိုတာဝန်ယူမှာလဲ ... ကဲ ... ငါပြောတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မင်း
ပါးစပ်ကထွက်သွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ
မင်းသိရဲ့လား”

အေးစက်မာကြောသောအသံက တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ည
ပပွောင်နှင့် မလုံမလောက်အလင်းရောင်အောက်၌ သည်ကွင်းပြင်
ကလေးတစ်ဝိုက်တွင် ရပ်တည်နေကြသော ဂျပန်စစ်အရာရှိကြီးများ၊
ပျက်များ၊ စစ်သည်များ၏ ကိုယ်စီအသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို မရဏ
ပုံသို့မဟုတ် စည်းချက်မညီ ကြားနေရ၏။

“ကျွန်တော်မျိုး၏ဝိညာဉ်သည် ဤနေရာ၊ ဤဒေသ၊ ဤ
ကာလ၊ ဤတောင်၌ ကျင်လည်ကာ နိဗ္ဗာန်နိုင်ငံတော်နှင့် ဧကရာဇ်ဘုရင်
၏မြတ်အတွက် ဤနေရာဌာန၏ လုံခြုံရေးကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်
ကာ ကိန်းဝပ်တည်ပါစေတည်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၀ * ငေယျာဉ်သျှင်

တပ်ကြပ်ကလေးရှိဂေဟာရုံ၏ ဖြတ်သားနိုင်ကျည်သော ဆုတောင်းသံက တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ရုတ်တရက် ဖောက်ထွင်းထွက်လာသည်။

ပြီးလျှင် တပ်ကြပ်ကလေးသည် ဓားရိုးကိုကောက်ကိုင်ကာ ဓားသွားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မီးအလင်းရောင်တွင် ဓားသွားက ပြိုးပြိုးပြက် ဝင်းလက်လျက်ရှိ၏။

ဂျပန်လူမျိုးတို့အဖို့ မိမိဂုဏ်သိက္ခာအတွက် 'စဖူကု'ခေါ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေသည့်အလုပ်မှာ လိုအပ်သည့်အခါ နှစ်သက်လိုလားစွာပင် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ တုန်လှုပ်တွန့်ဆုတ်ခြင်းကင်းအောင်လည်း အစဉ်အဆက် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

အမျိုးသားများမှာ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနှင့်ခွဲသည့် 'ဟာရာကိုရီ' လုပ်ရပြီး အမျိုးသမီးတို့မှာ လည်မျိုကို ဓားနှင့်ထိုးစိုက်သွင်းကာ သွေးကြောများကို တစ်ချက်တည်း ဖြတ်တောက်ပစ်ရသည့် 'ရိုဂါအီ' လုပ်ကြရသည်။

သည့်အတွက် အကြောက်တရား လုံးဝမရှိ။

တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ရှိသည်။

ရှိဂေဟာရုံ၏ရင်၌ ခံစားမှုကင်း။ ဟင်းလင်းဖလာ။

တည်ငြိမ်စွာ စိတ်နေမြတ်၍ အသေတတ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသည်။ စိတ်ရောလူပါ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်သို့ ငြိမ်သက်နေသည့်အခါ ဓားသွားကိုထောင်ကာ ဓားရိုးကို လက်ဖြင့် တင်းတင်း သုပ်ကိုင်လိုက်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘဝတစ်ခု၏ နောက်ဆုံးအချိန်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူသည်။ ဂျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ သူ့ရင်း သူ့နှလုံးသားထဲသို့ ခိုဝင်လာသော အမေ အဖေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ သားနှင့်သမီး၊ နိဗ္ဗန်တရုဏ်တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည့် သူ့အဘိုး တပ်ကြပ်ကြီး ဟာ ဖူးယစ်။ အားလုံးကို ရင်ထဲက မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဦးကိုညွတ်လျက် နိဗ္ဗန်ကေရာဇ်မင်းမြတ်အား ကြီးစွာသောချစ်ခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံး ဝါရဝပြုသည်။

"တင်နော်ဟေကာ ဘန်ဇိုင်း"

'ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ' ဟူသည့် ဆုတောင်းသံနှင့်အတူ မီးရောင်တွင် ဓားသွားက ဝင့်ခနဲ လျှပ်ပြက်သည့် နှလုံး လက်သွား၏။ သူ့မြတ်နိုးလှသည့် သူ့ရဲကောင်း သူ့အဘိုး၏အမေ ဂျပန်ဓားရှည်က သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးစိုက်ခွဲချသွားသည်။ တပ်ကြပ်ကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တအိအိပြိုကာ မြေသို့လဲသည်။

"တင်နော်ဟေကာ ဘန်ဇိုင်း ..."

ဂျင်နရယ်အီဆိုမုရာသည် အလွန်လေးမြတ်စွာ ဆုတောင်းလျက် သူ့တပ်ကြပ်ကလေးကို အလေးပြုလိုက်သည်။

ကျန်စစ်အရာရှိကြီးများ၊ စစ်သည်များအားလုံး တည်တံ့သွတ်ကြည်း ကြွေးကြော်ကာ တပ်ကြပ်ကလေးကို အလေးပြုကြသည်။ ဗိုလ်မှူး၊ ဟုတ်မိချိစ်၏ရင်တွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်က တင်းတင်းဆုပ်ခြေလျက်ရှိ၏။ 'သွားနှင့်ပေးဦးတော့ ရှိဂေဟာရုံစံရေ။ ကုသိုလ်လျက် မကျန်ကြသေးရင် ဒီမြေပေါ်မှာပဲ တို့တွေ ပြန်ဆုံကြသေးတာပါ။ သိပ်မကြာတော့တဲ့ တမလွန်မှာလေ' ဟု သူ့ရင်ထဲ၌ မြည်တမ်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နေမိသည်။

နိပ္ပန်ဘုရင်နိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် အလွန်တာဝန်ကျေပွန်ချစ်လှသော သစ္စာကြီးမားလှသည့် သူ့အချစ်ဆုံးစစ်သည်တစ်ဦးကား စစ်မြေတွင် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့်မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် တာဝန်အတွက် အသက်ကိုလဲလှယ်ကာ သူ့အား စွန့်သွားခဲ့ပြီ။

တဒံဂ်၌ ဟကတိတိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထိုသို့တိတ်ဆိတ်နေမှုကပင် ချောက်ချားစရာ အနေအထား တစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ဤတိတ်လန့်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်မှုကို မည်သူ့က စတင်ပြုပျက်စေမည်နည်း။ အားလုံးက တိတ်တခိုးမျှော်လင့်နေကြသည်။

“စစ်မြေမှာ စစ်သားတစ်ယောက်ကျဆုံးရတာဟာ ဘာမှ မဆန်းဘူး။ အခုလို နိပ္ပန်နိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် အင်မတန်အရေးကြီးနေတဲ့ အခါကာလမျိုးမှာ ကျွန်တို့လို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကအစ၊ ရဲဘော်ကလေးတွေအဆုံး အချိန်မရွေး သေဘေးကြုံနိုင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲ အမြဲစွဲမှတ်ထားကြ။ ဘယ်လိုသေမလဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်သေမလဲ။

ကိုယ့်ရဲ့သေခြင်းဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲကသာ စစ်သည်တစ်ယောက်အတွက် စစ်မှန်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတရားပဲ။ ဒီကနေ့ဆင်နွှဲနေတဲ့ နိပ္ပန်တပ်မတော်ကြီးရဲ့ စစ်ဆင်ရေးတွေမှာ ဘာမှအကျအညံ့မပေးနိုင်ဘဲ အသက်ရှင်နေမယ့်အစား သေခြင်းကိုရွေးပြီး အလုပ်အကျွေးပြုတာက ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

ရှင်နရယ်အိဆိုမှုရာ၏ စကားသံက မြားတစ်စင်းနွယ် သူ့ရှေ့၌ တန်းစီရပ်နေကြသော ဂျပန်စစ်သည်တို့၏ရင်ကို စူးဝင်လျက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပါ၏။ မည်သူမှ အသက်ပြင်းပြင်းရှူဖို့ သတိမရနိုင်ကြ။

“ကိုင်း... လက်စသိမ်းလုပ်ငန်းတွေ အပြီးသတ်မယ်။ နောက်တစ်နာရီမှာ လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးချင်တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးယာနဂီဒါးစံ
(၁) အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်းတွေကို ကြီးကြပ်ပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးယာမခုချိစ်
(၂) သံဆွေးကြိုးဝင်းအပါအဝင် ဘာအမှတ်အသားမှ မကျန်ရစ်စေရ
(၃) ကောင် အားလုံးဖျက်သိမ်းပြီး သင့်တော်ရာမှာ မြေမြှုပ်ဖျက်ဆီးဖို့လုပ်ပါ။

ဗိုလ်မှူးရှိဘာတားစံက မင်းစစ်ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ ကြိုတင်ဆန္ဒယူပေးချယ်ထားတဲ့ ‘နိပ္ပန်ဇာနည်’ တပ်ဖွဲ့ရဲ့ နောက်ဆုံးတာဝန်ကို ကြီးကြပ်ထောင်ရွက်ပါ။ နေရာတွေ အတိအကျ မှတ်သားပေးပြီးသားပဲ။ မလွဲမှားပါစေနဲ့။ ကိုင်း... အခုစမယ်။ နောက်တစ်နာရီမှာ တန်းအပ်နိုင်တာ မြင်ချင်တယ်။ ဆက်လုပ်ကြ”

ရှင်နရယ်၏စစ်မိန့်သံက မြင်းတစ်ကောင်ကို ဇက်ခွံ့ကာ သံမှူးမိန့်ဖြင့်တို့၌ တာလွှတ်လိုက်သည့်နွယ် တန်းစီရပ်နေသော တပ်ဖွဲ့ဝင်သီးသီး ချက်ချင်းတန်းဖြတ်သည်။ ကိုယ့်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းပိုင်းများသို့ အလှူအယက်ဝင်ကြ၏။ ညသည် ချက်ချင်းအသက်ဝင်လာကြ၏။

“ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိစ်... ကျုပ်နဲ့ဇာနည်လိုက်ခဲ့”

“ဟိုက်... ”

ရှင်နရယ်အိဆိုမှုရာက သူ့ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ မန္တလေးလွင်ကြမ်း၏ ညရွှေခင်းကို စီးမိုးမြင်နေရသော ကုန်းကမူလေး၏ထိပ်၊ ကညင်ကြီးအောက်သို့ ရှေ့ရွှေ၌သွားသည်။ မီးအလင်းရောင်များက သူတို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နှစ်ဦး၏နောက်ကျောတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အပင်ရိပ်က နည်းနည်းမှောင်
သည်။ တိမ်ကင်းစင်သည့် နေ့ညဖြစ်၍ ကြယ်ရောင်အလင်းက ဝန်း
ကျင်မြင်ကွင်းကို သဲ့သဲ့မြင်စေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး စီးမိုးကြည်နေသည့် မန္တလေး၏ညရွှေခင်းကား
မှောင်အတိကျလျက်ရှိ၏။ တစ်ပြန့်တစ်ပြောမြင်နေရသည့် ကွင်းပြင်
ကျယ်ကြီး၌ လက်လှုပ်မီးရောင် ဖိုတ်တုတ်ဖိုတ်တုတ်များကိုသာ ဟိုတချို့
သည်တချို့ မြင်နေရသည်။

မတ်လ (၄) ရက်နေ့ကပင် ဝိုလ်ချုပ်ကြီးစလင်း၏ မဟာမိတ်
တပ်များသည် မိတ္ထီလာမြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ပြီး ယင်း
၏ သံချပ်ကာယန္တရားတပ်များကလည်း မန္တလေးမြောက်ဘက် စစ်
မျက်နှာကို ခြိမ်းခြောက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ပင်
မလိုအပ်တော့ဘဲ လျှပ်စစ်မီးရောင်များ ဆိတ်သုဉ်းနေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်ပိုင်းက မန္တလေးစစ်မျက်နှာတစ်ခွင်လုံးကို ဗဟာ
မိတ်ဆုံးကြဲလေယာဉ်များ (Lock-heads) နှင့် ကျွဲညှီနှောင်တို့က ပတ်
ပတ်လည်မြောင်းဆန်အောင် ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သေးရာ သည့်စစ်နယ်
ဝန်းအတွင်း မီးအလင်းရောင်ကို လုံခြုံအောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ပင် ဂျပန်
စစ်ပုလိပ်များ အနိုင်နိုင် ကြိုးပမ်းနေကြရတော့သည်။ သူတို့၏ ဤလျှို့
ဝှက်စီမံကိန်းအတွက် အရေးကြီးလွန်းလှ၍သာ အရဲစွန့်ကာ ညမီးရောင်
ကို အသုံးပြုနေရခြင်းဖြစ်၏။ အန္တရာယ်ကား ကြီးလှဘိသည်။

“ဝိုလ်ချုပ်ကားတိုမိချိတ် ...”

“ဟိုက် ...”

“လက်ရှိ စစ်ရေးအခြေအနေကို ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မင်းဗျားလည်း မျက်စိကြီးနားကြီးရပ်ဝန်းက လာခဲ့တာဆိုတော့ ရိပ်မိ
တန်သမျှ ရိပ်မိမှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ဇွန်၊ ဇူလိုင်လကစပြီး အိန္ဒိယပြည်
ထဲကို ခရီးရှည်ထိုးဖောက်ချီတက်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမှတ် (၃၃)၊ (၃၁)
ရဲ့ အမှတ် (၁၅) ဒီပီစံတပ်မကြီးတွေဟာ စလင်းရဲ့တပ်တွေကို အနိုင်
မဟိုက်နိုင်ဘဲ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရတယ်။

မဏိပူရနဲ့ အင်ဗာစစ်မြေပြင်မှာ ကျုပ်တို့တပ်တွေရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု

က ဒီစစ်ပွဲကြီးအတွင်း မကြုံဖူးလောက်အောင် ကြောက်မမန်းလိလိ
များခဲ့တယ်။ တပ်ရဲ့ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ကျဆုံး၊ ဒဏ်ရာရ
ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ တဖူးလမ်းက ဆုတ်လာတဲ့ တပ်တွေဟာလည်း
မျှင်းတွင်းဒေသစစ်နယ်ဝန်းမှာ ပိတ်မိနေကြပြီ။

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်မှာလည်း ဝင်းဂိတ်ရဲ့တပ်

တွေလက်ထဲကို မြစ်ကြီးနားမြို့ကျသွားပြီ။ စလင်းရဲ့ အမှတ် (၁၄) တပ်
ပထမတပ်မှာ ဒီပီစံတပ်မကြီးခုနစ်တပ်နဲ့ သံချပ်ကာ ယန္တရားဘရိဂိတ်
တပ်တပ်ရှိနေပြီး အခု မန္တလေးကို ဦးတည်ချီတက်လာခဲ့ကြတာ ကျုပ်
တို့တပ်တွေတောင် ရွှေဘိုကနေ ဆုတ်ခဲ့ကြပြန်ပြီ။ ဒါဟာ လတ်တလော
အခြေအနေပဲ။ မနက်ဖြန်စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးမှာ ဘာသာတင်း
ပူဖွဲ့ ထပ်ကြားရဦးမလဲဆိုတာ မသိနိုင်သေးဘူး။”

“.....”

“မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ရဲ့ ရှေ့ဆက်တွေကြုံလာရဦးမယ့်
အလားအလာကို ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းတောင်မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ဂျပန်မှာရှိတဲ့
မာနိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်၊ စစ်ဦးစီးချုပ်နဲ့ ကြည်းတပ်ရေးရာ
ပုံကြီးလည်းဖြစ်တဲ့ ဝိုလ်ချုပ်ကြီးဟိဒေကိတို့ကျိက မြန်မာပြည်စစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၄ နှစ် ဝေဖန်သည့်

ဤမြေသည် ၄၄

မြေပြင်ရဲ့ အရေးပါမှုကို လျော့တွက်ခဲ့သလို ဂျပန်ပြည်က စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်နဲ့ ရန်ကုန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ကြားမှာလည်း သဘောထားကွဲလွဲချက်တွေ သိပ်ကြီးမားနေတယ်။

တို့ကျီက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ မြန်မာတွေအပေါ် သိပ်အထင်သေးခဲ့လွန်းတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒီကနေ့ကြုံတွေ့နေရတဲ့ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ရဲ့ စစ်မျက်နှာအသီးသီးက ရှုံးနိမ့်မှုတွေ၊ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်းတွေဟာ သိပ်များတယ်။ ရှေ့လျှောက် ဒို့ထက်ပိုဆိုးလာဦးမယ်။

ဒါဟာ တို့ကျီက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ သူတို့လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ အိုမိုဒါမွန်ဂျီ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) နဲ့ တကစုကိစ္စမှု (ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း) ဦးထောင်တဲ့ မြန်မာစစ်ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှု၊ စစ်စည်းရုံးမှု၊ စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ မြန်မာပြည်သူလူထုတွေရဲ့ အကြွင်းမဲ့ လွတ်လပ်လိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ထက်သန်ပြင်းပြမှုကို အမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင်၊ မသုံးသပ်နိုင်ခဲ့လို့ပဲ။

မဟာတပ်မတော်နဲ့ တွဲဖက်ထားတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတာကာဟာနဲ့ နဲ့ ဗိုလ်မှူးဖူဂျီဂျီရာတို့က ရန်ကုန်စစ်ရုံးချုပ်ကို မြန်မာပြည်သူလူထုနဲ့ ဗမာစစ်တပ်အပေါ်မှာ ဂျပန်ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးနဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေဟာ တရားလွန်နေပြီ။ တစ်နေ့နေ့မှာ အင်မတန် ဆိုးဝါးပြင်းထန်တဲ့အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်လို့ ထောက်ပြလာခဲ့တာလည်း ကြားပြီ။

ကျုပ်တို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်မှာ အရှေ့တောင်အာရှရဲ့ အကြီးမားဆုံး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီးဖြစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တဲ့ စင်ကာပူစစ်တပ်ကြီးကို သိမ်းနိုင်ခဲ့တာ၊ စစ်သားပေါင်း (၆၀၀,၀၀၀) ပါတဲ့ စင်ကာပူစစ်တပ်က မဟာမိတ်တပ်တွေကို ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချအောင် တိုက်နိုင်ခဲ့တာ၊ စလိဗီးကျွန်းနဲ့မလေးပြည်မကြီးကို သိမ်းနိုင်ခဲ့တာ စတဲ့ အတိတ်က အောင်ပွဲတွေထဲမှာ ယစ်မှူးနေကြတုန်းပဲ။ သာသာ နေကြတုန်းပဲ။

ဗိုလ်မှူးဖူဂျီဂျီဒါဒတ်ပြခဲ့တဲ့ 'စစ်ပွဲဆိုတာ ရန်သူများကို ချေပွန်းဖျက်ဆီး ခြင်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ရန်သူများကို အခွင့်အရေး ဖန်တီးပေးပြီး မိမိတပ်မတော်က အသာရစေဖို့ ဆောင်ရွက်ရမယ်' ဆိုတဲ့ စစ်သဘောတရားအခြေခံ အနိမ့်ယနဲ့ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ဆိုင်ရာ မကြုံပြုချက်စာတမ်းကို ချောင်ထိုးထားခဲ့ကြတယ်။ ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) တွေကို အာဏာတွေပုံပေးပြီး ထင်သလိုလုပ်ခွင့် ပြုပေးခဲ့တယ်။ အခု မရှုံးရဲ့ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေဟာ အဲဒီအကျိုးဆက်တွေပေါ့။ အခုမှ လက်မပ်ချင်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

ဂျင်နရယ်က စကားစကိုရပ်၍ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ဟိုဝေးဝေးမှာ ပန္နလေးတောင်နှင့် စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်ရိုးကြီးဆီမှ မြင်ကွင်းကို မှော်ကြည့်နေလေသည် ထင်၏။ ဗိုလ်မှူးကတစ်မိချီစံသည်လည်း ငေး၍ မြင် ကြည့်နေမိသည်။ ကာလရှည်ကြာ သူ့ရင်တွင်း၌ သန္ဓေတည်၍ မြူမူနေခဲ့သော စကားများကို ဂျင်နရယ်အိမ်ထဲမှာရပ်စဲနေတတ်က လျှံကျလာ ဖူးသည်အတွက် သူအံ့ဩသည်။

“အခု ကျုပ်ပြောမယ့်စကားဟာ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ဆိုင်ရာ စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂျီဂျီအိမ်အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်၊ ရန်ကုန်စစ်ဦးစီးဌာနရုံးက ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်း၊ စစ်ထောက်ပံ့မှုရေးရာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဌာနကြီးမှူး ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ဗိုလ်မှူးရယ် ဒီ လေးယောက်ပဲသိရမယ့် အထူးစစ်ရေးလျှို့ဝှက်အမိန့်ပဲဖြစ်တယ်။ သိပြီး ရင် ခင်ဗျားရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲမှာ မှတ်သားထားဖို့ပဲလိုတယ်။ စာတင် ပေတင် ရေးတာ၊ မှတ်တာ ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါ ... ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော် ကြီးရဲ့ စစ်ဦးစီးချုပ် ဂျင်နရယ်တိုဂျိုကပေးတဲ့ နှုတ်မိန့်ပဲ။ ဒီထိ ဂျင် သလား။”

“ဟိုက် ...”

“ဒီလျှို့ဝှက်စီမံကိန်းကြီးကို ‘Project P’ လို့ အမည်ပေးထား တယ်။ ‘P’ ရဲ့ စကားဂုဏ်က Professor ‘ပါမောက္ခ’ တဲ့”

“ဟိုက် ... ဂျင်နရယ်”

“ခင်ဗျားကို မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်အတွက် အထူးရွေးချယ် စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိသလား။”

“မြန်မာစာနဲ့ မြန်မာစကား အထူးကျွမ်းကျင်လို့ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း သိထားပါတယ် ဂျင်နရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဒေသမှာ အထူးလျှို့ဝှက်တည်ဆောက်ထားတဲ့ မြန်မာပြည်သုံးငွေစက္ကူ (The Japanese Government Rupees) ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ စက်ရုံနဲ့ မြန်မာပြည် အတွင်း ဒေသအသီးသီးက ‘ရန်သူပိုင်ပစ္စည်းများ စုဆောင်းရေးအဖွဲ့’ တွေ ပေးပို့တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ သတ္တုအမျိုးမျိုးကို စနစ်တကျ ကျိုချက် သန့်စင်၊ ဘလောက်တုံးတွေပြုလုပ်ပြီး ဂျပန်ပြည်မကြီးကို ပစ္စည်းဖြို ဝှံ့မှု ပြုလုပ်ပေးရတဲ့တပ်ဖွဲ့ရဲ့ အထူးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့တာ လို့လည်း ဂျင်နရယ်အီးဒါးစ်က ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်”

“မှန်တယ် ...။ ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို မင်္ဂလာခုံစစ်တက္ကသိုလ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးမာရီကားစံရဲ့ လျှို့ဝှက်တင်ပြချက်ထဲမှာ မင်ဗျားရဲ့အဘိုးဟာ လက်ရှိနိဗ္ဗန်ကေရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အဘိုး ထက်ထက်က အင်မတန်အားကိုးယုံကြည်ခဲ့ရတဲ့ မှူးမတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မျိုးရိုးဇာတိဟာလည်း ဟယိုးဂိုအရိုင် (Hyogo) က နာမည်အကြီးဆုံး ဆာမူရိုင်းမျိုးနွယ်စုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ တင်ပြချက်နဲ့ တကယ့်လိုမှာ ခင်ဗျားရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်မှတ်တမ်းတွေအပေါ် ဝန်ကြီး ချုပ်က သဘောကျယုံကြည်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဖက် စစ်ထောက်နာမကြီးမှူး ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားက ခင်ဗျား ကို အပြည့်အဝထောက်ခံချက်ပေးခဲ့တာကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစား ပုံတယ်”

ဗိုလ်မှူးကားတို့မိချစ်က ငြိမ်၍နားထောင်နေမိသည်။ သည် မကြောင်းများကို သူလုံးဝမသိခဲ့။ သိဖို့လည်း မလိုအပ်ခဲ့။ ကြိုတင်သိ ချိလျှင်လည်း သည်သို့တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့မှုကို ငြင်းပယ်မိခဲ့မည်ကေန်။ သူ့ပရိတ်၊ သူ့သဘာဝက စစ်ကိုမုန်းသူ။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို တပ်မက် မှတ်မိုးသူ။ သာယာလှပ ငြိမ်းချမ်းသောကမ္ဘာကြီးအား စစ်ဖြင့်လွှမ်း မှီဖျယ်လှယ်တည်ဆောက်၍ မရနိုင်ဟု အစဉ်ယုံကြည်စွဲမြဲသူ။

ဂျပန်နိုင်ငံသားတစ်ဦးအနေဖြင့်၊ သိက္ခာကြီးမားသော ဆာမူ ရိုင်းမျိုးနွယ်တစ်ဦးအနေဖြင့် နိဗ္ဗန်နိုင်ငံတော်ကြီးနှင့် ကေရာဇ်ဘုရင် မှီမြတ်အတွက် သစ္စာစောင့်သိရုံသေခွာ စစ်ကြီးထဲဝင်ကာ စစ်မှုထမ်း နှုတ်သော်လည်း သူမရွေးချယ်ခဲ့သော သည်လမ်းသည် သူ့အတွက် ဝန် မလုပ်စေခဲ့သည်ကား အမှန်။

“တကယ်တော့ ‘Project P’ ဆိုတဲ့ စကားဂုဏ်ထက် ‘Pro-

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

fessor' ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုရည်ညွှန်းခဲ့တာပဲ ဗိုလ်မှူး။"

"ခင်ဗျာ ... ဂျင်နရယ်"

"ဟုတ်တယ် ...။ လက်ရှိစစ်ရေးအခြေအနေအရ အိန္ဒိယနဲ့ တရုတ်စစ်မြေပြင်ရဲ့ အခြေအနေတွေဟာ ထိုးစစ်တင်ခါစက စစ်ရေး အသားစီးရခဲ့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အခြေပြုပြီး စစ်စည်းရုံးမှုနဲ့ စစ် ထောက်ပံ့မှုကို စနစ်တကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ မတည်ဆောက်နိုင်သေးခင် အလျင်စလို ဆင်နွှဲခဲ့တာကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်းကိတ်ရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် စစ်ဆင်ရေး ခြင်္သေ့တပ်တွေနဲ့ စလင်းရဲ့လေထီးတပ်တွေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မာစ်ဂရေ၊ လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ ကိုလံဘိုစစ်သင်တန်းကျောင်းဆင်း မြန်မာလူငယ်တွေကို အခြေခံဖွဲ့စည်းထားတဲ့ Force 136 တပ်တွေ နောက် ကျောက စိန်ခင်ထိုးဖောက်မှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း တွေ ပြတ်တောက်ခဲ့ရတယ်။

စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေ၊ ရိက္ခာဆေးဝါးတွေ၊ စက်ယာဉ် ယန္တရားတွေ၊ စက်သုံးဆီတွေ ဖြည့်တင်းထောက်ပံ့မှု ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရတယ်။ အခုဆိုရင် အိန္ဒိယနဲ့တရုတ်စစ်မြေပြင်က တပ်ဦးကချီ၊ တပ်လန်၊ တပ် ဆုတ်လာခဲ့တဲ့ ဂျပန်ဒီပီစီတပ်တွေဟာ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ၊ မြန်မာ ပြည်မြောက်ပိုင်းနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တွေမှာ ရန်သူတပ်တွေရဲ့ အပြင်းအထန် လိုက်လံချေမှုန်းမှုကို အလှူးအလင်ခံနေရတယ်။ ဒီကနေ့ညနေပိုင်းကပဲ မိတ္ထီလာကျသွားပြီ။ မန္တလေးကို မြောက်ဘက်မိုးကုတ်ဒေသကနေ ထိုးစစ်ဆင်နွှဲမယောင် စစ်ယောင်ပြခဲ့ပြီးမှ စလင်းရဲ့တပ်တွေက ဗခုဂျူ ကနေ ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကူးပြီး မိတ္ထီလာကို နောက်ကဝင်တိုက်ခဲ့တာပဲ။

"....."

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

"ဒီစစ်ကြီးအတွက် စတေးခဲ့ရ၊ ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ စစ်သည်တွေ ကာလည်း မနည်းတော့ဘူး။ စစ်ကိုမုန်းတာ ခင်ဗျားထစ်ဦးတည်း မဟုတ် ပါဘူး ဗိုလ်မှူး။ စစ်မြေပြင်က ဘယ်အဆင့်၊ ဘယ်စစ်သည်ကိုပဲမေး ပေး ကမ္ဘာပေါ်မှာ စစ်ကိုအမုန်းဆုံးလူသားဟာ စစ်သားတွေပါပဲဆိုတာ ပါပြကြမှာပါ။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်တပ်မတော်အတွက်ဆို တာထက် စစ်ပွဲအတွင်း ကိုယ့်အသက်ရှင်ရင်တည်ရေး၊ ကိုယ်အသက် မသေရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်း လူလူချင်းသတ်နေကြရတာဟာ စစ်သား တဝအမှန်ပါ။ ဒီတော့ စစ်မြေပြင်မှာ အရေးကြီးတာက ကိုယ်ဟာ ရှင် ကန်ကျန်ရစ်ရမယ့်သူ ဖြစ်နေစေဖို့ပဲ"

"ဒါက ဂျင်နရယ်ရဲ့ စစ်ဝါဒလားခင်ဗျာ"

"ဗိုလ်မှူးရေး... စစ်ရေးအခြေအနေဆိုတာ ကျုပ်တို့ဗိုလ်ချုပ် ကြီးတွေက ဖန်တီးခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့က ဦးတည်ချက် ရှိလမ်းကြောင်းပဲ ချမှတ်နိုင်တာ။ ကျန်တာက ဒီစစ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် နှစ်တိုက်ခိုက်နေရတဲ့ စစ်မြေပြင်က စစ်သားတွေကပဲ အဆုံးအဖြတ် ပြုတော့တာ။

စစ်သည်သူရဲတွေ သေရဲ့ သတ်ရဲ့ အနိုင်ယူရဲ့နေသေးသရွေ့ မဟုတ်တော့မှ စစ်မရှုံးဘူး။ စစ်သားရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှင်သန်ကျန်ရစ်ရမယ်၊ မျိုးပျံ့ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ မီးလျှံမငြိမ်းသေးသရွေ့ ယာယီရှုံးနိမ့်မှုကလွဲပြီး နှစ်တစ်ပွဲကြီးတွေမှာ ဘယ်တော့မှမရှုံးဘူး။ အေး ... စစ်သည်ရဲ့ နှစ်တစ်ပွဲက နိုင်လိုစိတ်၊ အသက်ရှင်ရင်တည်လိုစိတ်တွေ ခန်းခြောက်သွား ပါ။ စာရောင်မှိန်သွားပြီ။ အသွားတုံးသွားပြီဆိုရင် အနေနဲ့အမြန်ပဲ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၂ * ဇေယျမင်းသျှင်

အဲဒီစစ်ပွဲ ရှုံးပြီမှတ်”

“ဒါဆို ဂျင်နရယ် ... ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး။ ကျွပ်တို့တပ်တွေရဲ့ အနေအထားဟာ ၁၉၄၂ က မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာချိန်က စိတ်ဓာတ်အနေအထားရဲ့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတောင် မရှိချင်ကြတော့ဘူး။ ရန်သူ့ထိုးစစ်ကြောင့်ဆိုတာထက် မြန်မာပြည်သူလူထုရဲ့ မုန်းတီးမှု၊ ဆန့်ကျင်မှုကို တစ်နေ့တခြား ဝိုပိုပြီးခံလာနေရတာရယ်။ ဗမာ့တပ်မတော်ရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးလက်တွဲဆောင်ရွက်လိုစိတ်တွေ ကျဆင်းသွားတာရယ်ကြောင့် ကျွပ်တို့တပ်တွေရဲ့ တိုက်စစ်၊ ခံစစ်အရှိန်ဟာ လိုသလို မြှင့်တင်လို့ မရတော့ဘူး။”

ကာနယ်ဆူဂူကီဦးစီးတဲ့ မိနာမိဒီကန် (Minami KiKa) အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ ဂျင်နရယ်အီးဒါးခံဆီတင်သွင်းတဲ့ အစီရင်ခံစာအချို့မှာ ဗမာ့တပ်မတော်ကတောင် ကျွပ်တို့ကို ပြန်ပြီး တော်လှန်တိုက်ခိုက်လာနိုင်တယ်လို့ တင်ပြခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ရှိစစ်ရေးအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ဒီ ‘Project-P’ ကို ကျွပ်တို့ရေးဆွဲ ဆောင်ရွက်ရတာပဲ။ ကျန်တာတော့ ဗိုလ်မှူးက ကျွပ်ထက်ပိုသိပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကြီးကြပ်ဆောင် ရွက်ခဲ့ရတာပဲလေ”

“ဟိုက် ...”

ဂျင်နရယ်အီဆိုမှရာခံထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ညအမှောင်သည် ပို၍သိပ်သည်းလာနေသလိုပင်။ တစ္ဆေအိုကြီးတစ်ကောင်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ အငမ်းမရရစ်မျိုးနေသည့်နယ် ညက အလင်းမှုန်မှုန်ကိုပင် ဖမ်းစားပါးမျိုးနေတော့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဝေးမြင်ရှုခင်းပြင်ကျယ်ကြီးမှ သူတို့တပ်ဖွဲ့များ၏ လုပ်ငန်းပွဲလ်သိသို့ အကြည့်ကိုရွှေ့သည်။ စောစောကလေးကပင် အခိုင်အမာရှိမနေခဲ့သော တဲကလေးများ၊ နှစ်ထပ်သံဆူးကြိုးကာ ဝင်းကြီးနှင့် လုပ်ငန်းဝသုံးအဆောင် ဝန်စည်စလယ်များ၊ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းလက်ကျန်များ မရှိတော့။ စနစ်တကျ ဖျက်သိမ်းဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြပြီပြီ။

မကြာမတင်အချိန်ကမှ မြေကျင်းကြီးအဖြစ်ရှိခဲ့သော ‘Project-P’ ၏ တည်ရာနေရာသည်လည်း လက်စလက်နုပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ ချုံနွယ်ဝင်ယောင်ကလေးများပင် အစားထိုးစိုက်ထားပြီးပြီ။ ကာလမကြာမီတွင် တောချုံရှိုင်းများ၊ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းသွားပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခဲ့သူတို့မှတစ်ပါး သိနိုင်သူလည်း ရှိတော့မည်မဟုတ်။ အချိန်ကာလနှင့်အတူ မြှုပ်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။

“တပ်ကြပ်ကလေးအတွက် ဗိုလ်မှူးလို့ပဲ ကျွပ်လည်း ရင်ထဲပကောင်းလှပါဘူး။ သိပ်ရဲရင့်တဲ့ လူကလေးပဲ။ ချီးကျူးမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့လမ်းကို သူ့ရွေးချယ်သွားတာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်။ သူပေးချယ်ခဲ့ရင် ကျွပ်က အဲဒီလမ်းကို ရွေးပေးရတော့မှာလေ”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး။ ‘Project-P’ ကို အသေးစိတ်သိတဲ့လူထဲက ရှင်သန်ကျန်ရစ်ခွင့်ရှိသူ၊ ရှင်ကို ရှင်သန်ကြွင်းရစ်ရမယ်သူက ကျွပ်တို့လေးယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ တပ်ကြပ်ကလေး ဂျီပနာကို အနှေးနှေးအမြန် လိုက်ကြရမှာပဲ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်စီမံကိန်းကြီးကို တိတိကျကျသိထားတာကိုက သေမိန့်ကျလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်မှူးကို ကျွပ်ဒီမှာ ခေါ်ပြောနေရတာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒါဆိုဂျင်နရယ် ... သူတို့တွေက ...”

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့ရဲ့ ကြံစားမှုပဲ သတ်မှတ်ရတော့မယ်။ ဒီထဲက ‘နိပုန်ဇာနည်’ အဖြစ် ရွေးချယ်ခံထား၊ ကိုယ်တိုင်ဆန္ဒပြုထားတဲ့ စစ်သည်တွေက တပ်ကြပ်ကလေးနည်းတူ ပိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ ဒီနေရာကို စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်မှူးနဲ့ ကျွန်ုပ်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အရာရှိတွေ၊ စစ်သည်တွေဟာ မြစ်ကြီးနားက ဆုတ်ခွာခဲ့ရတဲ့ မြို့စောင့်တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးမာရုယာမရဲ့ တပ်ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းတဲ့ထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီး မြစ်ကြီးနားကနေ နှစ်ခမ်းမှာ စုစည်းဆုံနေရတဲ့ စစ်မြေပြင်ကို ပို့လိုက်မယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ သူ့ရဲကောင်းမိမိ တိုက်ရင်းသေချင်သေပေါ့။ မသေလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရလည်း စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိ ဒီစီမံကိန်းကြီးဘက်ကို စိတ်ဦးလည်နိုင်မှာ မဟုတ်လောက်တော့ပါဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီး အထက်အရာရှိတွေကိုတော့ အင်ဗာကဆုတ်လာတဲ့ တပ်တွေရှိရမယ့် ရခိုင်ရိုးမနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသတွေကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်မယ်။ ဒါ ... လတ်တလောအစီအစဉ်ပဲ”

“ကန့်တော်ကရော ဂျင်နရယ်။ ကန့်တော်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားရဲ့ စစ်ထောက်ဌာနကို ပြောင်းပေးလိုက်မယ်။ ဟိုမှာ ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားက အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်ပေးလိမ့်မယ်။ ရှင်းပြီလား”

“အကယ်၍များ ...”

“ဒီမှာဗိုလ်မှူး ... ဗိုလ်မှူးသိသင့်တာမှန်သမျှ ကျုပ်အားလုံး ပြောပြပြီးပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး မသိချင်ပါနဲ့။ သိဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

... ဝန်းတယ်။ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားထက် ပိုသိခွင့်ရတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုက် ... ဂျင်နရယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဗိုလ်မှူးရော ...”

“ဟိုက်”

“ဂျင်နရယ်အီးဒီးက အမှာပါးလိုက်တဲ့ စကားလက်ဆောင်

... ရှိသေးတယ်”

“ဟိုက်”

“ဂျပန်ပြည်မှာ ခင်ဗျားသိပ်ချစ်တဲ့ ဇနီး၊ သားနဲ့သမီး၊ မိသားစု

... ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့။ သူတို့ရဲ့ သေရေး၊

... ရေးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်လျှာစောင့်စည်းမှုအပေါ်မှာ တည်နေတယ်

... တာ အမြဲသတိပြုပါတဲ့။ ကဲ ... ဗိုလ်မှူး။ သွားကြည့်”

“တောက် ...”

သူ့ရင်တွင်းက ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းလှသော တက်ခေါက်

... ကျည် လည်ချောင်းဝမှသည် ထွက်မလာနိုင်သည့်တိုင် သူ့ရင်တစ်ပြင်

... ကို ချုံ့၏။ သူ့ရင်ထဲက စက်ဆုပ်ဖုန်းတီးမှုသည် အလိပ်လိပ်လျှံ

... လာသည်။ သူ့လက်က ဓားရိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိပြီး သူ့သွေး

... ကျားအတွင်းမှ သွေးတို့ကား ပွက်ပွက်ဆူဝေနေတော့၏။

ဂျင်နရယ်အီဆိုဂျင်နရယ်ကား တစ်ပွဲများရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းသွား

... တောင်လက်ပံပင်ကြီး၏အရိပ်၌ ခြေတစ်လက်မမျှ မရွေ့မိဘဲ သူ

... ကို ချုပ်တည်းနေရသည်။

‘စစ်ဆိုတာ ဒါတဲ့လား။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲအောင်နိုင်မှတာ စစ်သည်

... တွေရဲ့ အသက်သွေးတွေထက် ပိုပြီးကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေသတဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၆ ❀ ငေယျပင်ညောင်

လာ။ စစ်ရဲ့ပရိယာယ်၊ စစ်ရဲ့သေနင်္ဂဗျူဟာတွေမှာ လိုအပ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့ စစ်သည်တွေကိုတောင် စတေးရစမြဲလား။ ဒါဟာ စစ်တဲ့လား’

သူဦးနှောက်ထဲ၌ မေးခွန်းတို့က ပလုံစီမံကိန်းက တလျှောက်လျှောက် ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ ရင်ထဲတွင် အော်ဂလီဆန်ကာ ဖျိုတယ်လားသည်။ ကညင်ပင်ကြီး၏ပင်စည်ကို လက်ထောက်မိုကာ မှေးဖျက်လိုက်ရ၏။

“တင်နော်ဟောကာ ဘန်နိုင်း ...”

“တင်နော်ဟောကာ ဘန်နိုင်း ...”

“တင်နော်ဟောကာ ဘန်နိုင်း ...”

အစုအဝေးလိုက် ဟစ်ကြွေးသံက မိုးယံသို့ လွင့်ပျံလာစေသည်လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်းကြီးအတွက် အထူးသီးသန့်ရွေးချယ်ထားသော ‘နီပွန်ဇာနည်’ တပ်ဖွဲ့၏ နောက်ဆုံးဆုတောင်းသံ ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘သွားနှင့်ကြပေးတော့ ရဲဘော်တို့ရေ ... သွားနှင့်ကြပေးတော့’

ဗိုလ်မှူးကတိုမိချီစံက အမှောင်ရိပ်တွင် တစ်ဦးတည်းရပ်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။ မရည်ရွယ်ပါဘဲလျက် မျက်ရည်စက်တို့ ကြွေလေသည်။

“ဆာယိုးနားရား”

ညသည် အိုမင်းခဲ့ပြီ။

အမှောင်သည်လည်း ပို၍ သိပ်သည်းခဲ့၏။ အမှောင်သည် တောနှင့်တောင်ကို စုံစုံမြှုပ်နှံပျံ့ထားလေသည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း | ၃ |

အမှောင်သည် တောနှင့်တောင်ကို စုပ်မျိုထား၏။ ညသည် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ အိုမင်းလာခဲ့သည်။ အသက်မရှူနိုင်ဘဲ တကြမ်းအသက်လူကာ ထွက်ပြေးခဲ့သော များပြေအစုံသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်လာမှ ၎င်းရပ်နားမိတော့သည်။ အတန်အသင့် အကာအကွယ်ရတန်ရာသည် တောငှက်ပျောပင်အုပ်အုပ်လေးဘေး၌ ခြေပစ်လက်ပစ်လှန်လှဲလျက် မလက်ရှူမှန်အောင်ကြိုးစားရင်း မှေးနေ၏။ ရင်တွေက တဒိန်းဒိန်း ပျံ့နေသည်။ ပြေးရင်းထွားရင်း သူ့ကိုယ်ကထွက်သော ရွေးတို့ဖြင့် ပျံ့နှံ့ထားသကဲ့သို့ ရွဲလျက်ရှိသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တောင်လက်ပံပင်ပေါ်က ကျွဲခဲသည်ဒဏ်ကြောင့် တင်ပါးချုံ
ရိုးက နာချင်သေးသည်။ အာရုံများက စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ပင်
ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ နောက်ကျီနေပြီ။ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ပုစဉ်းရင်ကဲ့
သံများ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ တစ်ချိတ်တစ်ချိတ်တွင် တောကောင်တို့၏ အော်သံ
မြည်သံများ ခပ်ဝေးဝေးက လွင့်လာသည်။ ထိုအသံများမှတစ်ပါး တစ်
တောလုံးတစ်တောင်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

“ရေ ... ရေ ...”

ရင်ထဲ ရေတောင်သံများ ဆူညံ၍နေသည်။ သူ့ပါးစပ်တစ်ဖျ
လုံး စေးကပ်နေကာ အာခံတွင်းတစ်ခုလုံး မီးလောင်ထားသလို ပူ
လောင်ပြင်းပြလှ၏။ လျှာကလည်း ခြောက်သွေ့ကာ ကြမ်းနေတော့
သည်။ ချွေးထွက်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည်။ သည်
အတိုင်းပင် ခွေခွေလေးလှဲကာ အိပ်လိုက်ချင်သည်။ သို့တစေ သည်
ဂျပန်ပုကောင်တွေ တောအနှံ့တောင်အနှံ့ ဖမ်းခြေထပ်လိုက်လာပြီ
မည်က သေချာသည်။

သာမန်အချိန်တွင် စစ်ပုလိပ် (ကင်ပေ) တစ်ကောင်ကို ဖြေ
ရဖို့ပင် ခဲယဉ်းသော်လည်း သည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူတို့လုပ်ငန်းခွင်
ကင်ပေတွေ တင်းကြမ်းပြည့်နေခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းဘက်ကမ်းက ‘ပုဏ္ဏား’
ဟု နာမည်ဆိုခြင်း ကျော်ကြားလှသည့် ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးဦးသော်
၍ တောင်ခြေမှသည် သူတို့လုပ်ငန်းခွင်အထိ နေရာမထပ် ကင်ပေ
တွေကို ရှောင်၍မလွတ်ခဲ့။ ထိုအခြေအနေကပင် သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်း
ခိုင်မှန်း သူ့တွက်ဆ၍ရသည်။

ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) ဆိုသည်က အခြား စစ်မြေပြင်က ဂျာမီ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စစ်သားတွေနှင့်မတူ။ သူတို့ရွာက တောမုဆိုးထွန်းကျော်၏ အမဲလိုက်
ခွေးတွေလို လူစားမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ သွေးညှိနံ့ရလျှင် လျှာအလျား
လိုက်ထွက်ကာ သားကောင်နောက်သို့ တရွတ်သိထိုးလိုက်တတ်ကြစေပြီ။
သူ့ကိုလည်း အလွတ်ပေးမည်မဟုတ်။ သူ့သိသင့်သည်ထက် ပိုသိခဲ့ပြီး
ပြီ။

သူတို့ကို သေလုစာရင်းသွင်းကာ သတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၍
မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်မျှမထားဘဲ ခိုင်းစေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်မှန်း ယခုမှ ခိုပ်
မိသည်။ သူနှင့်ဘဝတူ အလုပ်သမားတွေကိုပင် သတ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ သူ
က ကံသိ၍ ပြေးနိုင်လွှားနိုင်၊ အသက်ရှင်ရပ်တည်ခွင့် ရနေနိုင်သေး
ခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူ့ကို အရှင်ထားမည်မဟုတ်။ မြေလှန်
မှုက သုတ်သင်ကြမည်ကား မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲ။

သူတို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာကြမည်နည်း။

သူ့အတွေးအာရုံများ ထုံထိုင်းနေသည်။ အသက်ရှင်ခြင်းနှင့်
မလခြင်းတရားကြားမှာ ကြုံတွေ့ရမည့် ပြဿနာများကို သူဖြေရှင်း
နိုင်စွမ်း ရှိ၊ မရှိ မသေချာတော့။ စိတ်ဓာတ်ကို ခွန်အားက လိုက်၍မိ၊
မမိလည်း မရေရာတော့။ ယခုပင် သူ့ခွန်အားတို့ လျော့ပါးလွန်းလှ
ပြီ။

ခြေလက်မလှုပ်၊ ကိုယ်ကိုနေရာမရွေဘဲ ပတ်လည်ကို ဖျက်လုံး
တစ်ကူးကြည့်သည်။ နားကိုစွင့်၍ နှာခေါင်းက မုဆိုးတောလိုက်ခွေးမှယ်
ပျံ့ပွဲစိ အနံ့ခံကြည့်သည်။

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

‘ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ပဲ’ ဟုသာ ရင်ထဲက ဦးချရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူ့နားခေါင်းထဲတွင် တောငှက်ပျောသီးအနံ့ကို ရ၏။ သည်တော့မှ အကြံ ရသည်။ တောငှက်ပျောပင်၏ ပင်စည်ကို စားဦးဖြင့်ထိုး၍ ထွက်ကျ လာမည့်အရည်ကို ရေငတ်ပြေအောင် ပါးစပ်ဖြင့်စုပ်၍ရမည်။ ရင်ကျပ် တာ၊ အသံဝင်တာတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ လတ်တလော ရေငတ် ဝေဒနာတော့ပြေသည်။ တောငှက်ပျောသီးမှည့်ကို စားမည်။

ရေရှည်လျှင် သည်းတောသည်တောင်ထဲမှာ ငှက်ဖျားမိချင်မိ လိမ့်မည်။ သို့တစေ လောလောဆယ်တော့ ဝိုက်ပြည့်သည်။ နောင်ခါ လာ နောင်ခါဈေး။ အသက်ရှင်သန်စို့ အားအင်ကလေးပြည့်အောင် မွေးဇဦးမည်။ ဤသည်က လတ်တလော ချက်ချင်းရှင်းရမည့်ကိစ္စဖြစ် သည်။

ခြေလက်တို့ ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေသည့်တိုင် လူးလဲ၍ ထရသည်။ 'မောင်ရှိန်ရေ ... အသက်မသေ ရှင်ကျန်ချင်သေးရင် ထ နိုင်ရမယ်။ ရပ်နိုင်ရမယ်။ ပြေးနိုင်ရမယ်။ အားခဲထားစမ်း' ဟု သတိပေး သံတို့က သူ့ခေါင်းတွင်း၌ တပီပီပြေးလှည့် ဆော်ကြနေသည်။

ကယိမ်းကယိုင်၊ ကယောင်ကယင်ဖြင့် ကြိုးစား၍ထကာ မှောင်ကြီးထဲတွင် တောငှက်ပျောပင်ကိုစမ်း၍ အသီးခိုင်ကို ရှာသည်။ သင်းပျံ့မွှေးချိုသည့် ငှက်ပျောသီးမှည့်နံ့က နှာဝကို ချူလာသည်။ ခြေ တစ်ချက်ခုန်ကာ ဟီးလေးခို၍ ငှက်ပျောပင်စည်ကို ညွတ်ကိုင်းကျလာ အောင် သူ့ကြိုးစားသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် တောငှက်ပျောပင်က တအံ အံယိုင်၍ ပြိုလာ၏။ သူ့လက်က ငှက်ပျောခိုင်ကို စမ်းမိသည်။ လက် ဖြင့် အသာမိကြည့်ကာ မှည့်နေသည့်ထင်ရသည့် ငှက်ပျောသီးလေးငါး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပျားကို အခိုင်မှခြေကာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်လျက် စား၏။

“အား ... ပါး ... ပါး ... အရသာရှိလိုက်တာ”

သူ့တစ်သက်တွင် ဤမျှ ချိုဆိမ့်မွှေးပျံ့သည့် အရသာမျိုး ဝယ်စားရဖူးသေးပါတကား။ နတ်သူဒါဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ဟု သူ ပတွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများပင် တဖျင်းဖျင်း စိမ့်၍တက် လာသည်။ ဝိုက်ပြည့်ကာ ရေငတ်ပြေသည်အထိ သူတစ်ဝေးစားလိုက် ၏။ ဆယ်လုံးခန့်ကို သူ အကိုးဖြင့်ချွတ်ကာ ထုပ်သည်။

“စား ... ဝား ... ငါ့ရဲ့စား”

ယခုမှပင် သူ့လက်နက်ကို သတိရတော့၏။ ကိုယ်နှင့်မကွာ ဝဲတောင်ခဲ့သည့် စားမတို့ကို သူ့နံ့ဘေး၌ စမ်း၍တွေ့သည်။ ခါးကြားက တားဘူးကို အသာစမ်းကာ တစ်တို့နှစ်တို့ လျှာဖြင့်ယက်၏။ မီးခြစ်ဘူး ပိုလည်း သတိတရစမ်းကြည့်ကာ သေသေချာချာပင် ခါးကြား၌ လိမ်၍ တားလိုက်၏။

“ကိုင်း ... အဆင်သင့်တော့ ဖြစ်ပြီ”

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလျက် အမှောင်အတွင်းက အသံဗလံ များကို နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝေခွဲ၍မရသော အသံများကို ကြားနေရသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်မိ၏။ တောကြက်တောငှက်မြည်သံမျှ မကြားရ။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် မြည်သံ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မကြားရ။ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး ကိုတံဆိတ်ခြင်းကြီးမက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ထော အန္တရာယ်သည် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်နေပြီ။ တစ် ကိုယ်လုံးရှိ အာရုံကြောများအားလုံး ကြောက်စိတ်ကြောင့် တောင့်တင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၂ နှစ် ဇယျာပင်သျှင်

သွား၏။

သည်နေရာက ခွာသင့်ပြီးဟု ကိုယ့်စိတ်က မြန်သတိပေးသည်။ ယူသင့်ယူအပ်ရာရာကလေးများကို ကောက်ယူကာ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တောသံတောင်သံကို နားစိုက်လိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ခပ်ဝေးဝေးက ဆူညံသံ၊ တောတိုးသံများကို ရုတ်တရက် ကြားရသည်။ တောဆူသံမဟုတ်။ တောတိရစ္ဆာန်အသံမဟုတ်။ ထိုအသံများနှင့် လုံးဝမတူသော အသံဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး အကြားရိုးကာ နားခွဲနေသည့် ကင်ပေတိုင်စစ်ပုလိပ်ခိုလ်နှင့် တစ်ကြိမ်ကြီး၏အသံကိုပင် သူ့နားထဲ ကြားနေရသည် ထင်မိ၏။

ရှိသမျှအားအင်တို့ကို စုစည်းလျက် ခြေဦးတည်ရာသို့ အသံလှုံ့အောင်နင်း၍ ခွန်အားရှိသမျှ ပြေးခဲ့မိတော့သည်။

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

ဝမ်းပျက်နေသည့် ချည်ချည်နဲ့နဲ့ မြန်မာအလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို သည်မျှအချိန်ကြာကြာ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည့်တိုင် ယခုအထိ လက်ရဖမ်းဆီးမမိသေးသည်ကို မချီတန်စားနေရ၏။ ဒေါသ .. မဟုတ်သေး။ နာကြည်းခံခက်မှုဟုဆိုမှ မှန်မည်။ သူ့လို ဒုဗိုလ်တစ်ယောက် ဦးစီး၍ သည်တောသည်တောင်ကို ကျွမ်းကျင်နှုတ်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီး တကေးဒါးစံက လမ်းပြကာ ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) ဆယ်ယောက်တောင် ပါလာပါလျက်နှင့် သည်မြန်မာကောင်ကို အသေဖြစ်ဖြစ်၊ အရှင်ဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းမမိခဲ့လျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းရောမည်။ ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရစ်၏ မဒါသကို ဓာတ်ဆီလောင်း၍ မီးရှို့သည်ကမှ တော်ပေဦးမည်။ နောက်ဖက်တွဲအကျိုးဆက်ကလည်း သေးသေးသိမ်သိမ် ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်။

“ဒီမြန်မာကောင်ရဲ့ အလောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရှင်လတ်လတ် ဖြစ်ဖြစ် ပါမလာဘဲ မင်းတို့ပျက်နာကို မမြင်ချင်ဘူး။”

မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ဆင်ရေးပူးကြီး ဂျင်နရယ်အိဆိုမူရစ်၏ ရှေ့မှောက်တွင်မှ ဖိုးသင်းပျောက်လို အကျိုးနည်း၊ မျက်နှာပျက်စရာ

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပေါ့လျော့မှုကြီးကို ကြုံခဲ့ရ၍ ဗိုလ်မှူးရှိတာတားခံ၏မျက်နှာ မည်းနေ
အောင် ပုပ်သိုးနေသည်။ ဂျင်နရယ်ရှိနေသည့်တိုင် သည်အမိန့်ကို သူတို့
အား တစ်ချက်လွှတ်ပြောချဖြစ်ခဲ့သည်ကပင် သူ့ဒေါသတွေ အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်နေပြီမှန်း သိသာစေသည်။

သည်မြန်မာကောင်ကလည်း တော်တော်ဒုက္ခပေးလှသည်။
ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်နှင့် သူ့ကိုယ်ရေးအကူ တပ်ကြပ်ကလေးရှိဟော
ရစ်တိုက မျက်နှာသာပေးထား၍ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေဖြစ်နေသည့်အကောင်း
တိုကျိုက တိုက်ရိုက်စေလွှတ်သည့် အထူးအရာရှိဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်
ကို မည်သူမျှ သိပ်မလွန်ဆန်ရ။ မျက်နှာကြောမတင်းရဲ။ သူတို့ ယန္တရား
တပ်မှူးနှင့် အင်ဂျင်နီယာတပ်က တပ်မှူး။ ဗိုလ်မှူးကြီးများပင် သူ့ကို
အလိုက်သင့် ကြည့်ပေါင်းနေရသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုဗိုလ်မှူးက ယုံကြည်
စွာ တာဝန်ပေးစေခိုင်းထားသည့် သည်မြန်မာကောင်ကို တို့ဖို့၊ ထိခိုက်
မလွယ်။ ဈေးနှေးလို ဘေးမဲ့ပေးထားရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သင်းက
ရောင့်တက်ကာ သည်မျှ အတင့်ရဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက် ...”

ဗိုလ်ကိုအိစိစိက နာနာကြည်းကြည်း တက်တစ်ချက်ခေါက်
သည်။ သည်အသံက တိတ်ဆိတ်လှသောညယ်ကို ကျယ်လောင်စွာ
ဖောက်ထွင်းသွား၏။

“ဗိုလ်ကြီး ... ဗိုလ်ကြီး ... လာကြည့်ပါဦး။ ဒီမှာတွေ့ပြီ၊
ဒီကောင် ဒီနားတစ်ပိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်။ ထွက်သွားတာ ဘာမှမကြာ
သေးဘူး”

ဗိုလ်ကလေးက စစ်သုံးလက်နိပ်မီးကို အသံကြားရာသို့ဝဲကာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တိုးကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင်အောက်တွင် တောငှက်ပျောပင်အုပ်
ကလေးအခြေ၌ တပ်ကြပ်ကြီးတကေးအိမ်က ခူးထောက်ထိုင်လျက် တစ်စုံ
တစ်ရာကို သေချာကြည့်နေ၏။ သူက ငှက်ပျောပင်အုပ်ကလေးဆီ
မလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်လိုက် စစ်ပုလိပ်များအားလည်း ရောက်
ယူနေရာတွင် ခေတ္တရပ်ကာ အမိန့်စောင့်ဖို့ မီးဖြင့် အချက်ပြလိုက်
သည်။ “တောတိုးသံ၊ ခြေသံတို့ ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။

“ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီး ... ဒီနေရာမှာ သူ့အိပ်သွားတယ်။ ဒီငှက်
ပျောသီးအခွံတွေက သူ့စားသွားတဲ့ အခွံကျန်တွေ။ ငှက်ပျောပိုင်မှာ
လည်း ငှက်ပျောသီးတွေ ပြုတ်နေသေးတော့ သူ့သယ်သွားတဲ့သဘော
ပဲ။ ဒါကြောင့် သူ နေရာကောင်းမှာ ပုန်းခိုပြီး အိပ်နေနိုင်တယ်လို့
ကျွန်တော်တို့ ယူဆလိုရတယ်”

“မင်းရဲ့ စကားဖွာလှတဲ့ သောက်ပါးစပ်ကို တစ်ဆိတ်ပိတ်
ပထားခိုင်းဘူးလား တပ်ကြပ်ကြီး။ မင်းဆီကအကြာဇာတ်ကို လိုချင်တဲ့
ဝေခါ ငါတောင်းမယ်။ အခုတော့ မင်းအပေါက်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်း”

ဗိုလ်ကိုအိစိစိက ဒေါပုဗ္ဗဖြင့် ဖိဟောက်လိုက်သည်။ တကေး
ပါးစံတို့လို ကြည်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်များမှ စစ်သည်များမှာ ခပ်တုံး
တုံး၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးနှင့်ကောင်တွေက
များသည်။ ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) များကဲ့သို့ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်မွေးမြူ
ကာ ပြုစုပျိုးထောင်ထားသူများ မဟုတ်ကြ။

မိုးကောင်းမြို့၊ ကင်ပေတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်စုကေဖိုအိုချိန်သည်
ပျံသုပဟာဒိတ်တပ်များကပင် ဆုတော်ငွေထုတ်၍ သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုး
ပမ်းခြင်းခံခဲ့ရပြီး ကြည်းတပ်တပ်ဖွဲ့များ၌ ဗိုလ်မှူး၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဆင့်ရှိ အရာရှိကြီးများကပင်လျှင် အထင်တကြီး တလေးတစား ဆက်ဆံခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သည်လိုပိုးစိုးပက်စက် ဟောက်နိုင်ပါမှ သည်ခြေလျှင်တပ်ကကောင်တွေနှင့် တန်ကာကျသည်။

ဗိုလ်ကလေးက ငှက်ပျောခွဲနှင့် တောငှက်ပျောပင်များကို သေသေချာချာကြည့်၏။ ငှက်ပျောပင် ပင်စည်က ခုတ်ဖြတ်ရာများကိုတွေ့၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားသည်။

“ဒီကောင်မှာ စားပါတယ်။ သောက်ရမ်းလျှောက်လိုက်မနေကြနဲ့။ ‘Force 136’ က လေထီးနဲ့ဆင်းလာတဲ့ကောင်ဖြစ်နေရင် အကုန်မသာ ပေါ်သွားမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်နဲ့ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့ လေးငါးခြောက်ဆယ်ကြားထဲက ဓားဆွဲပြီး ထွက်ပြေးနိုင်သေးတာကို ပေါ့ပေါ့လျှော့မတွက်နဲ့”

ငှက်ပျောပင်ပင်စည်ကို မီးထိုးပြပြီး ပြောသည်။ သူ့စကားက အလွန်တာသွား၏။ ‘Force 136’ ဆိုသော စကားလုံးက ဂျပန်တပ်များအဖို့ လောလောဆယ် နှလုံးငြိမ်ဆေးဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာတွင် မြန်မာများကို သိဖြူရေပိ၊ ချွေးတစ်၊ ကင်ပေတိုင်ဟူသော စကားသုံးလုံးက ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသကဲ့သို့ လတ်တလောအခြေအနေတွင် စလင်း၊ ဝင်းဂိတ်နှင့် Force 136 ဟူသော စကားသုံးလုံးက ဂျပန်တပ်များကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ဖြစ်ခြောက်လျက်ရှိနေသည်။

“တကေးဒါးစံက ရှေ့က လမ်းပြ။ ကျန်တဲ့လူတွေက နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲပြီး အဖွဲ့ခွဲရှာမယ်။ သံသယရှိရင် အနီးမကပ်နဲ့။ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်ချေမှုန်း။ အသေပစ်မယ်။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရန်သူတပ် လုံးဝမရှိဘူး။ ကွက်ပြည့်နင်းရှာကြ။ ဒီကောင်လွတ်သွားလို့ ပျက်စီးဘူး”

တို့တောင်းပြတ်သားသောအမိန့်ကို အချိန်ကိုက်ပေးလိုက်နိုင်၍ ဗိုလ်ကလေး သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ သို့နှင့်တိုင် ဂျ်တို့လူစုသည် လမ်းမရှိသော ညဉ့်အမှောင် တောကြီးတောင်ကြီးအလယ်တွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သူတို့ လျှို့ဝှက်လှုပ်ငန်းခွင်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်မှာ ယခုလိုလျှင် ငါးနာရီကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထူထပ်ပေါများလှသော ဆူးချိုများကို တိုးစေ့သွားနေသဖြင့် သူတို့၏ယူနီဖောင်းများမှာ စုတ်ပြတ်ပျက်ကြသည်။ လက်များ၊ မျက်နှာများတွင်လည်း ပွန်းရာခြစ်ရာများဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ရေလောင်းထားသလို တစ်ကိုယ်လုံးထွက်နေသည့် ဂျ်များကြောင့် ဆူးခြစ်ဒဏ်ရာများမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် စပ်ရှင်းဖျဉ်း အောင့်သက်သက် အခံရဆိုးလှသည်။

တောင်ကလေးတစ်လုံးကိုကျော်ကာ ချောင်းငယ်ကလေးသုံးလေးခုကို ဖြတ်ခဲ့ရပြီးဖြစ်၍ ကိုယ်အောက်ပိုင်းက ရေများ၊ ရွှံ့ဗွတ်များ စလူးနေကာ ကိုယ်အထက်ပိုင်းက ချွေးတို့ဖြင့်ခြုံနှစ်နေသည့် သူတို့ ဂျ်ဖြစ်မှာ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားက လယ်ကွင်းများထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ရွှံ့လူးနေသည့်ကျွဲများလို ဖြစ်၍နေသည်။

ချောင်းကျွေ့ချောင်းစပ်ကလေးများတွင် သစ်ရွက်များသည် ဂျ်များပြည့်ပုပ်သိုးလျက်ရှိကာ ထွက်လာနေသည့် အနံ့အသက်မှာလည်း ဂျ်လှည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆိုးရွားလှသည်။ သည်နေရာမျိုးများကို အချိန်ကုန်ခံကာ ရှောင်ကွင်းသွားနေရသဖြင့်လည်း ခရီးဖင့်လှ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတို့သည် သွားနေရင်းကပင် အသက်ရှူမဝသဖြင့် မကြာခဏ ရပ်နားနေကြရ၏။ ရပ်နားလိုက်သည့်အခါတိုင်း ဒူးများတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျေးဇူးတင်၍ လဲမတတ်ပြီမတတ် ဖြစ်လာတတ်သည်။ လည်ချောင်းကလည်း မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်ခြောက်သွေ့လျက်ရှိကြ၏။

“စစ်ပွဲဆိုတာ အမြင့်မားဆုံးသော အနုပညာတစ်ရပ်ပဲဖြစ်တယ်။ စစ်ပွဲတစ်ခုအတွင်းမှာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေရတဲ့ စစ်သည်တွေဟာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်လူပြီး ရှင်သန်ကျန်ရစ်အောင် ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရတဲ့ ဖန်တီးမှုလောက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းပြီး တက်ကြွရှင်သန်တဲ့ အနုပညာကို ဘယ်မှာရှာတွေ့နိုင်မလဲ။

စစ်ရဲ့အနုပညာမှာ အဓိကသော့ချက်က အခွင့်သာခွဲရင် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့၊ အခွင့်မသာခွဲရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားခွင့်အတွက် ရှင်သန်ကျန်ရစ်ဖို့၊ ဒီအတွက် အခက်အခဲ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေကို ကြုံကြုံခံ ခွဲခတ်ပြီး တောင့်ခံထားနိုင်ဖို့လိုတယ်။ သွေး၊ ချွေး၊ မျက်ရည်နဲ့ပဲ ရေးလိုရတဲ့ စစ်ရဲ့အနုပညာမှာ သွေးဟာ ရဲရဲနီနေမှ တောက်ပြောင်မယ်။ မျှော်လင့်ခြင်းရယ်၊ မနက်ဖြန်ရယ်ကို ရင်ထဲထည့်ထား။ အင်အားက သူ့အလိုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်ကိုအိဇိမိစ်က တပ်မ (၁၈) တပ်မမှူး ဗိုလ်ချုပ်ဟူတာပျို ပြောဖူးသည့် မိန့်ခွန်းကို တစ်ဝက်တစ်ပြက်သတိရမိသည်။ မြန်မာပြန်စစ်မြေပြင်သို့ ချီတက်ခြင်းမပြုမီ သူတို့တပ်များအား စစ်ထွက်မိန့်ခွန်းအဖြစ် ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒိုင်းဟွန်းအေး (Dai Hoa) ဟု သူတို့ခေါ်သည်။ ဂျပန်စစ်ဦးစီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂျာချပ်မှ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး အီမာမူရာနှင့် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟုမ်းမားတို့လည်း တက်ရောက်ကာ သြပါဒပေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူ့ကားလောက် နားမခွဲ။ ဗိုလ်ကလေးက စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်ဖြစ်နေသည့် သူ့တပ်စုကို ခေတ္တအနားပေးလိုက်သည်။ အနားပေး၍ အားပေးပျိုးမည်။

သူ့ရဲဘော်များမှာ ပါးစပ်ကိုမျှ မစေ့နိုင်။ မောပန်းလှန်းသဖြင့် သူတို့မှာ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေသလိုပင် ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့အား အဆိုးပါးဆုံးနိုင်စက်နေသည်မှာ ရေငတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ ကိုယ်နှင့်မကွာဟောင်ခွဲကြသော စစ်သုံးရေဘူးများတွင်လည်း ရေတစ်ပေါက်မျှ မရှိကြတော့။

စစ်မြေပြင်တွင် နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရုံရသည့် အတွေ့အကြုံမရှိသော ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) များ ဖြစ်နေကြ၍ လည်း ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေကြရသည်။ သူတို့အထဲတွင် မြို့ဟပြည်မြောက်ပိုင်းစစ်မြေပြင်မှ ပြန်ရောက်စ နာလန်ထတပ်ကြပ်တစ်လေး တက်ဆူအိုအာဘောမှာ အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်နေသည်။

လမ်းလျှောက်တော့လည်း ဒယီးအပိုင်၊ ခနော်နီခနော်နီ။ သူ့တပ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလျက်ရှိ၏။ သူသည် စိတ်ကိုတင်း၍ တပ်စုနှင့်အတူ လျှောက်နေခဲ့ရာမှ အနားပေးလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ဒူးမျှမရွေ့ယိုင်ကာ ပျော့၍လဲသွားသည်။ သူ့နောက်က ကပ်လျက်ပါလာသော တပ်သားအိဇိမိစ်က သူ့ကို ထိန်းပွေ့ထားလိုက်နိုင်၍သာ တော်တော်သည်။

ညသည် တစ္ဆေတစ်ကောင် အစာချောင်းနေသည်သို့ သိပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သိပ်သည်းသည်း အမှောင်ထုအတွင်း၌ မလှုပ်မချောက် တိတ်ဆိတ်လှသည်။ အချိန်ကာလည်း တရွေ့ရွေ့သွားကာ အမှောင်ထဲကို တိုးဝင်ပျံတော့၏။ တပ်ကြပ်ကြီး တကေးဒါးစံတစ်ယောက်သာ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ထိမထင်ဟန် ကိုယ်နေပျက်ရှိနေသည်။

ဗိုလ်ကလေးသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဘယ်လက်သို့ ပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး ညာဘက်လက်ဖြင့် ဓားအိမ်မှဓားကို ချွတ်လိုက်သည်။ သို့သော် လုံးဝထွက်လာအောင် ချွတ်လိုက်ခြင်းကားမဟုတ်။ အပျော့ကြံ့၍ ဓားကိုချွတ်ရမည်ဆိုလျှင် အလွယ်တကူ ချွတ်၍ မရ မရ စစ်သေ။ ခြင်းသဘောသာဖြစ်သည်။ အလွယ်တကူ ချွတ်၍ရကြောင်း သေးချိုသည်အခါ ဓားကို ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ဒေါက်ခနဲ ပြန်ဆောင့်သွင်းလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွဲနှစ်နေပြီ။

ထိုစဉ်အခိုက် ...

တောတိုးသံလိုလို ကြားလိုက်ကြရသည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်၏အသံတော့ မဟုတ်နိုင်။ ခြေသံလိုအောင် တမင်ဖုံးကွယ်လှူရှားနေသည့်အသံမျိုး။ တပ်ကြပ်ကြီးက အသာထရင်ကာ သူ့ဗိုလ်ကလေး၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဗိုလ်ကိုအိမ်မိစံက လက်သုံးချောင်း ထောင်လျက် ဆက်လိုက်ဖို့ လက်သင်္ကေတဖြင့် အသံတိတ်ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တောင့်တင်းတင်း ဒုတပ်ကြပ်ဟာတာနာတန့်နှင့် တပ်ကြပ်ကိုဟိမိုရီယာမတို့နှစ်ဦးကို လက်ညှန်ပြလိုက်ရာ သူတို့သုံးဦးက သားကောင်ကို ခုန်အုပ်တော့မည့် ကျားရဲများ၏ ဖျတ်လတ်မှုမျိုးဖြင့် သုတ်ခနဲထကာ ထွက်သွားကြတော့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျန်ရဲဘော်များလည်း သွေးညှို့နှံရနေသည့် ခွေးအုပ်အုပ်ကို စစ်၏မြို့သံကို ကြားရသည့်နှယ် သွေးနိုးလာကြသည်။ သူတို့၏လက်နှက်၊ စစ်ဝတ်တန်ဆာများကို ပြုပြင်ကာ ကိုယ်နေဟန်ထားကိုလည်း အသင့်အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်ကြ၏။

ယခုမှ ညက ပို၍မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လာသလို ခံစားရသည်။ စောင့်ဆိုင်းရခြင်းအား စိတ်ရှည်သည်းခံရမည့်ဝန်ကို ဆက်၍ ဝယ်းချင်တော့။ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးအဖွဲ့ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ အသံမကြားရသေး။ သူ့စိတ်စော၍နေ

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ကျည်စုပေါက်ကွဲသံက ည၏တိတ်ဆိတ်မှုကို တစ်စစီဖြိုကွဲသွားသည်။ ဗိုလ်ကလေးနှင့် သူ၏တပ်စုသည် သေနတ်သံကြားရာဆီသို့ ပြေးကလေး ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးတို့က သူတို့ကို ရပ်စေလိုလျက်ရှိသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... လူဆိုတာကတော့ သေချာပါတယ်။ ထိသွားလိမ့်လည်း ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားမှာပဲ ခြေရာက ပျောက်သွားလိမ့်။ လူသံကြားလိုက်ရတာကတော့ အသေအချာပဲ”

“မင်းတို့ဟာကလည်း မရေမရာရှိလိုက်တာကွာ။ ချိုးတဲ့မှ ...”

သူတို့တော သေချာနေရင် ဒီလိုအချိန် ဒီလိုတောကြီးမျက်မည်ထဲမှာ ဒီဟာကောင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ။ သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၂ ❀ ဇေယျပင်သျှင်

မင်းတို့မှာ သေနတ်တွေ၊ လက်နက်တွေ အပြည့်အစုံနဲ့။ မလွတ်တမ်း၊
ဝိုင်းပစ်ထားရမှာပေါ့။ ခုတော့ မင်းတို့အမေလင်က လွတ်သွားပြန်ပြီ။
တောက် ...”

အပြေးအလွှားရောက်လာသော ဗိုလ်ကလေးမှာ မှန်းချက်နှင့်
နှမ်းထွက်မကိုက်။ နာကြည်းခံခက်ဖြစ်လျက် ရှိနေလေသည်။ သူသည်
မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်သို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းစကပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
အီးအီးစံ၏ အမှတ် (၁၅) တပ်မကြီးမှ ‘ဟာရာဂျီဘူတိုက်’ တပ်တော်နှင့်
အတူ တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်တွင် ချန်ကောဂျီတိုက်၊ တရုတ်တပ်များကို
လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ရာ၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။

လက်ရှိအခြေအနေထက်မက ကြီးမားလေးလံသော၊ ပြင်၊
ထန်ကြမ်းတမ်းသော တာဝန်များ၊ တိုက်ပွဲများကို ကြုံဖူးခဲ့လျှင်၊ သို့မ
လျက် ယခုကဲ့သို့ ခရုခါးတောင်းကျိုက်ဖမ်းရသည့် မဖွယ်မရာလုပ်ငန်း၊
ကလေးကျခါမှ ပွဲသိမ်းမလှဖြစ်နေရသည်ကို ရုက်လည်းရုက်၊ ဒေါသ
လည်း ထွက်လာသည်။

ယခုဆိုလျှင် ညဉ့်တစ်ဝက်ကျိုးခဲ့ပြီ။

ပစ်မှတ်သားကောင်ကို အရိပ်တောင် မမြင်ရသေး။ သဲလွန်၊
များ၊ ခြေရာခြေကြောင်းများ တွေ့နေပါလျက် သူတို့နှင့်လက်တစ်ကမ်း၊
အကွာအတွင်း ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်ကာ ပြေးလွှားပုန်းအောင်းနေသည့်
သည်အကောင်ကို တော့တော့တင်တင်မရှာနိုင်သည်မှာ ညံ့ရာကျလွန်၊
သည်။

“ကိုင်း ... တပ်ကြပ်ကြီး။ မင်းနဲ့ ငါးယောက် တစ်ဖွဲ့၊ ငါ
ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲမယ်။ အခု ဒီကနေ ငါမီးတိုးပြထားတဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေသည် ❀ ၇၃

။ ပျောင်းရိုးကလေးကို ဆုံမှတ်မျဉ်းထားလိုက်။ တောင်ဘက်ခြမ်းကို ငါ
ပဖွဲ့၊ မြောက်ဘက်ခြမ်းကို မင်းတို့အဖွဲ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး တောနင်း
ကြိုတော့။ ပစ်မှတ်ကိုမိမိပြီဆိုမှ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း အချက်ပေး
ပေးရတတ်သံပေး။ မတွေ့မချင်းသာ ရှာကြတော့။

အစကတော့ တို့က ဒီကောင်ကို သေတွင်းပို့ဖို့ ဒီတောထဲကို
ပစ်ခဲ့ကြတာ။ အခု ဒီကောင်ကြောင့် ငါတို့ပါ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝက်ကို
ပျက်နေပြီ။ ဒီကောင်မသေရင် တို့သေမှာပဲ။ မင်းတို့လည်း ဂျင်နရယ်
ချုပ်ကြောင်း ကြားပြီး၊ သိပြီးသားပဲ။ ထူးပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။
ပွက်ကြတော့”

ဗိုလ်ကလေးစကားဆုံးသည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတကေးဒါးက
ပျက်ကြီးထဲမှာပင် ခွဲပြီးကို အားရပါးရကြီး ပြုံးလိုက်၏။ လက်တွေ့
ပစ်မြေပြင်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှုမရှိဘဲလျက် ကြားဖူးနားဝနှင့် တလွဲ
တချော်တွေ လျှောက်လုပ်နေသော ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ကလေးကို နည်း
ပျဉ်းတော့ အကဲစမ်းပညာပြရခွီးမည်ဟု အားခဲသည်။

သူ့အနီးတွင်ရပ်နေသော သုံးယောက်ကို မည်သူတွေလဲဟု
လှုပ်မကြည့်တော့ဘဲ ရွေးချယ်လိုက်ကာ ဦးဆောင်၍ လှည့်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ‘ဖွီ’ ခနဲ တံတွေးကို ထွေးထုတ်လိုက်သံနှင့် တမင် အသံခပ်
ပြင်းပြင်းခြေဆောင့်နင်း၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းက သူ၏စိန်ခေါ်သံဟု ဗိုလ်
ကလေး သိလိမ့်မည်ထင်သည်။

သူတို့ခြေလျင်တပ်တွေက ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) တွေထက်
ကယ်လိုနေရာတွေတွင် သာလေသလဲဆိုသည်ကို သိစေမည်ဟုလည်း
ပုလဲထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။ ခြေသံကို လုံအောင်ထိန်းရန် မလိုတော့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သည် အခြေအနေဖြစ်ခဲ့၍ သူတို့တစ်သိုက် တောတိုးသွားသံက အမှောင်ထဲတွင် ညှိုးညှိုးညည်ညည် ရှိလွန်းလှသည်။

“ကဲဟေ့ ... တို့လည်း စကြစို့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားတစ်ကမ်းစာလောက်ခွာပြီး သေသေချာချာရှာကြ။ ဒီကောင့်လက်ထဲမှာ ဓားတစ်လက်ရှိနေတယ်။ လူလုံးသိပ်ကွာသွားရင် တစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခဖြစ်ဦး။ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တွေ့ရင်တော့ တစ်ခါတည်း လက်တုံးသာ လုပ်လိုက်။ လူမှန်းမသေချာဘဲနဲ့တော့ ကျည်မထွက်စေနဲ့။ သူ့ကို လှန်ပြီးခြောက်ထုတ်သလို ဖြစ်နေဦးမယ်။”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ရင်ဘောင်တန်းဖြန့်၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ သားကောင်ကို အနံ့ခံရှာဖွေရာတွင် သူတို့ကင်ပေတပ်ဖွဲ့က အလျင်ဆုံးဟု ခိုလ်ကလေးက ယူဆသည်။ နိပ္ပန်တပ်မတော်ကြီးက မဟာအာရှစစ်ပွဲကြီး၌ အရေးသာကာ အထက်စီးရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ သူတို့ကင်ပေတပ်ဖွဲ့အသီးသီး၏ သတင်းထောက်လှမ်းမှုနှင့် လျှို့ဝှက်ရန်သူများကို ဖော်ထုတ်သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်။

ဂျပန်တပ်မတော်သိမ်းပြီးသား နယ်မြေအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ထိုးဖောက်လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်လာမှုကို ကင်ပေတပ်ဖွဲ့က နည်းမျိုးစုံဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ တစ်မိုင်ပတ်လည်အတွင်းက သည်မြန်မာကောင်ကို တစ်နာရီအတွင်း လက်ရဖမ်းကာ ဇက်ကိုပိုင်းပြလိုက်ရဦးမည်။ သူ့ရင်တွင်းတွင် ပလုစိပွက်ထနေသော ဒေါသ၊ အာယာတတို့ကို လွယ်လွယ်လျက် သူတို့သည် အမှောင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဗိုလ်မှူး ရှိဘာတားစံ ... ဒီချည်ချည်နဲ့နဲ့ ဟေးဟိုးကပ်ယောက် လောက်ကို ညတစ်ဝက်ကျိုးတာတောင် တစ်စိတ်တစ်စိတ်နဲ့ ဖမ်းမရနိုင်ဘူးဆိုတော့ မင်းတပ်ဖွဲ့ကို မင်းပစ်ရင်ပေတော့။ အဲဒီလျက်ပြေးတဲ့ကောင်ကို အသေမိမိ၊ အရှင်မိမိ။ ဒါ .. ငါလိုချင်တဲ့အဖြေမဟုတ်တော့ဘူး။ မနက်လင်းရင် မင်းကောင်တွေရဲ့ သောက်ခွက်တွေကို ငါမမြင်ချင်ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုပစ်ရင်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်း ကပ်ပြ၊ ကြားလား။”

ရှင်နုရယ်အီအိုမှူရာက ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မီးလှုံ့မျက်နှာများဖြင့် ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) တပ်ဖွဲ့မှူး ဗိုလ်မှူးရှိဘာတားစံအား ဟိုဘက်ဟိုဘက်က ငေါက်ငမ်းပြောကြားခဲ့သည့် သူတို့အတွက် သည်အမိန့်ကို ဗိုလ်ကိုအီဇိစ်နှင့် သူ့အဖွဲ့ သိခွင့်မရခဲ့တော့။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း ပါးလျလာကာ သူတို့တစ်သိုက်အား သေတွင်းသို့ တွန်းပို့လျက် ရှိသည်။ ရှမ်းရိုးမနှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းသော ထုံဘုံတောင်ကြောကြားကား ညအမှောင်အောက်၌ မလှုပ်မယှက် ကူခြေကြီးစွာ ငြိမ်သက်ပျံလေ၏။

❀ ❀ ❀

အိပ်ပျော်နေရာက ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။

ခြေလက်တို့ကို ကောင်းစွာ အလှုပ်အရှားပြုနိုင်သော်လည်း ပက်လက်အနေအထားမှ ဟိုသည်လူးလွန်၍မရ။ အနည်းငယ်လှုပ်လိုက်မိသည်နှင့် လက်ဝဲဘက်နံရံစောင်းက အသည်းခိုက်မျှ နာကျင်လှ၏။ ဂျပန်ပုထိုး မည်းမည်းမြင်ရာ ရမ်းပစ်လိုက်သော လိပ်စာမပါသည့် ကျည်တစ်တောင့်က သူ့ကိုယ်ကို တည့်တည့်ထိမှန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲသို့ မြောက်တက်လျက် လွင့်စဉ်သွားသည်ကို ပြန်သတိရ၏။

မည်သည့်နေရာကိုထိသည်မှန်း တိတိကျကျမသိသော်လည်း မီးကြိုးဖြင့် ထိုးလိုက်သလို၊ မီးလျှံကြီးဟပ်လိုက်သလို ပူခနဲခံစားလိုက်ရကာ ကြီးမားပြင်းထန်လှသော အင်အားတစ်ခုက ဆောင့်တွန်းခြင်းပင် လိုက်ရသည်ကိုလည်း ရေးရေးမှတ်မိသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မီးတွေလောင်နေသလို ပူလောင်ကျွန်းပင် နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးလည်း အပူငွေ့တွေဖြင့် လောင်မြိုက်နေသည်။ သူ့ဖျားနေပြီ။ ဖျားနေပြီထင်သည်။ အာခေါင်တို့က ခြောက်သွေ့ပူလောင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် ပက်ကြားအက်များကဲ့သို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကွဲအက်နေပြီး လည်ချောင်းတစ်လျှောက်၌လည်း ကျိန်းစစ်နာကျင်နေသည်။

ထန်းချောဖျားဟောင်းကလေးပေါ်၌ ဂုံနီစွမ်းစွမ်းကလေး ခင်းဝေးထားကြောင်း လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်၍ သိသည်။ အောက်ခံမြေ သဲနုနုပေါ်တွင် ခင်းထား၍ အိနေ၏။ ခေါင်းအောက်တွင်မူ ဝါးပိုးဝါးပိုင်းကို ထောက်နိုး စုတ်တစ်ထည်ဖြင့် ခုလျက်၊ ပတ်လျက်ထားပေးသည်ကိုလည်း မသိနေသည်။

အနံ့အသက်နှင့် အလင်းမှုန်သဲ့သဲ့အောက်၌ မြင်ရသောမြင်လှင်းများကြောင့် လိုဏ်ဂူတစ်ခုခုထဲ ရောက်နေမှန်း သတိထားမိ၏။ ရေက ဆာလွန်းမက ဆာလာသည်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်ရာ မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

အနိုင်နိုင်အောင့်အည်းထားရင်းကပင် ညည်းသံက ထွက်ဖြစ်လာကာ ထွက်သွားသေးသည်။ သူမသေသေးဟူသော အသိနှင့် သူ့ကို ကြိုမမည်သူ ရှိနေသေးသည်ဟူသည့် အသိတို့ကြောင့် နောက်ထပ်ကြည့်လာသမျှကို အားတင်းခံတော့မည်ဟု သူ့ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲကပင် စိတ်မှတ်ခဲ့ ညည်းလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်စိကို အားယူ၊ အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်ခွံများက လေးလံလာကာ ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

“အား ... ရေ ... ရေပေးပါ”

သည်တစ်ခါတော့ ရင်ကွဲမတတ် ပူလောင်ပြင်းပြေကာ ရေငတ်ထက်၌ တမ်းတမ်းတတပင် ညည်းမိတော့သည်။ အလင်းရောင်ကလေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၈ ❀ ယေယျဝံသျှင်

သို့သို့မုန်မုန်မြင်ရသည်။

“အလို ... မီးရောင် ... မီးရောင်ပါတကား”

ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲခနဲသည်။ သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံးအရပ်ဟွင်
ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးဦး ရှိနေပြီ။ ခြေသံကြားသည်။ မြေပြင်ကို ရွှေ
ကလေးရှုပ်တိုက်ကာ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာနေသည့် ခြေသံ။ ညင်သာ
လွန်းလှသည်။ ခြေသံနိုးနိုး၍လာတိုင်း အလင်းရောင်က ပို၍ပို၍ လင်း
လာနေ၏။ သူ့မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ခြေသံရှင်ကို စောင့်သည်။

“ဒကာ ... သတိရလာပြီလား”

အလွန်တိုးညှင်း၍ သိမ်မွေ့သောအသံကို အနားကပ်၍ ကြား
ရ သည်။ သူ့မျက်နှာအထက်နားဆီတွင် ဆီမီးခွက်ငယ်ကို ကိုင်မြှောက်
ကာ သူ့ကိုကုန်းကြည့်နေသည့် ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါး၏ မျက်နှာတော်
ကို အနီးကပ်ဖူးတွေ့ရသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူတို့ ထိုးထိုးထောင်
ထောင်ဖြင့် သက်ရွယ်တော်အိုမင်းလွန်းလှကာ ပိန်လိုချည်နဲ့လွန်းလှ၏။
သက်တော်ကို ခန့်မှန်းရန်ပင် ခက်လွန်းသည်။

သို့ရာတွင် မျက်ခုံးမွေးဖြူဖြူအောက်မှ မျက်ဝန်းတော်ကား
ပကတိ ငြိမ်းချမ်းတည်ကြည်လှသော်။ ကိုယ်ကို သူ့အပေါ်ကောင်းလျက် စိုက်
ကြည့်နေသော မျက်ဝန်း၌ မေတ္တာ၏အရှိန်သတ္တိများ တဖျပ်ဖျပ်ကွန့်
မြူးနေသည်ကို ခံစားမိရသည်။

“အင်း ... အင်း ... ကျုပ်ဒကာ သတိရလာမင့်ပေါ့ကိုး။
ဘုရားရှင် ကျေးဇူးတော်ပေပဲ။ ဘုရားရှင် ကရုဏာတော်ပေပဲ။ ဘုရား
ရှင်ရဲ့ မေတ္တာတော်ပေပဲ။ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”
တိုးညှင်းသော်လည်း အားအင်ပြည့်လွန်းသည့် စကားသံက

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရှင်မြတ်မိုး ❀ ၇၉

လူ့ရင်တွင်းသို့ တိုးလျှိုးစီးဝင်၏။ ကြည့်ညိုသော ဇောစိတ်အဟုန်ဖြင့်
ဝရာတော်အား ဝတ်ဖြည့်ကန်တော့ရန် လက်အုပ်ချီဖို့ ကြိုးစားကြည့်
သည်။ မဂျ။

“အား ... လား ... လား ... နာလိုက်တာ။ ဘုရားကယ်
တော်မူပါ”

အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မှုက သူ့ကိုဖိစီးသည်။ သူ့ဒဏ်ရာ
တည် ငန်းမန်းတက်လျက် ရောင်ရမ်းနေပြီထင်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ
ကြီးက လေးလံလှ၏။

“မလှုပ်နဲ့ဒကာ ... မလှုပ်နဲ့။ ဒကာရဲ့ဒဏ်ရာက တော်တော်
ရောင်နေသေးတယ်။ ယမ်းဆိုးယမ်းငွေ့ဒဏ်နဲ့ လေးငါးရက်တစ်ပတ်တော့
ပျော်ပျော်ရောင်နေဦးမှာပဲ။ တော်သေးတယ် ကိုယ်ပူချိုသွားပေလျှီ။ ညလယ်
တထိုင်ရင် အပူက အတော်ပြင်းတာ။ အင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ...။

လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးတွေ အဆမတန်လောင်ပြိုက်
ပူပူလေတော့ လူနဲ့လူ့အချင်းချင်း သူ့က ငါ့သတ်၊ ငါက သူ့သတ်နဲ့
တက္ကန္တရကပ်ဘေးဆိုးကြီးက တောမီးလောင်သလို လောင်ပြီပပေ။
ပင်း ... အင်း ... သတ္တဝါတွေရဲ့ ကံတွေပ။ ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ...”

“ဦးတင်ပါရဲ့ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ရေကလေးတစ်ပေါက်
လောက် စွန့်ပါဘုရား”

“အေး ... အေး ... ခဏလေးသည်းခံ ဒကာ ... ခဏ
ကပ်လဲ”

ဆရာတော်က ဆီမီးတိုင်ခွက်ကို သူ့ခေါင်းရင်းတွင် ခဏထင်
တထူလှုပ်လှုပ်ရွေ့လျားလျက် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။ သူက အမိုး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မျက်နှာကြက်ကိုကြည့်ကာ လေ့လာလျက်ရှိ၏။ သူတို့ မကြာခဏ သွားခဲ့ဖူး။ ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် ရန်ကင်းတောင်၊ ငါးရဲ့မင်းတောင်၊ ကျောက်ဆည် ဓာတ်တော်တောင်များ၌ တွေ့ရတတ်သည့် ထုံးကျောက်လိုက်ဂူကြီးမျိုး ဖြစ်သည်။

မျက်နှာကြက်အမိုးဖြူဖြူ၌ ကျောက်ခက်ပန်းဆွဲများ တွဲစု၍ သိကျကာ စီးဝန်းနေ၏။ မီးအလင်းရောင်၌ ထုံးကျောက်နံရံများက အလင်း ပြန်လျက် အခန်းတွင်းဝယ် လင်းချင်းနေတော့သည်။ သူ့နေရာကလေးက ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် ခပ်ပိုင်းပိုင်းအခန်းကလေးလိုဖြစ်နေကာ သူ့အခန်းကိုဖြတ်လျက် လိုက်ပေါက်က တိုးလျှိုပေါက်တည်နေဟန်ရှိသည်။ ခြောက် ခြောက်သွေ့သွေ့၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိ၏။

သည်တောသည်တောင်တွင် သည်လိုကျောက်လိုက်ဂူကြီးမျိုး ရှိသည်ဟု မကြားစဖူး၌ သူက အံ့ဩချင်ချင်၊ အိပ်မက်မဟုတ်။ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်းသိနေသည့်တိုင် အံ့ဩနေဆဲဖြစ်သည်။

“အနီစွ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ...။ မပြုပူ၊ ဆင်းရဲမှု၊ အစိုးမရမှု၊ တရားတွေချည်းသာတကာ။ အင်း ... အင်း ...”

ဆရာတော်၏ ဓမ္မသံဝေဂဆင်ခြင်ပွားများသံနှင့်အတူ ခြေသံ တဖျပ်ဖျပ်ကို ကြားရသည်။ တစ်နေ့ချင်းအတွင်း ကြုံရ တွေ့ရသော သူ့အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေးလျက် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“မထနဲ့ ... ဒကာ။ နေသာသလိုနေ။ ဘုန်းကြီး ဒီသပွတ်ခါးအူ ရေစစ်ကလေးနဲ့ ရေစက်ချပေးမယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း အသာရုပ်ယူ။ လောဘတကြီး မသောက်လိုက်နဲ့ကွယ့်။ အစာရယ်၊ ရေရယ်

ပဝင်တာကြာတော့ နင်သွား၊ သီးသွားတတ်တယ်။ လောဘနောက်မှာ ပုကွက ကပ်ပြီးရှိနေတတ်တာကလား။ သတိကလေးထား ... သတိ သတိ ...”

ဆရာတော်၏ မေတ္တာဓာတ်အပြည့်ပါသော အသံတော်က နား ဖြင့်ရင်ကို အေးစေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှတစ်ဆင့် သူ့လျှာပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်၊ တစ်စက်စက် ကျနေသော ရေစက်များက သူ့ဝမ်း၊ သူ့ဖာလောင်မှုကို ငြိမ်းစေသည်။ သည်ရေတစ်ပေါက်တစ်စက်သည် သူ့ဖာသက်ဓာတ်ကို ဆက်ပေးသည့် ခွန်အားများဖြစ်ကြောင်း သူ့မှတစ်ပါး ယှဉ်သူမျှ သူ့လောကသိမည်မဟုတ်တော့ပေ။

ရေအေးအေး ဝဝင်သွား၍ နေရလိုင်ရသည်မှာ ပို၍အဆင်ပြေလာသည်။ နောက်ကျိုက်ခဲနေသော ခေါင်းလည်း ကြည်လင်စပြိုပြီး မနေ့ကကြုံခဲ့ရသည့် သူ့အဖြစ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်အမှတ်မလာသည်။

“ဟင် ...”

သူထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသည့်အတွက် သူ့တစ်ကြပ်လေးနှင့် သူ့ဗိုလ်မှူးတို့ မည်သို့ပြသနာ ကြုံတွေ့နေကြပါလိမ့်။ ဒုက္ခတစ်ခုခုနှင့် တော့ ကြုံတွေ့ကြမည်ထင်၏။ သူစိတ်မကောင်း။ သူ့အပေါ်ကောင်းပြုကြသည့် သည်ရှားရှားပါးပါး ဂျပန်စစ်သားလူကောင်းများခမျာ သူ့ပြောင့် ဒုက္ခများကြရှာဦးမည်ထင်သည်။

တစ်ဘဝ၊ တစ်ခန္ဓာတည်မြဲဖို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့သည့် သူ့အပေါ် မပျက်ဆုံးအချိန်ထိ စေတနာထားခဲ့ကြသေးသည်။ သူ့ဝမ်းနာ၍ လုပ်ကြံခွင့်မှ ထွက်ခွာခွင့်တောင်းခံစဉ်က ဗိုလ်မှူးကားတိုမီချီ၏ မျက်ဝန်း

အကြည့်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေးရှိဂေဟာရုစံ၏ အကြည့်တို့ကို အမှတ် ထင်ထင် သတိရလာသည်။ မထင်စကောင်း၊ ထင်စကောင်း သူ့အား အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖန်တီးပေးခဲ့ခြင်းပါတကားဟု သူ တွေးသည်။ ကျေးဇူးတင်လျက် သတိရခြင်းများစွာဖြင့် မျက်ရည်များ က တတွေတွေ စီးကျလာတော့သည်။

“အေး... အေး... ဒဏ်ရာက သိပ်များနာနေလား ကျွန်ုပ် ဒကာ။ သည်းခံကွယ်... သည်းခံ... သည်းခံ။ ဘဝဆိုတာ ဇာတိ ရယ်လို့ ရလာပြီးကတည်းက ဒုက္ခဆင်းရဲက ကိုယ်နဲ့တစ်ပါတည်း ကပ် ပါလာခဲ့ပြီးသား။ ဘာမှ ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင်မဟုတ်တဲ့ အနတ္တတရားနဲ့ ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက် အစဉ်ကြီးထဲ တရစပ်ချုပ်ပျောက်နေတဲ့ အနိစ္စတရား တွေကလည်း ကိုယ့်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ တည်နေ၊ ရှိနေပြီးသား။ တရားဆိုတာ တောထဲတောင်ထဲထွက်၊ တစ်ခုတစ်ရပ်ကြီး ပင်ပန်းကြီး စွာ ရှာဖွေနေရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာပဲ သတိနဲ့စောင့်ကြည့်၊ သည်းခံနိုင်သမျှ သည်းခံ။ သဒ္ဓါနဲ့၊ ပညာနဲ့၊ သတိနဲ့၊ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ယောနိသောမဂ္ဂ သီကာရ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနိုင်ရင်ကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီကွယ်။ အေး... အေး... ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကိုရဲ့။ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ပြန် ပြီး ပြုပြင်စီရင်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ အတိတ်ကိုလည်း စွဲလမ်းတကြီး ဆုပ်ကိုင်မထားနဲ့။ လွှတ်ချထားနဲ့။ ဖြေချထားနဲ့။ စွဲသမျှနုကွနော်။ ဒီလို ပဲ...။

ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်စီရင်လို့မရသေးတဲ့ အနာကတ်ကိုလည်း အား ကိုးတကြီး ဝမ်းပန်းတသာ လှမ်းမမျှော်လေနဲ့။ နတ္ထိနော်... နတ္ထိ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကလေးနိုး၊ ဗလာကြီးရယ်။ ဘာမှမဟုတ်တာကြီး။ ဒီတော့ ဟောဒီ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကလေးမှာပဲနေ။ အဲဒီပစ္စုပ္ပန်ကလေးမှာ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု သဘောလေးတွေကိုပဲ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းနေ။ နာရင် နာတယ်ပေါ့ကွယ်။ နာတဲ့နေရာလေးတစ်စိုက်ကို စိတ်စိုက်ထားလိုက်။ နာတယ်... နာ ကယ်... နာတယ်လို့ မှတ်နေ။

နာနေတာက အထည်ကိုယ်ကောင်ကြီး။ ရုပ်ကြီးက... နာ တဲ့သဘောလေးကို သိသိနေတဲ့ စိတ်ကလေးက နာမ်အလုပ်၊ နာမ် ကိစ္စ။ ကဲ... အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်မပါတော့ဘူး။ ငါမပါတော့ဘူး။ ကင်း မှာ၊ လွတ်နေရော မဟုတ်လား။ တဒဂ်ပဟန်တော့ ငြိမ်းပေတာပေါ့ ကျုပ်ဒကာရဲ့။ အင်း... အင်း... အင်း... အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ။ ပြန်ပူ ဆင်းရဲမှု၊ အစိုးမရမှု တရားတွေပါတကား။ အင်း... အင်...။”

ဆရာတော်ကြီး၏ စကားသံတိုးလျှလျက် ကြားနေရသည်။ ထုံးစေ့ပတ်စေ့ သူမသိ၊ သူနားမလည်။ သို့သော်လည်း အငြိမ်းတတ်၊ သဘောတော်တို့ကမူ သူ့ဆီသို့ကူးစက်ကာ ဝေဒနာလျော့ပါးသွားသလို ကြားရသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန်ကြုံလာသည့် သူ့ကံကိုပဲ တစ်မျိုးလှည့်တွေး ကျက် ဝမ်းသာကျေနပ်နေတော့၏။

“ဆရာတော်ဘုရား... တပည့်တော် ဒီကို ဘယ်လိုများရောက် ပုံလဲ သိပါရစေဘုရား။ ဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုလည်း ဦးတင် ပျက်ပါဘုရား”

သည်တစ်ခါတော့ သူ့ရင်တွင်းက သီချင်လွန်းသည့်ဆန္ဒကို ပြုနိုင်မရ၍ ဖွင့်ဟလျှောက်ထားမိရသည်။ ဆရာတော်က ဣန္ဒြေပို၍ ပျက်ကျက်သွားသကဲ့သို့ မျက်နှာနေပြောင်းသွား၏။ သူ့မျက်နှာကို တည့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၄ ❀ ဇေယျမင်းသျှင်

တည့် ဇူးစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကျုပ်ဒကာကို ဘုန်းကြီးပြောနေတာ အဲဒါပဲလေ ... ဒကာရဲ့။ သိစရာဆိုတာ သိအပ်။ သိသင့်တဲ့အချိန်မှာ သိရမှ တန်ဖိုးရှိတာ။ မလိုအပ်တဲ့ အခါကာလမှာ သိသင့်တာထက် ပိုသိထားရင် အပိုဝန်ကြီး ထမ်းထားရသလို ရှိတော့မပေါ့။ ဘုရားရှင်ကလည်း တိတိကျကျ ဟောထားတယ်လေ။ ‘အပ္ပကိစ္စစာ’ ... တဲ့။ နည်းတဲ့အမှုကိစ္စ ရှိရမယ် တဲ့။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ရင်ဆိုင်ပြတ်ကျော်တတ်တာဟာလည်း အရေးကြီးတဲ့ဘဝ နေနည်းတစ်ခုပဲ ကျုပ်ဒကာရဲ့။”

“.....”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... အခြေအနေကိုကြည့်လို့ နောက်သုံးလေးရက်၊ တစ်ပတ်နေရင် ကျုပ်ဒကာသိချင်တာ၊ သိသင့်တာတွေ သိလာရပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ဝေဒနာ မြန်မြန်သက်သာပျောက်ကင်းအောင်သာ သည်းခံနေဦး။ ဒီက ဘုန်းကြီးအိုကြီးကိုလည်း ဝန်ပိုတွေ ထပ်မပေးနဲ့တော့။ ခဏနေ ပြောင်းဖူးဟင်းချိုလေး သောက်ရတာပေါ့။

ခုတော့ ဝေဒနာကိုပဲ ခုနဘုန်းကြီးမိန့်ခဲ့သလို သတိကပ်ပြီး ရှုချင်ရှုနေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ‘အရဟံ’ ဂုဏ်တော်ပွားပြီး ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဆင်ခြင်နေပေါ့ ... ဒကာရယ်။ ကံဆိုတာ အလုပ်ကွယ်။ အလုပ်ကောင်း မှ ကံကောင်းတတ်တာ”

“တင်ပျံဘုရား”

တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

သည်ကျောက်လိုက်ဂူထဲတွင် မည်မျှကြာကြာနေရဦးမည် မသိတတ်နိုင်သေး။ လုံခြုံရာအရပ်ဟုတော့ ယုံစားချင်သည်။ သည်ဂူဟု

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေမှာသည် ❀ ၈၅

ဝပူတွေ သူ့ကို တောအနှံ့တောင်အနှံ့ မြေလှန်ရှာကြဦးမည်ကား မုချ။ သည်ကျောက်လိုက်ဂူသည် သူတို့လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းခွင်နှင့် မည်မျှဝေးဝေးနည်း။ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တို့၏ သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးနှင့် သူ့ကို သည်ဂူပျားတော်ကြီးအို တစ်ပါးတည်းဖြင့် သည်လိုက်ဂူထဲ အရောက်သယ်။ တောင်လာရန်ကား လွယ်ကူသည့်ကိစ္စမဟုတ်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

မနေ့ညက သည်တောတောင်အတွင်း၌ သူနှင့် သူ့နောက်က ပုထိုးထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာသော ဂျပန်ကင်ပေတပ်ဖွဲ့အပြင် အခြားတစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသေးသလော။ မတွေးတတ်နိုင်ပြီ။ သူဦးခေါင်းက ချာလည်လည်၍ မူးရီလာပြန်လေပြီ။ ဆရာတော်ကြီးဆုံးမခဲ့သလို တိတ်ကိုဂုစည်းကြည့်နေရင်းကပင် မိန်းမောကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်။

ည၏အမှောင်ထုသည် ပါးလျှစပြုပြီ။

အရုဏ်၏အလင်းမျှင်များလည်း ဟိုတစ်စသည်တစ်စ နိုးထစပြုပြီ။ တောနှင့်တောင်သည် လူးလွန်လာ၏။ အိပ်ရာမှနိုးစ တောကြက်၊ တောငှက်၊ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံဗလံများဖြင့်လည်း စည်ကားလာ၏။

နေ့သစ်တော့မည်။

❀ ❀ ❀

မအေဖီဒီ

သေရေးရှင်ရေး

(၁ မတ်၊ ၁၉၄၅ - ၃ မတ်၊ ၁၉၄၅)

အခန်း | ၁ |

“မြန်မာပြည်က လူကြီးလူကောင်းတွေက ကျုပ်တို့အပေါ်
 (၁)ဘောထားတစ်မျိုး ပြောင်းနေတယ်ဆိုရင် တို့ကရော သူတို့အပေါ်
 (၂)ဘာကြောင့် သဘောထားမပြောင်းနိုင်ရမှာလဲ ဂျင်နရယ်အီးဒီးအီး။ ကဲ
 (၃)တယ်လိုလဲ ပြောကြည့်ပါဦး...။ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်က လက်ရှိ
 (၄)မြေအနေနဲ့ အဲဒီအပေါ် လွတ်လပ်စွာသုံးသပ်ထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အမြင်
 (၅)နဲ့ ဒီကလူကြီး မင်းများအားလုံးကလည်း ကျုပ်လိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြ
 (၆)လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

သူမနှစ်ဦးနိုင်သည့် အသံနေအသံထားကို ကြားရပြန်ပြီ။ ဂျပန်
 (၇)ဂျင်တယ်မတော်ကြီး၏ စစ်ဦးစီးချုပ်၊ ကြည်းတပ်ရေးရာဝန်ကြီးနှင့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၈ နှစ် ဝေပျော်သည့်

အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် လေးလံစိစီးလွန်းလှသည့် တာဝန်ကြီးများကို ပခုံးထက်တွင်ထမ်းလျက် မဟာမိတ်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် စစ်မျက်နှာအသီးသီးမှ အရေးအရာကိစ္စများကို အမြဲတစေ စဉ်းစားသုံးသပ်ကာ အဆုံးအဖြတ်ပြုနေရသူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သူ့အလွန်လေးစားခဲ့သည်။ သူ့စံပြုကာ အတုယူခဲ့ရသော စစ်ဘေးဆောင်ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ပါလျက် အင်ဗာ-မထီပူရစစ်မြေပြင်၌ ကြီးမားလှသည့် အခန်းကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့စေခဲ့သော စစ်နည်းဗျူဟာအမှား၊ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်အမှားများအား ဆက်တိုက် မျက်စိမှိတ်ချမှတ်ခဲ့ပြီး ယနေ့ထက်တိုင် စစ်မြေပြင်အခြေအနေနှင့် မကိုက်ညီသော သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်မှုများကို ပြုနေဆဲဖြစ်သည့် စစ်ဦးစီးချုပ်အပေါ်၌ အားမလိုအားမရဖြစ်လျက်ရှိသည်။

စစ်မျက်နှာအသီးသီး၌ ဖြန့်ကျက်ခြေကုပ်ယူတတ်စွဲလျက် ရန်သူတို့နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဟန်တားထားရသည့် စစ်မြေပြင်တပ်များ၊ စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံး၏အမိန့်ကို မိန့်က၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ တမော့မော့လည်အံ့ကာ အရေးတကြီး စောင့်မျှော်နေကြခိုက် ယခုအချိန်မှပင် စစ်မြေပြင်အခြေအနေကို စစ်ရေးသုံးသပ်မှု တင်ပြခိုင်းနေသေးသည့် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ တာဝန်မဲ့မှုကိုလည်း ဘဝင်မကျချင်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအီးဒါက သေးပတ်လည်ကို တစ်ကျော့မျက်စိဖြင့်ရှုကာ ဝဲ၌ကြည့်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မတ်ဆုအိုကာကို ခုက၊ ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ ထိပ်တန်းစစ်ဆင်ရေး အကြံပေးအရာရှိချုပ် မာဆာနိုဘူဆူရီး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံအင်ဗာစစ်မျက်နှာ၌ ဖေဖော်

ရက် ၁၅ ရက် ည ၇ နာရီ ၅၀ မိနစ်ကို နောက်ဆုံးထား၍ မြင်းချက်မရှိ ပြုကြားပေးရန် မဟာမိတ်တို့၏ တောင်းဆိုမှုအပေါ် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များဆောင်များနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သော ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ယာမရှိတ၊ ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ဝန်ထမ်းပတ်ဟောင်းနှင့် မိနာမိအဖွဲ့အကြီးအကဲဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဝန်ထမ်းတို့ကို အိန္ဒိယအမျိုး သားတပ်မတော် (အိုင်အင်အေ) နှင့် တွဲဖက် ဝန်ထမ်းသည် စစ်ဆင်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးအီးဒါးအိချိုဖူဂျီဝါရာတို့ကို စစ်ဦးစီးချုပ်၏လက်ျာဘက်စားပွဲ၌ အခန့်သားတွေ့ရသည်။

ဂျပန်ကြည်းတပ်၏ ဗဟိုစစ်ဆင်မှုအရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝန်ထမ်းယာမက ဦးစီးချုပ်၏ လက်ဝဲဘက်ဘေး၌ မတုန်မလှုပ်မျက်နှာပေး ထိုင်နေ၏။ သူ့ဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိနေ၍လည်း သူ့မှတ်တမ်း မျက်မှားပေါ်၌ ဗသျှူး၏ နာမည်ကျော်ဟိုက္ကူကဗျာများကို ရေးခြစ် ပြုခိုင်းအား တစေ့တစောင်းမြင်နေရသည်။

အရေးကြီးသည့် စစ်ဆင်ရေးအမိန့်များကို နှုတ်တိုက်ရွတ် တိုက်ကာ နှုတ်မိန့်ချပေးနေသည့်တိုင် မည်သို့မျှ အကဲဖမ်းမရနိုင်သည့် ဝန်ထမ်းပေမျက်နှာပေးဖြင့် လက်ကသည်သို့ ဟိုက္ကူကဗျာတို ကလေးများကို တရစပ်ရေးခြစ်နေလေ့ရှိသူ နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။

သူ့စစ်ဝတ်စုံ၌ ရှေးဆာမှိုင်းခေတ် ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ် ဝဲ၌ ဘာမျှထည့်မထားတတ်သူဟုလည်း နာမည်ကျော်သည်။ ယခင် မြင်းစီးချုပ်ဟောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာတား၊ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်သေမှာ ဝန်ထမ်းဟောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကဝါဘိတို့နှင့်လည်း တစောင်းစေးနှင့် မျက်မှားပေ အစေးမကပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူနှင့်အတူ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှ ပါလာသည့် စစ်ဆင်ရေးအရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်အိသိုမူရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်တာနာကာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုမူရာ၊ ဗမာ့တပ်မတော်၏ အကြံပေးအရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ဆက္ကရိုင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ဂျပန်သံအမတ် မစ္စတာရင်ဆိုဇာဝါဒါ၊ သူ၏ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့က ရှေ့နောက်စဉ်ကာ မတ်မတ်ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိဒါဒါက လည်ချောင်းကိုရှင်းလျက် ပါးစပ်ပြင်သည်။

“အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း မဟာမိတ်တပ်မောင်းစုရဲ့ အထူးအာဏာရစစ်သေနာပတိချုပ်နေရာကို မောင့်ဘက်တန်တာဝန်ယူပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း စစ်ရေးအခြေအနေတွေဟာ ပြောင်းလဲမှုရှိလာခဲ့တယ်။

ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီက မောင့်ဘက်တန်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောတာဝန်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရေးလို့ ဦးတည်ချက်သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပြီး မောင့်ဘက်တန်သဘောကျ လုပ်ဆောင်ခွင့်ရှိခဲ့တာဟာလည်း ဒီပြောင်းလဲမှုတွေရဲ့ အခြေခံအကြောင်းရင်းပါပဲ”

“အင်း... ဆိုပါဦး။ ဒီအထိတော့ ကျုပ်နဲ့ အမြင်ချင်းတူတယ်”

ဝန်ကြီးချုပ် ဂျင်နရယ်တို့ဂျီက ဝင်ထောက်သည်။ သူ့အဖေဖြင့် ဤမျှရှင်းလွန်းလှသည့် အခြေခံအကြောင်းတရားကိုပင် အချို့နှင့်တစ်ပြေးညီ သုံးသပ်ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ဘဲ စစ်ရေးချိန်ခွင်လျှာ စောက်ထိုးကျဆင်းနေကာမှ လက်အောက်တပ်မှူးများနှင့် သဘောထားညီညွတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရသည် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ အေးအေးအေးအေးကို မနှစ်သက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့တန်းစစ် မြေပြင်၌ မိမိတို့တပ်များ ရန်သူတို့၏ထိုးစစ်ကြောင့် အပြိုပြိုအလဲလဲ၊ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုကြီးစွာဖြင့် တစ်ဆုတ်ကည်း ဆုတ်နေရသည့် အခြေအနေတွင် ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်လာစေရသည့် ဂျင်မြစ်အမှန်ကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်မြင်ကာ အချိန်မီမကုစားနိုင်သေးခြင်းအတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။

“မောင့်ဘက်တန်က စတီးဝဲလ်၊ ဝေဗယ်၊ ဝင်းဂိတ်၊ စလင်း၊ ဂျိုရ်ဂျီတပ်တွေနဲ့ စစ်စည်းရုံးမှု၊ စစ်ပြင်ဆင်မှုကို စနစ်တကျတည်ဆောက်ပြီး တရုတ်နိုင်ငံစစ်မျက်နှာမှာ ချန်ကျေဂျိတ်တပ်တွေ စစ်ရေးသာနေချိန်၊ တစ်နည်း ရန်သူအင်အားကောင်းနေချိန်မှာ စနစ်တကျ စစ်စည်းပြင်ဆင်မှု ခိုင်ခိုင်မာမာမလုပ်ရသေးဘဲ အိန္ဒိယစစ်မျက်နှာကို အလောဏ်ကြီး ထိုးစစ်ကြီးချီခဲ့တာဟာလည်း ဒီကနေ့ စစ်ရေးအက်မသာမှုရဲ့ ဝင်ပံ့အကြောင်းတရားလို့ မြင်ပါတယ်”

သူက စကားကို ခေတ္တရပ်၍ အကဲခတ်သည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံးက သူ့စကားကို ငြိမ်၍နားထောင်နေကြသည်။ ကိုယ်စီဝေတွေးများဖြင့် ငြိမ်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆွေးနွေးနေသည့်အကြောင်းအရာပေါ် လုံးဝစိတ်မဝင်စားသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စုဦးယာမလိုအာရုံကကို ဤစစ်ဆင်ရေးခန်းမတွင်း လုံးလုံးရှိမနေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ဆာမူရိုင်း၊ ဂျိုလီကောင်း ကဗျာဆရာ ‘ဆိုးကန်စ်’ ၏ ဟိုက္ကူကဗျာကလေးများအား ကိုကုပ်ကုပ်ရေးခြစ်နေခြင်း၌သာ သူ့စိတ်အာရုံက ကျက်စားလျက်ရှိရာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆွေးနွေးနေသည့် စကားသံများကို ကြားပင်ကြားပါလေစဟု သံသယ
ဝင်ရတော့မလိုဖြစ်နေသည်။

“အာရှတောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဂျပန်စစ်ဆင်မှု
ရဲ့ အဓိကရည်မှန်းချက်ဟာ မြန်မာပြည်လမ်းမကြီးကို ပိတ်ဆို့ဖို့ဖြစ်
တဲ့အတွက် အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်ကို အင်အားတောင့်တင်း
အောင် အခြေအနေသစ်တစ်ရပ် ဖန်တီးပေးတာဟာ ရန်သူမဟာမိတ်
တွေကို အခက်အခဲတွေ့အောင် တွန်းပို့ပေးတဲ့ဗျူဟာဆိုတာကိုတော့ ဂျင်
နရယ် လက်ခံတယ်မဟုတ်လားခင်ဗျာ။ ‘ကိုယ်ကသာမတိုက်ရင် ကိုယ်
ရှုံးမယ်’ ဆိုတဲ့ စစ်အခြေခံသဘောတရားဟာ ရိုးရိုးကလေးပါ။”

စစ်ဆင်ရေးအကြံပေးအရာရှိချုပ် မာဆာနိုဘုဆူဂျီးက သူဦးစီး
တင်ပြခဲ့သည့် အိန္ဒိယထိုးစစ်အပေါ် ခုခံကာကွယ်စကားဆို၏။ ‘အာရှ
တောင်ပိုင်းကို ဂျပန်က ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်သင့်သည်ဟု တိုက်တွန်း
ထားသည့် သေနတ်ဗျူဟာအမြင်နှင့် ထိုသို့တိုက်ခိုက်မှုမှာ တရားမျှတမှု
ရှိသည်။ ချိန်ခါသင့်စစ်ရေး လိုအပ်ချက်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်’ ဟူသော
သဘောထားကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ ဆူဂျီးက
တွန်းတွန်းထိုးထိုး တင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မလေးကျွန်းဆွယ်ကို မြောက်ဘက်မှတောင်ဘက်သို့ အလျား
လိုက်ဖြတ်ကျော်ချီတက်ပြီး အင်္ဂလိပ်တို့၏ စင်ကာပူခံတပ်ကြီးကို နောက်
ကျောမှ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲသဏ္ဍာန်
စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းအား ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ် ‘စိမ့်ချက်အရှင်’ ဗျာ
ဖြင့် ရေးဆွဲတင်ပြခဲ့သည်။

ထိုမျှမက အာရှတောင်ပိုင်းဒေသ တောတောင်များအတွင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြောက်ကျားစစ်နည်းဗျူဟာ’ စစ်သင်တန်းတစ်ခုကိုလည်း ၎င်းကပင်
ဦးစီးဆောင်ရွက်ခဲ့သေးသည်။ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်းလည်း ၁၉၄၂ခုနှစ်
တန်းစတုဂံပင် ကမ္ဘာကျော်စင်ကာပူခံတပ်ကြီးကို ပြောင်မြောက်စွာ
စစ်ဆင်သိမ်းယူနိုင်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစတင်ကာ ဆူဂျီး၏ဩဇာသည်လည်း
ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၌ ဝင်ဆံ့အရေးပါလာခဲ့သည်။

“မဟာအာရှစစ်ပွဲဟာ အာရှနိုင်ငံတွေကို ကိုလိုနီဘဝတွေက
လွှတ်မြောက်ရေးအတွက်ရည်မှန်းတဲ့ စစ်ပွဲဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြား
မဟောင်းကြီးတော့ တဆိတ် ထပ်မဖွင့်ကြပါနဲ့ဗျာ။ မိမိကိုယ်မိမိ၊ မိမိ
ကိုင်းပြည်၊ မိမိကာကွယ်ရေးအတွက် ဆင်နွှဲတဲ့စစ်ပွဲကို မဟာအာရှသာ
ပျဉ်းမျှကောင်းစားရေးဆိုတဲ့ အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်မျက်နှာခုံးစွပ်ထား
တာ လူကြီးမင်းတို့အားလုံး အသိပဲမဟုတ်လား။”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍ သူ့ဟိုတ္တူကဗျာများနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေ
သူသာ ဂျင်နရယ်စုင်းယာမက သံပြတ်ဖြင့်ပြောသည်။ သူ့စစ်ဆင်ရေး
စီမံချက်များသည် တိုတောင်းသော်လည်း တိကျရှင်းလင်းကာ ထိရောက်
မှုရှိသည်။

စစ်ဌာနချုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ပန်းတိုင်နှင့် ပင်မအခြေခံ
ဗျူဟာရိုးပြုရမည့် စစ်နည်းဗျူဟာတို့သာ တိတိကျကျ ကန့်သတ်ပေး
ထားပြီး စစ်မြေပြင်ရှိ တပ်ဖွဲ့များက နေ့စဉ်ပြောင်းလဲမြေပေါ်နေသည့်
အခြေအနေများအတိုင်း မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာ
ချိတ်ဆက်ခွင့်ပြုထားသည့်အတွက် လှုပ်ရှားတပ်ဖွဲ့များက ပို၍သဘောကျ
မှုရှိသည်။

အပိုစကားမဆို၊ အပိုလှုပ်ရှားမှုမရှိတတ်သည့် ရိုးရှင်းပြတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သားသော သည်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထိန်းကွပ်ထား၍သာ ဂျပန်တပ်၊ တော်ကြီးများ ဟန်ချက်မပျက် တည်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ စစ်မြေပြင်များတွင်သာ အနေများသူဖို့လည်း ဆူဂိုးတို့လို စာရွက်ပေါ်၌ ဉာဏ်ကစားထားသည့် စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းများ ရေးဆွဲသူတွေကို အတတ်မကြီးတတ်။

ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားကြသည်။ မာဆာဒိုဘူဆူဂိုးက ထပ်၍ အတွဲတက်ဆင်ခြေပေးနိုင်ရန် စကားလုံးရှာနေသည်။ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ဂျီက သူ့စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ၏ မျက်နှာကို တစ်ဦးချင်းစီ ဝေ့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

“အာရှဒေသမှာ အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ စစ်ရေးအရ အဓိကအချက်အချာ ပင်မသွေးကြောဟာ စင်ကာပူပဲ။ စင်ကာပူကို ထိုးစစ်ဆင်ဖြိုအင်္ဂလိပ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်ရင် အာရှဒေသက အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတွေကိုလည်း လွတ်မြောက်စေမယ်။

တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ ဂျပန်-တရုတ်စစ်ပွဲကို အသာစီးနဲ့ ပြီးသုံးရေးမှာလည်း အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမှာပဲမဟုတ်လား။ အလားတူပဲ အင်ဗာ-မဏိပူရ ထိုးစစ်သစ်ကြီးဟာလည်း မဟာမိတ်တွေရဲ့ ချန်ကျေရှိတ်ကို အထောက်အကူပေးနေတဲ့ အင်ဗာ-ကူမင်းသွား လီဒိုလမ်းပကြီးကို ပိတ်ဆို့ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။”

“ဒါက လူကြီးမင်းရဲ့စိတ်ကူးထဲက အတွေးလေး။ စစ်မြေပြင်မှာ နှစ်ခါထပ်သုံးတဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေကြီးကျစ်ပြီး ရန်သူကိုကမ်းပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ကျုပ်လူရဲ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုင်းယာမ၏စကားက သူတို့ရင်ထဲသို့ စူးစူး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုက်ဝင်သည်။ စစ်ဦးစီးချုပ်သည်ပင် သူ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးယာမ ဂျီတာဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ကဲ ... အင်ဗာစစ်မြေပြင်အခြေအနေကလေး အကျဉ်းချုပ် ပြောပါဦး ဂျင်နရယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“၁၉၄၄ မတ်လလယ်ထိ အမှတ် (၁၅)၊ အမှတ် (၃၁) နဲ့ (၃၃) မိမိတပ်မကြီးတွေဟာ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းနဲ့ ရခိုင်ရိုးမကိုကျော်ပြီး အိန္ဒိယကို အောင်မြင်စွာ ချီတက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ပွဲရဲ့ ကနဦးအခြေအနေမှာ စလင်းရဲ့ အမှတ် (၁၄) တပ်မတော်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ပျက်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပြီး မဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကိုလည်း ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့တယ်။

မဏိပူရလွင်ပြင်က အင်ဗာနဲ့အာသံနယ်ခြား ကိုဟီးမားမြို့တွေမှာ မဟာမိတ်တပ်တွေအများအပြားကို ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ပြောင်းရွှေ့ရုံးစိုက်နေတဲ့ ဆာဒေါ်မန်စမစ် အဖိုးရပစ္စည်းတွေတောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြရအောင် ငြိမ်းခြောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအကဲသာနေတဲ့ စစ်ရေးအခြေအနေကို ကြာရှည်ထိန်းမထားနိုင်ဘဲ အပြီးသတ် အဆုံးအဖြတ်ထိုးစစ်ကြီးကိုလည်း ထောင်ခွဲလိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဂျင်နရယ်တို့ဂျီက ဖြတ်၍မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်တပ်တွေက ကိုယ့်အခြေခံစခန်းနဲ့ ဝေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လွန်းတယ်။ လူမနီးသူမနီး တောကြီးတောင်ကြီးတွေကို ရက်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်နေရတယ်။ လက်နက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ ရေ၊ ဓနိကတို့ အချိန်မီ အလျဉ်းပြတ် ထောက်ပံ့ဖြည့်တင်းဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။

အခြေခံစခန်းဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ ဝင်းဂိတ်ရဲ့ ခြင်္သေ့တပ်တွေက နောက်ကျောက ဝင်ဖြတ်နေတယ်။ စတီးခဲလ်ရဲ့ လီဒိုလမ်းမကြီးကိုလည်း မစီးနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့တပ်တွေကိုတောင် ရန်သူက မြန်မြန်ညှိမ်းခြောက်လာနေတယ်။ အဓိကအဆုံးအဖြတ်ကတော့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေနဲ့ ထောက်ပံ့ရေးအခြေခံစခန်းတွေအကြား ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်သွားတာပဲ။

“ဟုတ်တယ် ... မြန်မာပြည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းတွေရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဝင်မွေ့နေတဲ့ ဝင်းဂိတ်ရဲ့ ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့ဟာ လက်ရွေးစင်အင်အား သုံးထောင်ပဲပါတယ်။ ဗြိတိန်ဘုရင့် တပ်မတော်က တပ်ရင်း ၁၃၊ ဂေါ်ရခါးရိုင်ဖယ်တပ်၊ အမှတ် (၂) ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ။

ခြင်္သေ့တပ်မဟာကို စစ်ကြောင်းကြီး ခုနစ်ကြောင်းခွဲပြီး စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ စစ်ကြောင်းမျိုးဗိုလ်မျိုးတစ်ဦး၊ အရာရှိရှစ်ဦး၊ အခြားအဆင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ လားနဲ့ပြင်းအကောင် ငါးဆယ်စီနဲ့ ဖွဲ့စည်းပေးထားတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ လျှပ်လျှပ်မြန်မြန် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့သုံးထောင်ဟာ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသက ကျွပ်တို့စစ်နယ် ဝန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွဲသွားအောင်၊ ခြေမဆန့်သာအောင် ထိန်းချုပ်ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျင့်နုရယ်ယာမရှိတင်၊ ရှင်းပြချက်အား ဗိုလ်ချုပ်ဆက္ကရိုင်းက လက်ရှိစစ်မြေပြင်အခြေအနေများဖြင့် ဖြည့်စွက်ဆွေးနွေးသည်။ စားပွဲပတ်ပတ်လည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုကာ ကင်ပြချက်ကို အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုင်းယာမက စစ်ထင်ရေး ညှိနှိုင်းခန်းမကြီးထဲရှိ နိဗ္ဗန်ဘုရင့်တပ်မတော်သုံး နေဝန်းနီထပ်ကြီးကိုငေးကြည့်ကာ ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးလိုက်သည်။

သည်စကားကို ပြောလည်းပြောချင်သည်။ စကားလုံးတို့က နှလုံးထဲမှ အလှအယက်တိုးဝေထွက်နေကြလေရာ လည်ချောင်းပင်ယားဝန်ထဲမှ ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေရသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှစတင်၍ စစ်မျက်နှာအသီးသီး၌ စစ်ရေးအနေအထားနိမ့်ပါးမှုများ ကြုံနေရခိုက် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်း သင့်၊ မသင့် စဉ်းစားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မပြောမပြီ။ မတီးမမြည် ပြောသင့်သမျှတော့ ပြောရပါ့မည်။

ခန့်ညားတောက်ပြောင်သော စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံး၌သာ လူကတစ်အလေးပြုခြင်းကို မိန့်မိန့်ကြီးခံယူလျက် ဒီဘီကျစစ်ဝတ်ပုံဆောင်အယောင်များနှင့် ပျော်မွေ့နေကြပြီး တကယ့်စစ်မြေပြင်တိုက်ပွဲများကြားသို့ အလည်အပတ်ပင်မရောက်မှူးသေးသည့် စစ်ဆင်ရေးဦးစီးဖွဲ့ကို သိသင့်ရာရာ ပြောတော့ပြောရဦးမည်။

“စစ်ရဲ့အခြေခံသဘောနဲ့ ကြည့်ရင်ကိုပဲ မဟာမိတ်တပ်တွေ ကျွပ်တို့တပ်တွေရဲ့ ကွာခြားချက်ကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း သိသာလာတာကို သတိပြုမိကြရဲ့လား။ ကျွပ်တို့တပ်တွေကို တပ်ဖွဲ့အလိုက် ထပ်ဆင့်နည်းတွေဖြစ်တဲ့ ရန်သူတပ်ဖွဲ့ကို ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့တဲ့နည်း၊ တပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြန်တဲ့နည်း၊ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းတဲ့နည်းတွေကိုပဲ သင်ပေးခဲ့ကြပြီး ‘စစ်ပွဲဆိုတာ ဘာလဲ’ ဆိုတာ သင်မပေးခဲ့ကြဘူး။

ကြည်းတပ်စစ်တက္ကသိုလ်တွေမှာလည်း တပ်ရင်းအဆင့်၊ တပ်မအဆင့် စုဖွဲ့ဆင်နွှဲရတဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေအတွက်လောက်ပဲ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာတွေ သင်ကြားပေးခဲ့ကြပြီး စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ ဆွဲခဲ့ကြတယ်။ စစ်ပွဲဆိုတာ ဘာလဲ။ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေးကြီးတွေ၊ တပ်ပေါင်းစုကြီးတွေကို ဘယ်လိုစုဖွဲ့ စစ်ဆင်ရေးလုပ်ကြမလဲဆိုတဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ လက်တွေ့ကြုံနေရစမြဲ စစ်ရေးလိုအပ်ချက်တွေကို သင်ကြားမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရန်သူ မဟာမိတ်တပ်တွေကတော့ စစ်နယ်ဝန်းတစ်ခုတည်းမှာပဲ နိုင်ငံမတူ၊ လူမျိုးမတူတဲ့ တပ်ပေါင်းစုတပ်မဟာကြီးတွေကိုတောင် ဟန်ချက်ညီညီ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်နိုင်အောင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးထားကြတယ်။ အာရှတောင်ပိုင်းစစ်မျက်နှာမှာ ကျုပ်တို့တပ်တွေ စစ်ရေးအက်မရတဲ့ ယာယီရုံးနိမ့်နေခြင်းမှာ ဒါလည်း အဓမ္မကြီးတဲ့ အကြောင်းတစ်ရပ်ပဲ”

ဂျင်နရယ်စုဦးယာမက အားလုံးကို ခြံငုံသုံးသပ်ကြည့်ပြင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... လူကြီးမင်းတို့ကို ကျုပ်မေးပါရစေ။ အခု မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ ကျုပ်တို့တပ်တွေရဲ့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ရန်သူမဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ လူကြီးမင်းတို့ သိကြပါရဲ့လား”

အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ ယနေ့စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးအဓိကအကြောင်းအရာနှင့်ဆိုင်သောမေးခွန်းကို ပထမဆုံးစတင်ကြား

ချခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ဦးစီးချုပ် ဂျင်နရယ်တိုကျိုကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ခါးမတ်လာကာ မျက်လုံးများပြူး၍ ဘာပြောမည်နည်းဆိုသည်ကို နားစွင့်နေ၏။

“ကိုင်း ... ဗိုလ်ချုပ်အိဆိုမှုရာစံ။ ခင်ဗျားကပဲ စောစောက ကျုပ်ရုံးခန်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့စစ်ဆင်ရေးအရာရှိချုပ်တို့ အသေးစိတ် တွက်ချက်ထားတဲ့ စစ်ရေးအင်အားစာရင်းကို အားလုံးသိအောင် ပြောပြလိုက်စမ်းပါဦး”

ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံး၊ စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာဌာနကြီး တည်ရှိသည့်အခန်းများမှာ စစ်ရုံးတစ်ရုံးထက် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့ယူစာတမ်းများ ပြုစုနေသည့် သူတေသနခန်းမတစ်ခုနှင့်ပင် တူနေသေးကြည်။ ဌာနအကြီးအကဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုဦးယာမက စိတ်ကြိုက်ဖွဲ့စည်းပျက် ပုံစံသွင်းထားသဖြင့်လည်း စစ်ဆင်ရေးဌာနကြီးရှိ အရာရှိကြီးတပ်များမှာ တက္ကသိုလ်ဆရာများ၊ ကထိက၊ ပါမောက္ခများပမာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး၌ တပ်ဖြန့်ထားသည့် ဂျပန်တပ်တော်များ၊ တပ်မဟာကြီးများ၊ စစ်ကြောင်းကြီးများတည်ရာ စစ်နယ်ဝန်းအလိုက် ကိန်းဂဏန်းထုတ်အလက်များကို တကုပ်ကုပ် တိတိကျကျ ထောက်လှမ်းစုစည်းပြုလုပ်ကာ စစ်ဦးစီးချုပ်ထံ တင်ပြကြရသည်။

အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကိုလည်း ဆိုင်ရာဒေသစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်များနှင့် တပ်မဟာများထံ ဖြန့်ဝေပေးနေရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အိဆိုမှုရာသည် တိုကျိုရောက်ကာတည်းက သည်အခန်းတွင် နေနေကြည့် တွဲဖက်အလုပ်လုပ်ခဲ့ကာ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ရှင်နရယ်အိဆိုမှုရာသည် သက်ပြင်းကို မျှီချသည်။ သူ့သို့ ထားသမျှ အချက်အလက်ကိန်းဂဏန်းများက တကယ့်အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ညွှန်ပြနေသည်။ ရလဒ်မကောင်းနိုင်သည့် နိဗ္ဗာန်၏အလားအလာများကို လှစ်ဟနေသည်။ တန်ဖိုးပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ရင်းနှီးရတော့မည့် ကစားပွဲကြီး၏အပြေကို နိမိတ်ဆိုးပြနေသည်။

ဤအဖြစ်မှန် အချက်အလက်များက သူတို့ဂျပန်ဘုရင်တစ်ယောက်ကြီး၌ ကိုယ်ပေါ်တွင် အပူနာ အနာစိမ်းကြီးများ ပေါက်နေသည်ကို တဖြည်းဖြည်း ပြတ်သီးခဲခွဲလာနေသည်။ အချိန်မီ မျက်စိမှိတ်၊ အံကြိတ်၊ ရင်းမှည့်နေသည့် သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်များကို အနာခံညစ်ထုတ်မပစ်နိုင်ပဲ ပါက တဖြည်းဖြည်း အနာဆိပ်တက်လျက် ငန်းမန်းဖမ်း ရောင်ရမ်းကာ အသက်ကိုပင် အန္တရာယ်မြဲလာတော့မည်။

ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် သည်မျှထင်ရှားလာနေသည့် စစ်ပစ်အနိဗ္ဗာန်အော်သံများကို မျက်စိမှိတ်၊ နားပိတ်ကာ အဘယ့်ကြောင့် နေထိုင်နိုင်ကြသည်ကိုလည်း သူစဉ်းစား၍မရ။

သူ့ကိုကြည့်နေကြသည့် မျက်ဝန်းများအား တည်တည်မုဆိုင်လျက် သူစပြောသည်။

“လက်ရှိ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာမှာ အရပ်ရပ်စုပွဲထားတဲ့ ကျွန်ုပ်စစ်သည်အင်အားက သုံးသိန်းနှစ်သောင်း၊ ဆူဘတ်ချန်ဒရာတို့စီမံအိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော် (အိုင်အင်အေ) နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးသူရဖေတို့ရဲ့ ဗမာ့ကကွယ်ရေးတပ်မတော် (ဘီဒီအေ) နှစ်ရပ်ပေါင်းအင်အားက နှစ်သောင်းငါးထောင်၊ မိမိအင်အား သုံးသိန်းလေးသောင်းငါးထောင်ကျော် ဖြစ်ပါတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အင်ဖာက ဆုတ်လာတဲ့ အမှတ် (၂၅) တပ်မ အင်အားတွေပါ စုပွဲမိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...။ အားလုံးဟာ မြန်မာပြည်နယ်နိမိတ်ထဲကို မပုတ်လာပြီး ရခိုင်ရိုးမ၊ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသနဲ့ မြောက်ဘက်တောင်ဘက်ဒေသတွေမှာ မဟာမိတ်တပ်တွေကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ထားပါတယ်”

“အေး ... အေး ... ဆက်ပါဦး”

“စစ်မျက်နှာရဲ့ အခြားတစ်ဖက်က ရန်သူမဟာမိတ်တပ်တွေကတော့ အင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယစစ်သည် တစ်သန်းနှစ်သိန်း၊ သီဟိုဠ် - ပါရှင်တေးလျတပ်သား တစ်သိန်း၊ ချန်ကော့ရှိုတ်ရဲ့ ယူနန်တရုတ်စစ်သည်တပ်သားတစ်သိန်း၊ ချန်ကော့ရှိုတ်ရဲ့ တရုတ်တပ်တွေကို ကူညီရင်း ပါလာတဲ့ ဗမာ့ပရိတ်ကန်တပ်သားတစ်သိန်း၊ စုစုပေါင်း တစ်သန်းခြောက်သိန်းဖြစ်ပါတယ်။ ရန်သူနဲ့ မိမိတပ်ရဲ့အင်အား အချိုးအနေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် ငါးချိုးတစ်ချိုးသာသာပါပဲခင်ဗျ”

“ဟေ ...”

“မြတ်စွာဘုရား ...”

“သေချာရဲ့လား ဗိုလ်ချုပ်”

ပဒုအိုကို တုတ်နှင့်ထိုး၍ ဆွပေးလိုက်သလိုရှိသည်။ စစ်ဆင်ရေးစီမံရေးမှူးကြီးတစ်ဦးလုံး အသက်ဝင်လာသည်။ သူတို့သိလိုက်ရသည့် မျက်စိအလက်ကိန်းဂဏန်းများက သူတို့အား အသက်ရှူစို့ကိုပင် ခေတ္တအေးလျာသွားစေတော့သည်။

“ဒါဟာ ကြည်းတပ်ရေးရာဝန်ကြီးဌာန၊ ရာထူးခန့်အပ်ရေးဌာန၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး တိုမိနာဂါနဲ့ ဗဟိုစစ်ဦးစီးဌာန စစ်ဆင်ရေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆိုင်ရာဌာနမှူး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးတာနာကားတို့ စိစစ်အတည်ပြုပြီး တဲ့ အချက်အလက်တွေပါခင်ဗျာ။

စိတ်ချယုံကြည်နိုင်တဲ့ သတင်းရင်းမြစ်တွေက ရယူစုဆောင်းထားတာပါ။ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာက ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) အကြီးအကဲ ဗိုလ်မှူးကြီးယာမာဒါရဲ့ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာတွေနဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်စိစစ်ပြီးပါပြီ။ အနီးစပ်ဆုံး ကိုက်ညီပါတယ် ဦးစီးချုပ်”

“အင်း . . .”

ဂျင်နရယ်တို့ကူက သံရည်ကြီးဆွဲ၍ သက်ပြင်းချသည်။ သူထင်ထားသည်ထက်ပင် အခြေအနေက ဆိုးနေသေးသည်။ တရုတ်ပြည် စစ်မျက်နှာနှင့် အမေရိကန်အရေးကိစ္စ၊ ဟစ်တလာ၏ နာဇီတပ်များ ရုရှစစ်မျက်နှာတွင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရှုံးနိမ့်နေရသည့်အခြေအနေ၊ မဟာမိတ်တပ်များဘက်မှ အကျိုးဆက်ကြီးမားပြင်းထန်သော အဖျက်စွမ်းအားဖြင့် လက်နက်ဆန်းတစ်မျိုးကို လျှို့ဝှက်ထုတ်လုပ်နေသည့်ကိစ္စ၊ စစ်မျက်နှာအသီးသီးတွင် မြန်မာ့ကျက်ထားသည့် တပ်တော်များအားလုံး အတွက် စစ်အသုံးစရိတ်နှင့် စစ်ထောက်ပံ့မှုရုံငွေများ အလျဉ်မီအောင် ရရှိရေးကိစ္စ၊ ပြည်တွင်း၌ တစ်စထက်တစ်စ ကြီးထွားလာနေသည့် ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့အစည်းနှင့် အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ၏ အဖျက်စွမ်းတို့၌ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေခဲ့မိသဖြင့် မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာအရေးကို ယာယီအဆက်ပြတ်ခဲ့မိသည်။ သူ၏စစ်ဆင်ရေးမျိုးကြီး ဂျင်နရယ်စုဦးယာမာကို အားကိုးယုံကြည်စွာ လွှဲထားခဲ့၏။

ယခုမူ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာ၏ အရေးကိစ္စက ကမ္ဘာ့ပထမ ဂျာမန်လုံး၌ ဂျပန်ပါဝင်ဆင်နွှဲနေသော စစ်ပွဲကြီးအတွက် အရေးပါလာ

စာဆုံးအမြတ်များကို တောင်းဆိုနေပြီ။ သူ့လက်အောက် တပ်မှူးအသီးသီးက အချိန်နှင့်အမျှ သူ့အမိန့်ကို ငဲ့လင့်နေကြပြီ။

“အဲဒါဟာ စစ်ရေးအင်အား နှိုင်းယှဉ်ချက်သက်သက်သာ ရှိပါသေးတယ် လူကြီးမင်းများခင်ဗျား။ တိုက်လေယာဉ်၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်၊ ရန်ချက်ကာကားတွေ၊ တင့်ကားတွေ၊ ယန္တရားတပ်တွေ၊ စစ်သုံးမော်တော်ယာဉ်တွေ၊ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေချင်း နှိုင်းယှဉ်မပြောသေးဘူး။ ယခုအချက်အလက်တွေကိုပါ ချပြလိုက်ရင် လူကြီးမင်းတို့ သိပ်အံ့ဩဖို့လှုပ်သွားကြလိမ့်မယ်”

ဂျင်နရယ်စုဦးယာမာက ငါးသေကောင်၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် အေးမက်စက် ထောက်ပြလိုက်သည်။ စစ်ပွဲ၏အဆုံးအဖြတ်ကို ကိုင်တွယ် ပြင်ပတ်ကာ အမျိုးမျိုးချက်မြှုတ်ကြော်လှော် တည်ခင်းထွင်ခံနေကြသည့် ဂျပန်ခေါင်းကို ချီမ၊ထားသူများက စစ်ပွဲနှင့်ဆိုင်ရာ သည်လိုအချက်အလက်များအား တအံ့တဩဖြစ်နေကြပုံကို မြင်နေ၊ တွေ့နေရသည့် ဘဝစက်ဆုပ်စရာကောင်းလှသည်။

“ဘယ်လိုကောင်တွေလဲ၊ အမှိုက်စုတ်လို ကောင်စားမျိုးတွေ။ ဂျပန်သိပ် ကြော့ခပ်တတ်ပြီး အောက်ခံရေထဲက အနယ်အပူနံကို ချိတ်တတ်တဲ့ကောင်တွေ။ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုကောင်တွေကို လေယာဉ်ဖြင့်ပေါ်စုတင်ပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသနဲ့ မြန်မာပြည်ပြောက်ဖျား ပြီးစေ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ Red Line မှာ သွားချထားလိုက်ရရင် ဘာ ဖြစ်လျှင်လုပ်ကြမလဲ။ သောက်တလွဲတွေချည်း လျှောက်လုပ်ကုန်မယ်လို့လည်း ထို . . .”

သူတို့မျက်နှာများကိုကြည့်ရင်း အော်ဂလီဆန်ချင်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် အာရုံနောက်ကျီစရာ အတွေးများဖြင့် မွန်းကျ
သွားသည့် စစ်ဆင်ရေးခန်းမကြီးမှာ ရုတ်တရက် နှိုင်းမှုန်သွားသလိုတ
ရ၏။ စစ်ဦးစီးချုပ်က 'အခြေအနေမှန်ကို ရဲရဲရင့်ရင့်လက်ခံ။ ပြဿန
အခက်အခဲကို ဝံ့ဝံ့စားစားရင်ဆိုင်' ဆိုသည့် ကိုယ်တိုင်ရေးစည်းကမ်း
ကို သံမဏိစည်းမျဉ်းတစ်ရပ်လို ကျင့်သုံးသူပီပီ သူ့လူများအား ထွက်
ပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်ပေးချင်သည်။ ဗွဲကိုင်ပေးချင်သည်။ တောတိုင်
တောင်တိုင်းမှာ လမ်းရှိသည်။ လမ်းဆုံးလျှင် ရွာတွေ့မည်။

အန္တရာယ်အနည်းပါးဆုံး၊ အခုအခံအဟန့်အတား အပါးလျှ
ဆုံး၊ ပွန်းဘီးမှုအသက်သာဆုံးလမ်းကို ရွေးလျှောက်တတ်ဖို့တော့
သည်။ ၎တ်တုတ်ကြီးထိုင်၍ တွေဝေနေသည့် စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ဖြင့် သူ
လိုချင်သည့်ရလဒ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပူ၍ မရနိုင်သည်ကမူ သေချ
သည်။

"ကဲ ... စစ်ဆင်ရေးဖျူးကြီးကပဲ ဆက်ပြောပါဦး။ ဒီအ
အနေမှာ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်သည်တွေဆီကို ဘာ
ပေးသင့်သလဲ"

ဂျင်နရယ်စုဦးယာမက သူ့ဘေးအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို
စည်းစေးစားပွဲကြီးပေါ်သို့ ချပြလိုက်သည်။ အားလုံးက သူ၏ပစ္စ
ကို မြင်ရသည့်အခါ ဝေခွဲမရဟန် ဖြစ်သွားကြ၏။

"ဒါဟာ ချင်းဂိုဏ်းကို စတင်တည်ထောင်တဲ့ ဗောဓိပုဂ္ဂို
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကလေးကစားစရာအရုပ် ထုလုပ်ထားတဲ့ ဒု
(Daruma) အရုပ်ကလေးဆိုတာတော့ လူကြီးမင်းတို့ သိကြမှာပါ။
မပါ။ လက်မပါ။ ဦးခေါင်းနဲ့ကိုယ်သာရှိပြီး ပစ်ချလိုက်ရင် ဘယ်

ပစ်ချပစ်ချ ထောင်လျက်သားပဲကျတဲ့ အရုပ်ပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာတော့
'ပစ်တိုင်းထောင်' လို့ခေါ်တယ်"

"အဲဒီတော့ ..."

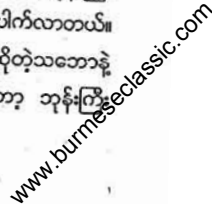
"ကျုပ်တို့တပ်တွေဟာ ဒီဒဂူမအရုပ်ကလေးလို ပစ်တိုင်း
ထောင်နေအောင် ကျုပ်က လူ့ကြီးမင်းတို့ကို ချင်းဂိုဏ်းက ထင်ရှားတဲ့
ပြန်ရပ်ကလေးတစ်ခုအကြောင်း အရင်ပြောပြချင်တယ်။ သည်းခံပြီး
ဖူးထောင်ကြည့်ကြတာပေါ့"

"....."

"ဂျပန်ပြည်မှာ 'ဟကုဝင်' ဆိုတာ အင်မတန်နာမည်ကြီး
တယ်။ ချင်းဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ဦးပဲ။ သူ 'ဆတောရီ' ဉာဏ်အလင်းရ
ဖျားပုံလေးကို ပြောချင်တာ။ ၁၈ ရာစုနှစ်က အဖြစ်အပျက်ပါ။

ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အဲဒီဟကုဝင်ဟာ တစ်နေ့မှာ ရွာထဲကို
ပျင်းခံသွားတယ်။ ဆွမ်းခံကြွတော့ ဆင်းရဲတဲ့ အမယ်အိုရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ
ပျင်းရပ်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမယ်အိုက တံမြက်စည်းလှည်းနေ
တယ်။ ဆွမ်းမလောင်းဘူး။ မကြည့်ညိုလို့လား။ လောင်းစရာမရှိလို့လား
ထော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟကုဝင်က ဇွဲကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုး။ ဒီတော့
ပယ်အို မလောင်းမချင်း မသွားဘူး။ ရပ်နေတယ်။

အမယ်အိုက အိမ်ရှေ့မှာ တံမြက်စည်းလှည်းတာဆိုတော့
တံမြက်စည်းလှည်းလိုက်။ ဘုန်းကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်။ ဘုန်းကြီး
လည်း မသွားဘူး။ ကြာတော့ အမယ်အို စိတ်အချဉ်ပေါက်လာတယ်။
လောက်တောင်မှ မသွားချင်လှတာ သိရောပေါ့' ဆိုတဲ့သဘောနဲ့
အမယ်အိုက ဘုန်းကြီးနား/ ကပျက်ယာကပ်သွားပြီးတော့ ဘုန်းကြီး

၁၀၆ * ဇေယျမင်သျှင်

ကို တံမြက်စည်းရိုးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီး ခွေခနဲ လဲပါဝေခရာ။

လဲကျသွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် 'ဟကုဝင်' ဟာ ဆတော့ ဉာဏ်အလင်းရသွားတယ်။ အဲဒါကို သူတို့က ဘာခေါ်သလဲဆိုတော့ Sudden Enlightenment ရုတ်တရက် ဉာဏ်အလင်းရသွားခြင်းတဲ့။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်တို့စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ စစ်နဲ့ဆိုင်ရင် 'ဆတော့ရီ' ရစေချင်တာပဲ။ ကဲ ... အမယ်အိုက 'ဟကုဝင်' ဘုန်းတော်ကြီးကို တံမြက်စည်းနဲ့ရိုက်သလို ဗိုလ်ချုပ်ဆကူရှင်းကပဲ မနေဘဲ မြန်မာပြည်မိတ္ထီလာစစ်ဗျက်နာက အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြောလိုက်ပါဦး။"

မဟုတ်မတော်၏ အကြံပေးအရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ဆကူရှင်းက သူ့နေရာမှာ ထရပ်လိုက်၏။ သပ်ရပ်ခန့်ညားလှသော သူ့ဟန်၊ စစ်ဦးစီးအရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့် လေးစားရိုကျိုးချင်စရာဖြစ်သည်။ သူ့စကားမစမိ အားလုံးကို ဦးညွှတ်လိုက်သေးသည်။

"မတ်လဆန်းပိုင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေဟာ မိတ္ထီလာကို ဆုံးရှုံးတော့မလို အခြေအနေမျိုး ကြုံခဲ့ရတယ်။ စလင်းရဲ့တပ်တွေ လက်ထဲရောက်သွားဖို့ လက်တစ်ကမ်းအလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေဟာ မိတ္ထီလာကို အခိုင်အမာကာကွယ်ထားခဲ့ကြရတယ်။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲအနေနဲ့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စစ်ဆင်ရေးသင်ခန်းစာကြီးတစ်ခုကိုလည်း ကံအားလျော်စွာ ရခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောစောပြောခဲ့သလို ဆတော့ရီ၊ စစ်ရေးဆိုင်ရာ ဆတော့ရီပေါ့။"

"အင်း ... ပြောပါ ... ပြောပါ"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

"မိတ္ထီလာမြို့နဲ့ မြင်းခြံမြို့အကြားက ရွာတစ်ရွာမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတုန်းကပေါ့။ အဲဒီမိတ္ထီလာတစ်ဝိုက်ဟာ ခြောက်သွေ့ပြီး သဲဆန်တဲ့မြေအမျိုးအစားရှိလို့ ရေအတော်ရှားပါတယ်။ ရေမရှိရင် စစ်တိုက်လို့လည်း မရပါဘူး။ အဲဒီမှာပဲ ရန်သူတပ်တွေနဲ့ ဂျပန်တပ်တွေဟာ သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်တိုက်ကြပါတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံး ရေပြတ်သွားပါပြီ။ ရေအရင်ရတဲ့ဘက်က နိုင်မှာသေချာပါတယ်။"

"ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ထဲက ဗိုလ်မှူးယိုရှိခိုဟာ ကျည်ဆန်မိုးရွာနေတဲ့ကြားထဲက သူ့အသက်ကို ပစာနမထားဘဲ ရေထောက်ပံ့ပိုင်ရေးအတွက် ရေဘူးတွေကို သူ့ကျောမှာချိတ်၊ သေနတ်လက်နက်လည်း ဘာတစ်ခုမှမကိုင်ဘဲနဲ့ တိုက်ပွဲကြားမှာ ရေလိုက်ဝေပါတယ်။"

ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ စစ်သားတွေရဲ့ ရေဘူးတွေကို ရေလိုက်ဖြည့်ပေးပါတယ်။ ဒီလို ရေလိုက်ဖြည့်တာ ရန်သူထက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပိုဦးပါတယ်။ ပိုမြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်သူတွေဟာ ဆက်မတိုက်နိုင်ဘဲ ဒီပွဲမှာ ဆုတ်ပေးခဲ့ကြရပါတယ်။

စစ်ပွဲဆိုတာ ကျည်ဆန်တွေနဲ့ချည်း စစ်ဆင်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေထောက်ပံ့ရေးကလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ရေထောက်ပံ့မှု ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို သက်သေထူလိုက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပါပဲ။"

စစ်ဆင်ရေးခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံမျှ မကြားရအောင် ဝီတံဆိတ်နေသည်။ စစ်၏သရုပ်နှင့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၏ အသက်ပိညာဉ် ဟိုသည်မှာ ဘာလဲကို အရိုးရှင်းဆုံး လင်းမြန်သည့် ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် စစ်ဦးစီးချုပ်၏ရင်ထဲသို့ ရွဲဝင်သွား၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပြီ ...။ နောက် သူ့ဘာပြောဦးမလဲ”

စိတ်စောစွာဖြင့် မထိုတက်တေး ရေခဲတုံးကြီး သူ့စစ်ဆင်ရေး များချုပ်အား လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဆက်စပ်ပြီး လူကြီးမင်းများကို ကျွပ်ပြောပြချင်တဲ့ဖြစ်ရပ် က အမှတ် ၂၅ ကြည်းတပ်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်အကြောင်းပါ။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့မှာ ယိုးဒယားနိုင်ငံတောင်ပိုင်းနဲ့ ဗြိတိသျှ ပိုင် မလေးနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းကို ကမ်းတက်တိုက်ခိုက်သွားတဲ့တပ်ပါ။

မလေးကျွန်းဆွယ်တစ်လျှောက် စခန်းချနေတဲ့ ဗြိတိသျှ-အိန္ဒိယ တပ်တွေကို တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် အနိုင်ယူလို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၃၁ ရက်နေ့မှာ ဂျပန်ဘာဟာရူး တောင်ဘက်ကမ်းထိ ရောက်သွားခဲ့ တယ်။ စစ်သည်အင်အား ၃၅၀၀ ပဲရှိတဲ့ အဲဒီဂျပန်ကြည်းတပ်ဟာ ကမ်း တက်ပြီးတဲ့နောက် ရက်ပေါင်း ၅၅ ရက်အတွင်းမှာ မိုင် ၆၆၀ ခန့်ရှိတဲ့ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် တိုက်ပွဲပေါင်း ၉၆ ပွဲကို အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက် နိုင်ခဲ့တယ်။ တံတားပေါင်း ၂၅၀ ကျော်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ လျှပ်စီး လိုမြန်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုပဲ။ သူတို့ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ တိုက်ခဲ့ ကြတာလဲ။ ဘယ်လိုစစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ ရေးဆွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ ကြတာလဲ။

ရန်သူရဲ့ ဟန်တားတိုက်ခိုက်မှု၊ ခုခံပိတ်ဆို့မှုတွေနဲ့အတူ ဖေ စိမ်း၊ မြေစိမ်း၊ ဒေသစိမ်းက သဘာဝတရားရဲ့ စိန်ခေါ်မှုအခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်းတွေကို သူတို့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြတာ လဲ။ သူတို့ရဲ့ အဓိကအင်အားက ဘာလဲ။ လေ့လာကြည့်ဖို့ မကောင်း၊ သူးလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂျင်နရယ်စုဦးယာမက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောပြီးသည် မှင် သူ့အာရုံက သူ့ဟိုက္ကူကဗျာများပေါ်သို့ ပြန်လည်သက်ဝင်သွားကာ ငြိမ်သွားပြန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် သူပစ်ခဲ့သော စကားမိုင်းဖုံးများက မိုင်းမတွင်းရှိ စစ်အရာရှိကြီးများ၏ ရင်တွင်း၌ တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲ ဖူးတော့၏။

‘တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့လူ။ အခုတော့ သူ့မဟုတ်တော့သလို

ပဲ။ ငြိမ်နေပြန်ပြီ။ သွေးအေးလွန်းတဲ့လူပဲ’
ထုတ်ဖော်မပြောကြသော်လည်း သည်သို့ပင် တွေးနေမိကြ လည်။ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံး၏ ထိပ်တန်းစစ်ဆင်ရေး အကြံပေးအရာရှိ မျှုပ် မာဆာနိုဘူဆူဂျီးက ဂျင်နရယ်စုဦးယာမကို ဓမ္မစေပစ်စစ်ကြည့် မိသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက လက်ရှိအာရှတောင်ပိုင်းစစ်မြေပြင်ရဲ့ အဓိက ကချက်အချာဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်စစ်ဗျက်နာကို အပြောင်းအလဲဖြစ်သွား စေပမယ့် လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ၊ ဘယ်လိုကူကူ၊ ပစ်တိုင်း စတင်နေတတ်တဲ့ ဒရူမစိတ်ဓာတ်တွေ လိုအပ်နေပြီလို့ ဆိုလိုချင်တာ ပါလား”

“သေချာတာပေါ့ ကျုပ်လူရယ်။ စားပွဲပေါ်က တွေးလုံးတွေ ကို ခဏမှေထားပြီး တကယ့်စစ်မြေပြင်က လိုအပ်ချက်တွေကို အပြန် လုံး ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်းကြမလဲ။ ဘယ်လိုဖာထေးကြမလဲ။ ဘယ်လို မြင်တည်ဆောက်ကြမလဲ။ ဘယ်လို ‘ဘူရှီနိုစိတ်ဓာတ်’ တွေ၊ ခွန်အား တွေ သွင်းပေးကြမလဲ။ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်ဆိုတာ လက်အောက်တပ် တွေက လိုက်မလှုပ်ရှားနိုင်ရင် စာရွက်ပေါ်က စကားလုံးအစုအဝေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တစ်ခုသက်သက်ပဲ ကျုပ်လှူရဲ့။ ကျုပ်က အဲဒါကို ပြောနေတာ”

လင်းခနဲ ပြောထွက်သွားသည်။

ဝင်းခနဲ တောက်ပသွားသည်။

‘ဆတေရီ’ ဉာဏ်အလင်းပေါက်သွားခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ သူမသိ။ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်နေရသည့် စစ်မျက်နှာအသီးသီး၊ စစ်ရေးအကဲမသာမှုများကို ရပ်တန့်သွားစေကာ လတ်တလောအသတ်ရှာချောင်စေမည့် နည်းလမ်းများကိုမူ သူ့ဉာဏ်အမြင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား တိတိကျကျ တွေးမိလိုက်ပြီဟု စစ်ဦးစီးချုပ် ရှင်နရယ်တို့က ထင်သည်။ သူ့စိတ်အစဉ်သည် ကြည်လင်သွား၏။ ပေါ့ပါးသွားလေ့ လွတ်လပ်သွား၏။ ကာလအတန်ကြာ ဖိစီးနေခဲ့သော သောကဝန်ပျံအငွေ့လျှံပျောက်ကွယ် သွားသလိုပင်။ သူ့ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုင်း ... ဒီနေ့အစည်းအဝေးတော့ ဒီလောက်နဲ့ နားဖြတ်တာပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုင်းယာမနဲ့ မြန်မာပြည်က ကျုပ်ရဲ့အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးများကို ဒီကနေ့ညစာ ကျုပ်ကပဲ ဧည့်ခံပါရစေ။ ကျွမ်းကျင်မှုမှာပဲ သီးသန့်ပြုလုပ်မှာဖြစ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြံခဲ့ကြပါခင်ဗျာ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးစီးချုပ်ခင်ဗျား။ ဒီကနေ့အတွက် ကျွန်တော် လိုလိုလားလား လိုက်နာဆောင်ရွက်ချင်ဆုံး အမိန့်တစ်ခုပါပဲခင်ဗျား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ...”

စစ်ဆင်ရေးခန်းမကြီးက ပြန်လည်အသက်ဝင် စိုပြည်လာ

စိတ်ကူးသစ်စာလေ

သည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ သို့သော် ...

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအီးဒါးက အန္တရာယ်ခေါ်သံကို သုံးသပ်ကြားသည်။ စစ်ရေးဇင်သည် သွေးညှို့နဲ့ကိုပင် ရလာသည်ထင်မိ၏။ မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် အိန္ဒိယနှင့်တရုတ်မှ ပြိုဆင်းလာသည့် စစ်ဦးကျိုး တပ်လန်လာမှုဝန်ကို မည်မျှ တောင့်ခံထားနိုင်ဦးမည်နည်း။

‘အရေးပေါ် အသက်ကယ်ရမယ့် ကုထုံးကတော့ လိုနေပြီ။ ဆေးမမိရင်တော့ အနွေးအမြန်သေမှာပဲ’

စစ်ဆင်ရေးခန်းမကြီးက လှမ်းထွက်လာသည့် သူ့ခြေလှမ်းတို့ကပင် တုံ့ဆိုင်းချင်နေသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌လည်း တစ်ကိုယ်တည်း ဝကားပြောနေမိတော့သည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း [၂]

“တစ်ဝက်ကျန်နေတဲ့ ရှန်ပိန်ပုလင်းဟာ လူသားရဲ့ရန်သူပဲ”

ရှင်နရယ်တို့ကျီက ပြောလိုက်သည်။ ထရန် ပြင်နေကြသူများ အားလုံး ထိုင်ခုံသို့ပြန်ထိုင်ကာ ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြပြန်သည်။ ပုလင်းတံမှ လက်ကျန် ရှန်ပိန်အရက်ကိုကြည့်၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်ကြ၏။

“ကျုပ်မှာသာ ပိုက်ဆံရှိနေရင် အဲဒီပိုက်ဆံကို ရှန်ပိန်ဝယ်ဖို့ ထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့သုံးစွဲနည်း အခုအထိ စဉ်းစားလို့မရနိုင်သေးဘူး”

ရှင်နရယ်တို့ကျီက သူတို့အား ရှန်ပိန်ခွဲပေးရင်း ပြောသည်။ ရှန်ပိန်ကုန်သွားတော့မှပင် အခန်းထဲမှ သူတို့ထွက်ပြန်ကြတော့၏။ ရာသီ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တူက သာသာယာယာ၊ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသည်။ ဂျပန်ရိုးရာအဆန် နှိုင်းထုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြုပြင်ထားသည့် ပန်းခြံ၊ အိမ်ခန်း၊ အသုံးပစ္စည်းဆောင်ပရိဘောဂများ၊ တိုးလျှော့ရှာမိခင်တေးသံသာများက သူတို့၏စိတ်ကို သိမ်မွေ့နူးညံ့လာစေကာ သည်မြေသည်ရေ၊ သည်အမိနိုင်းငံကို ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်များ တဖွားဖွား လူးလွန်ရှုန်းကြဲ ရှင်သန်လာစေတော့၏။ ဖူဂျီယာမ၊ ချယ်ရီပန်း၊ ကောင်းကင်ပြာပြာ၊ ပင်လယ်ရေလှိုင်းနှင့် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကလေးများ၊ မျက်စိမှိတ်ထားသော်မှ ရင်အပြင်၌ အမှတ်ထင်ထင် မြင်လာနေသေးသည်။

“Bushido, The Soul of Japan နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ကျုပ်ပြောပြခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား အိဆိုမူရာခံ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစီးချုပ်။ ဂျပန်ပြည်ကနေ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာကို အမှတ် ၁၅ တပ်မတော်နဲ့အတူ မထွက်ခွာခင် ဧည့်ခံပွဲညွှန်ပြောတဲ့စကားပါ။ ‘ဘူရှီဒို’ ခေါ်တဲ့ ဂျပန်စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ အစဉ်အဆက် ဘုရင်မျိုးနွယ်တို့ ဆက်ခံရရှိတဲ့ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ကိုယ်စားပြုဖော်ပြကြယ်လို့ ဦးစီးချုပ်ပြောပြခဲ့တာကို မှတ်သားထားခဲ့မိပါတယ်”

“အင်း... မမေ့သေးဘဲကိုး”

“အမတေရာစုဆိုမိကာမိ နတ်သမီးက ဂျပန်ဘုရင်ကေရာစ်ရဲ့ ဘိုးဘွားများကိုပေးလိုက်တဲ့ မှန်တစ်ချပ်၊ ဓားရှည်တစ်ချောင်းနဲ့ ဝတ္တုပြားတစ်လုံးဟာ ဂျပန်စိတ်ဓာတ်၊ ဂျပန်ဝိညာဉ်ရဲ့အစလို့ ဆိုပါတယ်လားဗျာ”

“အေးပါ... အေးပါ...။ အသေးစိတ်တွေကတော့ ထားလိုက်ပါဝေတဲ့လေ။ မင်းရင်ထဲမှာ ဘူရှီဒိုစိတ်ဓာတ် စွဲမြဲနေသေးတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆိုတာကို သိရတာနဲ့တင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

သူတို့သည် ဘွန်နိုင်ပင်ပုကလေးများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ အရွယ်ရွယ်အစားစားများ၊ ဝါးရုံပင်လှလှကလေးများ၊ စမ်းချောင်းအတု၊ ရေတံခွန်အတုကလေးများ၊ ချွန်ပင်ပန်းပင်အုပ်အုပ်ကလေးများဖြင့် ရိုး ရှင်းလှပစွာ ပြုစုထားသော ချစ်စရာညယျာဉ်ငယ်ကလေးကို ဖြတ်လျှောက် လျက် ပန်းချီပြခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်မိခဲ့ကြ၏။ ဂျပန်ရိုးရာဝတ်စုံကို သာ ဝတ်ဆင်ထားကြသဖြင့်လည်း စိတ်အနေပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေကြ သည်။ ဦးစီးချုပ်၏မျက်နှာသည်ပင် နီရောင်ရောင်ပန်းသွေးထလျက် အပြုံးလှဲလှဲ စွက်နေ၏။

အပြင်ဘက်ကကြည့်လျှင် ပန်းချီပြခန်းလေးတစ်ခုမှန်း အတပ် မသိနိုင်။ ကျေးလက်ရိုးရာ တောအိမ်ကလေးတစ်လုံးသဖွယ် ဆောက် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ချင်းဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းတော်တစ်ပါး၏ တောရကျောင်းသင်္ခန်းကလေးလိုလို၊ ရှေးခေတ်ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်း တစ်ဦး၏ ယာတောအိမ်ကလေးလိုလို၊ သန့်စင်ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ ငြိမ်၊ ချမ်းခြင်းတို့က သမမျှတစွာ အချိုးကျ ပေါင်းစပ်ပျော်ဝင်နေသည်။

သည်အိမ်ကလေးကား ဂျင်နရယ်တို့ဂျီ၏ တစ်ကိုယ်တော် ကွန်းခိုရာ နေရာကလေးသာဖြစ်၏။ တိုင်းရေးပြည်ရာကိစ္စများ၊ စစ်ပျေ မက်ရေးများကို ယာယီမေ့ဖျောက်ထားချင်သည့်အခါတိုင်း ခိုနားနိုင်သည့် နေရာကလေးလည်း ဖြစ်သည်။

“လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ သူ့ရင်ထဲက သူ့ပုံ ကောင်းတွေ လျော့လျော့သွားတတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ လူတစ်ယောက်အတွက် အမြဲလိုအပ်နေတတ်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲလေ”

သူတစ်ကိုယ်တည်းပြောနေသယောင် စကားက ဗိုလ်ချုပ်အိမ် မှီရုံရာနှင့် ဂျင်နရယ်အိမ်အိမ်တို့နားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ကာနာကားကမူ စစ်ဆင်ရေးအရာရှိချုပ် ဂျင်နရယ်စုဦးယာမနှင့်အတူ ပန်းချီကားများကို စိမ်ပြေနပြေကြည့်နေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာလေပြီ။

‘ဒီလူတွေဟာ ဒီစစ်ကြီးနဲ့သမကြုံရရင် ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီ ယရာအကျော်အမော်တွေ ဖြစ်လာနိုင်ကြတဲ့ လူတွေပဲ။ အခုတော့နေ ခဲ့တာချိန်နဲ့အမျှ လူသတ်တဲ့ကိစ္စ၊ လူသေတဲ့ကိစ္စတွေအတွက်ပဲ အသက် ပျက်နေရသလို ဖြစ်နေကြရပြီ’ ဟု သွားရင်းလာရင်း အတွေးလွန်ကာ ဂျင်နရယ်အိမ်အိမ်က တွေးရင်း နှမြောနေမိလေ၏။

“ကျုပ်အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ဖြစ်ချင်တာက ဘဝကိုငြီးငွေ့ ပြင်းမရှိတဲ့ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝပဲ။ တောလမ်းကလေး မှတော့ ဖြည်းဖြည်းသာသာလမ်းလျှောက်ရင်း တောတောင်ရေမြေ၊ မင်္ဂပင်၊ ပန်းပွင့်တွေဆီက အသက်ရှင်နေထိုင်မှုအနုပညာကို သင်ယူ မှုင်ရပယ်။

နေ၊ လ၊ ကြယ်တာရာ၊ အခါရာသီတွေဆီက အခွင့်အလမ်း မှတော့ စောင့်မျှော်နိုင်မယ်။ ရှေးက ပညာရှိကြီးတွေ ရေးသွားခဲ့တဲ့ ကျမ်းလက်ကဗျာတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းဦးမယ်။ ဖတ်ရှုခံစားဦးမယ်။ ကျားနဲ့ ပန်းချီကားတွေဆီက ဘဝနေနည်းအတတ်ပညာတွေကို ဆည်း ပြုဦးမယ်။ အဲဒီလို ဘဝကို မငြီးမငွေ့ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး နေသွားချင် တယ်။ ကဲ... ကျုပ်ဟာ သိပ်လောဘကြီးတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ် သေချာသွားပြီမဟုတ်လား”

နာမည်ကျော် ဂျပန်ပန်းချီဆရာကြီး ဟိုကူဘာအိနှင့် ဟိရို

ရှိကေးတို့၏ ပန်းချီကားများရှေ့၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုဦးယာမနှင့် ဗိုလ်ချုပ် တာနာကားတို့နှစ်ဦး စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို တွေ့သည်။ နှစ်ဦး သားကို မြင်ရသည်မှာ ရင်းနှီးနှေးထွေးလွန်းလှ၏။ သူတို့က ဆရာကြီး ဟိုကုဆာအိ၏ 'မဟာဒီလှိုင်း (The Wave)' ပန်းချီကားရှေ့တွင် ရပ် ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေရတာက သေတာထက် ပိုပြီးစွမ်း အားကြီးတယ်။ မုန်တိုင်းကြီးတိုက်လာခဲ့ရင် ပင်လယ်လှိုင်းကြီးတွေက လည်း တို့တွေကို ရန်ပြုလာတတ်တယ်။ ဝါးမျိုးဖမ်းစားဖို့ ကြီးစားလာ ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့က တို့လုပ်စရာရှိတာတွေကို ပုံမှန်အတိုင်း လုပ် နေကြရုံပဲ။

မုန်တိုင်းကြီးတိုက်လာခဲ့ရင်လည်း တို့က မကြောက်မရွံ့ဘဲ မုန်တိုင်းခဲအတူ နေနိုင်ကြရမယ်။ မုန်တိုင်းစဲသွားတဲ့အခါ တို့ဘဝဟာ ပြန်ပြီးပျော်စရာ ကောင်းလာပြန်ရော။ တို့ဘဝမှာ မုန်တိုင်းမတိုက်ဘဲ ကထက် မုန်တိုင်းတိုက်ပြီးမှ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းဟာ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိလာ တတ်တယ်တဲ့။

ကျွပ်ငယ်ငယ် ဒီပန်းချီကားကို စပြီးကြည့်ခဲ့ရဖူးတဲ့နေ့မှာ၊ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကိုရှင်းပြခဲ့ဖူးတာ။ အဲဒီကတည်းက လူသားရဲ့ အိမ်က အလုပ်ဟာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ပဲဆိုတာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း နားလည်ခဲ့တယ်”

ရှင်နရယ်စုဦးယာမက တွေ့တွေ့နေ၍ ရှင်းပြနေသည်။ ‘အပူ တော့လည်း ကျုပ်ချစ်တဲ့နိုင်ငံ၊ ကျုပ်ချစ်တဲ့လူမျိုးတွေဟာ စစ်ပွဲမုန်တိုင်း ကြီးရဲ့ ဗဟိုချက်ထဲကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေရပြီပဲ။ ဘယ်လို

ကသက်ရှင်ကျန်ရစ်အောင် ရုန်းကန်နေထိုင်တတ်ရမလဲဆိုတာကို သိချင် ပါ့ကပါဘီ’ ဟုလည်း သူ့တွေ့သည်။ ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်သည့် သူ့ဖခင် ကိုလည်း သတိရနေ၏။ ဂျင်နရယ်တို့ချီနှင့်အဖွဲ့က ခြေသံကို ဖော့နင်း ကို သူတို့နောက်တွင် ဝင်၍ရပ်လိုက်သည်ကိုပင် ရုတ်တရက် သတိ မထားမိ။

“ဆရာကြီး ဟိုကုဆာအိဟာ (၁၉၆၀-၁၈၄၉) ကာလအတွင်း မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးဟိုရှိရှိကေးကတော့ (၁၉၉၅-၁၈၅၈) ကာလအတွင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာပေါ့။ ဒီပန်းချီဆရာကြီးနှစ်ဦးဟာ သူတို့ ဝယ်နိုင်ငံကို သူတကာထက်ပိုတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်နဲ့ ဂျပန်ရိုးရာရှုထောင့် ကို ပြုပြင်မွမ်းမံမှုမပါဘဲ ပကတိအမြင်အတိုင်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရေး ရှုလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီရိုးရုတ်၊ အဲဒီမျိုးချစ်စိတ်တွေက အသက်ဝင်လွန်း လို့ သူတို့ ကျော်ကြားလာကြတာပေါ့။

ဟိုကုဆာအိဆရာကြီးက ရေလုပ်သား တံငါတွေ၊ ကျေးလက် စတာရွာက လယ်သမားတွေရဲ့ နေထိုင်အသက်ရှင်သန်မှုနဲ့ မိသားစု တို့ကို အထူးပြုရေးဆွဲလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ပန်းချီကားတွေဟာ ဝယ်ကြိုပန်းချီကားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်သူလူထုတွေရဲ့ အလုပ်လုပ်နေပုံ ကို ဖော်ကျူးတဲ့ ပန်းချီကားပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ဝတ်တွေအပြည့်နဲ့ လုပ်နေတတ်တယ်။

သူ့ရွေးထားတဲ့ မြင်ကွင်း၊ သူ့ရေးထားတဲ့မျဉ်းတွေ ကိုယ်တိုင် ကိုယ် ပြုံးထူးက၊ ခုန်နေကြသလိုပဲ။ သူတို့ခေတ်ကာလက ဂျပန်ပြည်သူ ကျွန်ုပ်တို့ ပိညာဉ်တွေဟာ သူ့ပန်းချီကားတွေမှာ ပူးကပ်ခိုဝင်နေတယ်။ ဂျပန်လိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ ပျော်

ရှင်စရာတွေ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း အသက်ရှင်နေထိုင်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးပြုပေးနေတဲ့ အခြေခံအချက်အလက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာပဲ။

ဆရာကြီးဟိရိုရှိဂေးကတော့ အဝေးမြင်ရှုခင်းတွေနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကလေးတွေရဲ့သဘာဝကို အသေးစိတ်ရေးဆွဲရတာမှာ ဝင်စားတယ်တယ်။ လမင်းကို နောက်ခံထားပြီး ငန်းရိုင်းတွေစမ်းနှင်နေကြပုံ၊ ငှက်ဖြူဖြူတွေနဲ့ဝေနေတဲ့ ထင်းရှူးပင်ကလေးပေါ်က အစာချောင်းနေတဲ့ လင်းယုန်ပုံမျိုးတွေကို သူ့ဆွဲလေ့ရှိတာပေါ့။

ဆရာကြီးနှစ်ဦးစလုံးပဲ ဂျပန်နိုင်ငံနဲ့ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ကူးစက်ခံစားပြီး သူတို့ရဲ့ ပန်းချီအနုပညာနဲ့ ပီပြင်အောင် ထပ်တူပြုဖော်ပြနိုင်စွမ်းကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ပန်းချီကားတွေထဲမှာ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပညာဉ်တွေ စိမ့်ဝင်နေကြတယ်။ Art of Living လို့ခေါ်တဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်မှုအနုပညာကို သူတို့ပန်းချီတွေထဲက ငါတို့တွေ လေ့လာသင်ယူနိုင်တယ်”

ဂျင်နရယ်တို့ဂျီက သူ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ချင်းစီကို လက်ဥှိုညွှန်ပြရင်း တစ်ခွန်းချင်း လေးလေးဆေးဆေးပြော၏။ အားလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ပန်းချီကားများကို အာရုံသစ်ဖြင့် အရသာခံယူကြလေသည်။ နံရံ၌ ငွေဖယောင်းတိုင်စင်ကလေးများဖြင့် လှပပျိုချိုတင့်တယ်၍ ချစ်စရာဖယောင်းတိုင် ငါငါကလေးများကိုလည်း ထွန်းချိုထားသေးရာ အလင်းရောင်တွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ချင်းစီတိုင်လှပစွာအသက်ဝင်နေသည်။

ဆရာကြီးဟိရိုရှိဂေး၏ ‘ဟိုဒကမ်းခြေ’၊ ‘အေးဝက ဝဲကတော့များ’၊ ‘ဆိုဘာဂျီက ဝိုးခြေထဲမှာ’၊ ‘Fugi from the Seven-Ri’ ‘Bent

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

South’၊ ‘အေးဝက ဝဲကတော့များ (ဘယ်ကြည့်အမြင်)’၊ ‘ခိုနီရိုမက လိုက်ဂို’၊ ‘တာကာနဝ လပြည့်ည’၊ ‘နီဆာကာ’၊ အူချီကာဝါက ညနေမင်းငှင်းများ’ စသည်ပန်းချီကားများ၊ ဆရာကြီးဟိုကဆာအိ၏ ကမ္ဘာ့ပထမ ‘ကိုတံငါ’၊ ‘မဟာဒီလှိုင်း’ စသည် ပန်းချီကားချပ်ကြီးများကား သူတို့၏အသည်းနှလုံးကို သူတို့ခန္ဓာအပြင်ဘက်သို့ ရုတ်တရက်ပြုတ်ပျက်ခုန်ကျလာလှစေမန်း ဖမ်းစားထား၏။

အချိန်သည် အသက်ရှူရပ်နေသည်။

ဝင်သက်လေ၊ ထွက်သက်လေ ရှုသံနှင့် ညင်သာသည့် ခြေချသံတို့မှအပ ညသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။ ပန်းချီကားများအတွင်းမှ လှိုင်းသံ၊ ဝိုးသံ၊ ရေဝဲကတော့ပွက်သံ၊ ငှက်ရိုင်းတို့အော်မြည်သံ၊ ကောက်ပဲခတ်သံ၊ သစ်ရွက်တို့လှုပ်ခတ်သံ၊ နှင်းဖြူဖြူတို့ တဖြောက်ဖြောက် ကြွေဆင်းလာသံတို့သည်သာ အခန်းတွင်း၌ သောသောညနေကတည်း။

“သေရေးရှင်ရေး အသက်လူရုန်းကန်နေရချိန်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ နေတတ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံလူတွေ တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

ဂျင်နရယ်တို့ဂျီက နောက်သို့လှည့်၍ပြောကာ အခန်း၏ဦးထိပ်က မှုတ်တကုန်းတက်ချိတ်ဆွဲထားသည့် ‘မဟာဒီလှိုင်း’ ပန်းချီကားအောက်မှ အလှူခန်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့်နေရာ၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျန်ပျိုလူများလည်း သူ့ကိုဗဟိုပြုလျက် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တစ်လက်မခန့်ထူသော ကောက်ရိုးထုဖြင့် ပူးတွဲချပ်ထားသည့် ကောက်ရိုးရာသုံး ကောက်ရိုးများမှာ အထူးသေသပ်လှပသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်၍ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားကာ ကောက်ရိုးဖျော့များ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပေါ်၌ တရုတ်ပြည်ထွက် ကတ္တီပါကော်ဇောကြီးတစ်ချပ်ကို ခင်းထား၏။ အနီရောင် ဓာမဏိငှက်ပုံ ကော်ဇောကြီးကား လှလွန်းသည်။

သူတို့တစ်တွေ၏ တကယ့်အချိန်ရောက်ပြီဆိုသည်ကို လူတိုင်း သိသည်။ ညနေခင်းကစ၍ ယခုအချိန်တိုင် တစ်ခွန်းမျှမပြောကြသေးဘဲ မယ်ကျီးကျွန်ပြုထားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများအတွက် တင်ကျူးစိစစ်ထားသောအချိန်။ သည့်အတွက်ပင် သည်နေရာ၌ တကူးတက စုဝေးကြရခြင်းဖြစ်သည်။ တော်တန်ရုံကံစွမျှဖြင့် ဂျင်နရယ်တို့ဂျီဇ်သားရဲတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ဖို့မလွယ်။

“ကျွန်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် ဘယ်တော့မှ ပြန်အရှက်မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဂျင်နရယ်တို့ဂျီက စ၍ပြော၏။ သူ့စကား၏ ဦးတည်ရာကို သူတို့သိသည်။

“ကျုပ်တို့ငှက်တွေက ပျံတော့ပျံနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်စိတ်ပါလက်ပါ ပျံနေကြတာတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး”

ဂျင်နရယ်ရင်းယာမကလည်း သူ့အမြင်ကို ဝင်ပြောသည်။ သူ့ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းလည်း အားလုံးသိကြသည်။

“ဝေးဝေးရောက်ချင်တဲ့ ငှက်တွေဟာ မြင့်မြင့်ပျံတတ်ဖို့တော့လိုတယ်။ မမောမပန်း တောက်လျှောက် တစ်ဆက်တည်းပျံနိုင်ဖို့ ခွန်အားလည်း လိုအပ်တယ်။ အခုအစည်းမပျက် အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းနိုင်ပြီး လိုအပ်တဲ့အခါမှာ တစ်ကောင်တည်း ထိုးဖောက်ပျံသန်းရဖို့လည်း လိုတယ်။

လူကြီးမင်းတို့ ... ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကိုယ့်နာမည်ပါတဲ့ ဖိုဏ်းတွေကို ယူလိုက်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့တာဝန်ကျရာဒေသရောက်မှပဲ ဝင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြပါ။ အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်တို့ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်ကြီးရဲ့ လက်ရှိအနေအထားကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်မယ့် စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းကြီးတွေကို ဝေသေးစိတ် ဖော်ပြထားတယ်။

စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်မယ့် သက်တိုင်သူ တပ်မှူးတွေကိုပဲ တိုက်ရိုက် တာဝန်ပေးအပ်တာဖြစ်တယ်။ သေဝေချာချာ ကြိုတင်သိထားရမှာက ဒါဟာ ဖောဒကတက်ခွင့်မရှိတဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဆိုတာပဲ။ ဒီကနေ့ ဒီမှာပျက်ကွက်နေတာဆိုလို့ မရေးကြီးတာဝန်တစ်ခု ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ပါမောက္ခလေးက ဝစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကတော့မိချစ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့နဲ့သက်ဆိုင်တာတွေကို ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ထဲမှာပဲ လက်ထဲကို ကျွပ်အပ်လိုက်မယ်။ သူ့လုပ်ရမယ့် အကြောင်းအရာ၊ ဂျပန်တာဝန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကပဲ ရှင်းပြပေးလိုက်ပေတော့။ အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပါ။ က လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ လိုအပ်သလောက် ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပြပေးမယ်”

ဂျပန်ရိုးရာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်တိုင် လေသံနှင့် ကိုယ်ထဲမှာ ဝေနေက စစ်ဦးစီးချုပ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ အလေးမပျက်ပြု၍ စကားပြောသည့်အခါတိုင်း တွေ့ရလေ့ရှိတတ်သည့်အတိုင်း ချစ်တက်ပခုံးက တွန့်တွန့်တွန့်တက်သွားသည်ကို မြင်နေရ၏။ မျက်နှာကို မိလိပ် မီးလျှံတလက်လက်။

“နောက်ထပ် ပြတ်သားတဲ့ အဆုံးအဖြတ် ရလဒ်အဖြေ မရ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၂ ❀ လေယုတ်သျှင်

မချင်း လူကြီးမင်းတို့နဲ့ ပြန်ဆုံကြဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး။ ဒီကပြီးတာနဲ့ အထူးလေယာဉ် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ကိုယ်တာဝန်ကျရာ စစ်မျက်နှာ အထိ ချက်ချင်းပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခုလိုဆုံစည်းခွင့်ကြုံရိုက် ဂျပန် ဘုရင့်နိုင်ငံတော်ကြီးနဲ့ ကေရာဇ်မင်းမြတ်အတွက် ဆုတောင်းလိုက်ကြစို့။”

“တင်နော်ဟေကာ ဘန်ရိုင်း ...”
“တင်နော်ဟေကာ ဘန်ရိုင်း ...”
“တင်နော်ဟေကာ ဘန်ရိုင်း ...”

‘မဟာဒီလှိုင်း’ ပန်းချီကားဘေး၌ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ချိတ်ဆွဲထားသော မိဘစဉ်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သည့် ဂျပန်ကင်ဒီဝါ။ ရှည်ကြီး နှစ်ချောင်းကား အဟန့်ကြီးစွာ သူတို့ကို စီးမိုးကြည့်နေရပါသည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း [၃]

ရန်ကုန်မြို့၏ ကမ်းနားလမ်းညချမ်းသည် မီးရောင်တထိန် နီလင်းလျှောက် စည်ကားရှုပ်ထွေးလှသည်။ အရောင်မျိုးစုံနေသော ယာကျားမိန်းမများ၊ ကားများ၊ ချယ်ဂါရီများ၊ ဆိုက်ကားများက ကျွန်းပြောင်းလှသည့် ကတ္တရာခင်းလမ်းကို တိုးမပေါက်နိုင်အောင် ပြည့်ကျပ် ဖုံးလွှမ်းနေရာယူထားကြ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသည့် လမ်း၏ဟိုဘက်သည်ဘက်က စားသောက်ဆိုင်များမှ ဋ္ဌေးယုံ့သော အကြော်အလှော်၊ ဟင်းနံ့ကြွေးနံ့များ ဖျော်စစ်ကြီး၏အရိပ်အောက်၌ နေနေရသည်ကိုပင် ခေတ္တမေ့ထားရုံမျှမဟုတ် အပြိုင်အဆိုင် ထောင်းထောင်းထနေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လူနေဆိုင်ခန်းများနှင့် တွဲဖက်ဖွင့်ထားသော ကျူလယာဘိုက်ကလေးများ၊ သစ်သီးဆိုင်များ၊ ကွမ်းယာဆိုင်များနှင့် တိုက်ဘေးကပ်လျက် နိမ့်ခင်းကျင်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးများ၊ အရက်ဆိုင်ငယ်ကလေးများ၊ အသားကင်ဆိုင်ကလေးများ၌လည်း လူတူရူန်း၊ သူ့ပရိသတ်နှင့်သူ စည်ကားရှည်ထွေးနေ၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တပ်မတော်တိုက်လေယာဉ် ၃၀၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ် ၇၀ နှင့်လည်းကောင်း၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့တွင် တိုက်လေယာဉ် ၃၀၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ် ၈၀ ဖြင့်လည်းကောင်း စိမ့်ညက်ညက်ကြေမတတ် ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းခံခဲ့ရပြီးနောက် သုသာန်တစ်စပြင်ကြီးပမာ မီးလောင်ပျက်စီး၍ ကျိုးနှင့်ဖုတ်ဖုတ်ခြောက်ကပ်သွားခဲ့သော မြို့တော်ရန်ကုန်မှာ ဒဏ်ရာများ အကင်းမသေသေးသည့်တိုင် ဂျပန်တို့ကပေးသည့် လွတ်လပ်ရေးနှင့်အတူ ပြန်လည်စည်ကားလာခဲ့သည်။

ဂျပန်စစ်ပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများ၊ တိုင်ဝမ်နှင့် အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကြီးများက မြန်မာစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများထဲ အလုံးအရင်းဖြင့် လိုက်ဝင်လာနေပြီး ပြည်တွင်းမှ ဆန်၊ ဝါဂွမ်း၊ ကျွန်းသစ်၊ ရေနံ၊ ဝါး၊ သတ္တုမျိုးစုံကို စစ်ရိက္ခာအဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သင်္ဘောကြီးငယ်များဖြင့် နေ့စဉ်မပြတ်တင်ပို့နေရရာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို အမှီပြုလျက် ကမ်းနားလမ်းတစ်ပိုက်နှင့် တရုတ်တန်းဝန်းကျင်မှာ နေ့နေ့ညည အစုအကျယ် စည်ကားလျက်ရှိတော့၏။

အော်စတင်ကားနက်ကလေးတစ်စီးက ကမ်းနားလမ်းမှ ကွေ့လာကာ ဟိုချီတေ (Hochite) စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ ထိုးရပ်လာ

၏။ ဆူညံရှည်ထွေးနေသည့် ကမ်းနားလမ်းဝန်းကျင်တွင် ဂျပန်ရေတပ်၏လက်အောက်၌ ဖွင့်လှစ်ထားရှိသည့် ဤစားသောက်ဆိုင်မှာ ကျယ်ဝန်းလှန်းရှင်းပြီး လူဝင်သန့်သည်။

ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်နှင့် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ အရာရှိကြီးများ၊ ယင်းတို့၏သားစုများ၊ ဗမာတပ်မတော်အရာရှိကြီးများနှင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် အခြေစိုက်ထားသည့် နိချီမင်ကုမ္ပဏီ၊ မစ်ဆူအိနှင့် မစ်ဆူဘီရိုကုမ္ပဏီ၊ မစ်ဆူဘီရိုဆိုးကို စသည့် ဂျပန်စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများမှ ကုန်သည်ကြီးများ စသည်တို့သာ သီးသန့်ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ရှိခြင်းကြောင့်လည်း ခမ်းနားလှပအောင် အထူးမွမ်းမံထားသည်။

ဤဆိုင်မှ အစားအသောက်များနှင့် 'မတ်ဆူမိစ်' တို့လို ချော့ဖော့လှပလွန်းသည့် ဂျပန်နိုင်ငံသူ ဂေရှားမယ်ချော့ချော့ကလေးများသည် 'ဟိုချီတေ' ဟူသည့် အမည်ထက် ပို၍ကျော်ကြားလှသည်။

"ငါ့ကို ချထားခဲ့တော့။ နိချီမင်က မစ္စတာရိုဂိယာယာမနာထက် ကြည်းတပ်က စွီကိုအင် (Suikoen) စားသောက်ဆိုင်မှာ ခေါ်ထားလိုက်။ ငါ သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်တစ်ဖန်ပျားတွေ့မယ်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် တာမာကိရဲ့ ဂျစ်ကားနဲ့ ငါ့ကိုလာခေါ်။ အခန်းထဲ ဝင်မလာခဲ့နဲ့။ အရင်လိုပဲ တင်ပို့ရာငါးကြော်ပစ်ပွဲနဲ့ ဂန္ဓမာပန်းတစ်ပွင့် ပို့ပေးလိုက်။ ကားကို ဆိုင်ရှေ့အထိ မောင်းထားခဲ့နဲ့။ ဗောတံတားထိပ်က တရုတ်ထမင်းပေါင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထား။ ငါလာတဲ့အထိ စောင့်နေ"

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသူက ဝါးပေါ့ပြောကာ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကိုဟု၊လျက် အောက်သို့ဆင်းလျက်

သည်။ ကားမောင်းသူက တစ်စုံတစ်ရာပြောသည်ထင်၏။ စာအုပ်ငယ် တစ်အုပ်မှ စာရွက်တစ်စက် ဆုတ်ခြကာ ထိုသူသို့ ပေးသည်။ ထိုအနက်နှင့်လူ ကားအောက်သို့ဆင်းကာ ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားက ဂူးဆန် အပြင်းမောင်းထွက်သွားလေ၏။

အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်တိုပါးပါးနှင့် မျက်လုံး မျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ လူရည်သန့် ထိုသူက လမ်းထောင့်၌ ကား ကွေ့ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ကိုယ်ကို သပ်ရပ်အောင် ထပ်မံပြုပြင်သည်။ မည်းနက်တောက်ပြောင်နေသည့် သူ့ရှူးဖိနပ် ဦးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခိုးချကာ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

သူ့ဦးနှင့်သူ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသည့် အောက်ထပ်စားပွဲ ဝိုင်းများ၌ ရေတပ်အရာရှိခိုလှုံကလေးတစ်ဦးက ဂေရှားမယ်ကလေးများ နှင့် တွဲဖက်နေသည်။ သူ့အဖော်များကလည်း စစ်ချီသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်သီဆိုပေးလျက်ရှိနေ၏။ စားပွဲဝိုင်းတိုင်း၌ လူပြည်နေကြပြီး ဆာကောပုလင်းများ၊ စားပွဲသောက်ပွဲများဖြင့် ဗြိုင်ဆိုင်နေကြတော့သည်။

‘တောက် ... ဒီအစုတ်ပလုတ်ကောင် သောက်ရှူးကလည်၊ ဒီကမရွာတော့ဘူး။ ဘာမှသောက်ရေးပါအောင် လုပ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘဲနဲ့ အလကားခြေရှုပ်နေတယ်။ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးမှာ သူ့လူ သောက်ရှူးတွေ ဘယ်နှကောင်တောင် ထည့်ထားသလဲ မသိဘူး။ အမှန်တကယ် ဒီကောင်တွေ ဟယ်လ်ပင်လမ်းက ဆောင်ကြားမြိုင်ရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ်၊ မြေကုန်းက စစ်ဝန်ကြီးရုံးမှာဖြစ်ဖြစ် ရှိနေသင့်တာ’

မီးဖိုခန်းဘက်သွားသည် လမ်းဘေးအခန်းနံရံကို ကျောမှိုက်

ပိုင်အတွင်းဝင်ပေါက်ကို မျက်နှာပြုလျက် စားပွဲတစ်လုံးတွင် တစ်ဦးကလည်း ထိုင်နေသည့် အရပ်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကိုကြည့်ကာ သူ့စိတ်ထဲ (၁) ပြောမိ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် သောက်ပြီး၊ သောက်ဆဲ ဆာကောပုလင်းများ၊ ကားစရာပန်းကန်များ ဖရိုဖရဲဖြင့် မူးယစ်နေဟန်ရှိသည့် ထိုလူကို သူ့ကောင်းကောင်းသိသည်။ အမှတ် (၂၈) တပ်တော်လက်အောက်တွင် နှစ်စဉ်ထားသည့် ဟာယာတေတိုင်း၊ ဆူကီနီကီကန်၊ ကာမိကာဇေ အောက် မျက်နှာကန်စသည့် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့များအနက်မှ ဟာယာတေတိုင်း (ပုဂံတိုင်း) ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဗိုလ်ကြီးအာဆာဒါဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်း ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားတစ်ဦးကဲ့သို့ ပုပု၊ ဝင်တိုတို၊ ဗလကောင်းကောင်း သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က အရက်ခွဲနေသည့် စစ်တပ်အရာရှိဟောင်းပုံစံ ဖမ်းထားသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဂျပန် ကပ်ဖွဲ့များအနက် အလှိုင်ဆုံး ထောက်လှမ်းရေးသမားဖြစ်ကြောင်း သူ့ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဗိုလ်ကြီးဟု တရားဝင်သိထားကြသည့် သူ့ရာထူးသည်ပင်လျှင် စာပုန်တကယ်ဟုတ်မဟုတ် အတိအကျမပြောနိုင်ကြသေး။ ယခင်စစ် ဦးစီးချုပ်ဟောင်း ဂျင်နရယ်ကဝါဘိ၏ လက်အောက်အရာရှိများနှင့် ဝတ်ဆိုင်သော စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှု၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူခြင်းမှု များကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်ခဲ့သူမှာလည်း သူပင် ဖြစ်သည်။ ‘ဒီခွေးအကောင် ဒီမှာမဲနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီကောင် ဝန်ရသွားပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ ဟု သူက ခြေ၌တွေးသည်။

“မစ္စတာကြိုတင်မှာထားတဲ့အခန်းမှာ ညှော်သည့် စောစော

ကပဲ ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ”

ဆိုင်အုပ်ချုပ်သူက လေးစားရိုက်နှိုးစွာဖြင့် ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ငါ့
သည်။ ဖြစ်သင့်သည်ထက် ပိုပိုသာသာလွန်ကဲလွန်းနေသည့် သူ့အဖွဲ့
အရာကို မနှစ်မြို့သည့်တိုင် ဟန်မပျက် ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်
လိုက်ပြီးနောက် ဝန်းကျင်ဘေးဘက်ကို ဝေဝေကြည့်မိသည်။

ဗိုလ်ကြီးအာဆာဒါ၏ မျက်ဝန်းအတွင်းမှ ရှင်သန်ဖျတ်လှပ
မှုကို သတိထားလိုက်မိသည်။ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားဘက်
ဆီသို့ သူ့မျက်နှာအလှည့်တွင် ဂျပန်စစ်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ဗမာ့တပ်မတော်
တံဆိပ်တပ်ဆင်ထားသည့် စစ်အရာရှိတစ်ဦးကို ဝင်လာသည်ကို လှုပ်
ခနဲမြင်ရ၏။

ကြိုဆိုသူအား ဂျပန်ဓနစက္ကူငါးရာကို လက်ထဲထိုးထည့်ပေး
ကာ သူ့လက်ကိုဆွဲလျက် လှေကားမှ ခပ်သုတ်သုတ်တက်လာခဲ့ကြသည်။
ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးသမားသည် နောက်မှရောက်လာသောအဖွဲ့ကို
အာရုံပြောင်းလိုက်မိ၍ မြင်ကွင်းမှ သူ့ဘယ်လိုပျောက်သွားသည်ကို သတိ
ထားမိမည်မဟုတ်ပေ။ နှုတ်ခမ်းကိုညွတ်ကွေးကာ ပဲ့ပြုံးတစ်ချက် လက်
ခနဲပေါ်လာလျက် ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဟော ... ရောက်လာပြီလား ဗိုလ်ချုပ်”

“ရှုး ... ခင်ဗျားကို ဒီလိုမခေါ်ဖို့ ကျုပ်သတိပေးထားတာ
အကြိမ်ဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲ မစ္စတာမာဆာအိုမာဆူဒါ”

“ဆောရီးခင်ဗျာ ... လူကြီးမင်း။ ကျွန်တော် သတိမထား
လိုက်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျားစိတ်ကို ချမ်းသာပျော်ရွှင်ပေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

... အလုပ်တွေကိုပဲ အရင်လုပ်ကြမလား။ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်
... ကို အရင်ပြောကြမလား”

“လူကြီးမင်း ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း စားရင်း
... တက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စပြီးပြတ်အောင် အရင်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

စားပွဲအနီးက ခေါင်းလောင်းကြိုးအနီကလေးကို အသာဆွဲ
လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူက မာဆာအိုမာဆူဒါကို ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်
... အာရှတစ်လွှားတွင် ဂျပန်တို့ တလူလူလှည့်ခဲ့သော စစ်တံခွန်များ၌
... ပြုလိုက်ပါရင်း အချိန်တိုအတွင်း လျင်မြန်စွာ ကြွယ်ဝဆူဖြိုးလာ
... ကြသည့် သူတို့ဂျပန်စီးပွားရေးသမားများဘဝကို တစ်စိတ်စိတ်တွေးနေ
... သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီဘဝ
... ဖြစ် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ သွေးစုပ်ခံဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသည့်တိုင်
... တာဝန်အရင်းအမြစ်ကြွယ်ဝလှသဖြင့် ‘ရွှေနိုင်ငံ’ (The Golden Land)
... တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသကဲ့သို့ပင် အမှန်တကယ် အေးချမ်းငြိမ်သက်
... ဆန်စေ့ပေးနှင့်သယံဇာတ ပေါများလှသည်။

ဗြိတိသျှအုပ်စိုးသူတို့၏ လက်ဝေခံ အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကြီးများ၊
... ဝယ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ သူဌေးကြီးများနှင့်အပြိုင် ဒေသခံတိုင်းရင်းသား
... ယာကုမ္ပဏီကြီးများ၊ သူဌေးကြီးများသည် စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် စင်
... နိုင်ပိုင်ခဲ့သေး၏။ ဂျပန်-အိန္ဒိယ ရေကြောင်းဆက် သွယ်ရေးဌာနကြီး
... ဖြစ်သော N.Y.K နှင့် O.S.K သင်္ဘောလိုင်းများသည် မစ်ဆူရီနှင့်
... သူတို့ရှိတို့ကဲ့သို့ ဂျပန်စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဌာနကြီးများ၏ ကုန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပစ္စည်းတန်ပေါင်းများစွာကို အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့အိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်သွားလာခဲ့သည့် ဂျပန်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများမှာ ၁၉၃၅ ခုနှစ်က ၆၄ စီး၊ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ၆၁ စီးအထိ ရှိလာခဲ့သည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ် ဂျပန်-တရုတ်စစ်ပွဲကြောင့်သာမဟုတ်ခဲ့ပါက သည်ထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာ ကြီးထွားလာနိုင်သည့် အလားအလာများလည်း ရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် 'ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်' (B.I.A) နှင့်အတူ ဂျပန်အမှတ် ၃၃၊ အမှတ် ၅၅ ဒီပီစီ တပ်မကြီးများက ယိုးဒယားနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြပြီး မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ကို သိမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကာလအနောက်ပိုင်း၌ ဂျပန်စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများ၏ ခေတ်ဆန်ချိန်ကာလ ရောက်ရှိလာတော့၏။

မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းလျက်ရှိသော ဂျပန်ဒီပီစီတပ်မကြီးများ အရေအတွက်ထက် မြန်မာ့စီးပွားရေးနယ်ပယ်အသီးသီးကို ဝါးမျှိုသိမ်းပိုက်ရန် အလှအသက် ရောက်ရှိလာကြသည့် ဂျပန်စီးပွားရေးသမားများ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးများ၊ စွန့်စားသူများ၊ ခေတ်ပျက်သူဌေးလုပ်ရန် လောဘတကြီးရည်မှန်းထားသူများသာ များပြားလှစွာ တစ်ဖိုးလုံးဖျောက်ဆိပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ရည်မှန်းထားသကဲ့သို့လည်း ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ ကျောထောက်နောက်ခံဖြင့် မြန်မာ့စီးပွားရေးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည့် ဂျပန်စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီးများမှာ မယုံကြည်

အောင်ပင် ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့ကြ၏။ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာတွင် ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် စစ်သားများအပေါ် မြန်မာပြည်သူလူထုက ရွံရှာမုန်းတမ်းကာ စက်ဆုပ်နာကြည်းလာသလောက် ဂျပန်စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများ၏ ခြေကုပ်ကား ခိုင်မြဲဆဲပင်။

အရေးမလှခဲ့သည့် အင်ဖာထိုးစစ်ကြီး စစ်ဦးကျိုးချိန်မှ စတင်ကာ ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်နှင့် စစ်ဆင်ရေးဌာနခွဲများသည် ဂျပန်စီးပွားရေးကုမ္ပဏီများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် အားကိုးအားထားပြုကာ ပိုမိုလာရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ဒီဆိုင်က ဘဲကင်နဲ့ ဆူရှိက ပထမတန်းအမျိုးအစားထဲက ဂျပန်ရိုးရာအစားအစာတွေဆိုရင်လည်း ဂျပန်က တိုက်ရိုက်တင်ပို့ပေးတာတော့ ဒီဆိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချိန်ဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျပန်ပြည်မှာပဲ နေနေရသလို ထင်နေမိတယ်။ ဒီဆိုင်မှာ တစ်ကြိမ်နားထုစားသောက်ပြီးရင် တစ်ပတ်စာအားအင်တွေရှိလာသလိုပဲ မာဆူဒါစ်ပဲ။”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား”

ဂေရှားမယ်ကလေးများ သယ်ယူလာသည့် အရောင်အသွေး မွှေးဖျံ့ကြိုင်နေသည့် စားစရာပွဲများနှင့် ဝိစက်များကိုကြည့်လျက် မှတ်ချက်ပြုသည်။ နင်းပွင့်ကလေးလို သန့်စင်လှပသည့် မတ်ဆူဒါစ် ခိုရိုကိုဆုရုတာနိမ်၊ အိဝါမစ်တို့လို ဂျပန်သူကလေးများကို မြင်လေတိုင်း ဖူရီရာမနှင့် ပန်းချယ်ရီတို့ကို လွမ်းတ၊ရစပြု။

“နေပါဦး ... စကားမစပ် ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေဦး။”

၁၃၂ * ဇေယျမင်းသျှင်

ရေတပ်ကမ္ဘင်တဲ့ ဒီဟိုချီတေး (Hochite) ဆိုင်ရယ်၊ ကြည်းတပ်ကမ္ဘင်တဲ့ စွီကိုအင် (Suikoen) ဆိုင်ရယ်၊ ပုဂ္ဂလိက နာဂါရာဇိုး (Nagarasoi) ဆိုင်ရယ်၊ လူကြီးမင်းစိတ်ကြိုက်ရွေးပါဆိုရင် ဘယ်ဆိုင်ကိုရွေးမလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား... သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ကျုပ်တောင် တစ်ခါမှ စဉ်းစားကြည့်မိခဲ့ဖူးဘူး။ မာသျှင်ခါစဲပဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“ကဲပါလေ... မေးထားတာလေး အရင်မြေပါဦး”

သူက သူ့ရှေ့မှ မွှေးယုံနေသည့် ဘဲကင်တစ်ဖတ်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ပစ်သွင်းကာ ပါးလျက် ဂေရာမယ်ကလေး ငှဲ့ထည့်ပေးသည့် Hundred Pipers စကော့ပီစက်ကို တစ်ကျိုက်ကျိုက်ချလိုက်သည်။ ယမကာရည်က လည်ချောင်းဝမှ ပူခနဲဆင်းသွားကာ ဝမ်းကိုခွေးလာစေသည်။ သွေးကြောများထဲရှိ သွေးများကို မြူးထူးသူ့ပွက်လာစေသည့် ချဉ်ဖတ်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ပါးလိုက်မိရပြန်သည်။

“အားပါးပါး... ပီစက်က အကောင်းစားပါလား”

“ရန်သူပိုင်ပစ္စည်းများ စုဆောင်းရေးတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ကောင်းမှုတွေပေါ့ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်းများရဲ့ ပဲခူးကလပ်နဲ့ ဂျင်မာရီကလပ်နှစ်ခုက အရက်သိုလှောင်ခန်းတွေနဲ့တင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြို အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးတဲ့အထိ လူကြီးမင်းတို့ အခုလို ယမကာကောင်းကောင်းကလေးတွေကို မှီဝဲဖို့ စိတ်မပူရတော့ပါဘူး။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ခင်ဗျားတို့ဆီက စစ်တပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းတွေ၊ သတ္တုမျိုးစုံတွေ၊ စက်သုံးဆီနဲ့ စက်မှုကုန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေသည် * ၁၃၃

ကြမ်းပစ္စည်းတွေ အဆက်မပြတ်စီးဝင်လာနေမှန်း သိနေပေမယ့် ခင်ဗျား ချောတဲ့ တပ်ဖွဲ့အကြောင်းတော့ အသေးစိတ်မသိခဲ့ဘူးဗျ”

“ရန်သူပိုင်ပစ္စည်း စုဆောင်းရေးတပ်ဖွဲ့ဆိုတာကတော့ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် တကယ့်ကို တေလေကြမ်းပို။ သူ့ခိုးအဖွဲ့ သက်သက်ပဲပဲပဲပဲ။ အလုပ်က ဘာလဲဆိုတော့ မြို့ထဲက လူမနေတော့တဲ့ အိမ်လွတ်တွေထဲကို ဝင်ကြ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထင်သလိုယူကြတာပဲ။”

ဂျပန်စစ်တပ် ရောက်လာတာနဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနဲ့ တချို့ ဂျပန်ဟာလူကဲ့သို့တွေဟာ ကိုယ့်အိမ်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ကြပြီး စစ်ဘေးတိုင်းရာ တောရွာတွေဘက်ကို လက်လွတ်ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်သွားတဲ့အခါ အိမ်အားလုံးနီးနီးမှာ မြစ်ကန်တွေ လုံးဝကို မရှိကြတော့ဘူး။

အဲဒီအိမ်တွေကို ရောက်တဲ့အခါ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ၊ မြစ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ ပြီးတော့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းပစ္စာတွေ အကုန်သိမ်းယူကြရတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုစုပြီး ရန်ကုန်သို့ပို့ပေးမိန်းဌာနချုပ်ကို ပို့ရတယ်။ စစ်တပ်အာဏာပိုင်တွေဟာ မီးဖိုချောင်ပန်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ၊ အိုးတွေကို အထူးရေချင်ကြတယ်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနေခဲ့တဲ့ အိမ်တွေ၊ ရုံးတွေကဆိုရင် ပစ္စည်းပစ္စာကောင်းစားတွေဆိုတာ အများကြီးပဲ သိမ်းယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ငွေကြေးပစ္စည်းတွေ၊ သံ၊ ကြေးနီ၊ သတ္တု၊ ငွေထည်ကြေးထည် ပစ္စည်းမျိုးစုံကတော့ ပစ္စည်းစာရင်းအတိအကျ အပ်နှံကြရတယ်။ လုံးဝ လျော့လို့ မကျန်လို့ မရဘူးခင်ဗျ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၄ ❀ လျှောက်သွင်း

အခုလို ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းနေ၊ ယူငင်နေကြတဲ့အခါကို ပြန်
နေရတဲ့အခါ စစ်ပွဲဆိုတာ အတော်စိတ်ပျက်စရာပင်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပါ
လားလို့ တွေးမိတယ်ခင်ဗျာ။ လူဦးရေသန်းချီရှိပြီး 'အရှေ့တိုင်းချစ်ဗျား'ကို
လို့ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို 'ရန်သူပိုင်ပစ္စည်းစုဆောင်းပေး
တပ်ဖွဲ့' တွေက အမဲဖျက်သလို ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး မြေလှန်ရာလိုက်တာ၊
ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ် ဝိုင်းရံတွေမှာသာ ပစ္စည်းတွေတောင်လို့ပုံကုန်ပေမယ့်
မြန်မာပြည်သူလူထု တွေခများတော့ နေချင်းညချင်း 'ဖွတ်ကျောပြား
ခရုဆုံကျွတ်' ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပဲ။ မန္တလေးမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ကျွန်ုပ်
မြို့ကြီးတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ အို ... တောရော၊ မြို့ပါ ဒီလိုချည်းပါ။
ခင်ဗျာ။ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ။'

မာသာအိုမာဆူဒါက သူ့မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့ကာမဲ့ကာ ပြော
နေသည်။ သူတို့လို စီးပွားရေးသမားဆိုသည် 'ဘန်ဖူးသိုက်တူး' သူ
များကပင်လျှင် ဩချနေရပြန်သည်ဆိုတော့လည်း ...

'ဒီလူ တော်တော်သိထားတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဂျပန်စစ်တပ်ရဲ့ ဘုရား
ချေးခါးသိထားတဲ့ အန္တရာယ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ၊
တစ်နေ့နေတော့ အချိန်ယူစိစဉ်ပြီး လက်စတုံးပစ်ရမှာပဲ' ဟု သူ
အရှည်ကြီး တွေးနေ၏။ ဝိစကီဖန်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျွက် ဝေ့
လိုက်ပြန်သည်။

"ကဲပါလေ ... ဒါတွေထားပါဦး။ ကျွန်တော်မေးထားတာ
လုပ်ပါဦး"

"အေးဗျာ ... ပျော်ရွှင်စရာကိစ္စသက်သက်ဆိုရင်တော့ နှုတ်
အင် (Suikoen) ဆိုင်း၊ စားစရာသောက်စရာ ကိစ္စသက်သက်ဆိုရင်တော့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေမှာသည် ❀ ၁၃၅

ရာဂါ ရာစိုး (Nagaraso) ဆိုင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စဆိုရင်တော့ ဟိုချီတေ
(Lochite) ဆိုင်း။ ဒီလိုပဲ ရွေးချယ်ထားရတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီ
တဲ့။"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကြည်းတပ်က စွဲကုန်အင်ဆိုင်ဆိုရင် ဆိုင်
လည်း အတော်လေးကြီးပြီး ရေရှားမယ်ဦးရေ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်
လောက်ရှိတယ်။ ဂျပန်ပြည် တောင်ဘက်ကျွန်းဖြစ်တဲ့ ကျူးရှူးကျွန်း၊
ကျူးရှူးမဲမြို့က အဖွဲ့လိုက် ခေါ်ယူထားတာတဲ့။ လူကြီးမင်းရွေးချယ်မှု
တွေမှာ မှန်ပါပေတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ..."

မာသာအိုမာဆူဒါက တဟဲဟဲရယ်ကာ ဝိစကီသောက်လိုက်၊
ရာများကို စားလိုက် ပြုနေလေ၏။ သည်အချိန်တွင် အလုပ်စကား
ပြန်သင့်ပြီဟု သူဆုံးဖြတ်သည်။ ရည်ရွယ်ရင်းကိစ္စကို ပြီးပြတ်အောင်
ပြင်ပုံ ဖြစ်တော့မည်။

"ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းက တောတွေတောင်တွေထဲ၊ မြန်မာပြည်
ကျွန်းများက တောကြီးတောင်ကြီးတွေထဲ၊ ရခိုင်ရိုးမက တောတွေ
ထဲမှာ အသက်တွေ၊ ခွေးတွေ၊ သွေးတွေ စတေးပြီး စစ်သည်
တွေ စွန့်စားနေကြရသလောက် ဒီလိုစီးပွားရေးသမားတွေက ပြုကြီး
ပြုတွေပေါ်မှာ စည်းစိမ်ယစ်ဖူးနေကြတယ်။ တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊
အိမ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ"

သူ့ရင်ထဲ၌ သွေးတို့ဆူပွက်လာနေတော့သည်။ သူ့ဖန်ခွက်ထဲ
လက်ကျန်ကို လက်စသတ်သည်။ သူတို့အား ပြုစုပေးနေသည့်
ပယ်ကလေးများကိုလည်း လက်ပြကာ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

"ကဲ ... အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြစို့"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ပြောပါ ... ပြောပါ ... လူကြီးမင်း”

“ရှုပီ (ဒီဒီယု) သုံးသန်းနဲ့ မော်တော်ယာဉ်တွေ ဝယ်၊ စုဆောင်းဖို့ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီကို တာဝန်ပေးထားတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လက်ရှိဆောင်ရွက်မှုအခြေအနေကို အတိအကျသိချင်တယ် မာဆူဒါ။”

“တော်တော်ခရီးရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ။ ညွှန်ကြားထားတဲ့ အတိုင်း အင်ဂျင်လည်းကောင်း၊ ဘော်ဒါလည်းနိုင်ပြီး နိုင်းနိုင်သေးတာနဲ့ချက်ပလက်ကုန်တင်ယာဉ်ကြီးတွေ၊ အပေါ့စားဝန်လောက်ပဲ တင်နိုင်ပြီး ခရီးတိုပဲခိုင်းနိုင်တဲ့ အုပ်ချုပ်မှုယာဉ်တွေ၊ အင်ဂျင်စက်ကိုပဲ ပြုပြင်လေ့တွေမှာ တပ်သုံးနိုင်မယ့် ယာဉ်ဟောင်းတွေနဲ့ ဂျစ်ကားမျိုးစုံရနိုင် သမျှ ဝယ်ယူစုဆောင်းနေပါပြီ။

ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရဲ့အမိန့်နဲ့ ရန်သူတပ်တွေ ပြင်သုံးစွဲမယ်ထင်တဲ့ ယာဉ်အိုယာဉ်ဟောင်းတွေကိုလည်း ထိုက်တဲတဲတန်ဖိုးနဲ့ ဝယ်ယူဖျက်ဆီးနေတဲ့ကိစ္စလည်း ဒေသအလိုက် အဆင်မပြေတယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့”

“အင်း ... ဆိုပါဦးလေ။ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ”

“ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲကတော့ နှစ်ခုခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီတွေအတွက်ကတော့ အခက်အခဲပေါ့လေ။ လူကြီးတို့အတွက်ကတော့ ချက်ချင်းရှင်းပေးနိုင်မယ့် ပြဿနာမျိုးပါ”

“ပြောပါ ... ပြောပါ ...။ နားထောင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“တစ်ခုက ဗမာ့တပ်မတော် ထောက်ပံ့ရေးတပ်တွေက ကျွန်တော်တို့လိုပဲ မော်တော်ယာဉ်နဲ့ မြင်းတွေကို အလှူအယက်စုပေးနေပြီး စုဆောင်းရသမျှကိုလည်း နယ်ဘက်တပ်ရင်းတွေဆီ အပြန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“လွတ်နေတဲ့ကိစ္စပါ”

“ဘယ်လို ...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အရင် မြေနီကုန်းမှာ စစ်ဝန်ကြီးရုံးနဲ့ တွဲပြီးဖွင့်ထားတဲ့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် ထောက်ပံ့ရေးတပ်ခွဲဟာ ယခု ဝင်ဒါမီယာထဲမှာ တပ်ရင်းအဆင့် တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး စစ်သုံးယာဉ်တွေ၊ ဆင်၊ မြင်းတွေကို တောဘက်တွေအထိ လိုက်စုဆောင်းယူပါတယ်။

သူတို့က ပိုပြီးအဆင်ပြေတာက သူတို့တိုင်ပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆိုပြီး အလှူခံတဲ့အခါ လူထုတွေက အားတက်သရောလှူကြတယ်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းကစလို့ သူတို့နဲ့ယှဉ်ပြီးဝယ်ရင် မဝက်အခဲတွေ့လာရတာပဲ။ ဗမာ့တပ်မတော်က တစ်နေ့တခြား အင်မားပိုကောင်းလာနေတယ်”

“အင်း ...”

မာဆူဒါမှာဆူဒါ ပြောသည့်အချက်က ဖြစ်နိုင်ဖို့များသည်။ စစ်ဆင်ရေးမှူးချုပ် ဂျင်နရယ်အိဆီမူရကလည်း တစ်ခါနှစ်ခါပြောဖူးသည်။ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် အကြံပေးအရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ပြောဖူးသည်။ စစ်ဦးစီးချုပ် ဂျင်နရယ်အိဆီဒါက ဝင်လျှင် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်အား တာဝန်ပေးထားသလိုလျှင် ဝင်တော့ သဲသဲကွဲကွဲ၊ ရေရေရာရာ မရှိလှ။

စစ်သုံးယာဉ်နှင့် ဝန်တင်တံရုတ္တန် ဆင်၊ မြင်း၊ မြည်း၊ လားတို့က စစ်ပွဲတစ်ပွဲတွင် အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်သည့် လက်နက်တစ်မျိုး မဖြစ်ပါ။ များများစုဖွဲ့ထားနိုင်သုံက စစ်ရေးအက်သာနိုင်သည်။ အထူး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သဖြင့် တောတောင်မြစ်ချောင်းပေါများလှသည့် မြန်မာပြည်စစ်ပြေ
တွင် ပို၍အရေးကြီးသည်။ သည်ကိစ္စကို သေသေချာချာ စိစစ်ရဦးမည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး။ နောက်တစ်ခုက ...”

“ဂျပန်စစ်တပ်က တောင်းဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တချို့ကို
ကျွန်တော်တို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီတွေက ထောက်ပံ့ပေး
ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရိက္ခာနဲ့စစ်ထောက်ပံ့ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်း
မှုကို ချောချောမောမော မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဂျပန်တပ်မတော်
အတွက် ကျင့်သုံးလိုက်တဲ့ တပ်အလိုက် ကိုယ်ပိုင်ရိက္ခာနဲ့ စစ်ထောက်
ပစ္စည်း စုဆောင်းမှုဟူ၍မရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီတွေ
အခက်တွေ့နေရပါတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ အသေးစိတ်ပြောပါဦး။”

သူက ပြောစရာ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့အပေါ် ဂျပန်
ကြည်းတပ်စစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ်က ပေးထားသည့် တာဝန်နှင့်လုပ်ငန်း
ခွင့်ကို အသုံးပြုကာ သူတို့ကုမ္ပဏီအကျိုးအတွက် အဝတ်စုံထုတ်ရောင်း
သလို ညှစ်ထုတ်ယူတတ်ကြသည့်သဘောကို မြန်မာပြည်၏ ဂျပန်တပ်
စစ်အုပ်ချုပ်ရေး သုံးနှစ်ခရီးအတွေ့အကြုံတွင် သူ့နောက်ကြောခဲ့ပြီ။ နံရိုး
မင်း၊ မစ်ဆူအိ၊ မစ်ဆူဘီရှိ ... မည်သည့်ကုမ္ပဏီဖြစ်ဖြစ် သည်
ချည်းသာဖြစ်သည်။

“ဒေသတစ်ခုမှာ တာဝန်ပေးထားတဲ့ ဂျပန်တပ်မ၊ တပ်မတော်
တွေဟာ ကိုယ်တာဝန်ကျတဲ့ဒေသတွေမှာ အခြားတပ်ဖွဲ့တွေ၊ မသန်
ဆိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေ ဝင်မလာအောင် ပိတ်ပင်ခဲ့ပါတယ်။ ပစ္စည်းသစ်
ယူဖို့ဆောင်ရွက်ပုံ ပစ္စည်းရွှေ့ပြောင်းမှုတွေကိုလည်း ထိန်းချုပ်ထားတာ

ကြောင့် အခက်အခဲက ပိုကြီးမားလာပြီး ပစ္စည်းရှားပါးမှုတွေ ကြုံရ
တာပါပဲခင်ဗျာ”

“ဪ ...”

“စင်ကာပူမှာ ဝိုင်ချုပ်ကြီးတို့မိုးဟုမိယာမရှိတရဲ့ အမိန့်နဲ့ ဝိုင်
ချုပ်ကာဝါမူရဦးဆောင်ပြီး ဒုတိယဝိုင်ယူကြီးအိုအိရှိရဲ့ အမှတ် ၂ ကင်
ထောင်ဖွဲ့က ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ကနေ ၂၃ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၅
ကနေ မတ်လ ၁ ရက်နေ့အထိ တရုတ်ကုန်သည် ငါးသောင်းကျော်ကို
မရလိုက်အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မြန်မာပြည်မှာ
လည်း ပစ္စည်းသယ်ယူဖို့ဆောင်ရွှေ့ပြောင်းရတာ အရမ်းကို တင်းကျပ်
လာပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေ နှောင့်နှေးစေရတဲ့ အဓိက
ရလက်ပါပဲ”

မာဆူဒါက ဝီစကိုကို သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။
ဗျာဝဲတုံး ကြည့်ကြည့်အေးအေးကလေးများ ပေါလောမျောလျက် ရွှေ
ညိုရောင်လဲ့လဲ့ပြေးနေသည့် စကော့ဝီစကိုက စွဲမက်စရာကောင်းသည်။
ကာသာမျှင်းမျှင်း စုပ်ယူမျိုးချလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ဘဲကင်ကို ကောက်ယူ
ထားနေလိုက်သည်။ မာဆူဒါကလည်း ဝီစကိုကို အရသာခံကာ သောက်
ပုံငယ်။

“မာဆူဒါစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ခင်ဗျားကို သိပ်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ခု ပေးချင်တယ်။
ကျုပ်တို့ ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်နဲ့ စစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ်အတွက်
ပိုင်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်တော့ ဒီတာဝန်ကို ကျုပ်တို့စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၊ ဘဏ္ဍာထိန်းဌာနက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် ဖြတ်သန်းရမယ့် လမ်းကြောင်း၊ ခရီးစဉ်အခြေအနေ၊ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်ရှိနေတဲ့ ဗဟုတပ်မတော်စစ်ကြောင်းတွေ၊ ရန်သူမဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ အနေအထားတွေကြောင့် ခင်ဗျားတို့လို ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီက အရပ်ဘက်ကုန်ပစ္စည်း၊ ရွှေ့ပြောင်းမှုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆောင်ရွက်ချင်တာ။ လမ်းခရီးလိုခြုံရေးအတွက် ကျုပ်တို့ဌာနက ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးနဲ့ လုံခြုံရေးတပ်စုတစ်စုက အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ပဲ လိုက်ပြီး ခရီးဆုံးအထိ စောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုတာဝန်များလဲခင်ဗျာ”

“အခုလာမယ့် မတ်လ ၄ ရက်နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီက ဂျပန်ကြည်းတပ်ရဲ့ ‘အာကာဆုကီ (Akatsuki) ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး တပ်ဖွဲ့’ က ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေနဲ့ တင်လာတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံပစ္စည်း၊ မြန်မာ့မြူးရေးသမဝါယမအဖွဲ့ကိုပို့မယ့် အထည်အလိပ်နဲ့ ဆေးဝါး၊ ဖိ၊ ကရက်၊ သကြားတွေကို မန္တလေးကို ပို့ရမယ်လို့ သိထားတယ်။ ပို့ဆောင်မယ့်ကားတွေကအစ စီစဉ်ပြီးပြီလို့လည်း ဆိုတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်။ အဲ ... အဲ ... လူကြီးမင်း”

“အဲဒီယာဉ်တန်းမှာ အထက်မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာအတွက် အရေးတကြီးပို့ပေးရမယ့် စစ်သုံးပစ္စည်းသေတ္တာတွေကို ရောနှောပို့သယ်ပေးလို့ ရနိုင်မလား”

“အရေအတွက် ဘယ်လောက်များပါသလဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အလျားသုံးပေ၊ အနံ့နှစ်ပေ၊ အမြင့်နှစ်ပေရှိမယ့် သံသေတ္တာ ပါ။ အလုံးခြောက်ဆယ် ...”

“ဟာ ... များလှချည်လားခင်ဗျာ”

“သူတို့ချည်း သီးသန့်မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီက ပို့မယ့် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောနှောပြီး ပုံဖျက်တင်ချင်တာ။ လိုအပ်တဲ့ကားကိစ္စကို မင်ဗျားတို့ပဲ စီစဉ်လေ။ မတ်လ ၄ ရက်နေ့ ယာဉ်တန်းနဲ့ပါသွားပြီး ခရီးပျံကို ချောချောမောမောရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။

မော်တော်ယာဉ် ၄ားခ၊ တင်ခ၊ ချခ၊ အထွေထွေကုန်ကျစရိတ် ကျသင့်သမျှကိုတော့ အခုသိချင်တယ်။ ခန့်မှန်းခြေပေါ့ဗျာ ...။ ဖုန်းဖြန့် ဘဏ်ဖွင့်ချိန်အတွင်း ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေစာရင်းထဲကို ထည့်ဝင် လွှဲပေးလိုက်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အင်း ... တို့ကျိုရုံးချုပ်ကို အစီရင်ခံလိုတော့ ဖြစ်ရဲ့မဟုတ်လား”

“No..No မာဆူဒါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ပါဝင်မရှိဘူး။ ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်တာဝန်ပေးခဲ့တာကလည်း ခင်ဗျားကို ကုန်ကိုရောက်ခဲ့တဲ့ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့ကနေ ဒီကနေ့အထိ မြန်မာပြည်အတွင်း ဂျပန်စစ်တပ်အတွက် ခင်ဗျားရဲ့အကျိုးဆောင်ရွက်ပေးပေးရယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ရယ်၊ ‘မစ်ဆူဘီရှိဆိုးကို (Mitsubishi Soko) သို့လှောင်ရေးကုမ္ပဏီ’ မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ မှတ်တမ်းတွေရယ်ကို အသေးစိတ်စိစစ်ပြီးမှ ရွေးချယ်ခဲ့တာမို့ ဒီတာဝန်ရဲ့ တာဝန်ကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“.....”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒီမှာ မာဆူဒါစ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားကို တိတိကျကျ ထပ်ပြောရရင် ဒါဟာ တိုကျိုပုဂ္ဂလိက ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရဲ့ အမိန့်ပဲ။ နိပွန်ဘုရင်တပ်မတော်ကြီးရဲ့ တာဝန် နှင်းအပ်မှုပဲ။ ရှင်းပြီလား”

တဒဂ်၌ အခန်းအတွင်းတွင် ရုတ်တရက် ဆိတ်ငြိမ်သွားသလိုပဲ လျှပ်စစ်ပန်ကာတစ်စီးလည်း သံမှလွှဲ၍ မည်သည့်အသံမျှမရှိ။ မာဆာအိုမာဆူဒါစ်သည် သောက်ထားမိသော ယမကာအဖျိုများပင် လွင့်စဉ်သွားလျက် သွေးလန့်သွားမိသည်။ ဘန်ကောက်မှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့ စစ်တပ်သုံးလေယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည့် ထိုနေ့တွင်ပင် ကုမ္ပဏီတာဝန်များ မထမ်းဆောင်ခဲ့ရဘဲ ရန်သူပိုင်ပစ္စည်းများ စုဆောင်းရေးအဖွဲ့သို့ ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာန၏ အမိန့်အရ အရပ်တစ်ခုအကြံပေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပုံ၊ နေ့ချင်းညချင်းပင် ရန်ကုန်မြို့အခြေစိုက် ကုမ္ပဏီရုံးခွဲ၏ ဒေသဆိုင်ရာ အရာရှိချုပ်အဖြစ် တိုးမြှင့်တာဝန်ပေးခြင်းခံခဲ့ရပုံ၊ ဂျပန်စစ်တပ် သို့ ပေးသွင်းရမည့် ပစ္စည်းနှင့်စပါး ရောင်းဝယ်ကြိုတင်ခွင့်ကို သူတို့၏ဆုဘိရိုကုမ္ပဏီကြီးက ရာခိုင်နှုန်းအထိ ချုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခဲ့ပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံပစ္စည်းဖြိုဖျက်ရေး သမဝါယမအဖွဲ့ပိုင် ပစ္စည်းများအား သယ်ဆောင်ဖြန့်ဖြူးပေးမှုကို သူတို့ကုမ္ပဏီက ဆောင်ရွက်ခွင့်ရရှိခဲ့ပုံတို့အား တရားရေးပြန်ကြားလာသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းသို့ ဂျပန်နိုင်ငံ ဝင်ရောက်လာမှုနှင့်အတူ သူ့ဘဝက နေ့ချင်းညချင်း အခြေအနေ ပြောင်းလဲပြောင်းလာသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လာကာ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာခဲ့ရ၏။ မြန်မာပြည်စစ်များကုန်ရာတွင် သူတို့သည် စစ်ဝတ်စုံမဝတ်၊ လက်နက်မခွဲသည့် စစ်သည်တော်တစ်ဦးပမာ အရေးပါသော စစ်ဆင်ရေးများ၌လည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရဖူးပြီ။ သူ့လျှောက်ပူညီလမ်းမှာ တစ်ကြောင်းတည်းသာရှိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအလုပ်ကိုပဲ ခင်ဗျားဆက်လုပ်နေပါ ... မာဆူဒါစ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်ရဲ့လူတစ်ယောက် လာဆက်သွယ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆက်သွယ်ပြီး ပေးတဲ့အမိန့်အတိုင်း တစ်သေဝေတိုင်းလိုက်လုပ်ပါ။ ကြားလူမရှိဘူး။ အတောက်အထားမထားဘူး။ နှုတ်မိန့်နဲ့ အလုပ်လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားကို လာပြီးဆက်သွယ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အမည် မှတ်ထားပါ။ ‘ကာတိုမိချိစ်’ ... တဲ့”

“ကာတိုမိချိစ် ...”

“ဟုတ်တယ်။ ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိစ် ...။ သူ့ကိုယ်သူ ဆက်သွယ်မယ့် စကားဝှက်က ‘Professor (ပါမောက္ခ)’ ...”

“Professor ...”

“ဟုတ်တယ်။ ‘Professor ... တဲ့”

“ဘယ်တော့လောက် ...”

“အဲဒါ သူ့ရှေးချယ်လိမ့်မယ်။ သူ့ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုင်း ... မာဆူဒါစ်ရေ၊ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်အိဝါကူရီစံက ပေးပြီ ဆုံးမခဲ့တဲ့ ဂျပန်ရှေးဟောင်း စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ ‘မင်းတို့ထက်က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြာ၊ နောက်ပိုင်းအခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၄ ❀ လျှောက်သည့်

လို့ကတော့ ကံတရားရဲ့စိမ့်ရာကိုသာ နှာခံဖို့ပြင်ထား' ...တဲ့။ အခု
လည်း ဒီအတိုင်းပဲပြောချင်တယ်။ ကျုပ်တို့လိုချင်တာဟာ ခင်ဗျားဘက်
က အကောင်းဆုံးစွမ်းဆောင်နိုင်မှုကိုပဲ။ ကျန်တာ ကျုပ်တို့တာဝန်ပေါ့
ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ကဲ ...ကဲ ...ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝိစကိနဲ့စားစရာတွေ အလ
ဟဿ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်။ မတ်ဆုမိအိနီစနဲ့ သူ့ကလေးမတွေလည်း
စောင့်ရတာ ပျင်းရှုာကြရော့ပေါ့။ သူတို့ကို အလှည့်ပေးလိုက်ကြရ
အောင်။ ချီးယားစ်”

“ချီးယား ...စ်”

သူက ခေါင်းလောင်းကြိုးအနီလေးကို လှုပ်၍ ဆွဲလိုက်ပြန်
သည်။ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့နှင့်အတူ ဂေရှားမယ်လေး
များက သူ့ကြိုတင်မှာယူထားသည့် ဟင်းလျာအမယ်များကို သယ်ယူ
ကာ ဝင်လာကြ၏။ ဟင်းလျာနံ့က နှာဝကို မြှူသည်။ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ
လှပေ၏။

“ခွန်နီချီဝ”

ဂေရှားမယ်ခေါင်းဆောင် မတ်ဆုမိစံက သူ့ကို ဦးညွတ်ဂါရု
ပြုရင်း ဟင်းလျာတစ်ပွဲကို သယ်ယူလာသည်။ တင်ပူရာငါးခြေကြိမ်။
ပန်းကန်နှုတ်ခမ်း၌ တင်ထားသည့် ဂန္ဓမာပန်းဝါကလေးတစ်ပွင့်။

သူက သဲ့သဲ့ပြုံး၍ ဝိစကိကို လက်စသတ် မော့သောက်ပျံ
လိုက်သည်။

“မာဆူဒါစ်ရေ ... ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုဦး။ ဒီကနေ့တစ်ညတာပဲ။

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေပေသည် ❀ ၁၄၅

ညီညီမို့ကို ကျုပ်ကပဲ တာဝန်ယူရမှာဆိုတော့ အားရပါးရ နားလိုက်
ပါ။ ဟုတ်လား ...။ ကျုပ်တော့ ပြေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ”

ရယ်သံများကို သူ့နောက်ကျော၌ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။ သူ
ပျက်နာမှုဦးတည်ရာအရပ်၌ကား ...

❀ ❀ ❀

တစ်ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလို၊ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဝင်ပြီး ပွေ့တော့မလို ...

“နေပါဦးလေ ... ကျွန်တော်တို့ဘက်က ယတိပြတ်အခြေပေးသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ စစ်တပ်အတွက် အရေးပေါ်အခြေအနေမျိုး ယုံရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်ကလည်း ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်တိုင်ကြည့်နေမတုံ့လား။ အခုဟာက တိုကျိုရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားချက်ကို ခဏကလေးစောင့်ပေးဖို့ တင်ပြနေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ရပ်က ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဆိုတာက စစ်တပ်နဲ့ သဘာဝမျှန်း၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ချင်း မတူတတ်ကြဘူးလေ။ ဒါကို ဗိုလ်ချုပ်လည်း ကောင်းကောင်း အသိသားမဟုတ်လား”

မစ္စတာယာမာနာကာက ပြောပြကြောင်း လေပြည်ထိုးကြည့်သည်။ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကိုလည်း သူက ဝမ်းသာသိဖြစ်နေ၍ ရွံ့ကြောက်ကြီးကြောက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့အခြေစိုက်ပျံပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ စစ်ထောက်ပံ့ရေးဌာနကြီးမှ။ ဝဏ္ဏာတော်ထိန်း ဗိုလ်ချုပ်တာနာကာအား သူကောင်းကောင်းသိပြီး ရှိသည်။

တိုကျိုမြို့ နီချီမင်ကုမ္ပဏီမှ အရာထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စတာယာမာနာကာသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် မေလ မိုးဦးကျကာလတွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဂျပန်စစ်တပ်အုပ်စိုးမှုလက်အောက် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်သော ဆန်စပါးရောင်းဝယ်မှု၏ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ဝါဂွမ်းလုပ်ငန်းအားလုံးကို နီချီမင်ကုမ္ပဏီက လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိထားပြီးဖြစ်ရာ ဤဟုပြည်ဒေသအနှံ့အပြား၌ ကွန်ရက်သဖွယ် ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်နေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အခန်း | ၄ |

“သူထက်သာအောင် မထိုးနိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကစပြီး မထိုးလေနဲ့။ သူထိုးသမျှကို ကိုယ်က ကောင်းကောင်းခံနိုင်စွမ်းရှိပြီဆိုမှ သူ့ကို ထောင့်မှာပိတ်ပြီး ထိုးဖို့ကြိုးစား။ ဒါ ... ကျုပ်ရဲ့ ဘဝပေးသင်ခန်းစာပဲ”

အေးစက်စက်၊ မာကျောကျောလေသံနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းမျက်ဝန်းအကြည့်က အန္တရာယ်၏အရိပ်အငွေ့ကို ပြနေသည်။ ကြည့်လင်ရွင်ပျံလျက်ရှိနေခဲ့သော အခြေအနေသည် ရုတ်တရက်ပင် ပြိုကွဲသွား၏။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ တင်း၍ ထောင့်ခံထားနိုင်ခဲ့သော နှစ်ဖက်ဆက်ဆံရေးအနေအထားသည်လည်း မျှခြေ၌ မရှိတော့။ မီးတောင်တစ်ခု

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြသည် သူတို့ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ငန်းဌာနများကို ကြီးကြပ်ရန်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ကုမ္ပဏီအကြား ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းကို ဦးစီးရန်တာဝန်ဖြင့် သူ့ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ် စစ်ထောက်ပံ့ရေးဌာနအတွက် မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ရှိ ဂျပန်စစ်သားများဆိုင်ရာ ရိက္ခာပြဿနာကို မြေလည်စေရေး မဟာတာဝန်ကြီးတစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ရန်ပင်ဖြစ်၏။ တို့ကျိုးရုံးချုပ်က သူ့အပေါ် ယုံကြည်စွာပင် လုံးလုံးပုံအပ်ထား၏။

“ဒီမှာ မစ္စတာယာမာနာက။ ကျုပ်တို့စစ်တပ်နဲ့ လက်တွေ့အလုပ်လုပ်လာတဲ့ ဒီသုံးနှစ်လောက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ဂျပန်ကုမ္ပဏီကြီးတွေ ဘယ်လောက်အကျိုးရှိ၊ ဘယ်လောက် ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြသလဲဆိုတာ ကျုပ်ထက်ပိုသိတဲ့သူ မရှိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားယုံလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်စ ...”

မြေစရာစကားလုံးမရှိသော သည်မေးခွန်းကိုမှ သူက ချောက်ပိတ်၍ မေးနေပြန်သည်။

ဂျပန်တပ်မတော်သည် မြန်မာနိုင်ငံကို သူတို့လက်ခုပ်ထဲမှ မပျက်ကဲ့သို့ သွန်လိုသွန်၊ မှောက်လိုမှောက် ထင်သလို ကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဂျပန်စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် ဂျပန်စစ်တပ်လက်စေခံ ထိုင်တမ်း အိန္ဒိယကုမ္ပဏီများကလည်း ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီလှစွာပင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့အား သွေးစုပ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပေ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းစအခြေအနေမှာ အလွန်အမင်း ဆိုးဝါးနေပေတော့သည်။

အင်ဗာစစ်ဆင်ရေးအတွက် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဖောက်လုပ်မှုကို ဂျပန်စစ်တပ်က တက်သုတ်ရိုက်ဆောင်ရွက်နေလျက်ရှိသကဲ့သို့ ရိက္ခာပစ္စည်းအမွေသိမ်းယူမှုကိုလည်း အကြီးအကျယ်ပြုလုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေးရိက္ခာအဖြစ် အသုံးပြုရန် ကျွဲနွားအမြောက်မြောက်ကို ဂျပန်စစ်တပ်က စုဆောင်းသိမ်းယူခဲ့သည်။ ကျွဲနွားမရှိ၍ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးမလုပ်နိုင်။ လူတွေလည်း အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကြရသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်မှစ၍ စားနပ်ရိက္ခာကုန်ပစ္စည်းများ အဆမတန် ရှားပါးလာခဲ့သည်။ ရိက္ခာပစ္စည်းစုဆောင်းမှုနှင့် အတင်းအဓမ္မသိမ်းယူမှုများကိုလည်း ဂျပန်စစ်တပ်က တိုးမြှင့်လုပ်ဆောင်လာခဲ့ပုံ၊ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံအခြေစိုက် ဂျပန်ကူးသန်းမရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီများကလည်း အပြိုင်အဆိုင်ပင် စစ်ရိက္ခာဖောက်ပံ့မှုကို ပင်မစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြရာ အစားအစာ ရှားပါးပြတ်လပ်မှုပြဿနာမှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားလာနေတော့သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ပြောတာက အကျိုးစီးပွားပြဿနာပါ။ အခု ဗိုလ်ချုပ်တောင်းဆိုနေတာက တကယ်လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတဲ့ စစ်ပိုင်းရေးရိက္ခာတွေ ဖြည့်တင်းပေးရမယ့်ပြဿနာ ဖြစ်နေပါတယ်။ မှန်ပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်။ ကျွန်တော်တို့ နီချီပင်၊ မစ်ဆူဘီရှိ၊ မစ်ဆူအိ၊ ဟာနာနီကန် (Hanashi Kane) စတဲ့ကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြသလိုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရပူးသေးတာ ဝန်ခံကြတယ်။

ဒီသုံးလေးနှစ်လောက် တိုတောင်းတဲ့ကာလကလေးအတွင်းမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နှင့်လောက်အောင် အကျိုးအမြတ်တွေ ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ကုန်ကုန်ပြော
ရရင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားနဲ့ စစ်ပြေးအင်္ဂလိပ်တွေပိုင်တဲ့ ကောင်းတယ်
မွန်တယ်ဆိုလေသမျှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ ပရိဘောဂ၊ ယာဉ်ပျက်စက်
ပျက်ပါမကုန်အောင် ဂျပန်ကိုသယ်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဒီမှာက အခွဲဟောင်း
လောင်းပဲ ရှိတော့တာပါ။

မြန်မာတွေဟာ အဝတ်ဆိုရင် ဂျပန်စစ်တပ်က လံကွတ်ပါ
ဘောင်းဘီကိုမှောင် အလှအယက်ဝယ်သုံးနေကြရတဲ့ အခြေအနေပါ။
ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာပဲ မြန်မာတွေ
ခွဲပြားကျသွားတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား ... ဗိုလ်ချုပ်အခုပြောနေတဲ့ ဂျပန်
စစ်သားတစ်သိန်းအတွက် သုံးလစာရိက္ခာကို ဒီရန်ကုန်မှာပဲ အမြန်
စုဆောင်းပေးရမယ်ဆိုတာကတော့ ချက်ချင်းအဖြေပေးဖို့ သိပ်ခက်
ပြဿနာကြီးပါ။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ စားဝတ်နေရေးကျပ်တည်းလို့
လို့ မြန်မာပြည်သူလူထုတွေက ဂျပန်ဆိုရင် စစ်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်သွယ်
ပဲဖြစ်ဖြစ် မကြည်ဖြူကြတော့ဘူး။ မကြည်ချင်လောက်အောင်ကို ယှဉ်
နေကြပါပြီ။ ဒီကာလကြီးမှာ ...”

“ခင်ဗျား တော်တော်ခက်ပါလားဗျာ”

“ခွမ်း ...”

စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်လှလှကလေးတစ်လုံးက ရုတ်တရက်
ထဲ၌ အရှိန်ပြင်းစွာ လွင့်ပျံသွားပြီး အခန်းနံရံကို ဝင်မှန်သည်။ ဖန်
အတွင်းမှ ယမကာများက အနံ့နံ့အပြားပြားစဉ်ထွက်လျက် ဖန်
လည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲသွား၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ခင်ဗျား အခြေအနေကို တကယ်မသိတာလား၊ မသိချင်
တာပဲဆောင်နေတာလား၊ မစုတာယာမာနာကား။ အဲဒါကို ကျုပ်သိပ်သိ
ပျင်နေတယ်”

သွားကိုစေ့လျက် လေသံမျှသာပြောလိုက်သော်လည်း အေး
တင်တင်မာသည့်အသံက ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်အောင် ပြုစား
နိုးစွမ်းသည်။ မစုတာယာမာနာကားသည် လက်ရှိအခြေအနေကို ထိန်း
ပျုပ်ပိုင်ရန် စကားလုံးရွေးရင်း သီးနှင်ဖွံ့ပင်နေ၏။

“ဒီလိုပါ ... ဗိုလ်ချုပ်။ မြန်မာပြည်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေ
...”

“တော်တော့ ... ကျုပ်ပြောမယ်”

သူက စကားကို ဇွတ်ဝင်ဖြတ်၍ နင်းသည်။ ဖြူနုသည့် သူ
ကုန်တစ်ပြင်လုံး သွေးရောင်ရဲ့ လွှမ်းနေလေပြီ။ ထိန်းချုပ်နေသည့်
ကားကပင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ဇာတ်က ဘွင်းဘွင်းပေါ်လာနေ၏။

“မြန်မာပြည်ဟာ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆန်
တင်ပို့ရောင်းချခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေထဲမှာ ပြည်ပကို ဆန်စပါးအများ
တင်ပို့ရောင်းချခဲ့တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်တယ်။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်အလွင်းမှာ
စပါးကို တန်ချိန်သုံးသောင်းလောက်အထိ တင်ပို့ရောင်းချနိုင်စွမ်း
ရှိတယ်။

ဆန်စပါးအတွက်နှုန်း ကျလာတယ်ဆိုပေမယ့် စစ်မဖြစ်ခင်
က ဒီလောက်များများ တင်ပို့ရောင်းချနိုင်ခဲ့တဲ့နိုင်ငံမှာ အခုလောက်
လျှော့လင့်သေးဘူး။ မြန်မာတွေဝှက်ထားတဲ့ဆန်တွေ ရှိနေဦးမယ်။ အဲဒီ
တွေကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဝယ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ကိုပြောနေတာ ကိုယ့်လူ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၂ ❀ ယေယျာဇာန်

ရဲ့။ ရှင်းပြီလား။”

“တုန်းတုန်းတိုက်တိုက် ကြီးစားရင်တော့ ရတနာသမ္ဘာ ပျက်
ပါလေ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်သူလူထုတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးတော့ ပျက်
လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ လူတွေက သိပ်ခက်ခဲကျပ်တည်းနေကြပြီ။ တာ
နေရာတွေမှာ ငတ်တဲ့ပြတ်တဲ့အခြေအနေအထိ ဖြစ်နေတယ်။ သိ
အားပေးလွန်းရင် ထုနဲ့ထည့်နဲ့ အုံကြွလာနိုင်တယ်နော်။ တော်ကြာ
တော်တို့ကုမ္ပဏီတွေအပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ကြီးလာမိနေဦးမယ်”

“ဒါ ... ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကင်ပေတွေ ကြည့်လုပ်ပါ
မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်လဘယ်လောက်စုနိုင်မလဲ။ ဘယ်လောက်ပြန်
စုနိုင်မလဲ။ အဲဒါ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“ဒီလောက်တော့ မမြန်နိုင်ဘူးခင်ဗျ။ ကျန်တဲ့ ကုမ္ပဏီ
နဲ့လည်း ညှိကြရဦးမယ်။ ဒါနဲ့ ဒီလို ဆန်နဲ့စစ်ရိက္ခာတွေ တရား
စုဆောင်းလိုက်တဲ့အတွက် တုံ့ပြန်မှုတွေရှိလာရင် ကျန်တော်တို့
လုံခြုံမှုကို ဗိုလ်ချုပ်တို့စစ်တပ်က တာဝန်ယူမယ်မဟုတ်လား။”

မစ္စတာယာမာနာကာက ၁၉၄၂ ခုနှစ် မတ်လ ၁၅ ရက်
တွင် အမှတ် (၁၅) ဂျပန်တပ်တော်က ရေးဆွဲထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် ‘အ
ပိုက်ခံ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အခြေခံစည်း
အပိုင်း-၄’ ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းစည်းမျဉ်း၌ တိုင်းရင်းသားဒေသခံပြည်သူများက
စစ်တပ်ကို ကြောက်ရွံ့နေမှုများ ပပျောက်အောင်လုပ်ရန် အတိအကျ
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သွားနိုင်သည်။ ‘ဆူးဝါ
ဘူး’ ဘဝကိုလည်း ထည့်တွက်နေရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေသည် ❀ ၁၅၃

“ထားပါလေ ... ဒီကိစ္စတွေ ပေါ်လာရင် ကျုပ်တို့စစ်တော်က
ရဲရဲဋ္ဌာနက တာဝန်ယူပါမယ်။ ဂျင်နရယ်အီးဒါးကိုလည်း ကြိုသတင်း
ထားလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်”

“ကိုင်း ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဆန်ကိစ္စကို မူအားဖြင့် သဘော
ပွင့်ပူရပြီလို့ ဆိုနိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ရုံးချုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ ကြည့်အစီရင်
တောင်းပေးပါ”

“အဲဒါက ခင်ဗျားကိစ္စပဲလေ”

ခေတ္တမျှငြိမ်သွားသည်။ ယခုမှပင် သူက ဗန်စွက်တစ်လုံးထဲ
ယမကာကို ငဲ့ထည့်ဖြစ်တော့သည်။

“နေဦးဗျ ... စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ အင်ဂျင်ကောင်း
ကောင်း၊ ဘော်ဒီကောင်းကောင်း ကုန်တင်ကားကြီးဆယ်စီးကိစ္စ ထပ်
တပ်ပေးရဦးမယ်။ ကျုပ်ပြောထားတဲ့နေ့မှာပဲ ပဲခူးက စစ်တော်ကပုံ
ကျပ်ကို အချိန်မီရောက်ပါစေနော်။ ကျုပ်မှာထားတဲ့အတိုင်း စစ်သုံး
ပစ္စည်းကြီး အလုံးခြောက်ဆယ်လည်း တစ်ပါတည်းအပ်နိုင်အောင်
ပေးပါ။ ကျသင့်တဲ့ငွေကို မနက်ဖြန် ကျုပ်ရုံးမှာ လာထုတ်လိုက်။
ကျွန်လား ...”

“အဲဒါတော့ ဖြစ်ရပါစေမယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ပွဲပြတ်ပြီ။ နောက်ကို ခင်ဗျား သူနဲ့ဆက်သွယ်
ပေးလုပ်လုပ်ပါ။ ကျုပ်လက်အောက်က ဗိုလ်မှူးအိဇုမယပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မစ္စတာယာမာနာကာသည် အခန်းတွင်းမှ အမြန်ဆုံး...
သည်။ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေသော စိတ်ဝန်ပိမ္မဒဏ်ကို အလူးအမူး...
ခံခဲ့ရပြီးဖြစ်၍ သူ့ဆက်လက်သည်းခံရန် ဝန်လေးနေမိသည်။ သူ့စိတ်...
သူ မနည်းကြီး ထိန်းနေရ၏။

‘စစ်နဲ့စစ်သားမှာ စစ်ပွဲက စစ်သားဆိုတာကို လိုအပ်ချက်...
တစ်ရပ်အဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားယူခဲ့ပြီးတဲ့နောက် စစ်သားကသာ စစ်ကို...
ဖန်တီးယူနေတော့တာပဲကိုး’ ဟု သူ့တွေးသည်။ သည်ဂျပန်စစ်...
အာဏာပိုင်တို့ လုပ်နေပုံဖြင့် မြန်မာပြည်သူလူထု၏ ဆန့်ကျင်မှုကို...
ကောင်းကောင်းကြီး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ချဉ်းတော့မည်မှန်းလည်း သူ့...
ထဲက သိနေသည်။

‘သည်လိုလုပ်နေပုံကြီးကိုကြည့်ရတာ တို့တစ်တွေ စစ်ပွဲ...
လား။ စစ်ရှုံးတော့မှာလား။ စစ်ဆုတ်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြတာ...
အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးမှာတော့ အလဲအကွဲ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီ...
အင်ဖာက ဆုတ်လာတဲ့တပ်တွေ မြန်မာပြည်အနောက်ဘက်စစ်မျက်...
မှာ ခြေချင်းလိပ်နေတာပဲ ... တဲ့။’

တို့ကမ္ဘာ့ကား တွေ့၊ ယာဉ်တွေတောင် စစ်တပ်က ဆင့်...
လို့ ဝှက်ထားကြရတယ်။ စစ်ဆိုတာမျိုးဟာ နိုင်တုန်းကောင်းတာပါ...
ရှုံးရင်ပြန်ဆိုမှဖြင့် တယ်မနိပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒီကြည်းတပ် စစ်ဌာန...
က ကောင်တွေ ဒီလောက်ပျာယာခတ်နေပုံထောက်ရင် သိပ်မကြာ...
မြန်မာပြည်ကို ကျောခိုင်းရတော့မယ်ထင်တယ်’

ရင်ထဲအတွေးက အဆီးအတားမရှိ။ ကမ္ဘာ့ကောင်းလျှောက်...
နေမိသည်။ စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများကို သည်မြန်မာပြည်ရောက်မှ ပက်...
...

ကိုး ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံဖြစ်ခဲ့၍ တစ်ခါတစ်ရံ လူသားစိတ်ဖြင့် စာနာ...
ကြကွဲရတတ်သည်။

မန္တလေးတွင် သင်္ကြန်တက်စ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ (၂၃) ရက်...
ဖူးတွင် ဂျပန်လေတပ်က လာရောက်ဖုံးကြဲခဲ့သည်။ လူနေရပ်ကွက်...
ကြီးများ တော်တော်ပါသွားသည်။ မီးရထားသူတော်ရုံကြီးကို အဓိက...
ပစ်မှတ်ထားသဖြင့်လည်း အနီးရှိ တရုတ်တန်းရပ်ကွက်မှာ ပြောင်တလင်း...
ပါအောင် မီးလောင်ပြာကျသွားရတော့သည်။

ကလေး၊ လူကြီး၊ ကျွဲ၊ ခွား အတုံးအရုံး သေကြေကြရသည်။...
ပထမဆန်းစ မန္တလေးကို သူ့ရောက်သည့်အခါ၌ပင် ထိုထိုစစ်၏ ဒဏ်...
ပဒဏ်ချက်များအား မြို့လူထုက ခါးစည်းခံနေရသေး မြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ရ...
သည်။

သမိုင်းသည် အတိတ်တွင် ရပ်တန့်၍မနေ။...
ပစ္စုပ္ပန်ကို ဖြတ်သည်။...
အနာဂတ်ကို မျှော်သည်။...
အတိတ်ကို လွန်စွာမြတ်နိုးနေ၍ မရ။ လွန်ခဲ့သည်များကို ယူ...
ကျိုးမရဖြစ်နေ၍လည်း အကျိုးမထူး။ လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်၍...
လုပ်ရသည်။ အတိတ်မှ သင်ခန်းစာယူတန်ယူ၍၊ အားယူတန်ယူ၍ ခရီး...
ထက်ရသည်။

အလုပ်သည် ကံဖြစ်သည်။ ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ခြင်း...
ဖြင့် ကောင်းသောကုသိုလ်ကံကို ဖြစ်စေသည်။ ကုသိုလ်ကံကို ဆည်း...
ပူးသိုမှီးရသည်။ အတိတ်တွင်သာမေ့လျော်သောသူတို့ကို သမိုင်းက...
အတိတ်တွင်သာ ထားရစ်ခဲ့တတ်သည်။

“ဟူး...”

မစ္စတာယာမာနာကာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေး ချလျက် သီးသန့်စားသောက်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ရှိကာလ ရန်ကုန်မြို့၌ ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ပထမ တန်းစား စွိုကိုအင် (Suikoen) စားသောက်ဆိုင်ကြီးပေါ်တွင် နှစ်နာရီ နီးပါးမျှ နေခဲ့မိပါလျက် ရေကလေးတစ်စက်မျှကိုပင် သောက်ဖို့သတိမရ နိုင်လောက်အောင် သောကပွေခဲမိသော မိမိအဖြစ်ကိုလည်း အလိုလို ဒေါဒေါ၏။

“ရေတံလိုက်တာ”

ယခုမှပင် အာခေါင်များက ခြောက်သွေ့အက်ကွဲလာလျက် ရေကို အပြင်းအထန် မွတ်သိပ်လာသည်။

သို့နှင့်တိုင် ...

ကျောခိုင်း၍သာ သူထွက်လာမိခဲ့သည်။

‘စောစောက မာဆူဒါဆိုတဲ့ကောင်ရယ်၊ အခု ဒီယာမာနာ ကာရယ်ကိုမှ လက်စတုံးနှုတ်မပိတ်နိုင်ရင် တို့ရဲ့ စစ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက် တွေဟာ မလုံခြုံနိုင်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ အရပ်ဘက်ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ စစ်တပ် ကို ဗိုတွယ်ရှင်သန်ရတဲ့ သန်းတွေလို ကြီးထွားလာနေကြတာ။ အခု တော့ သူတို့တွေအင်အားက သိပ်ကျယ်ပြန့် နေရာယူလာနေပြီ။ သိသင့် တာထက်လည်း ပိုပြီးသိနေကြပြီ။

စစ်မြေပြင်တစ်ခုမှာ နေနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေဖို့ဆိုတာ သိသင့်တာထက် ပိုသိလာလေလေ၊ မသေချာတော့လေလေပဲ။ မန္တလေးကို ယာဉ်တန်းစေတွက်တာနဲ့ ဒီနှစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကာကကို ရှင်းပစ်ရမယ်’

ဗိုလ်ချုပ်တာနာကာက တွေးနေသည်။

စောစောက သူပေါက်ခွဲခဲ့သော ဖန်ကွဲစများက တစ်စီ ဟို

ကဲ့သို့ လွင့်စဉ်ပြန်ကျနေ၏။ သောကမြင့်ဆူဝေနေသော သူ့စိတ်တို့သည်

လည်း ချက်ချင်းအာရုံတည်အောင် စုစည်း၍ မရတတ်ချင်။

မနက်ဖြန် ...

မနက်ဖြန်က လာတော့မည်။

မနက်ဖြန်က ပြုန်းဒိုင်းကြီး ရောက်လာဦးတော့မည်။

တစ်ရံတစ်ခါ လောက၌ နေစရာအချိန်နှင့် နေစရာနေရာ

ပါးရှားလွန်းလှသည်။

‘လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့နေရာဟာ ကိုယ့်အိမ်ရှိတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်’ သည်အတွေးက သူ့ကို ဖူဂျီယာမခြေရင်းမှ ချယ်ရီပွင့်တွေ

နေသည့် သူ့ဇာတိမြေ ဂျပန်ကျေးလက်တောရွာသေးသေးလေးနှင့် မှုတို့တောင်ယာလယ်တောကလေးဆီ စိတ်ဦးလည်စေ၏။

လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်၏အိမ်။

တစ်ပြန်တစ်လှည့် ရောက်ခွင့်ကြုံပါလေဦးမည်လား။

သူ ခေါင်းကို အသားလေး ယိမ်း၍၊ တိမ်း၍ ခါမိတော့သည်။

ဇိုး ဇိုး ဇိုး

ပေးထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းသူနှင့်တွေ့ရသောအခါ မြေနီကုန်း
ရှိ စကုရ (Sakura) ဂျပန်ရုပ်ရှင်ရုံ၌သာဖြစ်သည်။ လက်ထဲ၌ ဂျပန်
တိုက်ကျူ ကဗျာစာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကိုသာလျှင်ကိုင်၍ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်
လွန်းနေသည့် သူ့သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ကာ အားကျမိသည်။ ငယ်ဘဝ
ကိုပင် လွမ်းမိသေးတော့၏။

“ဟေး ... ကာတိုမိချိတ်”

အသားဖြူဖြူ၊ လှုပ်ဆပ်နွဲ့နွဲ့၊ ဆံပင်တိုပါးပါးနှင့် သူ့ကို လူ
ကုန်ကြား၌ အလွယ်တကူရှာတွေ့သည်။ မှတ်မိလွယ်သော ရိုးသားဖြူစင်
သည့် တောသားမျက်နှာ။ လောကကြီးအား ကလေးငယ်လေးတစ်
ယောက်လို အစဉ်အမြဲ စူးစမ်းလေ့လာနေတတ်သည့် မျက်ဝန်းများ။
တောင်ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်မှ မူလတန်းကျောင်းသေးသေးကလေး၌
သူနှင့် စတင်ဆုံတွေ့စဉ်ကအတိုင်း။ အပြောင်းအလဲမရှိ။

သူ့ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းက သူ့အနားသို့ လေတိုးသလို ရုတ်တရက်
ရောက်လာကာ သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်သည်။ သွေးတွေ နွေးထွေးလှ
သည်။

“တာနာကားစ် ... မင်း သိပ်ပိန်သွားသလိုပဲ။ တိုက်ဖျိတစ်
ခေါက် ပါသွားသေးတယ်ဆို”

“အေး ... တာဝန်တွေက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ သူငယ်ချင်း။
ကဲပါ ... ဒါတွေ နောက်မှပြောကြရအောင်။ အခုအချိန်ကနေ မနက်
(၄) နာရီအထိ တို့အားပြီ။ သူငယ်ချင်း ဘယ်သွားမလဲ။ စွဲကိုအင်မှာ
ပျော်ခဲ့ရဲ့လား။ ကိုယ် မတ်ဆုမိခံကို သေချာမှာထားခဲ့ပါတယ်။ ကဲ ...

အခန်း [၅]

ဤသို့ဖြင့် အချိန်တစ်ခွက်ကုန်သည်။

မှောင်ချထားသည့် ညနက်မည်း၌ ကားကလေးက တစ်ပိုက်
ပြေးနေ၏။ အာရ်ဘီ ၂၇၈၅ ဝက်စလီအဖို့ အစား နက်ပြာရောင်က
ကလေးပေါ်၌ သူနှင့်သူ့မိတ်ဆွေသာပါသည်။ သည်ကနေ နံနက် (၉)
နာရီခန့်ကပင် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံးသို့ ရောက်ရှိသတင်းပို့ခဲ့သည်ဆိုသော်
သူ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းကို ည (၁၀) နာရီကျော်မှသာ ဆုံနိုင်တော့
သည်။

စာများ၊ ကဗျာများဖြင့် တောကြားတောင်ကြားတွင် မွေ့လျော်
နေသော သူ့သူငယ်ချင်းအား စွဲကိုအင်စားသောက်ဆိုင်၌ သီးသန့်ပေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လာ ... ကားပေါ်တက် သူငယ်ချင်း”

“စကုရမှာပဲ ရုပ်ရှင်ကို ပွဲဆက်ကြည့်နေတာနဲ့တင် အချိန် ကုန်တာပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဂျပန်ပြည်ကို အလွမ်း ဖြေရတယ်။ ကိုယ့်မွေးရပ်ဌာနေကိုလည်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လွမ်းလို့ရ တယ်။ လူတွေထဲမှာနေတော့ နွေးထွေးတဲ့မြို့တယ်။ လူတွေဟာ လူတော့ ပါပဲ။ ဂျပန်ရယ်။ ဗမာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒီလောက် စစ်မီးကြီးလောင်လို့ ဆင်းရဲကျပ်တည်း ဒုက္ခတွင်း ထဲရောက်နေပေမယ့်လည်း ပျော်ကြောင်းရှာပြီး ပျော်နေနိုင်တဲ့ ဒီဗမာ ပြည်သူတွေကြားထဲမှာနေရတာ ဘဝရဲ့ အသက်ဓာတ်တွေ ပြည့်လာ သလိုပဲ သူငယ်ချင်းရေ”

“ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ့်လူ။ မန္တလေးမှာ မြန်မာပြည်သူ ဇနီး လှလှကလေးများ ရှိနေလေပြီလား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အခုလောက် ဒုက္ခပေးရတာ နဲ့ပဲ တင်နော်ဟေကာကိုယ်စား ဗမာပြည်သူတွေကို မျက်နှာမပြဝံ့အောင် အားနာနေရပါပြီကွား။ တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့ ...”

သူ့သူငယ်ချင်းက စစ်ကိုမှန်းသူ။ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် သဘာဝ တရား၏ အလှအပကို ခုံမင်မြတ်နိုးသူ။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းသို့ ဂျပန် နိုင်ငံဝင်ရောက်ရန် တာရှည်ဆင်နွှဲကာလများက စစ်ဆန်ကျင်ရေ ဆန္ဒပြပွဲများကို ဦးဆောင်စီစဉ်မှုဖြင့် တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များ၏ အရေး ယူမှုကို အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရသူ။

ကားကလေးအနီးတွင် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်စစ်တပ် ရဲဖြင့် ရဲဘော်တစ်စုကို ယောင်ပေပေတွေ့ရသည်။ မျက်မှန်တင်စင်ပင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဖြင့် တပ်ကြပ်ကလေးက သေသေချာချာ စူးစမ်းနေဟန်ရှိ၏။

သူပြီးမိသည်။

ယခု သူစီးနေသည့်ကားက ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် စစ် သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်စီးသည့်ကားနှင့် တစ်ပုံပုံတည်း။ တစ်ရောင်တည်း။ ဗမာဗိုလ်ချုပ်ကားက အာရုံဘီ ၂၄၈၄။ သူတို့ကြည်းတပ်စစ်ထောက်ပံ့ ရေးဌာနမှပင် ထုတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ဗမာဗိုလ်ချုပ်၏ကား ဟု ထင်နေကြဟန်တူသည်။

ကားကို ကန်တော်ကြီးသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့၏။

ဗဟန်းတွင် အလွန်လူစည်သည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ပျော်ပျော် ပါးပါး။ စည်စည်ကားကားရှိသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ဈေးဆိုင်၊ စား သောက်ဆိုင်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ‘လေထီး’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စား သောက်ဆိုင်များ၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်များ နာမည်ကြီးသည်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ဂျပန်စက္ကူဖြင့် ငွေတစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ် ပေးရသည်။ ခေါက်ဆွဲ တစ်ခွက် ငါးဆယ်၊ တစ်ရာ။ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ဂျပန်ကပ္ပဏီများက ငွေစက္ကူများကို စက်ဖြင့်ရိုက်၍ ပေါပေါများများဖြန့်ဝေပေးသည်။

ဗမာပြည်သူလူထုတွေ စိတ်မလေလွင့်ရအောင်၊ ဂျပန်ကို တော်လှန်ချင်စိတ်တွေ နည်းပါးအောင် လုပ်နည်းတစ်ရပ်ဟု သူတို့အား စစ်သေနာပတိချုပ် ဂျင်နရယ်အီးဒါးက ပြုံးကာရယ်ကာ သူ့နည်းဗျူဟာ ကို ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။ ထုတ်ပေးသောငွေများက တစ်ခါတစ်ခါ မင်ပင် မဖြောက်သွေသေး။ စက္ကူညံ့သဖြင့် ကြာကြာမခံ။ မြန်မြန်စုတ်တတ် လည်။ ငွေစက္ကူလက်ခံရယူသူများက သစ်သစ်တောင့်တောင့် ‘ထောင် ပယ်သဲကော်’ ဖြစ်မှ ကြိုက်တတ်ကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရုတ်တရက် သူက ပြုံးလိုက်၏။

ကန်တော်ကြီးကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် ညလေအေးက ရေနံဖြင့် လန်းဆတ်သန့်စင်စွာ မွှေးနေသည်။ စိတ်ရော၊ ကိုယ်ပါ ရွှင်လန်းသွား၏။

“မင်းချစ်တဲ့ ဗမာလူထုတွေတော့ မင်းရိုက်ထုတ်နေတဲ့ စက္ကူတွေနဲ့ ကစားနေကြရတာ ပျော်နေထင်ပါရဲ့ကွာ။ သူတို့ပျော်နေတော့ တို့များ ငြိမ်းချမ်းရေးပါမောက္ခကြီးလည်း စိတ်ချမ်းသာရပေတာပေါ့။”

ကာတိုမိချီ၏မျက်နှာ အံ့မှိုင်းသွားသည်။ သူ့အပြုံးလဲ့လဲ့ကလေးများလည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဘဝရဲ့ကုသိုလ်လို့ ပြောရမလား၊ ဆန်းကြယ်တဲ့ ကံတရားရဲ့ ပြက်ရယ်ပြုလောင်ပြောင်ခြင်းပဲလို့ ယိုးစွပ်ရမလား။ ကြုံနေရတာတွေကတော့ တကယ်မခံချိချင်စရာပဲလေ။ စစ်ကိုအလွန်မှန်းတဲ့ ငါလို လူမျိုးက အလွန်ငြိမ်းချမ်း၊ အလွန်ရိုးသားဖြူစင်၊ အလွန်ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုကို အမဲဖျက်သလို ဖျက်နေကြတဲ့ စစ်ပွဲကြုံရဲ့ ယန္တရားတစ်ခုအဖြစ် ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဝင်ပါနေရတယ်။”

သူတို့တိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှကို ဓားပြတိုက်သလို လှယက်ယူငင်ဖို့ စက္ကူစုတ်တွေကို ငွေစက္ကူဆိုပြီး ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပေးနေရတယ်။ သူတို့တွေတိုင်ဆိုင်လေသမျှ ရွှေထည်၊ ငွေထည်၊ အပူ၊ တန်သတ္တုမှန်သမျှ ဂျပန်စစ်တပ်တွေကသိမ်း၊ ငါက ဦးစီးပြီး ကျီချက်သန့်စင်၊ ပုံစံသွန်းလောင်း၊ တိုက်ကျီကို ပြန်ဖို့ကြံ၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေတာပေါ့ကွာ။ တကယ်သူ့ခို၊ ဓားပြအကြီးစားအလုပ်မျိုးကိုမှ လုပ်နေရတယ်လို့။ ငါ့ဘဝနယ် ... လူဖြစ်ရုံးလိုက်လေကွာ”

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချီ၏ မချီတရီ စိတ်မကောင်းစရာစကားကို ကြားရသဖြင့် ရွှင်နေသော သူ့စိတ်ပင် လေးလံချင်လာမိသည်။

မြို့တော်ရန်ကုန်၏ည။

စစ်တွင်းကာလ မဟာမိတ်တပ်မှ လေကြောင်းရန်အန္တရာယ်ကြောင့် နေဝင်မီးငြိမ်း မှောင်အတိအကျထားရသည့် မြို့ပင်ဖြစ်ငြားလည်း စစ်ကိုစိုးမိုးနေနိုင်သေး၍ ပမာမခန့်ဟန် မီးရောင်တထိန်ထိန်တို့ကို စည်ကားရာ လူနေရပ်ကွက်ကြီးများ၌ တွေ့မြင်နေရသေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချီသည် မြို့တွင်းမြင်ကွင်းကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းများပေါ်၌ မော်တော်ယာဉ်ကြီးငယ်များ၊ လန်ချားများ၊ ပိုက်ကားများ ဥဒဟို မောင်းနှင်သွားလာနေကြဆဲ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက ကြက်ပျံမကျစည်ကားပြီး ရေတောင်အာရှတစ်ခွင် အလှဆုံးမြို့ဟု ထင်ရှားခဲ့သည့် မြို့တော်ရန်ကုန်၏ လမ်းများပေါ်၌ အာဂ်ဇီးတီ (Rangoon Electric Transway) ကုမ္ပဏီပိုင် ဓာတ်ရထားသံလမ်းများကို နဂိုပကတိအတိုင်း မြင်နေရသေးသည်။

ညသည် နွေးနေရာမှ တစ်စစ အအေးဓာတ်ကလေးဝင်လာ၏။ ဂျပန်ဘုရင့်လေတပ်မတော်လက်ချက်ဖြင့် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးခဲ့ရသော မြို့၏မျက်နှာသည် တစ်ချိန်ကုတင်သိန်ကို အောက်မေ့နေဟန် တည်ငြိမ်ငြိမ်သက်လွန်းလှလေ၏။ ကော်မရှင်နာလမ်း၊ မောင့်ဂိုဟာရီလမ်း၊ ဝီဂန်ဒတ်လမ်း၊ ဇရေဇာလမ်း၊ ကျွဲကြီးလမ်း၊ ဒါလဟိုဖီလမ်း၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ကမ်းနားလမ်းတို့သည် လမ်းကျယ်လမ်းမကြီးများဖြစ်သည်။ လမ်းမတစ်ယာ၌ စည်ကားနေဆဲပင်။

“တိုကျိုမှာ ခဏနားတုန်း ဂျင်နရယ်ရင်ယာမနဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်။ အဘိုးကြီးကတော့ အရင်တုန်းကလိုပါပဲ။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ပြောင်းဆန်းနေပါစေ။ သူ့ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့သူ မတူပဲ မလှုပ် ရေခဲတဲ့ကြီးလို နေနေတတ်တဲ့ပုံစံကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ။ လုံးဝကို မပြောင်းလဲသေးဘူး။ ကြာလေ၊ ခေါင်းမာတာက ပိုလာလေပဲ။ ကိုယ်နဲ့တောင် ပန်းချီကားတွေ အတူကြည့်ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတယ်”

“အဘိုးကြီး ကျန်းမာရေးကောင်းသေးရဲ့လား”

“ကောင်းပါ့မောင်ရာ ...။ ဒေါင်ဒေါင်ပြည်ပဲဟေ့။ အိမ်မှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ပဲရှိဘူး။ ပိုဟန်ဆင်းနဲ့တွေ့ဖို့ F အဖွဲ့က ခိုလှုံဖို့ ဖူရိုဝါရာနဲ့အတူ အိမ်မှာတောင် သွားခဲ့လိုက်သေးတယ်”

“အေး ... ဒီဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲက ဂျပန်စစ်တပ်မှ စစ်သားဝင်လုပ်လိုက်ရတဲ့ ဘဝထဲမှာ ဂုဏ်ယူချင်စရာတစ်ချက်ကတော့ ဂျင်နရယ်ရင်ယာမလိုအဘိုးကြီးလက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရခဲ့တာပဲ။ သူနဲ့ သားသမီးလို ဆက်ဆံနေခွင့်ရခဲ့တာပဲ။ ဒါပဲရှိတယ်။ လိုပဲ ပြောရတော့မယ်”

“မင်းကတော့ကွာ ...”

“Fleas, Lice

the horse pissing

near my pillow... တဲ့။ အဘိုးကြီး အမြဲတမ်းရွတ်လေ့ရှိတဲ့

‘ဘရီး’ ရဲ့ကဗျာလေး။ ‘အလေးအမွှားတွေ ... သန်းတွေ၊ မြင်းသွေးပေါက်နေ၊ ငိုရဲခေါင်းအုံးနံ့ဘေးမှာလေ’.. တဲ့။ မြင်းစောင်းဝဲပျက်အိပ်နေရင်းက သတိရှိနေတဲ့ အလေးအကျင့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြုတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှတ်မြင်သိနေတဲ့ အလေးအထက် သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ကဗျာပေါ့။ အဘိုးကြီး သိပ်ကြိုက်တာ။ အားရင်း ငါးမျှားရင်း၊ ပန်းချီဆွဲရင်း အမြဲရွတ်နေတတ်တာပေါ့”

ကားလေးက ချစ်စရာမြင်းရိုင်းလေးတစ်ကောင်နယ် ခုန်ပေါက်ပြီးလွှားနေဆဲ။ ဟံသာဝတီအပိုင်းကိုဖြတ်လျက် ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းခြားဘက်ဆီ မောင်းချလာခဲ့သည်။

မြို့တော်ရန်ကုန်၏ ထူးခြားချက်အဖြစ် မြို့တွင်းနှင့်မြို့ဆင်ခြားအရပ်များ၌ သည်လိုလှပသော မြက်ခင်းအပိုင်းကြီးများကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ဂျပန်ပြည်၌လည်း မမြင်ခဲ့ရစဖူး။ မြန်မာပြည်၏ ကျန်မြို့များအသမားတွင်လည်း မတွေ့ခဲ့ရစဖူး။

ကွန်တီနင်တယ်အပိုင်း၊ ဗဟန်းအပိုင်း၊ ဦးပိစာရအပိုင်း၊ မြေနီရမ်းအပိုင်း၊ ကမာရွတ်လှည်းတန်းအပိုင်း၊ ပိယေအပိုင်း၊ ရွှေဂုံတိုင်အပိုင်းများသည် မော်တော်ယာဉ်များ မောင်းနှင်သွားလာရာတွင် အချက်အလက်ပိုမိုမြင့်များမလိုဘဲ ယာဉ်များကျွေ့ပတ်ပြီး သွားလာရသောနေရာဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့ကို စတင်တည်ထောင်သည့်အချိန်က မြို့တော်ကို ကွက်ရိုက်ခဲ့ရာတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရသော ဗြိတိသျှအင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ဝန်ထမ်းတင်နှင့် အေး ဖရေဇာ (A. Frazer) မြို့လုပ်ပေးထားသော အပိုင်းကြီးများဖြစ်သည်။ အသုံးလည်းတည်၍ လှလည်းလှသည်။

‘စက်ဝိုင်းဆိုတာ သူ့ဟာသူ ပြည့်စုံနေတဲ့ဟာ။ အစလည်း အဆုံးမရှိ။ တစ်ခုတည်း (Oneness) ကို ပြတဲ့အရာ။ ဘဝအပိုင်း ဘဝသံသရာ၊ ဘဝအဆက်ဆက်ကို စက်ဝိုင်းတွေနဲ့ သင်္ကေတ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြုတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ စက်ဝိုင်းတွေဟာ ဘဝရဲ့အတွေ့တွေ အလှူအပြောင်း၊ အချိုးအသစ်တွေမှာ သက်ကိုရှင်သန်စေတယ်။ သက်ကိုခိုးတစေတယ်'

ကာတိုမိချိစ်က အတွေးနယ်ဆက်နေမိရင်း သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနမှ သူ့အား အရေးယေီခေါ်ယူလိုက်သည်ကိုစွဲသို့ စိတ်ရောက်သွားသည်။

ကတ္တရာခင်းလမ်းမကြီးက ပြောင်ချောနေ၏။ လူရိပ်လူခြည် နည်းပါးကျဲတောက်စပြုပြီ။ ကားလမ်းပေါ် သူတို့ကားကလေးတစ်စီးသာ အတီးတည်း ပြေးနေ၏။

“ကဲ ... သူငယ်ချင်း။ တို့တွေရဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝကို ရိပ်ကြည့်စို့။ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က စစ်ထောက်ပုံရေးဌာနကြီးမှူး ချုပ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါကို ဘာကြောင့် အရေးတကြီးခေါ်ယူပြောဖို့တော့ အချိန်ရောက်ပြီထင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားက ကား၏ပြေးနှုန်းကို မသိမသာမလှ လိုက်သည်။ နွေးညလေပြည်သည် ခပ်ပြေပြေပင် သူတို့မျက်နှာ၊ ခပ်ပင်များကို တို့ခတ်ကရိတ်သွားလေ၏။

“ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုမှာ မင်းကို တာတိုမလို့တဲ့”

“ဟေ ... ငါလိုကောင်ကလေး ...”

“ဟုတ်တယ် ...။ ကိုယ်တို့အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ဂျင်နီတို့ဂျီကို လူရွေးပြီး တာဝန်ခံ တင်ပြပေးခဲ့တာ”

“ဟင် ...”

ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုဦးယာမသည် မှားခဲ့၊ ယွင်းခဲ့သည် လူစားမျိုး။ သူ့စိတ်ထဲက မသေချာသော စကားတစ်ခွန်းကိုမျှပင် သူ့နှုတ်လျှာအား ခွင့်ပြုတတ်သူမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်ကို တာဝန်ခံ၍ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် နှင်းအပ်ခြင်းမျိုးကား ရှား၏။ သူ့တစ်သက် တပည့်တစ်ယောက်ကိုသာ တာဝန်ခံခဲ့ဖူးသည်။ ဗိုလ်မှူးဖူဂျီကာဝါ။ ဒီဒီဒီယူအိုင်း သားတပ်မတော် (INA) နှင့် ပူးတွဲ၍ ဂျပန် F တပ်ဖွဲ့ (Freedom & Friendship Force) ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားခဲ့သူ။ ယခုမူ မိမိကို ထောက်ခံတင်ပြခဲ့ပြန်သည်တဲ့။

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိစ်ရင်ထဲ၌ လှုပ်ခတ်သွား၏။

“နေပါဦး ... စီမံကိန်းက ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စအဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ဝင်ပါလာရတလဲ”

“သေရေးရှင်ရေးကိစ္စပဲ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီဒီဒီယူမှာ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးနဲ့ ကာမိတ်တွေကို အသာစီးယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလည်း စစ်ဦးကျိုးခဲ့ပြီ။ မလင်းနဲ့ဝေပယ်ရဲ့တပ်တွေ၊ စတီးဝဲလ်ရဲ့တပ်တွေနဲ့ ဝင်းကိတ်ရဲ့ ခြင်္သေ့တပ်တွေက တို့တပ်တွေကို ပြန်တွန်းထုတ်ခဲ့တာ မန္တလေးကိုထိန်းထားဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်အနေအထားပဲ။ တရုတ်စစ်မျက်နှာကလည်း ပျက်ကေရှိတ်ရဲ့တပ်တွေက အသာစီးရသွားခဲ့ကြလို့ တို့တပ်တွေ ပြန်ထုတ်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ နဂိုခမ်းမှာ မနည်းပြန်ရစည်းနေကြရတယ်။ တပ်ဖွဲ့ကုန်းပူတောင် မနည်းလုပ်နေကြရတယ်”

“ဒါဖြင့် ...”

“ဟုတ်တယ် ... မြန်မာပြည်စစ်များနာကို တို့တွေစွန့်ခွာမယ့်ရက်ဟာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ ရခိုင်နဲ့ ခေတ်တော်မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တပ်တွေကို ရန်ကုန်ပြန်ဆုတ်ခိုင်းထားပြီး၊ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းဒေသမြစ်ကြီးနားက ဆုတ်လာတဲ့တပ်တွေကိုလည်း နှစ်ခမ်းမှာ တရုတ်စစ်များနာက ပြုလောတဲ့တပ်တွေနဲ့ မြန်မာပိုင်ခိုင်းထားပြီး၊ တောင်ငူကို ဖြတ်ဆင်းကြလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်တောင် အခြေအနေဆိုးသွားပြီလား”

“ဆိုးတာပေါ့ကွာ ...။ စလင်းရဲ့တပ်တွေက ပခုက္ကူကပေးရောဝတ်ကိုဖြတ်ပြီး မြင်းခြံ၊ ပခုက္ကူ၊ ပိတ္တိုလာကို သိမ်းဖို့ကြိုးစားတယ်။ မန္တလေးကို တောင်ဘက်ခြမ်းက ပိတ်ပြီးပိုင်းဖို့ စီမံတာပေါ့။ ဝင်းဂိတ်ရဲ့တပ်တွေနဲ့ စလင်းရဲ့သံချပ်ကာတပ်တွေက ရွှေဘိုကို ခြံပိတ်ခြောက်နေပြန်ပြီ။ ရွှေဘိုကျခဲ့ရင် မန္တလေးရဲ့မြောက်ဘက်စစ်များနာက ဟင်းလင်းပွင့်သွားပြီပေါ့။ မန္တလေးကို ဘယ်လိုမှ ဖတ်နိုးနိုင်တော့ဘူး။ ညှပ်ပူညှပ်ပိတ်နဲ့ မန္တလေးကျမှာပဲ”

“ဗမာကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ကရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“လူကြီးပိုင်းက မသိသာသေးပေမယ့် လူငယ်ပိုင်းက တို့ကူတပ်မတော်ကို သိပ်လိုလားဟန် မရှိကြတော့ဘူး။ ဗမာတပ်မတော် အပေးအရာရှိချုပ် ဂျင်နရယ်ဆာကူရိုင်းက စစ်ဦးစီးချုပ်ဆီ တင်ပြခဲ့တာတော့ တပ်တွင်းပုန်ကန်တော်လှန်မှုတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းတယ်တဲ့။ အထူးသဖြင့် သူငယ်ချင်းတို့ မန္တလေးက ဗမာစစ်တပ် ပိုင်းကတောင် စလင်းတို့၊ ဝင်းဂိတ်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်မှုရှိနေတယ်။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“လတင်းရထားတယ်”

“အေးလေ ... သူတိုင်းပြည်ရဲ့မျက်နှာထက် ပိုအရေးကြီးတာ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ သေရေးရှင်ရေးမှာ သူတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ တကယ့်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရွေးကြတော့မှာပေါ့”

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချစ်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

ဗမာတပ်မတော်အပေါ် သံယောဇဉ်တကြီးရှိလှသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူရူးကီးတို့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတကာဟာရှိတို့နှင့် လက်ပွန်းတတီးနေပျံ့ရွံ့လည်း ဗမာတွေ တစ်နေ့နေ့ သူတို့ဂျပန်စစ်တပ်ကို မြန်လည်ဖောက်လှန့်ကြဦးတော့မည်ကို သူ့ရင်ထဲ၌ ကြိုတင်ခန့်မှန်း တွက်ဆထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့ရောက်လာသည်က မြန်လွန်းလှသည်။

ဖုတ်ပူမီးတိုက် နိုင်လှ၏။ သူ့စိတ်တွင် ထင်ထားသည်ထက်

ကနေသေးသည်။

သို့ပင်ဖြစ်လည်း သူ့ရင်တွင်း၌သာ ထိုအတွေးတို့ကို ပျံ့ချထားလိုက်တော့သည်။ တာနာကားကို ဖွင့်မပြောချင်။ သူက တာဝန်ရှိသည့် ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်နေသည်။ အမြင်ချင်းမတူလျှင် စိတ်ဝမ်းကွဲကြရမည်။

“အဲဒီတော့ စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမတဲ့လဲ”

“မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ကနေ မလေးကျွန်းသွယ်ကိုဖြတ်ပြီး ကာပူကိုဆုတ်မယ်။ အဲဒီမှာ ပြန်ဖွဲ့စည်းပြီးမှ ထိုးစစ်သစ်ကြီးတစ်ခုကို ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရဲ့ အစီအမံနဲ့ ဆင်နွှဲဖို့ရှိတယ်။ လက်ရှိမြန်မာပြည် စစ်များနာတစ်ခုလုံးမှာ တစ်ဖြန့်ထားရတဲ့ စစ်သည်သုံးသိန်းကျော်ကို ဆုံးရှုံးမှုအနည်းဆုံး စုစည်းဆုတ်ခွာနိုင်ရေးက လတ်တလောမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၀ နှစ် ဝေယျာဇ်သက္ကရာဇ်

အရေးကြီးစွာ စစ်ရေးလိုအပ်ချက် ဖြစ်နေတဲ့သဘောပဲ”

“ဟစ်တလာရဲ့ ဂျာမဏီလည်း စစ်မျက်နှာအားလုံးမှာ အလဲအကွဲခံနေရတယ်ဆို”

“တို့တွေ အာရှမှာ မှားခဲ့တဲ့ အမှားမျိုးပဲပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ တဒဂ်စစ်ရေးအကဲသာတာကို ထာဝရစစ်အောင်နိုင်မှုကြီးပဲလို့ အထင်ကြီးပြီး စစ်မျက်နှာသစ်၊ ထိုးစစ်သစ်တွေကို မဆင်မခြင် ချဲ့ထွင်ခဲ့တာမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ စစ်မျက်နှာတိုင်းမှာ ရိက္ခာနဲ့စစ်လက်နက်၊ ကျွန်ုပ်စစ်သုံးပစ္စည်း ပြတ်လပ်မှုရဲ့ဒဏ်၊ စစ်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကို လျင်လျင်မြန်မြန် မကုစားနိုင်ခဲ့တဲ့ အမှားမျိုးလေ”

စစ်မြေတွင် စစ်ဆိုသည်က အခြေတစ်ရပ် ရှိအပ်စမြဲသာ။

ရှုံးလျှင်ရှုံးမည်။ နိုင်လျှင်နိုင်မည်။

စစ်အိမ်နေချိန်တွင် စစ်ရေးအကဲသာမှု အခွင့်အလမ်းများအပေါ် မသာယာမိဖို့လိုသည်။ စစ်ပြင်ဆင်မှုနှင့် စစ်စည်းရုံးဖွဲ့စည်းမှုကို လျော့ပတ်ပယ်မထားမိဖို့ လိုသည်။

မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တွင် ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က အမှတ်မထင်ပြုမိခဲ့သော အဓိကအမှားမှာ မြန်မာပြည်အား ပင်လယ်မြေကုပ်စစ်အခြေခံစခန်းအဖြစ် စည်းရုံးဖွဲ့စည်းမှု မပြုနိုင်ခဲ့ဘဲ အပူပိုစား၊ အသားမျိုလျက် ချိုးချိုးကျသည်အထိ ကုပ်သွေးစုပ်ယူမိခဲ့ခြင်းဟုသာ သူကထင်သည်။

သည်ဒဏ်တွေကို ခံရဦးတော့မည်။ ပြန်လည်ပေးဆပ်ပေးတော့မည်။ သူတို့နေဝန်းနိတ်မတော်ကြီး ကြမ္မာယိုင်နဲ့ခဲ့လေပြီ။

“ကဲ ... အဲဒီအခြေအနေတွေနဲ့ ငါလိုပါပွားနဲ့ကဲ ဘယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟစ်သက်တာတဲ့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ... သိပ်ဆိုင်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းက မြန်မာပြည်ကို တမင်ရွေးချယ်ခေါ်ယူခြင်းခံထားရတဲ့ သီးသန့်ပညာရှင်ပဲမဟုတ်လား”

“.....”

“ပြီးတော့ စစ်ဘက်နဲ့မပတ်သက်တဲ့ အရပ်ဘက်ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီစစ်ဆင်ရေးကို ကိုရင်အပေါ် တာဝန်ပေးအပ်စဉ်းစားခဲ့ကြတာလို့လည်း သိထားတယ်”

“ကိုယ်တတ်ထားတာက ငွေစက္ကူနည်းပညာနဲ့ သတ္တုအရည်ကြိုက်၊ ဒဂါးသွန်းတဲ့ပညာလေ ခိုလှုံချုပ်ရဲ့။ စစ်နဲ့ပတ်သက်တာ ကိုယ်တာမှ တတ်တာ၊ သိတာ၊ ကျွမ်းကျင်တာ မရှိဘူး”

သူ့စဉ်းစား၍ မရနိုင်။ သူက စစ်ရေးပါရသူလည်း မဟုတ်။ ယူနန်မျိုဟာကျွမ်းကျင်သူလည်း မမည်။ အခြေခံစစ်ပညာပင် သင်တန်းကတ်ခွဲဖူးသည်မဟုတ်။ မြန်မာပြည်ရောက်မှသာ ရာထူးအလျောက် စစ်ကပ်စုံ ဝတ်ခဲ့ဖူးသူ။ သူ၏ အထူးပြုဘာသာရပ်ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် စစ်ပွဲကြိုက် ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပါလျက် ...

သူက မယုံကြည်နိုင်ဟန်မျက်နှာဖြင့် ခိုလှုံချုပ်တာနာကားကို ကြည့်သည်။ မျှော်လင့်မထားသည့် ကံကြမ္မာဆန်းဆန်းများက သူ့ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်နှင်းခြေခဲ့ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့မြဲဖြစ်လေရာ တစ်စုံတစ်ရာအား ယုံကြည်ရမည်ကိုပင် မဝံ့ရဲချင်တော့။

“ကိုယ့်ကို အတိုဆုံးနဲ့အရှင်းဆုံး ပြောပြနိုင်မလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူက မေးသည်။ တိကျတိုတောင်းလွန်းသောအမေး၌ အပ်ရာရာအဓိပ္ပာယ်များ အပြည့်အစုံပါသည်ကိုမူ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကြိုပြီးဖြစ်သည်။

“မြန်မာပြည်က တို့များဂျပန်တပ်တွေ ဆုတ်ခွာကြတဲ့အခါမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နိုင်တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်သမျှကို သင့်တော်တဲ့ နေရာဒေသရွေးချယ်ပြီး စနစ်တကျမြှုပ်နှံခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ချိန်ချိန် စစ်ရဲပုံတွေ အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်အောင် ‘သက်ရှိမြေပုံ’ အဖြစ် ရှိနေပေးဖို့ပဲ”

ညသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားသည်ထင်၏။

ညဉ့်လေသည် အလှုပ်အခတ်မရှိ။ တန်ရပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဝင်သက်၊ ထွက်သက် ရှုသွင်းရှုထုတ်ပြုနေသည့် အသံပုံတိုးညှင်းညှင်းသာ သက်ရှိတစ်ကောင်နယ် စည်းချက်ညီတွား၍ လျားနေတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်က ဦးစွာသတိရလိုက်သည်မှာ သူ့ဆယ့်လျှင်နုရယ်စုဦးယာမကိုဖြစ်သည်။ တိုကျိုရှိ သူ့စစ်ဆင်ရေးမှူးချုပ် ပုံဆန်းမကျယ်ကြီးအတွင်း စစ်ဆင်ရေးကမ္ဘာမြေပုံကြီးကို ငေးစိုက်လျှောက်သူ့ကိုပြောခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်း၊ ၁၉ ရာစု ကမ္ဘာစစ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းက ရုရှားစစ်မြေပြင်၌ နပိုလီယံ၏ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီး ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကြီးအကြောင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်နေသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတော့ အမှန်ရှိနေမည်ထင်ပါသည်။

“ကာတိုမိချီရေ ... မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်အကျိုးကျေးဇူးခံရမယ်။ မခံရမယ် မသေချာသေးဘဲနဲ့ကို လက်ရဲဇက်ရဲကျ လွန်တတ်ကြတဲ့အထဲမှာ ရန်သူ့စစ်မြေပြင်ကို အောင်နိုင်တဲ့ စစ်သမား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တွေဟာ အလွန်ကဲဆုံးပေါ့။ စစ်ရဲ့အောင်ပွဲမှာ ယစ်မူးသာယာမှု အတ္တယာနတွေနဲ့အတူ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးလျှံတွေ တောက်နေကြတာဆိုတော့ သင့်မသင့်၊ ရာမရာကို တွေးမနေတတ်ကြတော့ဘူး။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ၊ တပ်မှူး၊ စစ်ကဲတွေဆိုတာကလည်း သေနတ်ဗျူဟာကိုသာ ချမှတ်ကြတာလေ။ စစ်မြေမှာ စစ်ပွဲကို အဆုံးအဖြတ်ပြုတာ စစ်သည်တွေပဲမဟုတ်လား။ စစ်နိုင်ရင် ထိန်းလို့ရခဲ့တယ်။

မင်းက မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ကို သွားတော့မှာ။ စစ်ရေးဒီရေတက်နေချိန်ဆိုတော့ အဲဒီအာရှအရှေ့တောင်ဖျားစစ်ပျက်ဒုာမှာ အခက်ပဲပဲမရှိ နိုင်ပွဲတွေ ကြုံရမှာပဲ။ နိုင်ပြီဆိုရင် နိုင်ပွဲနဲ့အတူ စစ်သရဲတွေ ကြီးတတ်တယ်။ မင်းသိသင့်တဲ့ စစ်ဘုရင်နပိုလီယံရဲ့ သမိုင်းတွင်ခဲ့တဲ့ ပျက်မဲဖျားလွင်းမှုကြီးတစ်ခုကို ကြုံတုန်း ငါပြောပြရဦးမယ်။ ဒီလိုကွာ”

သူ့ဆရာက အတိတ်သို့ သူ့ကိုယ် ခေါ်ဝင်သွား၏။

ရှင်နုရယ်စုဦးယာမ၏အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။ သူ့စိတ်ပျက်စိတ်ထဲ၌ မော်စကိုမြို့တော်ကြီး၏ မီးတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ကြကျနေသော စစ်မြင်ကွင်းက ထင်လာသည်။

မော်စကိုမြို့တော်ကြီးမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ကာ တော်တော်များများပျက်စီးပြီး မြို့တော်သူမြို့တော်သား အမြောက်အမြားမှာလည်း မြို့ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရုရှားတပ်များလည် နပိုလီယံ၏ ပင်မတပ်တော်ကြီးကို အံ့ချိုးလောက်အောင် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

၁၈၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၁၉) ရက်နေ့တွင်မူ ပြင်သစ်ဗိုလ်တပ်ကြီးမှာ မော်စကိုမြို့တော်မှ ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ရတော့သည်။ ထောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပုံရေးလမ်းကြောင်းများပြတ်တောက်ကာ စားနပ်ရိက္ခာလည်း မရရှိတော့ဘဲ ပြင်သစ်တပ်သားများသည် တွေ့မြင်သမျှအားလုံးကို လုယက်ယူငင်ခဲ့ကြသည်။ မြို့တော်အတွင်းမှ ရွှေ၊ ငွေနှင့် တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်သည့် ကြွေထည်ပစ္စည်းများ၊ လက်ရာမြောက်ပန်းချီ၊ ခန်းဆီးများ၊ သားမွှေးထည်များပါမကျန် ရထားတစ်စီးအပြည့် သယ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။

“မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ စထွက်လာခဲ့ကြပြီး မကြာမီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ လှည်းတန်းကြီးရဲ့အလယ်မှာ ရောက်နေတာတွေ့ရပါတယ်။ အတန်းတစ်တန်းမှာ သုံးလေးစီးလောက်ပါဝင်ပြီး လှည်းတန်းကြီးဟာဆိုရင် တစ်မိုင်လောက်အထိ ရှည်လျားပါတယ်”

ဟု တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သူ ဘူရီဂန်းက သတိတရ ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။

အဆိုပါ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ‘မဟာအိုင်ဗင်’ ဘုရင့်အထိမ်းအမှတ်မျှော်စင်မှ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကွပ်ထားသည့် ငွေပြားအပိုင်း၊ အစတစ်ခုကိုပင် သူ့ကျောပိုးအိတ်အတွင်းထည့်ကာ သယ်ဆောင်ခဲ့သေးကြောင်း အမှတ်ထင်ထင်ပြောသည်။

လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးမှာ ရွှေရည်မိမိငွေပြားဖြင့် ဖုံးကွပ်၍ ရှေ့ရည်စိမ်သံကြိုးကွင်းဆက်အမြောက်အမြား ရစ်ပတ်ထားရာ ယင်းကိုပါ ယူငင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တစ်ချိန်က ကရင်မလင်မျှော်စင်တွင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ထားရှိခဲ့သော ရွှေရည်စိမ်လင်းယုန် ၄၀ ရစ်ကြီးများကိုပါ ယူဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားရရသော ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် ပုဂ္ဂလိကပိုင် ရတနာများကိုသာမက နိုင်ငံအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ထားရာ ရတနာပစ္စည်းများကိုပါ သယ်ဆောင်

ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အောက်တိုဘာလ (၂၅) ရက်နေ့တွင် ‘မာလိုယာရိုစပြက်’ ၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဆုတ်ခွာလျက်ရှိသော ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးမှာ အထိနာကာ အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ပိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ဥတင်ဘတ်မြို့မှ တပ်မတော်ဆရာဝန် ဒေါက်တာရှမ်း၏ မှတ်တမ်းအရဆိုလျှင် စစ်မြေပြင်၌ ရှိသမျှများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ မီးရှို့ခဲ့ကြရာတွင် အပြောက်ကျည်ဆန်အပြည့်ကင်ဆောင်ထားသောလှည်းများ ပါဝင်ခဲ့သဖြင့် အကြီးအကျယ် ပေါက်ပွဲကုန်တော့သည်။

ထို့နောက် နိုဝင်ဘာလ (၁) ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်တပ်ကြီးသည် မကွာဆက်မြင်းသည်တော်များ၏ အတိုက်အခိုက်ခံရသဖြင့် အဆုံးအရှုံးထပ်မံကြုံတွေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ နပိုလီယံ၏ ပင်မတပ်တော်ကြီးမှာ ဆိုးရွားစွာ ခြိမ်းခြောက်ခံနေရပြီဖြစ်ရာ ဒေါက်တာရှမ်း၏မှတ်တမ်းအရဆိုလျှင် မုနက်တစ်နေ့၌ ‘ဗီယာဇီမာအင်ပီအိုဗို’ မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဥတင်ဘတ်တပ်မတော်စုအား ယင်းတို့၏အလံများကို တိုင်းများမှ လျှော့ဖျက်သိမ်းရန်ပင် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ထိုအလံများကို စစ်သားများသည် ကျောပိုးအိတ်များတွင် ထည့်၍လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ခါးတွင် ထပ်၍လည်းကောင်း သိုဝှက်သိမ်းဆည်း ယူဆောင်ခဲ့ကြရသည်။

ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် ရုရှားစစ်သားများနှင့် ပြောက်ကျားများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မပြတ်ရင်ဆိုင်ကြရပြီး မြင်းစာပြတ်လပ်၍လည်း ပြင်းအတော်များများကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြရသည်။ ကျန်သမျှမြင်းများဖြင့်

တပ်ထားသည့်လှည်းများပေါ်၌ ဒဏ်ရာရသူများကို တင်ဆောင်ကြရသည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများမှာလည်း အလွန်များပြားလှသည်။

ကျန်လှည်းများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကာ ကျည်ဆန်များကို ဖောက်ခွဲပစ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့လူယက်ယူငင်လာသည့် မော်စကိုမြို့တော်မှ ရတနာများကို ပဲရစ်မြို့တိုင်အောင် သယ်ဆောင်သွားနိုင်ရေးမှာ သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက်ပင်။

နောက်မှလိုက်လာသည့် ရုရှားတပ်များက ရတနာများကို မအုတ်မိရန်ဆိုပါက ရေနက်နက်တွင် မြှုပ်နှံပစ်ခဲ့ရမည် နည်းလမ်းကိုသာ ဖွေချယ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သူတို့က 'ဆစ်လီယော့စကော်ရယ် ရေဒိုင်း' ကို ပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ကာ စနစ်တကျ သိုသိုသိပ်သိပ် မြှုပ်နှံနိုင်ခဲ့ကြသည်။

“အဲဒီမှာ နုပိုလီယံဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ အရှုံးကြီးနဲ့ ရပ်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ရတယ်။ ကမ္ဘာမှာ အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ စစ်ဘုရင်ကြီး ဘဝက သူခိုးကြီး၊ ဓားပြကြီးဘဝ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ဖက်မှာလည်း ရုရှားနိုင်ငံရဲ့ အထွတ်အမြတ်ရတနာတွေကို စစ်လမ်းကြောင်းနဲ့အတူ လောဘတကြီး သယ်ယူမိခဲ့တဲ့အတွက် နာကြည်းရှုံးနိမ့်နေတဲ့ ရုရှားပြည်သူတွေနဲ့ ရုရှားတပ်တွေက အပြင်းအထန် ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ပြီး ကို ခံခဲ့ရပြီး တပ်ဖျက်ခဲ့ရတယ်”

ရုပ်နရယ်က စကားစကိုရပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ရုပ်နရယ် မြေခြား စစ်ထွက်ရမည့် ရင်သွေးစစ်သည်တော်ကို မျှော်ကြည့်နေသလို ဖခင်အိုတစ်ဦး၏ အကြည့်များ၊ ဖျက်ဝန်းရိပ်၌ ကြင်နာမှုလျှင်ရောင်ပုံ ဖြင့်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“စစ်မြေပြင်မှာ မလွဲမရှောင်သာသလို ကိုယ်က စစ်ဆုတ်ပြီး တိမ်းရှောင်ရမယ့်အခြေအနေ ကြုံလာခဲ့ရင် ဘယ်တော့မှ ရန်သူ့ကို နာကြည်းအောင် မပြုမိစေနဲ့။ ပြီးတော့ ရန်သူရဲ့ အထွတ်အမြတ်ပြုတဲ့ ရတနာပစ္စည်းမျိုးတွေကို စစ်လမ်းကြောင်းမှာ တစ်ပါတည်းမသယ်မိစေနဲ့။ ခိုက်တတ်တယ်။ နာကြည်းကြေကွဲနေတဲ့ ရန်သူရဲ့ အမုန်းကျိန်စာဟာ ပြင်းထန်စူးရှတတ်တယ်နော်”

ဂျပန်စစ်ကားတစ်စီးက တပ်သားအပြည့်တင်ဆောင်လျက် သူ့ကိုအနီးမှ အရေးတကြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ မြစ်ကမ်းဘေး သစ်ပင်အုပ်ကြီးအမှောင်ရိပ်၌ ကပ်၍ရပ်ထားသော သူတို့ကားကို သတိထားမိကြဟန်မဟူ။

မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်၍ ပြေးလာသောလေက အေးသည်။ ကြယ်ရောင်တွင် မှုန်မှုန်ယဲ့ယဲ့ တလက်လက်လင်းနေသော မျှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများက သူ့အတွေးနယ် မတည်မငြိမ်။ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာက ဆုတ်ဖို့သေချာပြီပေါ့”

“အဲဒီလို ယူဆနိုင်တာပေါ့လေ”

“ကိုယ်တာဝန်ယူဖြိုပစ်နဲ့ပေးရမယ့် ပစ္စည်းတွေက ဘာတွေလဲ။ တယ်လောက်များသလဲ။ ဘယ်က ရတာတွေလဲ။ ကိုယ်ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်အတွက် စိတ်ရှင်းလက်ရှင်းဖြစ်အောင် သိထားချင်တယ်”

“သိရတာပေါ့...။ သိအောင်ပြောပြဖို့က ကိုယ့်တာဝန်လေ။ သို့သော် သိသင့်သလောက်အထိပဲ သိခွင့်ရမယ်နော်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ။ အမှန်တရားတစ်ခုကို ကျောခိုင်းရ တော့မယ့်အခါတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောသိမ့်စရာ အကြောင်းပြချက် မေးနိုင်တဲ့ ဆင်ခြေစကားတိုင်းဟာ ဒါပေမဲ့နဲ့ စကြတာချည်းပဲ။ အဲဒါ ဒါပေမဲ့တွေကို ကိုယ်မယ့်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ တကယ်ရင်ဆိုင်နေရတာက ဒီပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ကာတိုမိချီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ၊ ခံယူချက်၊ ခံစားမှုနဲ့ စစ်မျက်နှာ တစ်ခုအတွင်း ဘက်ပေါင်းစုံက ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့ခံနေရပြီး သေရေးရှင် ရေးရုန်းကန်နေရတဲ့ စစ်သည်သုံးသိန်းကျော်နဲ့ သူတို့နောက်က မြင့်မြတ် တဲ့ သူတို့ရဲ့မိခင်မြေကို တန်ဖိုးချင်းနှိုင်းယှဉ်ခိုင်းနေတာ။ ဘယ်ဟာကို ပြီးစားပေးရမလဲလို့ ရွေးချယ်ခိုင်းနေတာ။ ဘာကြောင့်လို့ထင်သလဲ”

“.....”

“အချိန်မရှိတော့လို့။ နေနေညည အသက်ချင်းယှဉ်လူနေပုံ တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်လိုအပ်ချက်တွေ မလုံ လောက်တော့လို့”

ရင်ထဲ၌ တင်းခနဲဖြစ်သည်။

သူ့အတွက် ရွေးချယ်စရာ အခွင့်အလမ်းမရှိတော့မှန်း သိ လိုက်သည်။ နာရီများ၊ ရာသီများ စက်ဝိုင်းလိုလည်နေသည်။ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံး အသက်ရှိနေသည်။ ရွေ့လျားနေသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ဆက်နေသည်ကို ဖျတ်ခနဲ သူ့သတိရသည်။ သူသည် သည်စက်၊ ဝန်း၌ နှောင်တည်းထားသော သံကြိုးကွင်းဆက်ကလေးတစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်တည်နေရပြီလား။ ရွေးချယ်ရန်အခွင့်အရေးသည် သူ့အတွက် လို အပ်ချက် မဟုတ်လေတော့ပြီလား။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ဖို့ လိုအပ်သလဲ။ ရန်ကုန်မှာ စုစည်း ပြီး ဂျပန်ပို့ရင် ရနိုင်တာပဲ။ ဘာကြောင့် ရိုးရိုးလွယ်လွယ်လုပ်နိုင်တာ ကို မလုပ်ချင်ကြတာလဲ။ အဲဒီလိုမလုပ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာ လဲ”

“ရန်သူကို လှည့်စားဖို့။ အနာဂတ်အတွက် ဝန်ပိုတွေကို လျော့ ပျူထားခဲ့ချင်လို့”

“ဘယ်လို ...”

“တစ်...ပန္နလေးကို ယာဉ်တန်းနဲ့ ပစ္စည်းတွေအရေးတကြီး တပြောင်းအရွှေ့လုပ်ခြင်းကြောင့် တို့မိတ်ဆွေ မဟာမိတ်တွေကို ပန္နလေး တာ တို့ဂျပန်တပ်မတော်ရဲ့ မဆုတ်တမ်းခံစစ်စခန်းလို့ မြင်စေချင်တယ်။ ဂျပန်ပလေး လှည့်စားပြချင်တယ်။ စလင်းရော၊ ဝေဗယ်ရော၊ ဝင်း ဟိတ်ရော၊ သူတို့နောက်က မောင့်ဘက်တန်ရော ဒီလိုပဲမှန်းဆထားတဲ့ ဝာတွက် သူတို့မှန်းဆချက်မှန်နိုင်ကြောင်း ပြယုဂ်တစ်ခု၊ အသင့်ယုတို့ တစ်ခုလိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ အတုအမောင် မဟုတ်ရဘူး။ တကယ့်အဖိုးထိုက်ရတနာတွေကို ရွှေ့ပြောင်းသယ်ဆောင်ခိုင်းမှာ။ ဒါမှ ကိုယ့်လူတွေက အသက်နဲ့ရင်းပြီး အလေးထားမယ်။ ကိုယ့်တပ်တွေ ရင်း နဲ့ပေးဆပ်လေလေ၊ ရန်သူရဲ့ယုံကြည်နိုင်မှုအလားအလာ မြင့်လေလေ ပါရီ။

သူ ပြန်မပြောပါ။ ငြိမ်၍ နားထောင်နေမိသည်။

သည်စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်း၏ ပင်မကြိုးကိုင်သူမှာ သူတို့၏ဆရာ နှစ်ယောက်ကြီး စုင်းယာမဆိုသည်က သေချာသွားခဲ့ပါပြီ။ ဂျပန်တပ်မတော် တစ်ခုလုံး သည်လို ထွင်းထွင်းဖောက်ဖောက်၊ ဝံ့ဝံ့စားစားကြစည်ရဲသူ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

များများမရှိ။ တစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။ 'အသေခံ လူတော်ပီဒီစီမံကိန်း'၊ 'လေကြောင်းချီတပ်မတော်ဖြင့် ရန်သူ့အဓိက ပစ်မှတ်များ ချေမှုန်းပေး စီမံကိန်း'၊ 'ဂျာမဏီ-အိတလီ-ဂျပန် မဟာမိတ်ပြုခြင်းဖြင့် အာရှဒေသ စစ်မျက်နှာအပေါ် ရန်သူ့တင်းအားလျှော့ချရေးစီမံကိန်း' တို့ကို သူ့ ရေးဆွဲခဲ့သည်။ သူ့ပင်ကိုဉာဏ်ကိုမှီ၍ ဂျပန်သည် ကာလတစ်ရပ်အတွက် စစ်ရေးအကဲသတ်မှုကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ ဖန်တီးခဲ့ပြီးပြီ။ ရှင်သန်လှ အတွက် ရုန်းကန်ဖန်တီးနေဆဲလည်းဖြစ်သည်။

"နှစ် ... အခုဆုတ်ခွာမှုဟာ ယာယီတပ် ပြောင်းရွှေ့နေမှု ချထားမှုသက်သက်ပဲ။ စစ်ရှုံးလို့ ဆုတ်ခွာရတာလို့ စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံး၊ မယူဆဘူး။ ဒါကြောင့် ရန်သူ့မထင်မှတ်တဲ့ ရန်သူ့တိုးစစ်မြားဦးမှ ဖြှုပ်နှံခဲ့ခြင်းဟာ အသေချာဆုံးနဲ့ အလုံခြုံဆုံးပဲ။ စစ်ကြောင်းချီတပ်မျှ ကိုလည်း ဝန်ပေါစေမယ်။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

သူက အမေရိကန်ရုပ်ရှင်များထဲမှ မင်းသားတွေလို ပရိုမို သာ တွန့်၍ လက်မြောက်ဟန်လုပ်ပြလိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ပိုက် ချုပ်ထံမှ စိတ်သက်သာရာရစွာ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချသံ တိုးလျှလျက် ပြော လိုက်ရ၏။ ဦးခေါင်းထက်တွင် သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံကိုလည်း မပီပယု ကြားရသည်။

မြစ်အတွင်း၌ မီးရောင်ကလေးတလက်လက်ဖြင့် ဟိုသည်မျှ လျားနေသော တံငါလှေကလေးများကို မြင်ရသည်။ ဆိပ်ကမ်း၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်ကမ်းပါး၌ ငြိမ်သက်စွာဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေ၊ သူ့ပြု သဘောကြီးငယ်များကို မှောင်မှောင်မည်းမည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သရဲတစ္ဆေတွေလို မြင်နေရသည်။ သည်သက်ငြိမ်မြင်ကွင်း၌ လှုပ်ရှား

ပျန်းကန်နေသော တံငါလှေငယ်ကလေးများက အသက်ဝင်နေသည်။ လှပနေသည်။ ရှင်သန်မူတိုင်း၌ အလှတည်သည်။ အလှတရား၏ ဝိညာဉ် ထည်ပင် ရှင်သန်နိုးထနေသည့်အသက်ဓာတ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"ဒီစစ်ဆင်ရေးကို နှုတ်မိန့်နဲ့ပဲ လုပ်မယ်။ လျှို့ဝှက်စီမံချက် အသေးစိတ်ကို သိတဲ့သူက ဂျင်နရယ်အီးဒါးရယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အိဆိုမူရာ ဖယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ မင်းရယ် လေးယောက်ပဲရှိတယ်။ အာရှမြေမှာ တို့ ပုံနှိပ်တပ်မတော်ကြီးက အနိုင်ယူ၊ အောင်ပွဲပဲ။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိ အသက် ပျက်ကျန်ရစ်ရဖို့ကလည်း ဒီလေးယောက်က အရေးအကြီးဆုံးပဲ။

တို့တွေရဲ့အသက်ကို ဂျပန်ကေရာဇ်မင်းမြတ်နဲ့ ဂျပန်ဘုရင့် နိုင်ငံတော်ကြီးက ပိုင်တယ်။ အဲဒီ ကိုယ့်အမိမြေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့် ဝေရှင်သခင်အတွက် တို့အသက်ကို ရှင်သန်ကြွင်းရစ်စေခြင်းဖြင့် ပေးဆပ် ပြမယ်"

"ဒီတော့ ..."

"ကဲပါလေ ... ကားပေါ်တက်တော့။ ကိုယ့်အိမ်မှာ အသေး နတ်အချက်အလက်တွေ အားလုံးကို ရှင်းပြပါမယ်"

လောက၌ နေသင့်သည့်အခါရှိသည်။ သွားသင့်သည့်အခါရှိ သည်။ သွားသင့်ပါလျက် မသွားဘဲနေလျှင် အပြုအငြင်ခံရနိုင်သည်။ ကိုယ်နိုင်စွမ်းသမျှ လုပ်ကိုင်ပေးသင့်၊ ပေးနိုင်သည်များကို ပေးခဲ့ပြီး ပျင်း သွားသည်က ကောင်းသည်။

ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်က ခေါင်းကို ကောင်းကင်သို့လှန်မော့၍ ထက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်လျက် စိတ်တင်းအားကို လျှော့ ကျည်။ ငိုမိတော့မည်။ မိုးကောင်းကင်နှင့် မြေလွှာအကြား သူ့မျက်ရည်

၁၇၄ ❀ ဇေယျပင်သျှင်

မကျဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုမူ ...

ကားကလေးက ကမ်းနားလမ်းမှသည် ဝေ့ပတ်၍ ပြို့တော်
ရန်ကုန်၏ အနားသတ်မျဉ်းအတိုင်း ပြေးနေလေ၏။

ဆိပ်ကမ်းဗောတံတား၌ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးနှစ်စီး ဆိုက်
ကပ်ထားသည်။ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ ကမ်းကမ္ဘာကာ ပြစ်
အတွင်းသွားလာနေသော ရေယာဉ်ငယ်များကိုလည်း မြင်သည်။

တရွေ့ရွေ့စီးမျောနေသော ရေအလျဉ်သည် တည်ငြိမ်ဟန်ပျို့
သော်လည်း အင်အားကြီးစွာ စီးဆင်းနေကြောင်း သိသာသည်။

တစ်စစလောင်မြိုက်လာနေသော စစ်သည်လည်း ...

မီးလျှံတို့၏ အပူငွေ့ကဲ့သည့် လောင်ကျွမ်းနံ့ကိုပင် ဝေ့သံ
နမ်းရှိုက်လိုက်ရသည်ဟု စိတ်၌ထင်သည်။

ရှင်သန်ခြင်းမနက်ဖြန်တွင် စစ်၏မီးလျှံတို့ကို သူ့မျက်နှာပျံ
လိမ့်ဦးမည်။ စစ်မှာတစ်မူ ...

❀ ❀ ❀

အခန်း | ၆ |

“တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးဆိုတာ လျင်မြန်ဖို့လိုတယ်။ ကိုယ့်အား
ပျက်စီးဖို့လိုတယ်။ တပ်စုတပ်ဖွဲ့လိုက် တိုက်နေရတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်
ဖျားချဲ့ တိုက်စွမ်းရည်ထက်မြက်နေဖို့ လိုတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်
တစ်ယောက်ဟာ သူ့အပေါ်မှာပဲ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် တည်နေတယ်။
စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ ရန်သူနဲ့ ချက်ချင်းရင်ဆိုင်တိုက်ရမယ်။ ဘယ်သူ
ကမှ သူ့ကို မကူနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပိုတော်တဲ့လူ အောင်ပွဲခံလိမ့်မယ်။
မင်းတို့တစ်တွေဟာ ပိုတော်တဲ့လူတွေဖြစ်တယ်”

စကားသံတွေကို မြန်ကြားရပြန်သည်။ သူတို့တစ်တွေ အထပ်
ထပ်ကြားခဲ့ကြပြီးသော်လည်း အကြားမရှိဘဲ နား၌စွဲနေသော အသံ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၈၆ ❀ ဇေယျပင်သျှင်

တွေဖြစ်သည်။ သည်တော၊ သည်တောင်သည် မြန်မာပြည်တောကြီး မျက်မည်းထဲ၌ လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးကို ဆင်နွှဲရင်း ရှင်သန်ကျန်ရစ် ရမည် သူတို့တွေ၏ ဥပဒေသဖြစ်သည်။

သည်ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းမှ မြန်မာရွာကလေးတိုင်း၏ ရွာအဝင် တံခါးအထက်၌ ထွင်းထုထားသော သစ်သားခြင်္သေ့ရုပ်တွေကို တွေ့ရ တတ်သည်။ ခြင်္သေ့သည် မကောင်းဆိုးရွားနှင့် ရန်သူများဝင်မလာနိုင် အောင် အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည်ဟု သူတို့အယူရှိတတ်ကြသည်။ ထို အယူကိုပင် အစွဲပြုပြီး ခိုလှုံဝင်းဂိတ်က သူတို့စစ်ဆင်ရေးကို 'ခြင်္သေ့ စစ်ဆင်ရေး' ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့တပ်ဖွဲ့က ခိုလှုံဝင်းဂိတ်၏ လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင် ရေးကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်နေကြသည့် 'ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့ဝင်' များဖြစ် တ်၏။

“ချီတက်ဖို့ အသင့်ပြင်”

အမိန့်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

မဆန့်ရသေးသည့်ကျောက်ကို မတ်မတ်ထောင်ပြီး လက်နက်၊ ယမ်းမီးကျောက်များကို သယ်ဆောင်လျက် စစ်ကြောင်းအသွင်ဖြင့် ဆက် လက်ချီတက်ရပြန်တော့သည်။

ဝန်တင်လားနှင့် မြင်းများသည်လည်း သူတို့နည်းတူ သူပု၊ သယ်ဆောင်ရမည့်ဝန်များကို ဘေးနှစ်ဖက်တွင် အလေးချိန် အညီအမျှ တင်ရင်း ဝန်တင်လားတပ်သားများ၏ ထိန်းကျောင်းမှုဖြင့် တိတ်တဆိတ်၊ ရွေ့လျားချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

မြန်မာပြည်အနှောက်မြောက်ပိုင်းဒေသ မိုးသစ်တောများ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေပေသည် ❀ ၁၈၇

ပူထပ်သိပ်သည်းလွန်းလှသည်။ သည်အရပ်၊ သည်ဒေသတွင်သာ တွေ့ မှုတတ်သော အမိုးတန်ကျွန်းပင်ကြီးများကလည်း ကြီးမားဖြောင့်စင်း ကာ မိုးယံသို့ ထိုးတက်နေသည်။ ပင်ခြေတွင်လည်း ပေါင်းတော၊ ကိုင်း တောနှင့် ဗျိုက်တော၊ မြက်ရိုင်းတောကြီးများက ဟီးထနေတော့၏။ မူရုင်စီးသော ချောင်းမြောင်းများ၊ ရေသေအိုင်ကြီးများ၊ ရွှံ့နွံတော ကြီးများကိုလည်း မကြာခဏတွေ့နေရရာ ခရီးက ထင်သလောက်ပတွင်

“ရှေ့မှသွားနေသည့် ကင်းထောက်တပ်ဖွဲ့က ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့စစ်ကြောင်း ချီတက်မှုရပ်လိုက်ချိန်တွင် သူတို့အောက်မှရေသည်

သူတို့ခြေမျက်စိကို ထိနေပြီ။ သူတို့ရှေ့တွင် ကျူတော၊ ကိုင်းတောကြီး

ကန့်လန့်ခံ၍ ပိတ်ဆီးနေ၏။

ကျူတော၏အောက်ခြေတွင် ညိုညစ်ညစ်ရေပုပ်များရှိကာ ကျူ

တာ၏ဟိုမှာဘက်တွင် တောအုပ်များရှိနေသည်။ သို့သော် သစ်ပင်

များက ခပ်ကွဲကွဲပါးပါး။ သည်တောအုပ်နှင့် အခြားတစ်ဖက်မှ မှိုင်း

ညိုညိုတောခြေကို ကိုင်းတောက ခြားထားသည်။

ကျူတောအစပ်၌ ပြာသောကောင်းကင်၏ တစ်စွန်းတစ်စကို

မြင်နေရသည်။ ဟိုးခပ်လျှမ်းလျှမ်းတွင် မှိုင်းညိုညိုသစ်တောအုပ်။

“ဒါကြီးကို ငါတို့ဖြတ်နိုင်မယ်တော့ သိပ်မထင်သူ့။”

တပ်ကြပ်ကြီးဟေးစ်က တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကျူတောနှင့် ဆင်

ကြက်တောကြီးကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။ သူ့ဘေး၌ ဒုဗိုလ်ကလေး မက်

ကာတန်က တော်စိန်နန်းကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ပြာလွင်လွင်ကောင်းကင်

ပေါ်ကြည့်နေ၏။ သူက စစ်ကြောင်းကို ခေတ္တအနားပေးချင်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သို့သော် သွေးမအေးခင် သည်ညွှန်အိုင်နှင့် ကျူတောကြီးကို ဖြတ်လျက် တစ်ဖက်ဆီသို့ရောက်ထားဖို့ အရေးတကြီးလိုနေ၏။ သူက ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ် ပရင်ဆင်းဂူရုန်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ပရင်ဆင်းဂူရုန်းက ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကာ တအံအတွင်းမှာပင် သစ်ရွက်များအကြား၌ ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။ သူပြန်ဆင်းလာသည့် အခါတွင် အားလုံးက မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေကြသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုမြင်ရသလဲ”

သူက မေးသည်။

တစ်ကြိမ်က သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ သူ့မြင်ခဲ့ရသမျှ အခြေအနေကို ခပ်တိုတိုပင် ရှင်းပြ၏။ ကျူတောကြီး၏အကျယ်အဝန်းမှာ ပေတစ်ရာခန့်ရှိလိမ့်မည်။ အောက်ခြေတွင် ရေတွေအပြည့်ရှိနေသည်။ ဤကျူတော၏ တစ်ဖက်တွင်လည်း ကျူတောကြီးများနှင့် သစ်တောကြီးများ ရှိနေသေးသည်။

“အနည်းဆုံး ဖြတ်ရမယ့်ကျူတောက ပေသုံးရာလောက်ရှိမယ် စစ်ကြောင်းဖျူး။ အခြေအနေက ထင်တာထက် ဆိုးနေတယ်” သူက တစ်ကြိမ်ကလေးကို အသာခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ဒီကျူတောကိုမဖြတ်ဘဲ ဟိုတစ်ဖက်ကို ရောက်နိုင်မယ်လား။ မင်းမမြင်ခဲ့ဘူးလား”

ပရင်ဆင်းဂူရုန်းက မသိမသာ ခေါင်းခါ၏။ သူက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စစ်သုံးမြေပုံကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပေါင်ပေါ်သို့တင်လျက် ချခင်းလိုက်သည်။ သူ့အရာရှိများနှင့်အတူ မြေပုံကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ အချိန်က နည်းနေပြီ။ ပကြာမီ အလင်းရောင်ကား ပျော့လာလျက် နေကောင်တော့မည်။ အလင်းပဲ့သည်နှင့် သည်လို ညွှန်အိုင်ကြီးများ၊ ရေသေအိုင် ကျူတောကြီးများအနီးဝန်းကျင်တွင် ရှိမယ့်အရာမှာ အန္တရာယ်များလွန်းလှမှန်း သူတို့တွေ့ဖူးသော အတွေ့ကြုံများအရ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အလွန်ကြီးမားသော မြေကြီးများ၊ အဆိပ်ပြင်းထန်သည့် ကင်း၊ မြေပျား၊ ကင်းမြီးကောက်ကြီးများ၊ အုပ်လိုက်ပျံသန်းကာ တစ်စစ်စစ် တိုက်၍ ဒုက္ခပေးတတ်သည့် ဖြတ်များ၊ မှက်များ၊ တပ်ပတော်ကြီး၊ တစ်ခု စစ်ချီလာသလို အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းလာတတ်သည့် ခြင်ကောင်များ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကြုံရလေ့ရှိတတ်သည့် ယင်မမဲရိုင်းများ၊ အခြား အလားတူများနှင့် အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများ၊ ရန်သူရုဗန်ငှက်တို့ထက် ပို၍ ချက်ချင်း ထက်ဝင်း ဒုက္ခပေးနိုင်သည့်ရန်သူများကို မလွဲမသွေ ပက်ပင်း ကြုံရနိုင်သည်။

သူက တောအုပ်များပေါ်မှ ဖြတ်ဆွဲထားသော အပြာရောင် မြှုပ်ကြောင်းသေးသေးကလေးကို သူ့လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။

“အဲဒီဟာ ချောင်းဆိုတာ သေချာလို့လား”

ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်က မေးသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“သွားပြီ ...။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလား”

သူက မြေပုံကိုပြန်ခေါက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ကျူတောထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အထာသိနေသော သူ့စစ်ကြောင်းက သူ့နောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှ တရွေ့ရွေ့ တစ်ပါတည်းကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ကိုက်သုံးရာခန့်လျှောက်
မိလျှင် စောစောက စစ်ကြောင်းနားခဲ့သည့်နေရာကို ပြန်ရောက်ကြ
ရပြန်၏။

“ဒီနေ့ည ဒီမှာစခန်းချမှာလား ဗိုလ်မှူး။”

သူက တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်ကို ခေါင်းညှိပျံ
လိုက်ပြီးနောက် ပင်ခြေရှင်းရှင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ခြေရင်း၌ ထိုင်ချလိုက်
မိတော့သည်။

စစ်ကြောင်းကို အနားပေးဦးမှဖြစ်မည်။

နံနက်ပိုင်းကပင် သူတို့ 'ချကွင်း' တည်ရှိရာ ရွာကလေးဆန့်
၌ လေကြောင်းမှ အင်အားဖြည့်ရှိကွာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်
များကို လေထီးဖြင့် လာရောက်ချပေးခဲ့သည်။ ချင်းတွင်းမြစ်အရှေ့
ဘက်ကမ်းသို့ရောက်ပြီး ပထမဆုံးရရှိသော ရိက္ခာဖြည့်တင်းမှုဖြစ်သည်။
သူတို့စစ်ကြောင်းသည် ဆယ်ရက်စာရိက္ခာကိုယ်စီနှင့် မြစ်သွားပြန်သည်
သည်ဝန် ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနှင့် သူ့စစ်သည်တွေကို သည့်ထက်ပို၍ ဖယ်
ပန်းစေသင့်တော့ဟု သူ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“ခင်္စတိုက်ခိုက်ခွို နေရာကောင်းချထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘယ်
က အထိအခိုက်၊ အကျအဆုံး နည်းတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမ
တစ်ဖက်ကလာတိုက်တဲ့ ရန်သူကို ထိထိရောက်ရောက်တွန်းလှန်ပိုင်
ဆိုတာက နေရာကောင်းရဖို့သာ အဓိကမဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ့်တပ်
သားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားနဲ့ တိုက်စွမ်းရည်အပေါ် အများကြီး
တည်နေတယ်။ အဲဒါကို မင်းတို့မမေ့ပါနဲ့။”

သူတို့တပ်ဖွဲ့၏ စစ်ဆင်ရေးမှူးကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်က သူ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကစ်တွေကို အမြဲမှာကြားလေ့ရှိသည့်စကား။ သူကလည်း သည်သဘော
တရားကို ယုံကြည်သည်။ သူတို့ခြံသေ့တပ်ဖွဲ့တွင် သူသည် လွတ်လပ်
သောစိတ်ကူးဖြင့် စစ်ဆင်ရေးရှိသူဟု နာမည်ကြီးသလို သူ့တပ်ဖွဲ့ဝင်
များအား အင်အားပြုန်းတီးစေမည့် အလုပ်မှန်သမျှကို မလိုအပ်ဘဲ
လုပ်လေ့မရှိ။ အစဉ် ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်လေ့ရှိသူဟုလည်း နာမည်
ကျော်သူဖြစ်၏။

ဗိုလ်လေးမက်ဟော်တန်က သူ့အနားတွင်လာရပ်ကာ သူ့သံဘူး
ထဲမှ ကောက်ညှင်းဆန်အရက်မွှေးကို ကမ်းလာသည်။ ဒေသခံတိုင်း
ပျင်းသားတို့၏လက်ဆောင် ကောက်ညှင်းဆန်အရက်ကောင်းကောင်း
ကလေးတွေရအောင် သူတို့တပ်ခွဲတွင် အတူပါလာသည့် မြန်မာလူမျိုး
တပ်ကြပ်ကြီး 'မြေပွေးသိန်းမောင်' က စွမ်းဆောင်တတ်သည်။

သတင်းလည်းချ ရိက္ခာလည်းပြည့်စုံ၊ တောလမ်းတောင်လမ်း
လည်းသိ၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေး Force 136 အဖွဲ့များနှင့်လည်း
ပျော်ဆက်နိုင်ဖို့ သည်မြေပွေးကြီးက အားကိုးရတတ်သည်။

“ဒီတစ်ပိုက်မှာ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း Force 136 တပ်ဖွဲ့တွေ
ပြည့် လေထီးဆင်းတာများလို့ ငပုတွေပိုက်စိပ်တိုက်နေတယ်လို့ မြေပွေး
ကြီးက သတင်းပို့ထားတယ် စစ်ကြောင်းမှူး။ မနက်က ရိက္ခာချခဲ့တဲ့
လတင်းကလည်း ပူပူနွေးနွေးပဲရှိသေးတော့ စစ်ကြောင်းကို တပ်ဖျောက်
ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ မြင်းနဲ့ လားတွေ၊ ရိက္ခာနဲ့ ကျည်သေတ္တာ
တွေကို တောထဲရွှေ့ခိုင်းထားလိုက်ပါမယ်။”

ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်က သူ့အနီးဝင်ထိုင်ရင်း သတင်းပို့
သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူပြုံးလိုက်မိ၏။

သူ့တပ်ခွဲမှူးအကြောင်း သူ့သိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့စိစဉ်စရာရှိ သမျှ ကုန်စင်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်မည်။ တာဝန်ရှိသူ အကြီး အကဲတစ်ယောက်အနေနှင့်သာ သူ့ကိုသတင်းပို့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ ခြင်္သေ့ တပ်များ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်နိုင်ခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ ဤသို့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်တာဝန်ယူရုံသော တပ်ဖွဲ့ဝင် များကို စုစည်းထားနိုင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်၏။

သူက ဗိုလ်ကလေးထံမှ ဆန်အရက်တစ်ငုံကို စုပ်ယူမျိုချလိုက် သည်။ လည်ချောင်းဝမှ ပူခနဲစီးဆင်းသွားကာ သွေးကြောတွေထဲ ဖျံ့ သွားတော့၏။ စိတ်လည်း ကြည်လင်လာမိသည်။

“ခိုင်း ... ခိုင်း ... ခိုင်း ...”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

“ရှို ... ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

“ခိုင်း ... ခိုင်း ...”

စက်သေနတ်သံနှင့် လက်နက်ငယ်ပစ်ခတ်သံများကို ဆူညံ စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျည်ဆန်ရွေးကလည်း ပလူယုံသလို တဖျံ့ဖျံ့ လေဟုန်ခွဲကာ ပြေးဝင်လာ၏။ မော်တာကျည် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသံ များကိုလည်း အဆက်မပြတ်ကြားရသည်။ သူတို့နယ်မြေအတွင်း တိုက် ကင်းထွက်လာသည့် ဂျပန်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိခြင်းလော။ သတင်းအရ သူတို့စစ်ကြောင်းကို လိုက်လံချော့နှိုးသည့် တိုက်ခိုက်ပျံ

ကပ်ဖွဲ့လော။

မသေချာသေး။

လက်နက်ကြီးငယ် ပစ်အားကတော့ အားကောင်းလှသည်။ မျက်တရက်တွင် သူတို့တပ်ဖွဲ့များက ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုနိုင် ။ အင်ပင် စီးမိုး၍ ဦးနှိုးပစ်ခတ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

သေနတ်သံကြားလျှင်ကြားချင်း သူက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှိမ့်၍ ပစ်ခတ်အကွယ်တွင် နေရာယူထားခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့တပ်ဖွဲ့နှင့် သူ့စစ်ကြောင်း ကို အကြည့်စေကာ အက်ခတ်လိုက်သည်။

တောအုပ်သစ်ပင်များကြား၌ ကျည်ဆန်များ ဥဒဟို ပလူယုံ ဖြစ်၏။ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ရအောင် ပြေးကြလွှားကြသည်။ အော်ကြ ကပ်ကြသည်။ လဲကြပြိုကြသည်။ တစ်တောလုံးကို ဂျပန်စက်သေနတ် မျှော်ဆန်များကသာ ဆူညံပေါက်ကွဲလျက် ဖုံးလွှမ်းထား၏။

“စစ်ကြောင်းမှူး ... နောက်ဆုတ်ခံမလား၊ ပြန်ချပလား”

ဗိုလ်ကြီးအက်ဒီအက်ဒီမန်က သူ့ကိုမေး၏။

“ရှေ့ဆက်တက်ခိုင်း။ ဆက်တိုက်မယ်။ တို့ဖို့ ဒီတစ်လမ်းပဲ ဖြစ်လိမ့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ပတ်လည် သစ်ပင်များနှင့် သူ့ရှေ့ကမြေပြင်၌ စက်သေနတ် မျှော်ဆန်များက မိုးသီးမိုးပေါက်လို ကျနေသည်။ ရန်သူတို့သည် ရှေ့ မှ ဘေးဝဲယာမှ ညှပ်ပျံ့ညှပ်ပိတ် ပစ်ခတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ မြေပြင်အနေ ဖြစ်သောကြောင့် လက်ဦးမှ အသာစီးရယူထားနိုင်သဖြင့်လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပစ်ခတ်ချော့နှိုးနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အသည်းနှလုံးကို ဓားနှင့်မွန်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။
သေနတ်သံများကိုလွှမ်းအောင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်မိသည်။

“တိုက် ... နောက်မဆုတ်နဲ့။ တိုက် ...”

“ရှေ့ဆက်တက်”

စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်သံများ စတင်ကြား
ရပြီဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဟောင်းနှင့် သူ့စက်ကလေးအဖွဲ့မှ
သေနတ် အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်သံများက အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာတတ်
တောလုံးညီညီသည်။

စတင်အပစ်ခံရလျှင်ခံရချင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က အကြံ
အကျယ် အထိနာသွားပြီဟု သူထင်ခဲ့သည်။ အမှန်တကယ်တွင်
ထင်သလို အထိမနာလှပါ။ သူတို့တပ်ဖွဲ့၏ ပစ်ခတ်သံများက ရန်သူ့
ပစ်ခတ်မှုကို ချက်ချင်းပင် တန်ခိုးရသွားစေအောင် ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။

စစ်သည် ၂၅၀ ကျော်ပါဝင်သည့် ပင်မစစ်ကြောင်းကြီးမှ
ရန်သူတပ်ဖွဲ့က မသိသေး။ သူတို့၏ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် လက်နက်
ကြီးငယ်ပေါက်ကွဲသံများက အင်အားကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ ရန်သူတပ်
ခေတ္တရှင်တက်မိကာ ကြောင်သွားသည်ထင်၏။ ခေတ္တမျှ ပစ်ခတ်
သွားသည်။

ရှေ့ဆုံးက ချီတက်သွားသော တပ်စိတ်များသည် ရန်သူ
နှင့် သေနတ်တစ်ကမ်း၊ ကျည်တစ်ကမ်းအထိ ရောက်သွားကြပြီ။
တပ်ဖွဲ့များကလည်း ကျည်ဆန်များကြားမှပင် တစ်စိုက်မတ်မတ်
အုပ်ကိုဖြတ်ကူးဖို့ ကြိုးစားနေကြဆဲ။

ခေတ္တမျှသာဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်မာပေ

ရန်သူတို့ဘက်မှလည်း တိုက်ပွဲအရှိန်မြင့်ကာ ပစ်ခတ်မှုများ
စတင်လာပြန်၏။ ရန်သူ့စက်သေနတ်သံ၊ လက်နက်ငယ်မျိုးစုံ၏အသံ
နှင့် မော်တာကျည်သံများ တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ဝိုင်းဝန်း ဝိုင်းဝန်း
လည်။ အသင့်နေရာယူပြီးကြည့် တိုက်စစ်အဟုန်ကို တွန်းတင်ရန် တာရှည်
သော သူတို့ခြင်သော်တပ်ဖွဲ့များ၏ တန်ပြန်ပစ်ခတ်မှုကလည်း အား
ကောင်းပြင်း ထန်လှလေရာ တဒန်အတွင်းမှာပင် စစ်မြေပြင်တစ်ဝိုက်
လှည့်ပတ်သလို ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဆူညံနေတော့၏။

“လူချင်းခွဲ ... လူချင်းခွဲ ...”

“ရှေ့ဆက်တက်”

“နောက်မဆုတ်နဲ့။ တိုက် ... တိုက် ...”

အဆက်မပြတ်ဆွဲဆွဲနေသည့် ရန်သူ့စက်သေနတ်သံက နိုး
လာသည်။ ကျည်ဆန်တွေက ပလူပျံနေ၏။ သဲနှင့်ဆုပ်ပက်သလို ဖြစ်
နေသည်။ သူတို့အကာအကွယ်ယူထားသော သစ်ပင်ကြီးများ အပိုင်းပိုင်း
ပြိုကျ၍ လဲသံပြိုင်သံ၊ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးပြတ်လွင့်စဉ်လားသံ၊ သစ်ခေါက်
များ ပွဲပြတ်ထိမှန်သံများနှင့် မြေမှုန်မြေမွှားများ လွင့်စဉ်ထိမှန်သံတို့
ပေါင်းသောသောညီနေ၏။

သူတို့တပ်ဖွဲ့များ အလွန်စနစ်တကျရှိနေသည်။ ရဲဘော်များ
စိတ်ဓာတ်မှာလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြံ့ခိုင်နေ
ကြသည်။ အရာရှိများနှင့် အကြပ်များ၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်၌ တစ်သွေး
တစ်သံ၊ တစ်မိန့် လိုက်နာနေကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အာရှစစ်ပျက်ရှာ၌ ဂျပန်နှင့် ရင်
ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသော မဟာမိတ်တပ်များက ဂျပန်တို့၏တိုက်ခွမ်းရည်

စိတ်ကူးသစ်မာပေ

နှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးပြောကြသည်။ 'ဂျပန်တို့သည် တောတွင်း၊ စစ်ဆင်ရေးတွင် အထူးကျွမ်းကျင်လှကြောင်း၊ မည်သည့်စစ်တပ်မှ ၎င်းတို့ကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြောင်း၊ နိပုန်တပ်မတော်သည် ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပျက်ရနိုင်စကောင်းသော တပ်မတော်မဟုတ်ကြောင်း' ပြောကြဆိုကြသည်။ လူပြောသူပြော များလှ၏။ သည်စိတ်အခံကြောင့်ပင် စစ်ဖြစ်ပြီဟု ဆိုကာတည်းက အဘက်ဘက်တွင် ဂျပန်တို့အသာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာမိတ်တပ်များ ကား တစ်ရုံးတည်းရုံးခဲ့ကြရသည်။

ထိုအခွဲအလမ်းဆိုးကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ရန်အတွက် စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြားလုပ်ပြီဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေမယ်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်သိမ်းပိုက်ထားသည့် မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ တိုဇောက်ဝင်ရောက်ပြီး ထိုးစစ်ကြီးတစ်ခုပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့၏ ယုံတမ်းပုံပြင်များကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အဓိကရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်၏။

အမေဇိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မိနီဂါဂျိုးစတီးဝဲလ်က တရုတ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်မျဉ်းကို 'စ၊မျဉ်း' အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အတွင်းပိုင်းသို့ တိုက်ဆင်းလာရန်နှင့် သူတို့၏စစ်ဆင်ရေးမျိုးကြီး ဗိုလ်ချုပ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်ဦးစီးသည့် အင်အားသုံးထောင်ပါ 'လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးခြင်သေတပ်' များက ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းကို နေရာတိုကျောဖောက်ဝင်လျက် စစ်နယ်ဝန်းအတွင်းရှိ ဂျပန်တပ်များအား စစ်တတ်ရေးအရ အသာစီးရအောင် ဒုက္ခမျိုးစုံပစ်တီးပေးရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ယခုတိုက်ပွဲသည်ပင် သူတို့ထိုးစစ်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ အရှုံးခံ၍မဖြစ်၊ ရှုံးရှုံးမဖြစ်၊ နိုင်ရမည်။ ရဲသူနိုင်စေမည်။

"တက် ... တက် ..."

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း သူက ဦးဆောင်၍ ပြေးတက်သည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းကပင် လက်ထဲကတော်မိဂန်းဖြင့် ရန်သူများထံ ကဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ကလေးမက်ဟော်တန်နှင့် တပ်ကြပ်ပရင်း ဆင်းဂူရန်းတို့အား သူ့ဘေး၌ တစ်ပါတည်းလျှောက်လာကြသည်ကို မြင်ရသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဟေးစ်နှင့် စက်သေနတ်အဖွဲ့က ကာဖ်ပစ်ပေးလျက်ရှိရာ ယင်းပစ်အားကို အကာအကွယ်ယူ၍ သူတို့တပ်ဖွဲ့များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဂျှက်ချီတက်လျက်ရှိနေသည်။

တောအုပ်အဆုံး လွင်သာကလေး၏အစသို့ ရောက်လာ၏။ ဂျှေသေနတ်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ရန်သူတပ်စိတ်တစ်စိတ်က သစ်ပင်စုစုကို အကာအကွယ်ပြုကာ ဂျှေတည်တည်မှ ဆီးကြိုပစ်ခတ်နေသည်။ စက်သေနတ်တစ်လက်ဖြင့်လည်း မပြတ်ဆွဲရွှေ့လျက်ရှိ၏။

"ဟေးစ်တို့စက်အဖွဲ့ကို ခေါ်လိုက်"

သူက ဗိုလ်ကလေးကို လှည့်၍အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး လုံးပတ်ကောင်းကောင်းသစ်ပင်ကြီးကို ကွယ်၍ရပ်နေလိုက်သည်။ သူ့တပ်ဖွဲ့လည်း ယင်းသီးနေရာယူကာ ကျည်ကတ်သစ်များ လဲထည့်နေကြသည်။

"တက် ... ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့က"

တပ်ကြပ်ပရင်းဆင်းဂူရန်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အော်သံကြီးဖြင့် သံကုန်ဟစ်၍အော်ကာ သေနတ်ကို ခါးစောင်းပိုက်ပစ်ခတ်လျက် ရန်သူများထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးတက်သွား၏။ သူ့ကို လှမ်းဆွဲဖို့ စိတ်ကူးလျက်သေးသည်။ အချိန်မရလိုက်တော့။ သူ့နောက်တွင် ကျန်တပ်ဖွဲ့များ တရမန်းကြမ်းပစ်ခတ်လျက် ရန်သူများရှိရာသို့ ဝက်ခေါင်းထိုးချီတက်သွားနေကြ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ပစ် ... ပစ် ...”

“ငပုတွေ ကျကုန်ပြီဟေ့။ ခြင်္သေ့တစ်ဖွဲ့ကွ”

“တက် ... တက် ...”

သူက သူ့တပ်ဖွဲ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ စစ်ကို ကျွံ့ကာ ရန်သူချေမှုန်းမှုခံရမည်ကို သူစိုးရိမ်နေ၏။ အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်လိုက်ကာ စက်သေနတ်သံကို အနီးကပ်ကြားသည်။ သူတို့တပ်ဖွဲ့ရှေ့ဆုံးက ညာသံပေးလျက် ဦးဆောင်ပြေးတက်သွားသော တပ်ကြပ်ပရိတ်ဆင်းဂျွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတွင်လွင့်ပျံ့ကာ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားသည်။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် လည်ပင်း၌ စက်သေနတ်ကျည်ဖျတ်ဖောက်ထွင်းသွားပြီး အသက်ကုန်နေပြီ။

“ဖြေး ... ပြေးဝင်ပြီး ပစ်တော့။ ဂွေးစရာ တခြားလမ်း မတော့ဘူး။ တက်ကြတော့”

နှုတ်ကလည်းအော်ရင်း သူ့သေနတ်ကို အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်လျက် သူပြေးတက်ခဲ့သည်။ ရန်သူတို့ရှိရာ သစ်ပင်စုစုဆီသို့ သူရပ်ရပ်မိချိန်၌ ရန်သူဂျပ်များ အတုံးအရှုံးကျဆုံးနေကြပြီး အားလုံးပေါ်ဆယ်နှစ်ယောက်။ အရာရှိနှစ်ယောက် ပါဝင်သည်။

ကိုင်းတော၊ မြက်ပင်ရှည်တောကြီးများနှင့် သစ်ပင်ချုံနွယ်ပျက်ပိတ်ဆီးကာထားသဖြင့် မြင်ကွင်းကိုမမြင်ရသော်လည်း သူတို့တပ်က အသာစီးရနေပြီမှန်း လက်နက်မျိုးစုံပစ်ခတ်သံ၊ ကျည်ပေါက်ကျသံများက ဖော်ပြနေသည်။ ရန်သူတို့ ပစ်ခတ်သံများပြုဖြစ်သည်။ သူတပ်ဖွဲ့စစ်ကြောင်းမှ ပစ်ခတ်သံများက လွှမ်းမိုးစမြဲပြီ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ပစ်ခတ်သံများ ရပ်သွား

၏။

ပွဲပြီးသွားပြီ။

ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်နှင့် တစ်ကြပ်ကြီးမြေပွေးသိန်းမောင်တို့၏မျက်နှာများက ကိုင်းတောအတွင်းမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ အောင်နိုင်သူတို့၏အပြုံးဖြင့် ဝင်းလက်နေသော မျက်နှာများ။

“ရန်သူအင်အား မသေးဘူး ဗိုလ်မှူး။ အရာရှိအပါအဝင် ကားလုံး သုံးဆယ်နှစ်ယောက်တောင်။ အားလုံး အသေရလိုက်တယ်။ လေးငါးယောက် ကျွဲပြီးဆုတ်ပြေးပေမယ့် ရွာနီးချုပ်စပ် အခြေအနေ ကြည့်ရင်း ပြန်လာတဲ့ မြေပွေးသိန်းမောင်တို့အဖွဲ့နဲ့ တိုးမိလို့ လှဲပိတ်နိုင်ခဲ့တယ်”

“တို့ဘက်က အကျအဆုံးရော”

“ဗိုလ်ကြီးအင်ဒီအက်ဒမန်နဲ့ တစ်ကြပ်ပရိတ်ဆင်းဂျွန်ရယ်၊ သုံးဘတ်ဗဟာခူးသာပရယ် ကျသွားတယ်။ ပြည်ပြည်စုံစုံတော့ သတင်းမရသေးဘူး။ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိလိမ့်မယ်။ လားနဲ့ပြင်းကချို လက်နက်ကြီးမှန်ထားတာလည်း ရှိတယ်”

“ပတ်လည်ကို ကင်းရှည်ထုတ်ပြီး ထောက်ခိုင်းထားလိုက်။ ကိုက်ပွဲက နည်းနည်းပြင်းသွားတယ်။ သေနတ်သံ၊ လက်နက်ကြီးသံတွေ ဆူညံနေတာဆိုတော့ နီးရာဂျပ်တပ်ဖွဲ့တွေ လိုက်လာနိုင်တယ်။ ပေလက်အထိ ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ပွဲမျိုး မကြုံဖူးသေးတော့ ငပုတွေ မြို့ရှုလည်း ပြုသွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရေဆုံးဖြေဆုံး လိုက်ချေမှုန်းလိမ့်မယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒီကောင်တွေသောက်ကျင့်အတိုင်းဆို တို့အင်အားကို လေ့ကျင့်ပေးပြီး ကမ္ဘာ့ထီးလိက်လာကြမှာ။ တပ်ဖွဲ့ကို ပြန်စုစည်း။ ဒဏ်ပေးရတဲ့လူနဲ့ ကျဆုံးတဲ့အလောင်းတွေ အရင်သယ်ပြီး ဗိုလ်ကြီးဒန်ကင်ပင်။ နဲ့ တပ်ကြပ်ကေးလ်မာတင်တို့ တပ်စုနဲ့ နောက်ကြောင်းကို လာရောက်အတိုင်း ပြန်ဆုတ်ခိုင်းထား။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လား၊ မြင်းတွေကို ကျွဲပစ်ခဲ့။ ရန်သူ့လက်နက်နဲ့ ကျည်တွေကို သေချာရှာပြီးသိမ်းကြ။ တပ်တွေ ပြန်စုစည်းပြီးရင် စထွက်မယ်။ မကြာခင် ဒို့တက်မှောင်လာတယ်။ သွားရလာရ ခက်လိမ့်မယ်။ မြေပွေးသိန်းမောင်ကို လမ်းပြပေးပြီး အနီးဆုံးရွာနဲ့ မိုင်ဝက်အတွင်းမှာ စခန်းချကြမယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ယခုမူ တောသည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ညသုခအမှောင်ထုဖြင့် စိုးမိုးစပြုလာသည်။ ခြင်္သေ့မြတ်များ၊ မှက်များက သီချင်းနေအောင် ပျံသန်းလာလျက် သူတို့အား ကိုက်ခဲနေကြသည်။ တပျိုလှုပ် တချောက်ချောက်ဖြင့် သူတို့တပ်ဖွဲ့များ တောတိုးလှုပ်ရှားနေသလို ဝန်တင်မြင်းနှင့် လားများ၏အသံကို ကြားရသည်။

“ဗိုလ်မှူး... အမှတ် (၁) အုပ်စုရဲ့ တပ်မှူးကြီးက စစ်ကြေညာမှုနဲ့ စကားပြောပါမယ်တဲ့။ စက်ပေါ်တက်ဖို့ ခေါ်နေပါတယ်ခင်ဗျ”

ဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ဟာရိုးကျိမ်းစိက ကို သတင်းပို့သည်။

“အေး... လာပြီ”

သူတို့အမှတ် (၁) စစ်ကြောင်းအပါအဝင် အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ စစ်ကြောင်းများ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် အမှတ် (၁) အုပ်စု၏ ထပ်မံ

ကြီးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးအလက်ဇန်းခါးဖြစ်သည်။ ယခင်က အမှတ် (၃) မင်္ဂါရခါးရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းမှူးဖြစ်၏။

ဆိပ်ပင်နက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးညှက်ညှက်ဖြစ်သည်။ အလွန်စစ်သားပိသသူ ဖြစ်၏။ ယခုမူ ရက်သတ္တရွှစ်ပတ်လုံးလုံး တောတွင်း၌သာ အနေများနေပြီဖြစ်၍ နက်မှောင်သည် မှတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ တူလပျစ်ကြီး ဖြစ်နေပေရော့မည်။ သူက တပ်မှူးကြီးကို ရုတ်ခြည်းပင် သတိရလာ၏။ သူတို့ အမှတ် (၁) အုပ်စု၏ နယ်မြေတွင် သင့်လျော်ရာစစ်ကြောင်း၌ ကွပ်ကဲလိုက်ပါ လေ့ရှိသော သူ့တပ်မှူးကြီးလည်း တိုက်ပွဲမှ ပစ်သံခတ်သံ၊ လက်နက်ကြီးသံများကို ကြားပေလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဗိုလ်မှူးကြီး။ အမှတ် (၁) စစ်ကြောင်းမှူး ရှေးရိုးလော့ပါ”

“အေး... ဗိုလ်မှူးဒန်းလော့။ ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မှူးကြီး”

“မင်းတို့တီးခိုင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ။ လက်သံနည်းနည်းကြမ်းတော့ ကိုယ်တို့စိတ်ပူနေမိကြလို့”

“အိုကေပါ ဗိုလ်မှူးကြီး။ ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော် လူများစစ်ကြောင်း တည်တည်တိုးတိုး ဖွဲ့စည်းသွားတာပါ။ ဒားလုံးရ လိုက်ပါတယ်။ ငပုတွေဘက်က အကျအဆုံး ၃၂ ပါ။ မိမိတပ်ဖွဲ့ အရာရှိ အခြား ၃၊ ပေါင်း ၄ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒဏ်ရာရအဖွဲ့ကို ရှေ့မြှေးတပ်စုနဲ့ ပျက်ဆီး ထွက်ခိုင်းပြီးပါပြီ။ စစ်ကြောင်းကတော့ နောက်ငါးမိနစ်ခန့်ပဲပယ်”

“အိုး ... ကျသွားတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဗိုလ်ကြီး အင်ဒီအက်ဒမန်ပါ”

“ဟာ ... ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ် ရွေးထည့်ပေးလိုက်တဲ့ကောင်ပဲ။ အေး ... ငပုတွေ ပွဲဆူလိမ့်မယ်နော်။ ထိပ်တိုက်ထပ်မဆိုင်နဲ့တော့။ တပ်ဖျောက်ပြီး ဆုတ်လာခဲ့။ ဒီကောင်တွေ ရှေ့ဝင်သွားအောင်သာ သူတို့အလောင်းတွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့။ ဟုတ်ပလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းတို့စစ်ကြောင်း ဆုံမှတ်ကို ဘယ်တော့ရောက်မယ်မှန်းလဲ”

“စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်အတိုင်း မိအောင်ဖောက်ထွက်ခဲ့ပါ့မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ တပ်ဖျက်ကြီး”

“အေး ... စိတ်ပူတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်က မင်းနဲ့ မင်းစစ်ကြောင်းက ကွန်မင်ဒိုတပ်စုကို သီးသန့်စစ်ဆင်ရေးတာပဲ။ တစ်ခုပေးဖို့ ပခုက္ကူဆင်းခဲ့ဖို့ ညွှန်ကြားထားတယ်။ ယာယီတော့ မင်းစစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီးချာလီဘာရစ်ကို လွှဲထားခဲ့ရမယ်။ ကွန်မင်ဒိုတပ်ပုကတော့ မင်းစိတ်ကြိုက် မင်းဘာသာဖွဲ့စည်း”

“ဟုတ် ...။ အလယ်ပိုင်းဒေသစစ်ဆင်ရေးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စလင်း ကိုင်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တပ်တွေလည်း မန္တလေးကို ခိုးကုတ်၊ မတ္တရာဘက်က စစ်မြို့အယောင်ပြုပြီး ပခုက္ကူကနေ မြင်းခြံ၊ မိတ္ထီလာဘက်က ဝင်သိမ်းဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“တော့ သမားရိုးကျတပ်ဖွဲ့တွေကိုလည်း မသုံးချင်လို့တဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်ကို လှမ်းအကူအညီတောင်းထားလို့”

“ကိစ္စက ဘာတဲ့လဲ။ အကြမ်းဖျင်းပြောပြလို့ ရနိုင်မလား တပ်ဖျက်ကြီး”

“ငပုတွေဘက်က ထူးခြားဖြစ်စဉ် အရှေ့အပြောင်းတွေ ရှိနေတယ်။ သူတို့တပ်တွေကိုလည်း လှုပ်ရှားပြောင်းရွှေ့မှုတွေ၊ တပ်တည်ချရာချထားမှုတွေ ပြန်ပြောင်းနေတယ်။ စစ်ဆင်ရေးရိက္ခာခွဲ စစ်ကော်နက်ပစ္စည်းထောက်ပံ့မှု၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ပြောင်းရွှေ့မှုတွေ လုပ်နေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစလင်းဘက်မှာရော၊ တို့ဘက်မှာရော၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစဝင်းတို့ဘက်မှာရော အတူတူပဲ။ ဒီအထိ ရှင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာမယ့် မတ်လပထမပတ်အတွင်း စစ်ဆင်ရေးရိက္ခာလို့ ယူဆတဲ့ ပစ္စည်းတင်ယာဉ်တန်းတစ်ခုကို မစ်ဆူဘီရိုကမ္ဘာပီပိုင်ကားတွေနဲ့ မန္တလေးကို ဗိုလ်မိုးမယ်လို့ သတင်းရထားတယ်။ ရန်ကုန်က ပြန်စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက စီစဉ်တာတဲ့။ ရုပ်ဖျောက်၊ ပုံဖျက်ပြီး သယ်ယူပြောင်းမယ်သဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားတဲ့ တို့ရဲ့သတင်းပေးကတစ်ဆင့် အရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေးလျှို့ဝှက်သတင်းတစ်ခု ရထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သံသေတ္တာကြီးအလုံးခြောက်ဆယ်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ထည့်ထားတဲ့ အမျိုးအမည်အတိအကျမသိရသေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း အဲဒီလိုတန်းမှာ ရောသယ်လိမ့်မတဲ့။ အရေးကြီးတဲ့ စစ်လက်နက်ပစ္စည်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တွေလား။ ဘယ်လိုစွမ်းရည်ဖြင့် ဖျက်အားပြင်း ပစ္စည်းတွေလဲဆိုတာ လူကြီးတွေက သိချင်နေကြတယ်။

ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း 'ဇာဗ် (Zazup)' ဆိုတဲ့ဒေသက တိုက်ပွဲ တစ်ခုနဲ့ မြန်မာပြည်အရှေ့မြောက်ပိုင်း နှစ်ခမ်းမြို့တစ်ပိုက်က တိုက်ပွဲ တချို့မှာ ဂျပန်တွေက ရောဂါပိုးမှူးမှူးဆိုးတွေကို စမ်းသပ်သုံးစွဲခဲ့တာပဲ လို့ အထောက်အထားတွေအရ သိထားတယ်။ သူတို့ရဲ့ 'ရောဂါကာကွယ် ရေးနှင့် ထောက်ပံ့ရေးဌာန' က လျှို့ဝှက်သုတေသနပြုခဲ့တာ အောင်မြင် နေပြီလို့လည်း သိထားရတယ်။

မန်ချူးရီးယားက အမှတ် (၇၃၁) တပ်က ထုတ်လုပ်ခဲ့တာပဲ ထောက်လှမ်းဖော်ထုတ်လို့ရတယ်။ ဂျပန်ရဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်တဲ့ ဂျာမနီ ကလည်း အနုမြူမှူးထုတ်လုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမှာ ရှိနေပြီလို့ ဒေါက်တာ အိုပင်ဟိုင်းမားက အမေရိကန်ဆီးနိုတ်နဲ့ ပင်တဂွန်ကို တင်ပြထားတာ ကလည်း ရှိနေသေးတော့ ဒီဇပုတွေပြောင်းရွှေ့မယ့် အဲဒီ သေတ္တာကြီး အလုံးခြောက်ဆယ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဆိုတာကို စလင်းတို့၊ ဇေယျ တို့၊ စတီးဝဲလ်တို့က သိပ်အာရုံကျနေကြတယ်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့က ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ”

“ပျဉ်းမနားနဲ့ မိတ္ထီလာကြားမှာ ယာဉ်တန်းကို လျှပ်တစ်ဖြုတ် ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်ပြီး အဲဒီသေတ္တာကြီးအလုံးခြောက်ဆယ်ထဲမှာ ဂျာ မန်သယ်ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဘာတွေလဲဆိုတာ အတည်ပြုဖို့ပေး ရလိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပစ္စည်းအားလုံးသိမ်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစလင်း သိ အပ်ရမယ်။ အခြေအနေမပေးရင်တော့ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ရဦး မယ်။ ဒါပဲ ...။ ရှင်းပလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ ...ရှင်းပါပြီ တပ်မှူးကြီး”

“အိုကေ ... မောင်ရင်တို့စစ်ကြောင်း ဆုံမှတ်ကိုရောက်ရင် တပ်သတင်းပို့။ Good Luck ဗိုလ်မှူးအုန်းလော့”

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“အေး ... ဆီး ... ယူ”

စက်သံက ရပ်သွားသည်။

ညနှင့် သစ်ပင်တောအုပ်တို့က အသက်ပြန်ဝင်လာကြပြန်၏။ ကြယ်ရောင်သည် မှိန်မှိန်လင်းလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်သည်လည်း ...။

❀ ❀ ❀

'တန်ခူးရေကုန်း၊ ကဆုန်ရေခန်း' ဆိုရိုးအတိုင်း မကြာမီတွင်
လူကြိုက်ခါတော်ရောက်တော့မည်။ မြေအတွင်း၌ ရေဓာတ်ပျောက်
လလောက်ဖြစ်ပြီ။ သဲတွေ၊ ဖုန်တွေ၊ မြေလွှာမြေကြီးတွေကပင်လျှင်
မယ်အိုးကင်းအတွင်း ထည့်လှော်ထားသည်သို့ ကြွပ်ရွာနေသည်။

ထနောင်းပင်၊ တမာပင်နှင့် အညာဒေသ တွေမြပင်အိုတို့
စည်လည်း အရွက်ကျိုးကျဲ ရိုးတံမွဲနှင့်ပင် အပူဒဏ်ကို တွန့်လိမ်ခံနေ
ကြရ၏။ လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်တစ်ကြောတွင်မူ လက်ပံပင်၊ ပေါက်ပင်၊
ကသစ်ပင်တို့သည်သာ ရွက်စိမ်းတွေပျောက်လောက်အောင် ပွင့်ချင်း
ပျက်လျက် ရဲရဲနီစွာ နွေနှင့်အပြိုင် မာန်ဝင့်နေနိုင်ကြသည်။

“လာ ...လာ ... ဗိုလ်ဝေလင်း။ ခင်ဗျားနယ်ဈာ ...
ပျောက်ကျလိုက်တာ။ ဗိုလ်ရဲထွဋ်နဲ့ ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်တို့တောင် ရောက်
မနေတာကြာလှပေါ့။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲကျန်နေလို့ ဗိုလ်မှူးက ကျုပ်
ကို လာစောင့်ခိုင်းထားတာ။ ကဲ ... သုတ်သုတ်သွားစို့”

ဗိုလ်သန်းမောင်က သူ့ဝယ်အတိုင်း ဗလုံးဗထွေးပြောသည်။
မိသားမည်းမည်း၊ အရပ်ရည်ရည်ကြီးနှင့် ပီတိ အညာသားဂျပ်ပေါက်
ပုလုသည် ဗိုလ်သန်းမောင်အား မိတ္တီလာမြောက်ခြမ်း သဲတော-ဝမ်းတွင်း
ပုလဲကို အခြေပြု၍ ဂျပန်ဗက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြုစီမံ
ကာဝန်ပေးထားခဲ့သည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး လူရွေးမှန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းဘေး လျှော်ပင်ရွာကလေးမှသည် ဇောင်
ပျိုးကုန်း၊ ရွာတန်း၊ တမာကုန်း၊ စိန်ပန်းမြိုင်၊ ရွှေဗလားကန် စသည်
ကျေးလက်တောရွာလေးများမှ တော်လှန်ရေးအတွက် ထက်သန်မြင်းပြ
လာ အင်အားစုများကို အသင့်စုစည်းနိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လက်နက်

အခန်း | ၇ |

အညာနေကား ပူပြင်းလှသည်။

ဝန်းကျင်ပတ်လည် မည်သည့်နေရာတွင်မှ နေပူရှိန်ဒဏ်ကို
ရှောင်၍မလွတ်ချင်။ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းလှသည့် မန်ကျည်းရွက်စိပ်စိပ်၊
သိပ်သိပ်သည်းသည်း ပင်ခြေရိပ်တွင်လည်း ထိုင်ဦးစေ့ထ၌သာ အေး၊
ယောင်ရှိ၏။ ကြာလာလေလျှင် လေပူကြီးတိုက်ကာ ခံရခက်လွန်းသည်။
နေပူနှင့်လေပူ နှစ်ခုပေါင်းစုကာ ပူခြင်းကြီးပူလှလေရာ အသားပျာ၊
ပင် ပူလောင်ကျိန်းစပ်လာမိတော့သည်။

မတ်လဆန်းစဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုင်းတပ်ပွဲဝင် ရာဂဏန်းအထိရှိနေကာ နောက်လိုက်ကျေးရွာလူငယ်
မှာလည်း ရွာလုံးကျွတ်မျှ စားဆွဲထွက်ဖို့ လက်သွေးနေကြသည်။

“ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့က ထွက်တဲ့စာကိစ္စပဲ မဟုတ်
လား။”

“အင်း... အခြေခံကတော့ အဲဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခြေ
အနေတွေ ပြောင်းလဲပုံဦးမယ်ထင်တယ်။ ဗိုလ်ရဲထွက်ကိုယ်တိုင်ဆင်းလာ
ပြီး တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်လည်း ပါလာတယ်ဆိုတော့ အရေး
ကြီးတဲ့အကြောင်း ပါခဲ့ပြီထင်တယ်။

လမ်းမှာလည်း ငပုတွေ လမ်းလုံခြုံရေးကို ပိုပြီးမြှင့်ထားတာ
သတိထားခဲ့မိတယ်ဗျ။ ရှာတာဖွေတာတွေလည်း တော်တော်စေ့စေ့
စပ်၊ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်နေတယ်။ မဟုတ်မှ လွဲရော။ ထူးတော့
ကေနံထူးပြီထင်တယ်ဗျ။”

ဗိုလ်ဝေလင်းက တိုးတိုးပြောသည်။

သည်ကနေ့ လျှော်ပင်ဈေးနေ့ဖြစ်၏။ အညာဒေသ ရပ်ပြာ
ကလေးများ၌ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် သူ့ရက်စဉ်နှင့်သူ့ ငါးရက်တစ်နေ့
ဈေးပွဲလေးများ ရှိတတ်သည်။ ရွာနေပြည်ထိုင်တို့အတွက် ရက်တစ်ပတ်
စာ ရိက္ခာအစုံအခြောက်၊ ဟိုဟိုသည်သည် တောက်တိုမည်ရကလေး
များကို ဤသို့ဈေးပွဲနေ့များတွင် ဝယ်ရခြင်းရသကဲ့သို့ ဒေသထွက်ကုန်
မိမိတို့လက်ဖြစ် တောင်ယာပဲနှမ်းကလေးများကိုလည်း သင့်ရာသင့်ပျ
ဖလှယ်ရောင်းဝယ်ကြရတတ်သည်။

ငါးရက်တစ်ဈေး ဈေးပွဲများသို့ ဟိုသည်ကူးသန်းကာ လျှော်
လည်ရောင်းချတတ်ကြသည့် ဈေးလှည်းကြီးများ၌ မျက်နှာချေ၊ ဝေါင်၊

ဘီးမှသည် ထွေထွေလီလီ ကုန်မျိုးစုံအောင် ပါလာလေ့ရှိတတ်ကြ၏။

ဤခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက်ကြီးထဲ၌ပင် ရှားပါးလွန်းလှသည့် ဂျပန်
စစ်တပ်ထွက် အဝတ်အထည်အတိုအစကလေးများရရှိလည်း အားကိုး
ကြရသည်။ ပြီးလျှင် လယ်ယာသုံးကျွဲနွားများ အရောင်းအဝယ်၊ အလဲ
အထပ်ပြုရာ နွားပွဲဈေးကလေးများလည်း တွဲ၍ပါတတ်သေးရာ သူ့လေ့
နှင့်သူ စုစုစည်းစည်း စည်ကားနေလေ့ရှိပြီ။

နေက ဆွမ်းကြီးခံပြန်ချိန် ကျော်ခဲ့ပြီ။

မွန်းတည့်ချိန်မတိုင်မီကပင် အညာအနွေနေက သူ့အစွမ်းအစ
ကို လှစ်ပြနေသည်။ သောသောရုတ်ရုတ် စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသည့်
အညာဈေးကလေးနှင့် နွားပွဲဈေးထဲသို့ ဟိုဝင်သည်ထွက် မျက်စိမှောက်
လောက်အောင် အယောင်ပြလှည့်ခဲ့ပြီးမှ ဒေါ်ဆွဲမိအကြော်တဲဘေး လမ်း
ကြားကလေးကိုမြှောင်ကာ ရွာတောင်စည်းခရီးဘေးကပ်လျက် ဝိုးပေ
ဟိုတဲဝိုင်းဆီ နှစ်ယောက်သား ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဝိုး... ပူချက်နယ်။ တကတည်း... လွန်ပကော”

မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးစီးကြောင်းနှင့် ဖုန်မှုန့်၊ သဲမှုန့်များကို လက်
ပိုက်ကြိုးနှင့်သုတ်ချရင်း ထန်းရွက်တဲအရိပ်အောက်သို့ ကုန်း၍ဝင်လျက်
ပိုက်သန်းမောင်ညည်းသည်။ ဗိုလ်ဝေလင်းကလည်း ထန်းရွက်တဲ၏
တဲကော်မြိတ်ကိုခိုကာ ပုဆိုးစဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သုတ်နေ၏။

“ဗိုလ်ဝေလင်းရောက်ပလား”

“ဟာ... ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ဗျ။ နေပူထဲကလာပြီး နေပိုက်ထဲကို
ပျက်တရက်ဝင်လိုက်တော့ မျက်စိတွေပြာနေတာနဲ့ပဲ မမြင်မိလိုက်ဘူး။
ကပ်တော့ခင်ဗျာ... ကန်တော့”

အတွင်းဆီမှ တစ်ရင်း (၅) တစ်မျိုး ခိုလ်မျိုးသောင်းကြည့်ပါ။ အသံကို အနီးကပ်ကြားလိုက်ရ၍ ခိုလ်ဝေလင်းက ထန်းရွက်တဲ၏အတွင်း ခိုလ်ကို သေသေချာချာကြည့်မိတော့သည်။ သူတို့တစ်ရင်းမျိုးနှင့်အတူ အနောက်မြောက်တိုင်းမှ ခိုလ်ရဲထွဋ် တစ်ကုန်းမှ စက်အမြောက်တစ်ကွဲမျိုး ခိုလ်ထွန်းရိုနိုး၊ ပျဉ်းမနားမှ ခိုလ်လှကြည့်၊ ခိုလ်သိုက်ပွား၊ ခိုလ်စိုးလှိုင်း၊ တောင်ငူမှ ခိုလ်မျိုးသီဟ၊ ခိုလ်ညိုလေး စသည့် ရင်းနီးကျား၊ ဝင်ပြီးမျက်နှာမှားကို အစုံအညီတွေ့ရလေသည်။ သည်တော့မှပင် နှုတ်တဲ တောင်ပန်ရင်း ပုဆိုးကို ကပျာကယာပြင်၍စည်းကာ ခိုလ်သန်းပေး နှင့်အတူ တဲကြီးအတွင်း ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“လူစုံတက်စုံပါလား ခိုလ်မျိုး။ ဘယ်လိုလဲ ...။ ချကြတော့ မတွဲလား”

“ထိုင်ပါဦးလေ ကိုဝေလင်းကလည်း တယ်လောကြီးတာကို။ အခြေအနေတွေ အပြောင်းအလဲရှိတာလည်း မှန်ရဲ့။ အရေးတကြီး လုပ်ရကိုင်ရမှာတွေလည်း ရှိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လိပ်ပတ်လည်အောင် နှုတ် တောင်ဦးလေ။ ဒီကရှေ့လျှောက်ဟာ အတိမ်းအစောင်း လုံးဝမခံတော့ဘူး ကိုယ့်လူရဲ့။ အခြေအနေတွေက အထိမခံရွှေပန်းကန် ဖြစ်နေပြီ”

“လာ ... လာ ... ကိုရင်း။ အသားတွေတောင် အတော်ပဲ သွားမင့်ကိုး။ တကယ့်တောသားကြီး ဖြစ်နေတော့တာပါပဲကလား”

ခိုလ်မျိုးသောင်းကြည့်နှင့် ခိုလ်မျိုးသီဟက ရှေ့နောက်သံပြော သူ့ကို ဧည့်ခံစကားပြောသည်။ ခိုလ်ဝေလင်းက ထန်းသားကြမ်း၊ အစွန်း၌ တင်ပါးသွဲဝင်ထိုင်ရင်း ခိုလ်ညိုလေးကမ်းပေးသည့် ဇေယျ

ကြမ်းကိုလှမ်းယူကာ ခုံခုံမင်မင် ကျိုက်ချလိုက်၏။ အညာနေကိုပင် ခေတ္တ ပေချင်သည်။

“ပွဲဈေး စည်နေတုန်းပဲလား”

“အသီးအနှံ ကုန်စိမ်းဈေးကလေးကတော့ ကွဲပြားပြီခင်ဗျ။ မွားပွဲကတော့ ခုမှပဲ စစည်လာတာ။ ညနေလေးငါးနာရီထိုးတဲ့အထိ တရုန်းရုန်းနဲ့ စည်ကောင်းနေဦးမှာပါ ခိုလ်မျိုး”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသန်းမောင် ဈေးထဲမှာရော၊ ကတ္တရာလမ်းထိပ်မှာပါ ကိုယ့်လူတွေကို အထောက်အပံ့ လာဦးနော့။ ကိုယ့်နယ်ကိုယ့်ခွင်ဆိုပြီး သိပ်မပေါ့လိုက်နဲ့ဦး”

“မဆွဲမိအကြော်တဲ့မှာ မောင်ပုနဲ့ ဖိုးပေရိုပါတယ် ခိုလ်မျိုး။ မွားပွဲမှာတော့ ဘကြီးသန်းမောင်ရှိနေမှာပါ။ သူက မွားပွဲဈေးရဲ့အခရာ ပျံစားကြီးတစ်ယောက်ကိုး။ ဒီနယ်က မွားပွဲကုန်သည်မှန်သမျှ သူ့ကို ကျော်ရဲလွန်ရဲသူ မရှိပါဘူး။ လမ်းထိပ်မှာတော့ မြတ်ကျော်နဲ့ကိုစံပြုကြီး လွတ်ထားလိုက်တယ်။ စိတ်ချပါ ခိုလ်မျိုး။ ကျွန်တော့်နယ်ထဲမှာ ရေစိမ်း ကပ်ပေါက်တောင် မစဉ်စေရပါဘူး”

“အေး ... ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပေဗျာ။ ကဲ ... ကဲ ... (ကြွစို့”

သူတို့အားလုံး ခိုလ်ရဲထွဋ်ကို အလယ်တွင်ထား၍ ဝိုင်းထိုင် ပြုတ်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခူးချင်းထိ ကိုယ်ချင်းကင်လျက် ဦးခေါင်း ကို ငုံ့လျှိုးကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကျိတ်ကျိတ်ပြောကြဆိုကြ၏။ သို့ရာ တွင် ပြောသမျှစကားတို့၌ မီးလျှံတို့က ဟူးဟူးလျှင်လျှင် စွဲကပ်တောက် တောင်နေတော့သည်။

လောလောဆယ်၌ ဗဟုကာကွယ်ရေးတပ်မတော် တပ်ရင်း အမှတ်(၅) မိတ္ထီလာတပ်နယ်ရှိ ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်၏တပ်သည် မဟာမိတ်တပ်များကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ ၂၆ . ၂ . ၁၉၄၅ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်။ ဂျင်နရယ် စလင်း၏ မဟာမိတ်တပ်များဘက်မှ ထိုးစစ်ကလည်း မြားပစ်သလို အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်လာနေသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ (၂၃) ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ပတ်လမ်းနှင့် ဦးမြတ်ထွန်းလမ်းတောင့်ရှိ စစ်ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနေအိမ်၌ ဗမာ့တပ်မတော်၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီတို့ပါဝင်သော 'ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့' ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

ယင်းအဖွဲ့ကြီးက ဦးဆောင်၍ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ရင်စဉ်ခံနေကြရသည့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်သံဗနေောင်အောက်မှ အကြွင်းမဲ့ ရှမ်းတော်လှန်ရေးအစီအမံများကို ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ လာမည့် မတ်လ (၇) ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်၌ပင် တော်လှန်ရေး၏ အပြုသတ်အစီအစဉ်များကို ဆွေးနွေးကြဦးမည်ဟုလည်း သိထားကြ၏။

“တော်လှန်ရေးစဉ် မူလရည်မှန်းထားတဲ့ရက်ကတော့ လယ်ဗေဒပြေလတ်မှာဆိုတာ မင်းတို့အားလုံး သိကြပြီးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပျိုအနေတွေပြောင်းတာက သိပ်မြန်လွန်းနေတယ်။ မဟာမိတ်တွေရဲ့ ချီစစ်က သိပ်မြန်တယ်။

အထူးသဖြင့် ဂျင်နရယ်စလင်းရဲ့ အမှတ် (၁၄) ဒီစီတပ်ကြီးနဲ့ သူ့ယန္တရားတပ်၊ သံချပ်ကာတပ်တွေကို ဂျပန်တွေ ဘယ်လို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မတင်မခံနိုင်ဘူး။ ဆုတ်ပြေးနေရတယ်။ ဒီတော့ စလင်းရဲ့တပ်တွေ (၁) မကြာခင် မန္တလေးကို သိမ်းသွားနိုင်တယ်။

မဟာမိတ်တပ်တွေ မန္တလေးကိုမသိမ်းခင် တို့ဗမာ့တပ်မတော် (၁) အရင်လက်ဦးမှုဂူပူဇော် သိမ်းနိုင်မှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် တို့တစ်ဖွဲ့ မဟာမိတ်နဲ့ဂျပန် ကြားညှပ်ပြီး ပိတ်မိသွားမယ်။ စစ်ရေးအရရော၊ နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှု အနေအထားအရရော မဟာမိတ်လက်အောက်ရှိလျှင်စေရသလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ လက်ရှိအခြေအနေသုံး သပ်ချက် (၁) အဲဒီလို”

ဗိုလ်ရဲထွဋ်က သူတို့အား ရှင်းပြသည်။

“ဗိုလ်မှူးဗထူးက ဘာပြောသလဲ။ သူ့ဘာလုပ်မတဲ့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ကရော ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ”

ဗိုလ်ဝေလင်းက အလောတကြီးမေးသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ ရက်စက်သော နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု၊ စီးပွားရေး လူမှုရေး ဒုက္ခပေါင်းစုံမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရေးအတွက် တော်လှန်ရေး အကြံပြုလှုပ်ရှားမှုများ စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဤပျော်ဘွယ်မှု ရမည်းသင်းနယ်တွင် သူ့ကို ပြောက်ကျားတပ်မှူးအဖြစ် ဗိုလ်မှူးဗထူးက အထူးတာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့စည်းရုံးဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော ပြည်သူ့ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှူးကလည်း 'ဘယကျော်ထင်' တပ်ဖွဲ့ဟု လျှို့ဝှက်အမည် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး တစ်မျိုးသားလုံး၏ရန်သူ ဂျပန်များအား သေသေကြေကြေ ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ရန် လက်ချိုးရေထွက်စည်းစားခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ တော်လှန်ရေးဟူသော အသံကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြားရုံမျှဖြင့်ပင် အသည်းစိန်ကာ သွေးတွေ ချောင်းချောင်းထ ဆူဖူးလာတတ်သည်။

“အေး ... တစ်ပြည်လုံး တော်လှန်ဖို့ရက်ကိုတော့ အပူအနေအရ ရှေ့ကိုတိုးပြီး သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ မတ်လ (၂၅) ရက်နေ့ ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း ဗိုလ်ချုပ်တို့အစည်းအဝေးပြီးမှ သေချာမှာ။ ပြေးချင်ပြောင်းနိုင်သေးတယ်။ အခုတော့ မတ်လ (၂၅) ကိုပဲ သိထားကြပြီ။”

“နီးပြီပဲ”

“ငုပေ့တွေကို ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ဆော်ရတော့မယ်ပေါ့” စစ်သွေးက လှုံ့လှုံ့ဝေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဇာတီမာန်ပီ။

အကူးအခက်မြန်လှ၏။ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချက်ကြသည်။ ရင်ဝသို့ဆောင့်တက်လာသည့် တက်ခေါက်သံများကိုလည်း အနိုင်နိုင် ဖျိုချနေရသည်။ ယနေ့က မတ်လ (၃) ရက်နေ့။ ကြားကြာလွန်းသေးတော့သည်။ လာမည့်ဘေးကို ပြေးတွေ့ရင်ဆိုင်ရန် မကြောက်တော့သော သူတို့အတွက် မနက်ဖြန်တိုင်း၌ အရုဏ်တို့ ဖူးဝေနေတော့မည်သာ။

“နေဦး ... နေဦး ...။ တို့မန္တလေးကတပ်တွေရဲ့ အပူအနေက ဒီထက်စောချင် စောလိမ့်ဦးမယ်။ ရက်ကို အတိအကျသတ်မှတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အရှင်မျှောပေးထားတယ်။ မဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့ တပ်တည်နဲ့ တပ်ရွေ့လျားမှု၊ တိုက်ကွက်ဖော်တဲ့အနေအထား၊ တည်ချက်၊ စစ်ရေးအက်သာမှုတွေကို သုံးသပ်ပြီးမှ မဟာမိတ်တပ်တွေ ဖိတ္တိလာကိုမဝင်ခင်တို့က စောပြီး ဂျပန်တပ်တွေကို ဦးအောင်ပို့ဖို့မယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟင် ...”

“ဗိုလ်မှူးမထူးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်လား”

“ဒါဆို တစ်ပြည်လုံးလှုပ်ရှားမှုကြီးအတွက် ငုပေ့တွေကို လှန်လိုက်သလို ဖြစ်မသွားဘူးလား”

“ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရန်ကုန်စစ်ရုံးချုပ်က လူကြီးတွေ ဒုက္ခများကုန်မှာပေါ့”

“ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ရာ မန္တလေးမှာ ရှိနေတာပဲ။ သူဘာပြောလဲ”

စကားသံတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စိစိညှပ်လာ၏။ ဗိုလ်မှူးသီဟက လက်ကာပြု၍ ထိန်း၏။ ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်ကလည်း ဗိုလ်သန်းမောင်ကို မျက်ရိပ်ပြလျက် တံပြင်ထွက် အကဲခတ်စေ၏။ ဗိုလ်သန်းမောင်ပြန်ဝင်လာပြီး ထိုင်သည်။ ဗိုလ်ရဲထွဋ်က ချောင်းဟန်၌ စကားစကို ရှာပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုကွာ ... တို့တစ်တွေ ဗမာ့တပ်မတော်ရဲ့ ပုံမှန်စစ်ဆင်ရေးနဲ့ တပ်မတော်ရေးရာကိစ္စတွေကို ခဏကလေး ဘေးမှာထားကြည့်ပါရအောင်။ ဒီတော်လှန်ရေးကြီး စပြီးဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို စစ်တိုင်းကြီးတွေ၊ တော်လှန်ရေးနယ်မြေတွေ သီးခြားခြားပြီး သူ့ဒေသနဲ့သူ၊ သူ့ဦးတည်ချက်နဲ့သူ၊ သူ့တာဝန်နဲ့သူ ကိုယ့်တာဝန်ယူလို့အောင် လုပ်ကြရမှာ။”

တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ ပင်မဦးတည်ချက်နဲ့ လမ်းကြောင်းကို ချက်အောင်တော့ ဒေသတိုင်းအတွက် စစ်ရေးခေါင်းဆောင်နဲ့ နိုင်ငံတော်တာဝန်ခံတွေ တရားဝင်ထားပေးလိမ့်မယ်။ သူတို့ကပဲ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်နေဝင်းတို့ကို တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်တာဝန်ခံပြီး ထေ့
လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွေကို ကွပ်ကဲသွားကြမှာ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“အဲဒီတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ကဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်မှူးဗထူးဖြစ်ဖြစ်
ဖ . ဝ . တ . ပ . လ အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ရဲ့ ညွှန်ကြား
ချက်အရပ် လှုပ်ရှားကြရမှာဖြစ်တယ်။ ရော့ ... ဟောဒီမှာ တစ်ပြိုင်
လုံးကို တော်လှန်ရေးစစ်တိုင်းကြီးတွေခွဲဝေမှု အကြမ်းဖျင်းသတ်မှတ်
ချက်နဲ့ တိုင်းအမှတ် (၆) မှာ ပါဝင်တဲ့ တို့တော်တွေရဲ့ တော်လှန်ရေး
တွေ သတ်မှတ်မှု၊ တာဝန်ခွဲဝေမှုတွေကို ဖတ်ကြည့်ကြ”

ဗိုလ်ရဲထွန်းနှင့်ပါလာသည့် ဗိုလ်ထွန်းလင်းက စာရွက်အပို
ကို ဖြန့်ဝေပေးလိုက်သည်။ ‘ဖ . ဝ . တ . ပ . လ အဖွဲ့ချုပ်၏ ရည်ရွယ်
ချက်နှင့် တော်လှန်ရေးအစီအစဉ်’၊ သခင်သိန်းဖေ (စာရေးဆရာသိန်း
ဖေမြင့်) အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ရေးသားပြုစုပေးပို့လိုက်သော ‘ဂျပန်စက်ပ
လုံးဝသုတ်သင်ရေး’၊ ‘ဖ . ဝ . တ . ပ . လ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ပုန်ကန်ထု
ရေး ညွှန်ကြားချက် (၁) မှုကြမ်း’၊ ‘ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး တစ်မဟုတ်
ပြန်တမ်း (မှုကြမ်း)’ နှင့် ‘တော်လှန်ရေးစစ်တိုင်းများ ခွဲခြားသတ်မှတ်
ချက် (မှုကြမ်း)’ စသည့် စာရွက်စာတမ်းများသည် တစ်ဦးလက်မှ တစ်
လက်သို့ ချက်ချင်းပင် လက်ဆင့်ကမ်းရောက်သွားကြ၏။ မြန်မာပြည်
အရပ်ရပ် နယ်မြေအနှံ့နှံ့လည်း ဤသို့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အသက်ရှူသံမျှ မကြားရ။
မတ်လ၏ နွေအပူကိုပင် မေ့သွားကြသည်။
သူတို့အားလုံး၏ ရင်ခုန်သံ မြန်နေကြသည်။ သွေးတွေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှက်သူဝေနေသည်။ သူတို့မျှော်လင့်ခဲ့သော အရှုဇာတ်သည် ထွန်းသစ်ခဲ့
ပြီ။

“ဒီတော့ တိုင်းကြီးခုနစ်ခုနဲ့အတူ အထက်မြန်မာပြည် အထူး
တိုင်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားကြမှာဖြစ်တယ်။ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘို၊
ပဲခူး၊ မော်လိုက်နဲ့ ပြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်တို့ပါဝင်တဲ့ မြန်မာပြည်
အထက်ပိုင်းအထူးတိုင်းကို ဗိုလ်မှူးဗထူးက စစ်ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ်
ရွေးချယ်ဆောင်လိမ့်မယ်။

တောင်ငူ၊ ရမည်းသင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်
တွေပါဝင်တဲ့ တိုင်းအမှတ် (၆) ကိုတော့ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကိုယ့်
ကိုတာဝန်ပေးတယ်။ နိုင်ငံရေးတာဝန်ခံ သခင်ကျော်ငြိမ်း၊ ဒုတိယစစ်
ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဗိုလ်တောက်ထိန်၊ ရုံးအုပ်က ဗိုလ်ထွန်းလင်း
ရဲ့ရဲဘော်သုံးကျိပ်ထဲက ဗိုလ်တာရာ (သခင်ခင်မောင်ဦး) လည်း ပျဉ်း
ပျားမှာ ဗိုလ်မှူးသီဟဝိန္နဲနဲ့ တွဲဖက်ဦးဆောင်သွားလိမ့်မယ်။

တိုက်ပွဲအားလုံးဟာ သမားရိုးကျစစ်ပွဲနဲ့ စစ်ဆင်ရေးပုံစံမျိုး
မကုတ်ဘဲ ပြည်သူ့လူထုတစ်ရပ်လုံး အုံကြွပါဝင်လာတဲ့ ပြောက်ကျား
ပုံစံ၊ ပြည်သူ့ပြောက်ကျားစစ်အသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ တိုက်မယ်။ ဒါဟာ ဒီ
မျှော်လင့်မက်တွေကို တို့မြေပေါ်က မောင်းထုတ်ရုံသက်သက်တင်မဟုတ်
ဘဲ ရှေ့ဆက်ရဦးမယ့် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲကြီးအတွက် ပြည်သူ
ပျော်ကြားမှာ အကျယ်ပြန့်ဆုံးစစ်စဉ်းရုံးမှုနဲ့ လူထုအင်အားပေါင်းစည်း
ပျိုးပွဲဆိုတာ နှလုံးသွင်းထားကြ”

စကားအခွန်းတိုင်း၌ပင် အားသစ်တွေပါသည်။
မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်က ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ရွှေရူးရမည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လာ။ ကောင်းကင်က ကြယ်စင်တွေကိုပင် ဆွတ်ခြေရဦးမည်လား။ သူ့
အချိန်၌ သူတို့မပူတော့ပါ။ ရင်ကော့၍ ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိနေကြ
ပုံပုံရဲရဲရှိပြီ။ သူတို့ရှေ့က အနာဂတ်တွင် အောင်ပွဲတွေရှိသည်။ မြန်မာ
ပြည် အကြွင်းမဲ့လွတ်လပ်ရေး မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင်ကြီးရှိသည်။ သူတို့
နောက်၌ မြန်မာ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးရှိသည်။ တစ်မျိုးသားလုံး
သည်။ ဗမာ့တပ်မတော်ရှိသည်။

၁၈၂၄ ခုနှစ်က စတင်ခဲ့သည့် တစ်ပါးကျွန်ဘဝ၌ သူတို့
အသက်ကို စွန့်လွှတ်စတေးလျက် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး ကြံ
ပမ်းမှုအရေးတော်ပုံကြီးတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသော မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတို့
၏ ဝိညာဉ်တွေရှိသည်။

ကောင်းကင်ရှိသည်။ မြေကြီးရှိသည်။

ဧရာဝတီရှိသည်။ ချင်းတွင်း၊ သံလွင်၊ စစ်တောင်း မြစ်

ကြီးတွေရှိသည်။

ရိုးမအစင်းစင်း တောင်မင်းတွေရှိသည်။

ဘာကို သူတို့ ကြောက်ရွံ့၍ နောက်တွန့်ရမည်နည်း။

ထိုစဉ်တွင် ...

ခြေသံတမြန်းမြန်း ပြေးသံလွှားသံတွေ ကြားရသည်။ ရုတ်

ရုတ်သည်းသည်း ရုန်းရင်းဆန့်ခတ် ဆူညံသံတွေ၊ ကြောက်လန့်တကြ
ဟစ်အော်သံတွေ၊ နွားအုပ်များ၏ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဦးတည်ရာမဲ့ ရုတ်
ကန်ပြေးလွှားသံတွေကို ကြားရသည်။

“ငပုတွေ ... ငပုတွေ ... စစ်ကားကြီးတွေနဲ့ ဧရာဝတီ
ပြေး လျှော်ပင်ဈေးကို ဝင်မွှေးနေလို့တဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တဒဂံအတွင်း ကမ္ဘာပျက်သည်သို့ ဖုန်မှုန့်များတထောင်း
... တောင်းထကာ ဖရိုဖရဲမြစ်နေရှာသည့် ရွာလယ်လမ်းဆီ၌ ပုဆိုးကွင်း
... လျက် ပြေးလာနေသူနှစ်ဦးကို မြင်ရသည်။ မောင်ပုနှင့်ဖိုးပေ ...။
... တံကြိုးအတွင်းသို့ တဝုန်းဝုန်း ကဆုန်ပေါက်လျက် ဝင်ချလာ
... ဖြစ်။

“ကိုသန်းကြီး ... ကိုသန်းကြီး ... ငပုတွေဗျ ... ငပုတွေ။
... ဘုန်းဘုန်းရယ်။ ကားကြီးနှစ်စီးနဲ့တောင် လာတာ”

“အေး ... တိုးတိုးလုပ်ပါဟာ ဖိုးပေရဲ့။ မင်းဘိုးအေတဲ့မှပဲ။
... ပြော။ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်နေသလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ ဒီလောက်
... ကြီး လာတာတဲ့လဲ”

“နွားပွဲဈေးက နွားတွေ ဝင်သိမ်းတာဗျ။ မိတ္ထီလာက သူတို့
... တွေအတွက် ရိက္ခာလို့ပြောသယ်။ ဘကြီးသန်းမောင်တစ်ယောက်
... ကျွန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ သူတို့သိမ်းမိတဲ့ နွားအကောင်လေးငါးဆယ်ရဲ့
... ရှင်တွေကို ငပုတွေက ငွေရှင်းပေးဒိုင်းလို့ အဲဒီအလုပ်ကို ဒိုင်ခံလုပ်
... နေခဲ့လေရဲ့။”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ရွာထဲအထိ ဒီကောင်တွေ ဝင်လာကြသေး
... လူတွေက ဘာကြောင့် တဝုန်းဝုန်း ပြေးကြလွှားကြ မြစ်ကြရ
... လဲဟာ”

“ရွာထဲတော့ မဝင်ဘူးဗျ။ ရွာခေါင်း ဘကြီးထွန်းကိုတော့
... ဝှက်ဥရွာဒိုင်းနေတာ ကြားရတယ်။ ဝင်မယ့်ပုံလည်း မမြင်ပါဘူး။ ငပု
... ကောင်တွေက စစ်ကားတွေနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီးထိုးရပ်ပြီး ဆင်းပြေးလာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြတော့ ကြောက်တာပေါ့ဗျ။ ဘာမှန်းမှ မသိဘဲ။ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ ငေးတော့ပျက်ကရော။ နွားတွေလည်း တော်တော်ပါသွားသယ်ဗျ။

ထိမောင်တို့၊ ကံဆယ်တို့လို လာဘ်မြင်တဲ့ကောင်တွေကတော့ သူတို့နွားတွေ ကြီးမြေလွှတ်ပြီး ရိုက်ထုတ်လိုက်တာပဲ။ ဟာ ... လူတွေရော၊ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေရော ခြောက်သောက်ထွေးလို့ပဲဗျ။ တကယ်ပဲ ကြီးပွဲကောင်းကြီး။ သူတောင်းစား ငပုကောင်တွေကတော့ လူပုတွေတော့ဆိုင်တွေမှာ စိပ်ပြေနပြေ စိတ်ကြိုက်ဝင်ဆွဲနေကြလေရဲ့။ မြေထူးကိုက်တွေ ...”

စိုးပေနှင့်မောင်ပုက သူတို့မြင်သမျှကို ပြောပြကြသည်။ သူတို့ခမျာတွေလည်း ယခုအထိ ပါးစပ်မစေ့နိုင်ကြသေး။ ရိုးသားအေးသေး၍ ကုန်းကောက်စရာမရှိလောက်အောင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသော်လည်း ဖျိုးချစ်သွေး၊ ပြည်ချစ်သွေးကမူ ရဲရန်စွေးသည်။ တိုင်းပြည်အတွက် ပေးဆပ်စရာ ချွေး၊ သွေးနှင့် မျက်ရည်သာ ပိုင်သူများဖြစ်၍လည်း အရေးမတူလျှင် ပို၍ပင် တက်ကြွချင်ကြသေးသည်။

“ကဲ ... အခြေအနေအရ ခဏလူစုခွဲလိုက်ကြဦးစို့။ ဒီကောင်တွေရှင်သွားမှ ဒီမှာပဲ ပြန်စုကြမယ်။ မောင်ပုက ဗိုလ်မှူးသီဟတို့ကို ခေါ်သွား။ စိုးပေက ဗိုလ်ရဲထွဋ်နဲ့ ရန်ကုန်ကအဖွဲ့ကို မင်းကြီးသော်လှအိမ် ခေါ်သွားလိုက်။ ကျန်တဲ့လူတွေတော့ သင့်သလိုသာ ကြည့်ရှုပေးပေတော့။

ပြီးရင် စိုးပေနှင့်မောင်ပုက ကတ္တရာလမ်းထိပ်က ကိုစံပြုကြံဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်ကျော်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ကို ငိုဆီလွှတ်လျှော့ဦး။ တပ်က ဘာသတင်းထူး သေးသလဲမသိဘူး။ ဒီငပုတွေ ဒီလေး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထရဲမင်းရဲစီးပြီး တပ်ရိက္ခာစွတ် လိုက်ဆွဲရပ်ထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ ကူးပြီပဲဟေ့”

“ဗိုလ်မှူးက ဗွေအရင်က အိမ်မှာပဲ ရှိမှာမဟုတ်လား”

“အေး ...”

“ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည့်ရေ ... ခင်ဗျားကောင်တွေကို သိပ်ကတင့်မရဲစေနဲ့ဦးနော်။ တိုက်ပွဲက လက်တစ်ကမ်းရောက်နေပြီ။ မျက်စိထဲသဲဝင် ဖြစ်တတ်တယ်။ သတိတော့ထားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီကလေးတွေက စိတ်ချရပါတယ်။ ပေစုတ်ဖုတ်၊ ပေါတောတောနေလို့သာ တစ်ရွာလုံးက အော့ကြောလန်နေပေမယ့် အဲဒါကြောင့်ပဲ အသုံးတည့်နေတာပါ။ သူတို့က ဘေးမဲ့လိုင်စင် ပျိုးသားတွေလေ”

သူတို့အားလုံးသည် အလျှိုလျှို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်ကြသည်။

နွေနေအောက်တွင် လျှော်ပင်ရွာကလေးသည် ပျင်းရိပျင်းတွဲပျက်တုတ်ကလေးရှိနေတော့သည်။

❀ ❀ ❀

ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်က အရပ်အနားမရှိ တောက်လျှောက်
ကြား ပြောချသည်။ ဗိုလ်ကလေးခင်ရွှေခေါ်က သတင်းပို့ချက်ကို ကြား
ရသည်နှင့်ပင် အရေးတော်ပုံတော့ ပေါ်ပြီ။ သူတို့တော်လှန်ရေးကြီး စရ
တော့မည်ဆိုသည်ကို ခိုင်မိလိုက်ပြီ။

ဖိုးပေတို့ ထန်းရွက်ကြီး၌ လူပြန်စုံသည်အထိ စောင့်မနေ
နိုင်အားတော့။ ပြောက်ကျားတပ်မှူး ဗိုလ်ဝေလင်း၊ ဗိုလ်သန်းမောင်၊
လူတပ်ရင်းရုံးမှ ဒုဗိုလ်ကလေးခင်ရွှေကိုခေါ်လျက် ဗိုလ်ရဲထွဋ်တို့ရှိရာ
ပြည်လယ်မှ မင်းကြီးသော်တို့ထံသို့ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်ရဲထွဋ်က လူလွတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် ဗိုလ်မှူးသိဟတို့
တောင်ငူနှင့်ပျဉ်းမနားအဖွဲ့များလည်း စုံပြီ။ လူရိပ်လူခြည်ကိုကြည့်လျက်
မင်းကြီးသော်တို့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာပင် အရေးပေါ် ဆက်ဆွေးခွေးကြ
ရသည်။

“လျှော်ပင်ဈေးထဲကို ရိက္ခာဝင်ဆွဲတဲ့ ငပုတွေအဖွဲ့ရော ပြန်
ရှာဖွေပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...။ ကျွန်တော်တို့တွေ ရွာထဲမှာရှိနေမှန်းသိလို့
ကြွေးညှိုးသန်းမောင်က ထိမောင်တို့၊ ကံဆယ်တို့အဖွဲ့တွေနဲ့ ကျွဲအုပ်၊
ကျားအုပ်တွေ မောင်းပြီး မိတ္ထီလာကို လိုက်ပို့နေတယ်။ ဒီသတင်းတွေ
ကြားရင်တော့ ဘကြီးသန်းမောင်တို့လည်း မိတ္ထီလာက ငပုတွေရဲ့အခြေ
စိုက်ဖုကို အသေးစိတ် ကြည့်လာ။ နားထောင်လာကြမှာပါ”

“ဒါဆို ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်တို့နဲ့ ဗိုလ်မှူးသိဟတို့အဖွဲ့တွေ
လည်း ကိုယ့်တပ်ကို မြန်မြန်ပြန်ကြမယ် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တို့တော့
ကားစိစဉ်ထားတာရှိတယ်။ ရန်ကုန်ကို တောက်လျှောက်မောင်းပြီး အချိန်

“မဟာမိတ်တပ်တွေ ပခုက္ကူဘက်က ရောဝတီကိုကူးပြီး
မြင်းခြံမှာ စုနေကြပြီတဲ့ ဗိုလ်မှူးရဲထွဋ်။ သူတို့တပ်တွေနဲ့ ကားတွေ၊
ယန္တရားတွေ၊ သံချပ်ကာကားတွေကို တစ်နေကုန် တစ်ညလုံး ဒီဘက်
ကမ်းကို ရွှေနေကြတာ အင်ကြီးအားကြီးနဲ့တဲ့။

မြစ်ရိုးက လှေ၊ သမ္ဗန်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေလည်း
အရပ်အနားမရှိ ကူးလာနေကြပြီတဲ့။ မိတ္ထီလာတပ်နယ်က ဂျပန်တပ်
တွေလည်း မလှိုင်-ပန်းဆိုင်ဘက်နဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်က ဆီး
ပိတ်ဖို့ ဆင်းသွားကြပြီတဲ့။

မန္တလေးရောက်နေတဲ့ သူတို့ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးအရာရှိချုပ် ဂျင်
နရယ်အိဆိုမှုရာကိုယ်တိုင် မိတ္ထီလာရောက်နေတယ်တဲ့။ ဒီမှာ တပ်က
ဗိုလ်ထွန်းအောင်ကျော်က ဒုဗိုလ်ခင်ရွှေကိုလွှတ်ပြီး သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်
တယ်”

မိ ဗိုလ်ချုပ်ကို ဒီကအခြေအနေတွေ ရှင်းပြရတော့မယ်။ နောက်ကျမှ
စီစဉ်ထားတာတွေ တလွဲဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ပျဉ်းမနား၊ တောင်ငူကအဖွဲ့တွေ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ကြလေ။
ပျဉ်းမနားပြန်မယ့် သစ်တင်ကားတစ်စီးလုံးရှိတယ်။ ဆုံပါတယ်။ ပျဉ်း
မနားမှာတော့ သစ်စက်ပိုင်ရှင် ကိုစံရွှေကြီးရဲ့ဂျစ်ကား စောင့်နေလိမ့်
မယ်။ ဗိုလ်မှူးတာရာအိမ် ခဏဝင်ပြီးရင် ဆက်ထွက်မှာပဲ”

ဗိုလ်ထွန်းလင်းက ဝင်ပြောသည်။ အချိန်က အရေးကြီးလေ
နေပြီ။ မိနစ်၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ ပြုန်းတီး၍မရတော့။

“ဗိုလ်ဝေလင်းတို့၊ ဗိုလ်သန်းမောင်တို့ရဲ့ ပြောက်ကျားတစ်
တွေနဲ့ တပ်ရင်း (၅) က အရပ်ဝတ်လဲပြီး တပ်ဖျောက်ထားတဲ့အင်အား
ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

“ကျွန်တော့်တပ်ခွဲက အားလုံးခြောက်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိ
မယ်။ အားလုံး Well Trained ချည်းပဲ။ လက်နက်နဲ့ကျည် ဖွဲ့စည်းမှု
အတိုင်း အပြည့်ရှိတယ်။ ပြောက်ကျားတပ်ခွဲကတော့ အင်အားဆုနစ်ဆယ်
ကျော်ပေမယ့် လက်နက်နဲ့ကျည် အရမ်းနည်းနေသေးတယ်။ ဓား၊ လှံ၊
ခူးလေး၊ လင်လေး၊ တူမီးနဲ့ လောက်လွှဲသမားတွေ များတယ်။ ဒါပေမဲ့
အားကိုးလို့ရပါတယ်။ ရွှေပလားကန်က ဘကြီးဦးတုတ်ကျော်ရဲ့ ပွဲကျော်င်
ဆင်းတွေချည်းပါပဲ”

“ဗိုလ်ဝေလင်းကရော”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ Force-136 က ဗိုလ်ချစ်ခိုင်နဲ့အတူ မဟာ
မိတ်တွေ လေထီးနဲ့ချပေးထားတဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းက စစ်သည်တစ်ရာ
စာလောက် ရှိပါတယ်။ စစ်အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ လက်ကျန်လက်နက်

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

မဟောင်းတွေနဲ့ဆိုရင် နှစ်ခွဲစာလောက်တော့ တပ်ဆင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။
ပျဉ်းသင်းနဲ့ ဖျော်ဘွယ်မှာ လေ့ကျင့်စုဆောင်းထားတဲ့အင်အား နှစ်ရာ
ကျော်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါက ဒေါင်ဒေါင်မြည်တွေပါ။ အင်အားကတော့
လိုသလောက်စုလို့ ရနိုင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

“ဗိုလ်ချစ်ခိုင်အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

“သခင်တင်ရွှေ (ဖိုးယုန်) နဲ့ ရဲဘော်ညိုထွန်းတို့ရဲ့ အတွင်း
လူတစ်ဦးပါ ဗိုလ်မှူး။ သူနဲ့အတူ သူတို့ယူနစ် (Unit) မှာပါပြီး လေထီး
ဖင်းလာတဲ့ မဟာမိတ်တပ်က ဗိုလ်ကြီးချွန်မောင်လာနဲ့ ဗိုလ်ခပ်ကိ
ကလပ်ရယ်၊ ဝါယာလက်သမား ဒုတိယကြပ်ကားလ်မဟာအူးရယ်၊ ဝါယာ
လက်စက်တစ်လုံးရယ် ပါလာပါတယ်။ စက်နဲ့ သူတို့တွေကို စောင်း
ကျွန်းကျွန်းဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဝှက်ထားပါတယ်။ သူ့စက်နဲ့ မကြာ
မတဆက်ပြီး ထောက်လှမ်းချက်အရတော့ အခုရတဲ့သတင်းတွေဟာ
ပုန်နိုင်တယ်လို့ သုံးသပ်ပါတယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ ...”

“အေး ... ပြော”

“မိတ္ထီလာဘက်ကို ဝင်းဂိတ်ရဲ့ခြင်္သေ့တပ်ခွဲထဲက ကွန်ပင်ဒို
ကပ်စုတစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုကို ဒီရက်ပိုင်းမှာ လုပ်
မယ်ဆိုတာလည်း သူ့စက်က ဖမ်းမိထားတယ်။ ဗိုလ်မှူးကျောဒန်းလော့
ဖွဲ့အဖွဲ့တဲ့။ ဦးတည်ပစ်မှတ်တော့ မသိရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဆင်ရေး
ပယ်မြေကတော့ ဒီလျှော်ပင်နားတစ်ဝိုက်က ရန်ကုန်-မန္တလေး ကား
လမ်းပေါ်မှာပဲ”

“ဟေ ...”

“သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစလင်းရဲ့ အမှတ် (၁၄) တပ်တွေနဲ့ ဗိုလ်မှူး”

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၆ * လျှောက်သွင်း

ချုပ်ဝင်းကိတ်အဖွဲ့က တည်ခဲတယ်နော်။ သိပ်အဆင်ပြေကြတာမဟုတ်ဘူး။”

“ရန်ကုန်-မန္တလေး ဆက်သွယ်နေတဲ့ ကားနဲ့ရထားလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်တောက်ဖို့ဖြစ်နိုင်တယ် ခိုလှုံရဲထွဋ်”

“အေး... ကိုယ်လည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ဒီပုံဆိုမှ ဒီကောင်တွေအရင် တို့က လက်ဦးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခိုလှုံပျားသောင်းကြည့်ရေ... ဒီရန်ကုန်ဘက်ခြမ်း ကားလမ်းဘေးတစ်လျှောက် ဂျာအထိုင်စခန်းကလေးတွေကို ရမည်းသင်း၊ တပ်ကုန်းအထိ တိုက်သိမ်းမယ်ဆိုရင် ခိုလှုံဝေလင်းတို့၊ ခိုလှုံသန်းမောင်တို့အင်အားနဲ့ ဖြစ်မလား။ တပ်ရင်း (၅) နဲ့ တပ်ရင်း (၂) က ထုတ်နုတ်အင်အား နည်းနည်းပေါ့ပေါ့ပေးလိုက်ပေါ့။”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ဘယ်ရက်လောက် မှန်းထားလဲ”

“ဒီည...”

“ဒီနေ့ည...”

“ဟုတ်တယ်...။ လက်ဦးမှရဖို့က သိပ်အရေးကြီးနေပြီ။ ဘာကို စောင့်နေဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ အပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ ခိုလှုံပျားသောင်းကြည့်က ခိုလှုံဝေလင်းနဲ့ခိုလှုံသန်းမောင်ကို ဝစ်ဆင်ရေးစီမံချက်အသေးစိတ်ညှိနှိုင်းပေးလိုက်ပါ။ လိုအပ်ရင် ခိုလှုံထွန်းအောင်ကျော်တို့ပါ တွဲပေးလိုက်ပေါ့။ လက်နက်နဲ့ကျည်တွေကတော့ ခုကတည်းက ထုတ်ပေးထားလိုက်ပေးတော့။”

တော်လှန်ရေးဆိုတာ ကျည်တစ်ချက်ဖောက်ပြီးတာနဲ့ နောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြန်ဆုတ်လို့ ရရှိတုံးစံမရှိဘူး။ ဒီကနေ့ ဂျပန်ပုထိုးတို့ကို ပထမဆုံး ဝစ်ထွတ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဟာ နောင်မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ဖို့ အချက်ပေးလိုက်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံအဖြစ် မော်ကွန်းတွင်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

ဤသို့ဖြင့်ပင် ...

သည်ကနေ့ညတိုက်ပွဲအတွက် အကြမ်းဖျင်းစီမံချက်ကို ညှိနှိုင်းရေးဆွဲကြသည်။ ပြီးလျှင် ခိုလှုံရဲထွဋ်တို့ ပြန်ကြသည်။ ခိုလှုံပျားသောင်းကြည့်တို့က ဆက်၍ တိုက်ပွဲစီမံချက်အသေးစိတ်ကို ရေးဆွဲကြပျားမည်။

လျှောက်ပင်ရွာကလေး၏ ထန်းရွက်တဲကြီးအတွင်း၌ ကမ္ဘာတွင်မည် မော်ကွန်းဥဒါန်းကို လက်ရုံးဆန့်လျက် ဟစ်ကြွေးကြလေသည်။

“အရေးတော်ပုံ... အောင်ရမည်”

“အရေးတော်ပုံ... အောင်ရမည်”

“အရေးတော်ပုံ... အောင်ရမည်”

အနောက်ဘက်အရပ်တွင် နေဝန်းသည် မွန်းတိမ်းခဲ့ချေပြီ။

ဇိ ဇိ ဇိ

ပစ်ခတ်သံများကို စ၍ကြားရသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညလယ်ယံတွင် လက်နက်ငယ် ကျည်ပေါက်ကွဲသံများနှင့် စက်သေနတ်အတွဲလိုက် ဝှေ့ယမ်းပစ်ခတ်သံများကို ပီပီသသကြီး ကြားနေရသည်။

လက်မှနာရီကို အမှတ်ထင်ထင် ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီ ငါးမိနစ်တိတိ။

ချက်ချင်းပင် လက်နက်ကိုယ်စီအသင့်ကိုင်ရင်း ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ်များ၌ နေရာယူထားသည့် သူတို့အာရုံများ ဖျတ်လတ်နိုးကြားလာကြသည်။ ကိုယ်ရေး၊ စိတ်ပါ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြပြီ။

“ဗိုလ်ကြီး ... ဗိုလ်သန်းမောင်တို့ဘက်ကတော့ စချကြပြီ။ ဒီတစ်ချိတော့ ဒီကောင်တွေကို တကယ်ဆော်ပလော်တီး ရပြီပဲ”

“မျက်စိနဲ့နားပဲ အလုပ်လုပ် ... ရွှေဝ။ မင်းပါးစပ်ပေါက်ကြီး ပိတ်ထားစမ်း”

ဗိုလ်ဝေလင်းက သူ့တပည့်ကျော် တပ်ကြပ်ရွှေဝကို လေသံမျှဖြင့် သတိပေးရင်း ကြိမ်းသည်။ တပ်ရင်း (၅) လက်နက်တိုက်မှ ထုတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပျံသော စက်ကလေး (ဘရင်းဂန်း) လေးလက်ကို တိုက်ပွဲဝင်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များသို့ အသီးသီးဖြန့်ခွဲပေးခဲ့ရာ ဗိုလ်ဝေလင်းတို့တပ်စုတွက် စက်သေနတ်တစ်လက်။ ယိုးဒယားနိုင်ငံမှ ဘီအိုင်အေ မြည်ပေးတပ်ဖွဲ့များနှင့်အတူ မြန်မာပြည်အတွင်း သည်စက်သေနတ်ကို ကိုယ်ပြန်ပကွာထမ်းကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် တပ်ကြပ်ရွှေဝကိုလည်း တပ်မှူးချစ်ပျားသောင်းကြည်က တစ်ပါတည်း တွဲဖက်ပေးခဲ့ရာ သည်ညတိုက်ပွဲတွက် ကြီးမားသောခွန်အားဖြစ်ခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲပျော်၍ ကျားကုတ်ကျားခဲ ဒုပေနာပေခံလျက် သေသေကြုံကြေ ပစ်ခတ်တိုက်ပွဲဝင်နိုင်သလောက် သူ့ပါးစပ်က သူ့သေနတ်နည်းဝထက် ပို၍နားပူလွန်းသည့် သည်အကောင်ကို ထိန်းထားရမည်။ စက်အဖွဲ့အကူ ချေဘော်ဟန်ဖြင့်နှင့် ဉာဏ်ပိုတို့က ငြိမ်လျက် အစဉ်စောင့်နေကြ၏။

ရှေ့ဆင်ခြေလျော့လေးအလွန်တွင်ရှိနေသော ကသစ်ပင်နှစ်ပင်ရှိပင်၊ မြေပင်အုပ်အုပ်ကလေးဖြင့် ကွယ်နေသည့် ဂျပန်ကင်းရုံ၊ သူ့အား၌ ဒီဇယ်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီပီပီကြီးများ သိုလှောင်ထားသည့် ဆီသိုလှောင်ရုံ၊ မြေကွက်လပ်ပြန့်ကျယ်တွင် ရပ်ထားသည့် စစ်ကားကြီးလေးက အင်ဂျင်မြှုတ်၍ မြူပြင်ဆင် ကားသုံးလေးစီး၊ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးမြူလုပ်ထားသည့် တစ်ထပ်အုတ်တိုက်ကလေး။ မျက်စိကို အလျားလိုက် တရွှေမျှ ရွှေကြည့်ကာ မြင်ကွင်းများကို မှတ်သားနေမိသည်။

‘လုံခြုံရေးအဖွဲ့နဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီငပုတွေ နှစ်ဆယ်ကျော်သုံးလောက်တော့ရှိမှာပဲ။ မျက်မြင်တော့ ရုံးရှေ့မှာ ထိုင်ခုံနဲ့ထိုင်နေတဲ့ တပ်ကြပ်တစ်ကောင်ရယ်၊ ကင်းရုံထဲက နှစ်ကောင်ရယ်ပဲ မြင်ရတယ်။ နောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

က သစ်သားတန်းလျားထဲမှာ အိပ်နေကြပုံပဲ'

ဗိုလ်ဝေလင်းအတွေးက မြင်ကွင်းကိုသာ ကျက်စားနေငါ။

မြို့အဝင် ကတ္တရာလမ်းကို ခွစီးထားလျက် ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းကို ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ထားသည် လမ်းလုံခြုံရေးဂျပန်တပ် အဖွဲ့နှင့် ယင်းအနီးရှိ အကူတပ်စုကို ဝင်စီးသည် ဗိုလ်သန်းမောင်တို့ ပြောက်ကျားရဲဘော်များဆီမှ တိုက်ပွဲဝင်လက်နက်ကြီးငယ်အသံတို့ ပို၍ ပြင်းထန်များပြားလာ၏။ ဂျပန်စက်ကလေးပစ်ခတ်သံကိုလည်း ဖြူရသည်။ ရှိပ်ဖယ်သေနတ်သံများကပါ စက်ကလေးများနှင့်အတူ သံဖြူဟစ်ကြွေးနေကြသည်။

'အနီးဆုံးမှာ အသင့်နေရာယူထားသင့်ပြီ။ ခဏနေ ဒီကေ၊ တွေအားလုံး နိုးလာကြတော့မှာ။ ကွင်းပြင်မှာ တစ်စုတစ်ဝေစုမိမှ တစ်တည်းနဲ့ ပွဲပြတ်အောင်ဆော်ရမယ်'

အတွေးနှင့်အတူ သူညာဘက်လက်က မြောက်တက်သွားသူ သူတပ်ဖွဲ့များအား အချက်ပြလိုက်သည်။ ဗိုလ်ဝေလင်းထံမှ အမိန့်များ အချက်ချင်းအသက်ဝင်လာ၏။ အမှောင်ရိပ်နှင့် သစ်ပင်ရိပ်များကို အပူအကွယ်ယူလျက် ဂျပန်တပ်ဖွဲ့၏ခြံစည်းရိုး သေနတ်တစ်ကမ်း၌ တစ်ရွေ့ တွားတက်ကာ အဆင်သင့်နေရာယူပြီးကြသည်အထိ ရန်သူများ ရှားမှု မရှိသေး။

"ဟော ..."

တစ်ထပ်အုတ်တိုက်ကလေးရှေ့ ဆင်ဝင်တွင် ကုလားတို့ လေးနှင့် အိပ်ငိုက်နေသော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကင်းရုံအတွင်း တပ်သားနှစ်ယောက်တို့ ကွင်းပြင်သို့ အပြေးကလေးထွက်လာကာ ပြော

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မနေ့ရသည့် ပစ်ခတ်သံများကို နားစွင့်ကြသည်။

မကြာလိုက်ပါ ...။

ခဏချင်းမှာပင် တပ်ကြပ်ကြီးက ဝီစီကို အဆက်မပြတ်မှုတ် တော့သည်။

"ရှီ ... ရှီ ... ရှီ ..."

"ရှီ ... ရှီ ..."

"ရှီ ... ရှီ ... ရှီ ..."

မြင်ကွင်းက ချက်ချင်းပြောင်းသည်။ အဝတ်အစားဖိုသိဖတ် ဖိုဖိုဖရဖြင့် သေနတ်လက်ဆွဲကာ ဂျပန်စစ်သားများ ရုံးရှေ့ကွင်းပြင် ကလေးဆီသို့ ပြေးလာစုကြ၏။

တစ်ယောက် ...၊ နှစ်ယောက် ...၊ သုံးယောက် ...၊

.....။

တစ်ထပ်အုတ်တိုက်ကလေးထဲမှ ဗိုလ်ကလေးဝတ်စုံဖြင့် အရာရှိကြီးက ခါးတွင် ဓားရှည်ကြီးကို အစွင့်သားလွယ်လျက် ချပ်ဝတ် ကြည့်ဆာအပြည့်အစုံဖြင့် ထွက်လာကာ သူ့အသံနက်ကြီးဖြင့် အမိန့်များ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျပန်တွေအုပ်လိုက် တန်းလျားထဲမှ တွန်းပေးကာ ထွက်လာနေကြသည်။ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ရှိပေသည်။

"အချိန်ကောင်းပဲ"

ဗိုလ်ဝေလင်းက အသက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းရှူကာ အမိန့်များလိုက်တော့၏။

"ပစ် ..."

ကြမ်းတမ်းသော စစ်မိန့်သံနှင့်အတူ သုံးဖက်သုံးတန်နေရာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ယူထားသည် ပြောက်ကျားတစ်ဖွဲ့များမှ ပစ်ခတ်သံများက မိုးထစ်ချုန်းသလို တစ်စုတစ်ဝေး တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး ထွက်လာသည်။

မိုးဦးရာသီတွင် မိုးကြိုးများ အဆက်မပြတ်ထစ်ချုန်းသလိုပင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် သောသောညံသွား၏။ ယင်းလည်၍ သေနတ်မောင်းတင်သံများ၊ ပစ်ခတ်သံများ ဖုံးလွှမ်းနေပြီ။ ပြေးကြားကျားရဲဘော်များသည် သူတို့၏ ဖက်ဆစ်ဂျပ်နီသုတ်သင်ရေးလုပ်ငန်းကို သွေးတကြွကြွဖြင့် တက်ညီလက်ညီ တိုက်ပွဲဝင်နေကြပြီ။

- “အား ... အား ... အား ...”
- “ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”
- “ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”
- “ဒက် ... ဒက် ...”
- “အား ...”
- “ခူးရား ... ခူးရား ...”
- “ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”
- “ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

အလစ်အိုက် အတိုက်ခံလိုက်ရသော ရန်သူတို့သည် မကောင်းအောင်ပင် ကျဆုံးကြရတော့သည်။ ၎င်းပျောက်ပင်ကို ဓားထောင်ထက်ဖြင့် ခါးလယ်မှ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သကဲ့သို့ တဘိုင်းဘိုင်း အရှုပ်ကြွပြတ် အတုံးအရုံးပြုလဲနေကြ၏။

ပြန်လှန်ခုခံရန်နှင့် ရန်သူဘယ်ဘက်ကပစ်သည်ကိုပင် သတိပြုမိလိုက်ကြရန်မတူ။ အပြုပြီအလဲလဲ။ ကွင်းပြင်တွင်သေဆုံးသွားသူ ဂျပန်အလောင်းများနှင့် အသက်မထွက်သေးဘဲ တွန့်လိမ်ရုန်းကန်သူ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လှည့် ကိုယ်ခန္ဓာများက အပြန်ပြန်အကျကျ။ သွေးနီနီတို့ ခဲပတောင်းပတ်နေ၏။

- “ဆီတိုင်ကီတွေပစ် ... ဆီတိုင်ကီတွေကိုပစ်”
- “နောက်တန်းလျားကို ပိုင်းပစ်ထား”
- “တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေခွဲ”
- “ခွေးသားတွေ ... အီးတောင် ပေါက်ခွင့်မပြုနဲ့ဟေ့”

တစ်စိတ်ခေါင်းဆောင်များ၏ အမိန့်ပေးသံများ၊ စိတ်ဓာတ်ထက်ကြွလှုပ်ရှားနေသည့် တိုက်ပွဲဝင်ရဲဘော်တို့၏ ကြိုးပါးသံများမှာ များထက်မပြတ်ပေါက်ကွဲနေသည့် လက်နက်ကြီးငယ်မျိုးစုံတို့၏ အသံကြားတွင် ကြောက်မမန်းလိလိ လှမ်းမိုးနေ၏။

- “ဝုန်း ...”
- “ဝုန်း ...”
- “ဝုန်း ...”

တမင်ရည်ရွယ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သောကျည် ထိမှန်ပေါက်ကွဲကြ၍ မီးကြီးစွဲလောင်လျက် ဆီပီပီများ တဝုန်းဝုန်းထ၍ ပေါက်ကွဲတုန်လှည့်။ ပေါက်ကွဲလွှင့်စဉ်လာသည့် ဒီဇယ်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီများက အနီးရှိ မထောက်အညီများကို မီးစွဲကာ ချက်ချင်းပင် ငရဲမီးလျှံများနယ် ကြောက်ရွံ့စွယ်စီးတောက်ကြီးများ ဟုန်းဟုန်းထလာတော့၏။

စက်သေနတ်၊ ရိုင်ဖယ်၊ တော်မိဂန်း စသည့် လက်နက်ကြီးငယ်များဖြင့် စုပြုံပစ်ခတ်ခြင်းခံနေရ၍ စစ်တန်းလျားကလေးထဲ၌ ပိတ်မကျကြသော ဂျပန်တပ်သားများမှာ အဝတ်အစားများမီးလောင်လျက် များကောင်းများလွတ်ပြေးလာသလိုပင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးကြလေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျည်ထိမှန် သေဆုံးကြရပြန်သည်။

“တက် ... တက် ... တက် ...”

“ငပုတွေကို အပြတ်ချဟေ့?”

“ကျား ...”

“မြန်မာဟေ့ ... မြန်မာဟေ့ ...”

“ဘယကျော်ထင်တပ်ဖွဲ့ကွ”

“တက် ...”

စစ်ဆိုသည် အောင်နိုင်နေသူကို ဟန်တားခြင်းငှာ ချက်ချင်း မစွမ်းသာတတ်။ နိုင်ချင်ကဲ့ဖြစ်နေသော ဗိုလ်ဝေလင်း၏တပ်ဖွဲ့များမှ ရန်သူများထံဦးတည်လျက် အဟုန်ကြီးစွာပြေးဝင်၍ သုတ်သင်ချေမှုန်းကြသည်။

ငါတို့မြေ၊ ငါတို့ရေ၊ ငါတို့ဧရာဝတီအတွက် ...။

ငါ့ညီ၊ ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေအတွက် ...။

ငါ့သား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့နိုင်ငံသားတွေအတွက် ...။

တို့ဘာသာ၊ တို့သာသနာ၊ တို့ကိုးကွယ်ရာအတွက် ...။

လက်တွင်းမှ အဆက်မပြတ်ပစ်လွှတ်လျက်ရှိသော လက်နက်ကြီးငယ်တို့မှ သေမင်းတမန်ကျည်ဆန်များက တရစပ်တွက်လာနေသလို

သို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များ၏ မျက်ဝန်း၌လည်း မျက်ရည်ပူတို့ တွေ့ပျက်စီးကျလျက်ရှိသည်။

တိုက်ပွဲသည် တစ်ဖက်သတ် အသာစီးဖြင့်ပင် ပွဲသိမ်းသူ၏။

ခါ။

အရာရှိတစ်ဦးအပါအဝင် ဂျပန်စစ်သည်နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဦး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သည်။ စုဆောင်းသိုလှောင်ထားသော ဒီဇယ်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကီများ၊ မော်တော်ယာဉ်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများ၊ အဆောက်အဦများအားလုံးကို တစ်စပကျန် မီးရှို့ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ စက်ကလေးတစ်လက်၊ ၂ လက်မ စိန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ဗုံးသီးများအပါအဝင် ယက်နက်၊ ကျည်မျိုးစုံကို သိမ်းဆည်းရယူနိုင်ခဲ့သည်။

အောင်ပွဲ ...။

မြန်မာပြည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမိုင်း၏ မျက်နှာစာကို

တင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည် အောင်ပွဲ။

တိုင်းအမှတ် (၆)၊ နယ်အမှတ် (၂) ပြောက်ကျားတပ်မှူး ဗိုလ်

ဝေလင်း ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် အောင်ပွဲ။

မတ်လ (၄) ရက် နံနက်ဦး (၁) နာရီမတိုင်မီ ပြတ်ပြတ်သား

သား အောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲ။

အဝေးဆံကို နားစွင့်ကြည့်သည်။ ပစ်သံခတ်သံတို့က စဲခဲ့ပြီ။

တိုင်းအမှတ် (၆)၊ နယ်အမှတ် (၁)၊ တပ်ရင်း (၅) မှ ဗိုလ်သန်း

မဟင်ဦးစီးသော ဗမာ့တပ်မတော်မှ အသွင်ပြောင်းပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့

တိုက်ပွဲသည်လည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီထင်သည်။

သူတို့ တိတ်တဆိတ်ပင် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် အမှောင်ထုကြီးအတွင်း ပျောက်

ကွယ်သွားကြ၏။ ကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်စင်ကလေးများက သူတို့

မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့တိုက်ပွဲနှင့် သူတို့အောင်ပွဲကို

စာင်၍ကြည့်နေကြသည်။

***

စောင်ချမ်းကုန်း၌ ဆုံမိကြ၏။

ရွာဦးကျောင်း သိမ်တိုက်ကလေးထဲ၌ သူတို့အားလုံး တစ်ဖု
တစ်စည်းတည်း ဆုံမိကြသောအခါ နံနက် (၃) နာရီထိုးလှပြီ။ မကြာမီ
ကလေးကပင် ဆူညံသော ပစ်သံခတ်သံ ပေါက်ကွဲသံများ ကြားနေရုံမျှ
သေးသလို အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်၌ ရဲခဲနီအောင် တောက်လောင်ဖျ
သည့် မီးရောင်များကြောင့် ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာကလေးများသည် အိမ်ပုံ
မပျော်နိုင်ကြသေး။

အခါပျက်၊ ကာလပျက်ကြီး၌ မည်ကဲ့သို့သော ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ မျှ
ဦးမည်နည်းဟုသာ တကြောင့်ကြကြ ခိုးထိတ်နေကြရ၏။ စောင်ချမ်း
ကုန်းရွာကလေးသည်လည်း မှောင်မည်းငုတ်တုတ် တဲကုပ်ကုပ်ကလေး
များ၌ မီးရောင်မလက်တလက်ဖြင့် အသက်ဝင်နေကြသေးသည်။

“၃ ... အူ ... အူ ... ရူး ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရွာထိပ်ဦးမှ အိမ်စောင့်ခွေးတစ်ကောင်၏ သံရှည်ဆွဲ၍ အူ
လိုက်သံသည် အခါပေးလိုက်သလိုပင်။ ဟိုမှသည်မှ ခွေးအူသံများ စူးစူး
ပါးပါး ဆူညံပေါ်ထွက်လာကြပြီး တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။ ချောက်
များချင်စဖွယ် ဆက်တိုက်ကြီး ကြားနေရသည်။

ကျောင်းစည်းရိုးတောစပ်တစ်လျှောက်ကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်
မိမြန်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်များအတွင်းလည်း သေသေချာချာကြည့်သည်။
လူရိပ်လူယောင် လုံးလုံးမမြင်ရ။ ‘ညကြည့်နည်း’အတိုင်း ခွံနဲ့စပ်စပ်
ဟိုသည်ဝေဝဲကြည့်သည်။ ဘယ်ညာမြောက်တောင် အလှုပ်အရှားမရှိ။

ပတ်လည်သည် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေသည်မှန်း သေချာမှ စည်း
ပိုးကို ငုံ့၍ လျှိုးဝင်ကာ သိမ်တိုက်နံဘေးက ငှက်ပျောပင်အုပ်အုပ်ဆီ
ပြေးဝင်ကပ်လိုက်၏။ ဟော ... တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်၊
တချောက်ပျောက် စုမိကြသည်။

သည်တွင် ချိုးကူသံချွဲချွဲနဲ့နဲ့က လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ
၏။

ပြီးလျှင် ပြန်လည်ဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်သည်။
မည်းမည်းမှောင်မှောင် နှစ်ထပ်သစ်သား ကျောင်းအိုကြီးဆီ
မှ မီးရောင် ရဲခဲလက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘုရားခန်း၌ မီးအလင်း
ရောင်အချို့ လင်းလာသည်။ တလှုပ်လှုပ်တချောက်ချောက် ခြေသံများ
ကိုလည်း ကြားရ၏။

“ဆရာတော်ဘုန်းကြီးဘုရားပဲလား၊ ခန်းနေဦးပဉ္စင်း ဦးပဉ္စိတ
လား။ တစ်ပါးပါးပဲ”

သူတို့ရှိရာ ကဲကြည့်၍ရသော ပြတင်း၏ တံခါးရွက်နှစ်ချပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။ ခေတ္တမျှ ရပ်၍ အကဲခတ်ကာ ပြတင်း၏တံခါး၊
ပြန်ပိတ်သွား၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွာကလေးဆီမှ ခွဲခဲ့ဖူးဖျစ်ဖျစ်ခွေးအူသံ
ကို သဲ့သဲ့ကြားနေရဆဲပင်။

“ဟော ...”

သိမ်အနောက်ဘက်မှောင်ရိပ်မှ ဆေးလိပ်မီးရောင်ရဲခနဲကို မြင်
သည်။ တစ်ကြိမ် ... နှစ်ကြိမ် ...။

“ကဲ ... သိမ်တံခါးပွင့်ရင် တစ်ယောက်စီ မြန်မြန်ဝင်ကြ
တော့။ ဆရာတော်ကြီးနီးလာလို့ စိတ်မချဖြစ်နေရှာဦးမယ်။ ဦးပွင့်
ကတော့ ခဏနေ ရောက်လာမှာပဲ”

ဗိုလ်ဝေလင်းပင် စကားမဆုံးလိုက်။ သိမ်တံခါးပွင့်လာသည်။
ငှက်ပျောပင်ရိပ်မှ သူတို့လူစု အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်လာခဲ့ကြတော့၏။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့အောင်ပွဲကို ကြိုဆိုပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ Congratulation
Captain”

ခပ်မှိန်မှိန်အလင်းရောင်၌ မြန်မာအဝတ်အစားကို ချုပ်ချုပ်
ရပ်ရပ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက လက်ကမ်းပေး၏။
သူနှင့်အတူ ဆံပင်နီနီ၊ မျက်နှာကြမ်းကြမ်း နောက်တစ်ဦးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်
ခိုင်ကို တွေ့၏။ သူတို့နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ခိုင်က မကြာခဏတွေ့ဆုံနေကျ။

Force 136 မှ လက်နက်၊ ကျည်ဖျိုးစုံနှင့် စစ်သုံးပစ္စည်းများ
အား လေထီးဖြင့် လာချပေးသည့်အခါတိုင်း သူတို့ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့၊
များထံ ချက်ချင်းပင် ဆက်သွယ်လွှဲပြောင်းပေးနေကျ သည်နိုင်ငံခြား
သားနှစ်ဦးကိုမူ တော်လှန်ရေးမစစ် သတင်းပေါက်ကြားမှုမရှိစေရန် မြင်
ပြင်လွင်သို့ မသွားစေဘဲ လျှို့ဝှက်ပုန်းခိုနေစေခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒါ ... ဗိုလ်ကြီးဂျွန်မောင်လား။ ဒါက ဗိုလ်ခင်ကီကလပ်။ ဗိုလ်
ကြီး ... ဒါက ဒီနယ်မြေရဲ့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ဝေ
လင်း။ ဒါက ဗမာ့တပ်မတော် တပ်ရင်း (၅) က ဗိုလ်သန်းမောင်နဲ့ ဗိုလ်
ထွန်းအောင်ကျော်ပါ။ အားလုံး ဗမာ့တပ်မတော် (Burma Army) က
တာဝန်ပေးထားတဲ့ အရာရှိတွေချည်းပါပဲ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ကပ္ပတိနီ။ လာပါ ... ထိုင်ကြ
ပါ”

“တော်လှန်ရေးကတော့ တာထွက်ကောင်းသွားပြီပေါ့။ ဟုတ်
လား ... ဗိုလ်သန်းမောင်။ ကျုပ်တောင် လိုက်လာခဲ့ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားတို့တိုက်ပွဲတွေကြောင့် ငပုတွေ ဘယ်လောက် လောင်မီးကျ ပျားယာ
ခတ်ကုန်မလဲဆိုတာ သူတို့ဆက်သွယ်ရေးစက်တွေကတစ်ဆင့် ကြား
ဖြတ်နားထောင်ချင်သေးလို့ ချန်နေခဲ့ရတာဗျာ။ လက်ကတော့ ယား
နေတာပဲ။ ဒီမှာကလည်း အော်ပရေတာတပ်ကြပ်ကလေးက ငပုတွေ
ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကုန်တွေကို အကုန်မဖော်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ရှိနေမှ ဖြစ်မှာ
ပို့သာ”

ဗိုလ်ချစ်ခိုင်က ဝမ်းသာအားရစကားဆို၏။
သူတို့ပျော်နေကြသည်။
သုံးနှစ်သုံးမိုးကျော်ကျော် တပီနီပီနီတလိပ်လိပ် ခါးစည်းခံခဲ့
ရသည့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့အား လက်တုံ့ပြန်ချေမှုန်းမည့် တော်လှန်ရေး
၏ ရှေ့ပြေးဇာတ်ဝင်ခန်းကို သူတို့စတင်ခဲ့ကြပြီ။ အောင်ပွဲနှင့်ဖွင့်ခဲ့သော
သူတို့တော်လှန်ရေးသည် မကြာမတင်မီ အရှိန်အဟုန်ကြီးဖြင့် တောက်
လောင်ပေတော့မည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ကဲ ... လာဗျာ ခိုလ်ဝေလင်း။ အောင်ပွဲအကြောင်းတွေ့
ချည်းပြောနေလို့ မပြီးသေးဘူး။ သတင်းထူးတာလေးတွေ ရလာခဲ့တယ်။
နည်းနည်းတိုင်ပင်ကြရအောင်”

“အေး ... လုပ်ပါဦး။ ကိုယ့်ဆီကတော့ ပစ်မှတ်ကို စိမ့်ညက်
ညက်ကြောအောင် ချော့နှိုးပြီး လက်နက်တွေ၊ ကျည်တွေ သိမ်းလာခိုင်း
ခဲ့တာပဲရှိတယ်။ ထူးခြားသတင်းတော့ မရခဲ့ဘူး”

“ပြောပါဦး ခိုလ်သန်းမောင်။ ခင်ဗျားရဲ့သတင်းကို နားထောင်
ပြီးရင် ကျုပ်ဘက်မှာလည်း စက်ထဲက ဖမ်းလို့ရတဲ့ အရေးကြီးသတင်း
တစ်ပုဒ်အကြောင်း ပြောစရာရှိနေတယ်”

မီးအလင်းရောင်အောက်၌ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဒီလိုဗျာ ...။ ကျုပ်ဝင်စီးခဲ့တဲ့ လမ်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို ကြီး
ကြပ်ဖို့ရောက်နေတဲ့ ငပုအကောင်ကြီးကြီးဆီက စာရွက်စာတမ်းတွေ
မိလာတယ်။ ဒီကောင်က မေဂျာအဆင့်ပဲ။ သူ့ကို မန္တလေးဂျပန်စစ်
ဆင်ရေးဌာနက တာဝန်ပေးတဲ့ အမိန့်စာထဲမှာ ဒီကနေ့ မတ်လ (၄)
ရက်နေ့မယ် ဂျပန်ယာဉ်တန်းတစ်ခု အရေးတကြီးဖြတ်လိမ့်မယ်။

အဲဒီယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးကို အထူးဆောင်ရွက်ဖို့ ဒီကောင်ကို
တာဝန်ပေးထားတာဗျ။ တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်တို့ဆော်ပစ်
ခဲ့တာကို ကြည့်လေ။ ပင်မတင်ဖွဲ့က ဆယ်ယောက်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိရ
မယ့်ဟာကို စစ်ကားနှစ်စီးနဲ့ ထပ်ပေါင်းထားတော့ အင်အားလေးဆယ်
ကျော် ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ တော်သေးတယ် ...။ ကျုပ်တို့က
သာလွန်အင်အားသုံးပြီး အငိုက်ဖမ်းတိုက်နိုင်ခဲ့လို့ ဒီငပုတွေ တစ်ကောင်
တစ်ပြီးမကျန် ကျန်ကုန်ကြတာ”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင်တော့ တကယ်ထူးပြီပေါ့။”

“ဘာလို့လဲ ခိုလ်ချစ်ခိုင်။ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် စောစောက ပြောပါပကောလား။ ကျွန်တော်
လည်း အရေးကြီးတဲ့သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ရန်သူ့ဆက်သွယ်မှုလမ်းကြောင်း
ကို ဖြတ်ဖမ်းရင်း ရထားတာရှိတယ်လို့လေ။ အခု ခိုလ်သန်းမောင်ရဲ့
သတင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ဒီဘက် မဟာမိတ်တွေဘက်ကလည်း ဝင်း
ဂိတ်ရဲ့ အားထားရတဲ့ စစ်ကြောင်း (၁) မှူး ခိုလ်မှူးဒန်းလော့ကိုယ်တိုင်
ဖဲဒီယာဉ်တန်းကို လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်စီးဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတာ အတိ
အကျပဲ။

ကွန်မင်ဒိုအဖွဲ့ကို ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကြောက ဆွဲထုတ်
ပြီး ပခုက္ကူမှာ စုစည်းထားပြီးပြီတဲ့။ ဂျင်နရယ်စလင်းနဲ့ ဝင်းဂိတ် မှူး
ပေါင်းလုပ်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးဆိုတော့ တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ ပစ်မှတ်
ရှိလို့ပဲ။ ဒီယာဉ်တန်းမှာ စစ်တပ်ရိက္ခာတွေအပြင် ဘယ်လိုအရေးကြီး
တဲ့ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေ ပါလာလေမလဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ခိုလ်ချစ်ခိုင်။ ဒါတွေက အရင် တည်ငြိမ်အနေ
အထားမှာ ရထားတဲ့သတင်းပဲ။ အခု ဒီည ကျုပ်တို့ လျှပ်တစ်ပြက်
ဝင်မွှေလိုက်တဲ့ ကိစ္စကို မဟာမိတ်တွေဘက်က မသိကြသေးဘူး။ ငပု
တွေကတော့ တော်ကြာနေဆိုရင် အုန်ကျွဲခတ်ဖြစ်ပြီး အုပ်စုလိုက် ကြမ်း
ကြဲ၊ ရမ်းကြဲတော့မှာ။ ဒီတော့ ...”

“ပြော ... ခိုလ်ဝေလင်း”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ကိုချစ်ခိုင်နဲ့ ဒီကခိုလ်ကြီး ညွှန်
မောင်လာတို့ပါ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နဲ့ မှူးပေါင်းလိုက်ကြပေတော့။ ကျွန်

တော်တို့တော်လှန်ရေးက လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လုံးဝမလိုအပ်တော့ဘူး။ အပြစ်
အနေအရ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ချကြရတော့မှာ။

မနက်ဖြန်ဆိုရင် တပ်ရင်း (၂) တပ်ရင်းလုံး တပ်ဖျောက်ပျက်
အတိအလင်း တော်လှန်ကြလိမ့်မယ်။ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဗိုလ်ပု
သောင်းကြည့်ရဲ့ တပ်ရင်း (၅) က တချို့တပ်ခွဲတွေလည်း နီးစပ်ရာဂျပန်
အချို့ကိုဆော်ပြီး တပ်ဖျောက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ...”

“ဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညတိုက်ပွဲကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တု
တုတ်နဲ့ထိုးလိုက်သလို အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ဆင်းလာမယ့် ငပုတွေရယ်။ ဒီက
အခြေအနေတွေကို မသိဘဲ စွတ်ဝင်လာမယ့် ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့က ဗိုလ်ပု
ဒန်းလော့တို့ရဲ့ ကွန်မင်ဒိုတပ်ဖွဲ့တွေရယ်ကို ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ဆိုင်ဝေ
လိုက်ကြရအောင်။

ကျုပ်တို့၊ ဗိုလ်သန်းမောင်တို့ နှစ်ဖွဲ့ပေါင်းအင်အားကတော့
ရန်ကုန်ကဆင်းလာမယ့် ဂျပန်ထောက်ပံ့ရေး ပစ္စည်းတင်ယာဉ်တန်းကို
တပ်ကုန်းက ရမည်းသင်းဘက်အထွက် သင့်တဲ့တစ်နေရာကနေ စီးကြ
မယ်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ကတော့ အဲဒီအစီအစဉ်က အကဲသ
နိုင်တယ်ဗျ။ အဲဒီယာဉ်တန်းကို အပိုင်မြို့လိုက်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့ပြောက်
ကျားတပ်ဖွဲ့တွေရယ်။ မနက်ဖြန် တပ်ဖျောက်လာကြမယ့် ထပ်ဖွဲ့တွေ
အတွက်ရယ် မိတ္တူနဲ့လက်နက် မပူရတော့ဘူးပေါ့။ ရန်ကုန်-မန္တလေး
လမ်းကြောင်းကိုလည်း ဖြတ်တောက်ထိန်းချုပ်ပြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ကဲ ... ဗိုလ်သန်းမောင်။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ကိုရင်တို့သဘောပဲ။ ရဲဘော်တွေလည်း သွေးစွန်းလက်စနဲ့
ကိုက်ရဲခိုက်ရဲ ပွဲတိုးရဲအောင် အပိုင်သေချာတဲ့ပွဲကိုပဲ သာလွန်အင်အား
နဲ့ ဆော်ကြသေးတာပေါ့။ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ဦးပွင့်ကိုလျှောက်ထားပြီး စထွက်ကြမဲ့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ...။ အခုကို အချိန်အတော်နည်းနေပြီ။ ဟိုမှာ
မြေပြင်အခြေအနေ အကဲကြည့်ရဦးမှာမဟုတ်လား။ သွက်သွက်လုပ်
ကြမဲ့ပဲဗျို့”

“ဒီလိုလုပ်လေ ဗိုလ်ဝေလင်းနဲ့ ကိုချစ်ခိုင်တို့ ...။ ခင်ဗျား
Force 136 က အဖွဲ့တွေပါခေါ်ပြီး မြင်းနဲ့သွားဖို့လိုက်ကြလေ။ တော
ကျော်နဲ့စိမ်းတို့ စီစဉ်ထားတာ မြင်းဆယ်လေးငါးကောင်တော့ ရှိလေ
ရဲ့။ စက်တွေနဲ့ကျည်တွေပါ သယ်သွားကြပေတော့။

ကျုပ်က တော်လှန်ရေးနောက်ကို တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ကြမယ့်
အမြဲတမ်းတပ်သားတွေအားလုံးကို စုပြီး နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့မယ်။
တော်လှန်ရေးက စခဲ့ပြီပဲ။ နောင်မှ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်
ပနေချင်တော့ဘူး”

“ကောင်းသားပဲ”

“နေဦး ... ဒီကောင်တွေ ပျဉ်းမနား၊ တပ်ကုန်းက ဘယ်
အချိန်လောက် ထွက်လာနိုင်မလဲ”

“ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ လင်းအားကြီး ဖြတ်မှာပဲ။ အရေးကြီး
ယာဉ်တန်းကို နေ့စင်းကြောင်တောင် လင်းလင်းချင်းချင်းမှာ လျှင်
သျှင်တော့ ဖြတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ပျဉ်းမနားက

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄၄ ❀ ဇေယျမင်းသျှင်

ဗိုလ်မှူးသီဟနဲ့ ဗိုလ်မှူးတာရာဆို ဆက်သားလွတ်ပြီး နည်းနည်း၊
စိစဉ်ချိန်ရအောင် ဆွဲထားခိုင်းလိုက်ရတော့မှာပဲ”

“ကိုင်း ... စကြစို့”

ညယ်သည် ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ညဉ့်အမှောင်တွင် အရိပ်မည်းမည်းများ တလှုပ်လှုပ်ရွေ့လျား

ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

မကြာမီတွင် ...

မြင်းဟိသံနှင့် ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းတို့က အရှေ့အရုဏ်ဝဲ

သို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ကြယ်ရောင်၌ မပိရိုးဝါး မှန်ပျံမြင်လိုက်ပျံ
သည်။ အနီထဲက ကြယ်ဖြူပွင့်။

တစ်မိုးသောက်သော် အရုဏ်သစ်ပေးတော့မည်။

❀ ❀ ❀

ခုခါးစာစိုင်း (၈၈)

‘သွေးဖြင့်ရင်း၍’

(၄ မတ်၊ ၁၉၄၅ - ၈ မတ်၊ ၁၉၄၅)

အလဟဿအချိန်မဖြုန်းချင်၍ အိပ်ရာထက်မှ ထခဲ့ကာ အိမ်
ရှေ့ဝရန်တာက ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေး၌ တစ်ကိုယ်တည်း
ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်လျက် တွေးနေမိသည်။

လခိုက်ညဖြစ်၍ ကြယ်ရောင်အလင်းမှန်းမှန်သာရှိ၏။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်မှုင်ဖြူဖြူကလေးများသည် နဂါးငွေ့
တန်းကလေးများသဖွယ် ကြယ်စင်တစ်သိုက်ကြား၌ ဟိုဝင်သည်ထွက်
မိမ်မြေးတမ်း ကစားနေကြသည်။ လမင်းပုလွဲ၌ ကြယ်ပေါင်းတွေစုံသော
ညသည် ကြယ်အလင်းဖြင့် မပီတိုးဝါးလင်း၏။

'မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာမှာ အခု ငါတို့ဂျပန်စစ်သားတွေ နေနေ
ဖျာဘဲဘဝနဲ့ ရှေ့အလားအလာလိုပေါ့လေ။ ဘာကိုမှ ကြည်ကြည်လင်လင်
မမြင်ရသလို အားလုံးဟာ ဝိုးတိုးဝါးတားထဲမှာ စမ်းပြီးလမ်းလျှောက်
မပျက်ရတာမျိုးပဲလေ'

သည်အတွေးတစ်စက ရင်၌ မှီတွယ်ခိုကာ ဆိုနင်းနာကျင်
ပျင်သည်။

စစ် ...။

စစ်ပွဲ ...။

စစ်ပွဲနှင့်စစ်သား ...။

'ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် မကြုံကြိုက်လို' ဟု ဆုတောင်းမှားခဲ့လေ
လူလား မသိတတ်နိုင်တော့။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ အတ္တ၊ မာန၊ အာဟာတ
များ၏ ခေတ်ကြီးထဲ၌ လူ့လာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှ
ပညာ ထက်သန်တက်ကြွမှုများ ပြင်းပြင်းပြပြဆန္ဒများ တွန်းတွန်း

အခန်း | ၁ |

အိပ်နေရာမှ လန့်၍နိုးလာသည်။

တစ်ညလုံး ဆက်အိပ်၍မရတော့။ ရင်ဆိုင်ကျော်မြတ်ရမည်
မနက်ဖြန်ကို စိတ်အလိုမကျနိုင်စွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့၍ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။
မကျေမနပ်အတွေးများကြောင့် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အိပ်၍မပျော်
နိုင်ခဲ့။ မျက်တောင်များ မှေးစင်းငိုက်ကျလျက် တဒင်အာရုံကလေး ငြိမ်
ဆိတ်၊ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ပါ ပျော့ခွေသွားတော့မည့်အချိန်ကျလျှင် ချောက်
အိပ်မက်တွေက ဝင်ဝင်လာ၍ ခိုပ်စက်၏။ မည်သို့မျှ ဆက်အိပ်၍ မပျ
နိုင်တော့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထိုးထိုး လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုများ၊ ရန်လိုပုန်းတီးမှုများ၊ ကျူးကျော်ရန်၊ မှုများ၊ ခုခံငြင်းဆန်မှုများ၊ ပဋိပက္ခများ၊ အမှန်းများ၊ နာကြည်းမှုများ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများဖြင့် ဖွဲ့ချည်သော သံသရာဇာတ်ကွက်များထဲ၊ သာ အနားအရပ်မရှိ ကျင်လည်နေရ၏။ သူတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ သူတို့ တစ်နိုင်ငံလုံး၊ သူတို့တစ်မျိုးသားလုံး ထို့အတူသာ။

“ရှင်သန်ရပ်တည်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ရမယ်”

“ကြွင်းကျန်ရစ်ဖို့ စစ်ပွဲဟာ ထွက်ပေါက်ပဲ”

“အဓိမြေအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးကြနဲ့”

“နေဝန်းနီနီ အမြဲထွန်းလင်းဖို့ နယ်မြေသစ်တွေလိုတယ်”

တစ်သက်တာ အကြားမျိုးခဲ့သည့် အသံများ ...။

စစ်ဘုရင်၊ စစ်မင်းများက သူတို့တစ်မျိုးသားလုံး၏ အသည်း၊

နှလုံး၌ သည်သံမဏိကြက်ခြေတံဆိပ်ကို အမာရွတ်ထင်စေအောင် ခတ် နိုင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကြာခဲ့ပြီ ...။ မျိုးဆက်တစ်ခုပင် မကတော့။ သေ့၊ မျိုးဆက်တွေ နှစ်ဆက် ... သုံးဆက် ...။ ဟိုး ... အတိတေ ရှေးဦး ကတည်းကပင် စစ်ဝါဒခိုင်မြဲလျက် စစ်သူရဲတွေ၏သွေးဖြင့် သည်နိုင်ငံ၊ ချင်းချင်းနီစွေးခဲ့ရသည်။

နေဝန်းနီ ... တဲ့။

မကွယ်မပ ထွန်းလင်းနေမည့် အဓိမြေ၏ နိမိတ်လက္ခဏာ။

နေဝန်းနီနီ၏ မနက်ဖြန်သည်ပင် မပီပိုးဝါး။ သေချာမှုတို့ ြို့။

ကွဲကွဲ။ နေဝန်းကို ဝိတ်ဆီးမည့် သံကန့်လန့်ကာတွေက တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ ကျလာနေကြပြီ။

သည်မျှအေးချမ်းနည်လွန်းသည့် ငြိမ်းချမ်းမြေကို စစ်ဘေး ၊ ဖော်သင့်စေကာ ခေါင်းပါးကျပ်တည်းအောင် စုပ်မျှီခဲ့သည့် အတုအတင် ဝင့်ကြေးကြီးကို ပေးဆပ်ရဦးမည်ထင်သည်။ သူသည်လည်း လွတ်ကင်း နိုင်ပါသလော။ လွတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။

ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဌာနချုပ်၊ စစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ်၊ စစ်အုပ် ျုပ်ရေးစနစ်၊ တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ဖြန့်ကျက်ထားသော အမှတ် (၁၅)၊ (၂၅)၊ (၂၈)၊ (၃၀)၊ (၃၁) ဒီစီစံတပ် တော်များ၊ ဘီလူးသဘက်များကို သို့ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော ဂျပန်စစ်ပုလိပ် (ကင်ဇေ) တပ်ဖွဲ့များ။ သည်တစ်ပါးနိုင်ငံသိမ်း ကျူးကျော်ရေးတပ်များနှင့်အတူ သူတို့၏လက်ပါး ဖစဖြစ်သည့် သူနှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကလည်း တစ္ဆေသရဲများနယ် ပူးကပ် ပါလေသည်မဟုတ်လား။

မြန်မာပြည်၏စီးပွားရေးကို ဖျက်ဆီးရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျောထောက်နောက်ခံ ငွေမရှိဘဲ အကန့်အသတ်မရှိ ရိုက်နှိပ်ထုတ် ထခဲ့သော ဂျပန်ရူပီးငွေ (Rupees) များကို သူနှင့် သူတပ်ဖွဲ့က တာဝန်ခံ ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

မြန်မာပြည်အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ 'ရန်သူပိုင်ပစ္စည်းသိမ်း ထည်းရေးတပ်ဖွဲ့များ' နှင့် ဒေသအလိုက် လွှမ်းခြုံဖြန့်ကျက်ထားသည့် စစ်နယ်မြေအသီးသီးရှိ တပ်တော်များမှ အတင်းအဓမ္မ သိမ်းဆည်း၊ ပုဆောင်၊ ပေးပို့သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး၊ သတ္တုစင်အမျိုးမျိုးကို အရည် ကျို ပုံသွန်းလောင်းလျက် ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်နိုင်ရန် သူ နှင့် သူတပ်ဖွဲ့ကပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

သည်နိုင်ငံအား မိမိးနိုင်စက်ရာတွင် သူသည်လည်း ယခုကဲ့သို့ တစ်ခုသဖွယ် ပါဝင်ကပြခဲ့ရသည်။

ယခုမှ သည်ဝင်ကြွေးတုံ့တင်ကို ပေးဆပ်ရတော့မည်ထင်သလိုပင် လောလောဆယ် သူ့ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်အပေါ်၌ စိတ်မသန်လက်မသန်ချင် ဖြစ်မိရသည်။ ဂျပန်အသိမ်းပိုက်ခံ အိမ်ထောင်မလေး၊ တရုတ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့မှ နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် အယုသိမ်းဆည်း လုယက်ယူငင်ခဲ့ကြသည့် ရတနာပစ္စည်းများအား လျှို့ဝှက်သယ်ဆောင်၍ အနာဂတ်ကာလ စစ်ရန်ပုံငွေအဖြစ် မြှုပ်နှံထားရှိရမည် တဲ့လား... လေ။

ငါ့နိုင်ငံတော်၊ ငါ့နိုင်ငံသား၊ ငါ့အရှင်သခင်၊ ငါ့တပ်မတော် အတွက်ဆိုသည့် သဒ္ဓါဋ္ဌာန်စိတ်ဖြင့် မဲတင်းကြည်ခဲ့ငြားလည်း သူ့ပီညာကို သူ့လိပ်ပြာသည် ယခုထက်တိုင် သန်သန်ရှင်းရှင်း၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်မခံနိုင်သေး။ ကသိကရီ ထွေပြားပေးလည်နေဆဲသား။ သူ့သားက နောက်ကျိနှစ်ထွေးနေသော အတွေးများကို ရပ်သွားအောင် ခေါင်းကို ဘယ်ညာခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်မိ၏။

သံသေတ္တာကြီးအလုံးခြောက်ဆယ်၌ ထည့်သွင်းထားသလို ရတနာပစ္စည်းများ၏ အသေးစိတ်စာရင်းကို သူ့လည်းမသိ။ သိခွင့်လည်း မရှိ။ ဂျပန်ကြည်းတပ်၏ ဘဏ္ဍာထိန်း၊ မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ထောက်ပံ့ရေးဌာနကြီးမှူး ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားတစ်ဦးတည်းသာ သိခွင့်ရှိသူက ကိစ္စ။ အထက်အဆင့်ဆင့်အား ဂျင်နရယ်တစ်ဦးတည်းကပင် တာဝန်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

သည်ရတနာများ သယ်ယူရေး၊ မြှုပ်နှံမည့်နေရာ ရွေးချယ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပတ်မှတ်ရေး၊ ရတနာပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းမည့် ဥစ္စာတိုက်ဆောက်လုပ်ရေး၊ လုံခြုံရေးအစီအစဉ် ယန္တရားများ တပ်ဆင်ရေး၊ သည်ရတနာများ မြှုပ်နှံမည့်နေရာနှင့်ပတ်သက်၍ လုံခြုံအောင် လျှို့ဝှက်ထိန်းသိမ်းထားရမည့် တာဝန်သည်သာ သူ့ကိစ္စ၊ သူ့အရေးဖြစ်သည်။ သည်တာဝန်ကို သူတစ်ဦးတည်းသာ ဦးထိပ်ရွက်ရမည်။ ဤသို့သာဖြစ်သည်။

“တောက်... သုံးစားမရတဲ့ ဘဝကြမ္မာနယ်ကွာ”

ရင်ထဲက ယူကျုံးမရ ကြောင့်မြည်တမ်းသံသည် လည်ချောင်းဝကိုကျော်၍ လျှံတက်မလာ။

“ဗိုလ်မှူး... ကားတွေတော့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ သေတ္တာကြီးတွေလည်း ပြည့်စုံအောင်ရောက်ပါပြီ။ ကားပေါ်တင်ဖို့ မတွက်ပဲ နည်းနည်းလေး အထစ်အငေါ့ရှိနေပါတယ်”

သူနှင့်အတူ လမ်းကြောင်းလုံခြုံရေးကို ပူးတွဲတာဝန်ယူမည့် ဗိုလ်ကြီးဟတက သူ့အနီးတွင် ခြေစုံရပ်လျက် အလေးပြုရင်း သတင်းပို့သည်။ သည်တော့မှ အတွေးခြေဦးလည်နေသော သူ့စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်သို့ တည်တည်မြဲမြဲရောက်ဖြစ်တော့သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ဗိုလ်ကြီး။ သေတ္တာတွေစုံရင် ကျုပ်ပေးထားတဲ့ စာရင်းအတိုင်း စစ်ဆေးပြီး တင်လိုက်ရင် ရပြီပဲ။ ဘာတွေအခက်အခဲရှိနေရသေးတာလဲ”

“ဟိုက်... ဒီလိုပါ ဗိုလ်မှူး။ ဒေသခွဲစစ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့က ဗိုလ်ကြီးဖုကူအိန္ဒီ ကင်ပေတပ်စိတ်တစ်စိတ် ရောက်လာပါတယ်။ ယာဉ်တန်းပေါ်တင်မယ့် ပစ္စည်းအသေးစိတ်စာရင်းနဲ့ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးခွင့်တောင်းနေပါတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟေ ...”

သည်တစ်ချက်ကို သူကြိုတင် တွေးဆမိခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်က စစ်ရေးရာသီဥတုအခြေအနေ မကောင်းလှဘဲ တိမ်ညိုတိမ်မည်းတွေ သိုက်မြို့ဖွဲ့ဆင်လာပြီဆိုသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဖူကူဒါဦးစီးသော စစ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့များက နေရာပိုရလျက် အရာကျယ်လာကြတော့သည်။

အဦးအစက စစ်ဘက်ဆိုင်ရာသတင်းများကိုသာ စုဆောင်းရန် စစ်ဆင်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံးလက်အောက်၌ တွဲဖက်ထားခဲ့ရာမှ ယခုအခါ မြန်မာပြည်၏စစ်ဆေးနာပတ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအီးအီး၏ ဂျပန်ကြည်းတပ် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံးက တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲသော သီးခြားဌာနတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စစ်ရေးနှင့် ဒေသတွင်းအခြေအနေများ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လေ၊ သူတို့တပ်ဖွဲ့က နေရာရာတွင်ကျယ်လေဖြစ်လျက် တဖြည်းဖြည်း ခွင်ပြည့် ကွက်ပြည့် စီးမိုးထားကြတော့သည်။

သူ့အပြစ်ဟုသာ ဆိုရတော့မည်။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ကျိန်ဆဲပဲ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားကိုယ်တိုင်က ရန်ကုန်တွင် စုစည်းထားသည့် ရတနာသေတ္တာကြီးများအား မီးရထားဖြင့် တောက်လျှောက်သယ်သွားစေချင်ခဲ့သည်။ သူကမူ လုံခြုံရေးသတင်း မပေါက်ကြားမီ ရန်နှင့် သူတို့လမ်းကြောင်းဦးတည်ရာကို ရန်သူအား လှည့်စားနိုင်ရန် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပဲခူးမြို့သို့ အလီလီခွဲထုတ် ကဲ့ယူသယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး ပဲခူးမြို့မှ သည်ခရီးစဉ် စတင်ထွက်ခွာရန် တပင်

ကွက်ချစီမံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အလုံးစုံ ပိပိရိရိ၊ သိုသိုသိပ်သိပ်ဖြင့် စီမံချက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဆင်ကောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်တတ်သတဲ့။

‘ဒီကင်ပေကောင်တွေ ... ဝင်ရှုပ်မှာ ထည့်မတွက်မိခဲ့ဘူး။ ကောင်တွေလုပ်နေပုံနဲ့ ဗေထိဆို ကွဲတော့မှာပဲ’

ဟု စိတ်ထဲက ထင်ခဲ့ခဲ့ဖြစ်၏။

“မင်းတို့တပ်ဖွဲ့တွေ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲမဟုတ်လား”

“ဟိုက် ... ဗိုလ်မှူး။”

“စာရွက်စာတမ်းလည်း မရှိဘူး။ ပစ္စည်းတွေဖွင့်ကြည့်ဖို့ သေ့လည်း မရှိဘူး။ ငါ့မှာ အဲလိုအခွင့်အာဏာလည်း မရှိဘူး။ ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ အမိန့်ထဲမှာလည်း အဲဒါတွေ မပါဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ဒီကိစ္စ ငါကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်။ မင်းတို့တွေက သေတ္တာတွေတင်မှာနဲ့ ယာဉ်တန်းစထွက်နိုင်ဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“အလွန်ဆုံး တစ်နာရီအတွင်း ထွက်နိုင်ပါမယ် ဗိုလ်မှူး။”

“အေး ... အဆင်သင့်သာ လုပ်ထားပေးတော့။ ငါ့ဆီကို လိုလိမ္မော်ချိုကို ခဏလွှတ်ပေးလိုက်”

“ဟိုက် ...”

ဗိုလ်ကြီးဟာတက အလေးပြုလျက် ပြန်ထွက်သွား၏။ သူက သည်ကိုစွဲကို ဖြေရှင်းနိုင်မည့်နည်းလမ်းအား အပူတပြင်းစဉ်းစားနေသည်။ သူတစ်ဦးတည်းသာ သိခွင့်ရှိသည့် သည်စစ်ဆင်ရေးနှင့် စပ်စပ်စပ် သူ့နှုတ်လျှာကို ဖွင့်၍မူ၊ ဖွင့်ခွင့်လည်း သူ့မှာမရှိ။ ဟော့ကိုင်းဆိုးကျွန်းတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရှာသည့် သူ့နောက်က

၂၅၄ ❀ လျှောက်သျှင်

မိသားစုများ၏အသက်နှင့် ရင်းစားပေးထားရသည့် သည်စစ်ဆင်ရေး တာဝန်ကို စိုးစိမျှပေါက်ကြား၍ မဖြစ်။ ဘာကြောင့်ဟူသည့် အဖြေကို လည်း သည်အခြေအနေတွင် အသေးစိတ်ရှင်းပြ၍ မရနိုင်။ မည်သူ့ လုပ်ရပါ။

ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားရသည်။

“တစ်ကျပ်တစ်မတ်တဲ့ကွ။ လက်တစ်ဖက်ရှင်သန်ဖို့ လက် ကလေးတစ်ချောင်းစီကို ပေးဆပ်ရဲရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မဆုံးရှုံး ဖို့အတွက် မင်းရဲ့ခြေတစ်ဖက်ကို ပျော်ပျော်ကြီးရင်းနှီးရဲရမယ်။ မင်း အသက်ရှင် တည်မြဲနေဖို့အတွက် လိုအပ်လာခဲ့ရင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်အစိတ်အပိုင်းမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးရဘူး။ အဲဒါဟာ အော့ နိုင်ရေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”...တဲ့။

ခေါင်း၌ လက်ခနဲလင်း၏။ ကရာတေးဒိုကို ရှင်သန်ရပ်တန့်

ရေး အနုပညာတစ်ရပ် (Martial Art) အဖြစ် သူငယ်စဉ် ကလေးဘဝ ကတည်းက လက်ပွန်းတတီးသင်ပြပေးခဲ့သော အဘိုးမျက်နှာ၊ အဘိုး အသံတို့ကို ကြားသည်။

“ဗိုလ်မှူး ... ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

“အေး ... ဒီနားကိုလာခဲ့”

သူက ဗိုလ်လေးဖိစော့ချီကို အမှောင်ခိုဝ်ဆီသို့ လက်ဆွဲမယ့် သွားလျက် သူ့အစီအစဉ်များအား သေသေချာချာပြောပြရသည်။ သူ့ စကားကိုနားထောင်ရင်း တစ်စထက်တစ်စ လင်းလက်လာသောမျက်နှာနှင့် တင်းခနဲဖြစ်သွားသည့် ပါးရိုးကားကား တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် သူ့လက် အောက်အရာရှိ၏ သွင်ပြင်ပုံဟန်ကို သူ့သဘောကျသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စစ်သားဆိုသည်က အရေးဟဲ့အကြောင်းဟဲ့ဆိုလျှင် တိုးရဲတိုက် ရဲ စွန့်စားရဲမှ။ ဟိုဟိုသည်သည် အတွေးကြွယ်နေလျှင် သွေးကြောင် သွားတတ်သည်။ ဦးခေါင်းမပါသလိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ နေတန်နေတတ် ရသည်။ ရင်နှလုံးမလာဖြင့် နေရဲရသည့်အခါတွေလည်း ရှိတတ်သေး သည်။ ကြုံလာတတ်သေးသည်။ မတုန်မှ၊ မဖြူမှ စစ်၏စစ်သားပီမည်။

သူ့ဗိုလ်ကလေး ဖိစော့ချီက သည်လိုလူစား။ မတုန်မလှုပ် အေးစက်စက်နေလေ့ရှိသူဖြစ်သော်လည်း အရေးကြုံလျှင် သေဆိုသော၊ ရှင်ဆိုရင်ရဲသည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့ဗိုလ်မှူးအတွက် ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ ကပြီမပျက် အသက်ပေးဝံ့သူဖြစ်သည်။ သူ့တပ်စုကလည်း သူ့နည်း ဟူ။

ဗိုလ်ဖိစော့ချီက လဲ့လဲ့ပြုံးလျက် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ သူ့ကိုအလေးပြုလျက် အမှောင်အတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“အဲဒီကင်ပေကောင်ကို ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်ခိုင်းထား လိုက်။ သူ့နောက်က ခွေးအုပ်ကိုလည်း ရုံးရှေ့မှာပဲ နေပလေစေ။ ယဉ်တန်းနဲ့ ဂိုဒေါင်နား မကပ်စေနဲ့။ ဇွတ်အတင်းဝင်လာခဲ့ရင် ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်။ မလွဲစေနဲ့ ...။ ကြားလား”

အမှောင်ထဲသို့ သူလှမ်းအော်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲသို့ အရွှင်ဓာတ်တို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဖျတ်လတ် လက်ကြွစွာပင် ယာယီ သူ့တည်းအိမ်၊ သူ့အခန်းဆီ တက်လာခဲ့၏။ မြင်ကြီးဟာတို့အတွက် အချိန်အရေးတကြီးလိုအပ်သည်။ အချိန်ကို ပိုတီးယူရမည်။ ဖန်တီးရမည့်သူကလည်း သူပဲဖြစ်နေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သို့ဖြင့် သူ့စစ်ဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်သည်။ ဂျပန် ဘုရင်မင်းမြတ် တင်နော်ဟောကာက သူ့အားချီးမြှင့်ထားသည့် တတိယ တန်းနေတံဆိပ်ကိုလည်း မတပ်စဖူး ထုတ်၍တပ်သည်။ သည်တံဆိပ် ကိုမြင်တိုင်း မြန်မာလူထုအပေါ် ရက်စက်ရာကျသည့် သူ့လုပ်ရပ်များ အတွက် အရှက်ရကာ ခံစားရလွန်းသဖြင့် တစ်ခါဖူးမျှ ထုတ်၍မတပ် ခဲ့စဖူး။ ယခုမူ အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီအောင် ထုတ်၍တပ်လိုက်သည်။ 'လက်နက်မခွဲ သူရဲမသည်'၊ 'လက်နက်ကောင်းမှ သူရဲကောင်းပီ.. သတိုး။

ပဲခူးခရိုင်တပ်မှူး၏ စစ်ရုံးထဲသို့ မျက်နှာနေကို တင်းတင်း ပြုလျက် ခပ်တည်တည်သူဝင်လာခဲ့၏။ စစ်ရုံးထဲ၌ အရာရှိလေးပါး ယောက်ျားသာ ရှိကြသည်။ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်သည် မည်သူ့ကိုမျှ စောင်းမှု မကြည့်ဘဲ မထီလေးစားဟန်ဖြင့် စစ်ဖိနပ်သံပြင်းပြင်းနင်း၍ စစ်မှူး အတွင်း ဟိုမှသည် လမ်းသလားနေ၏။

မျက်နှာကို တမင်မှုန့်ကုတ်ထားလျက် ရှစ်ခေါက်မက ဆယ် ခေါက်လောက်ပင် မောင်းတင်ချိုးထားသည်။ ညာလက်ကလည်း ပါး ပေါ် ထောက်ထားလိုက်သေးသည်။ သူနှင့်အတူပါလာသည့် စစ်ပုလိပ် တပ်စိတ်က စစ်ရုံးရှေ့၌ တန်းစီရပ်လျက်ရှိသည်။

“ကဲ... ဆိုပါဦးကိုယ့်လူ။ ခရိုင်စစ်ရုံးထဲအထိတောင် ရောက် လာပြီး စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားရလောက်အောင် ကိုယ့်လူ က သိပ်များ အရေးပါနေရောသလား”

အေးစက်စက်အကြည့်၊ တင်းမာသော အထက်စီးလေသံ၊ တမင်လုပ်၍ သူပြောသည်။ စစ်ရုံးအတွင်းရှိ ခရိုင်တပ်မှူးရုံးမှ အပူ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တစ်သိုက်ကလည်း စစ်ပုလိပ်ကောင်းကို ကြည့်၍ကြည့်မူမူ၊ မလိုတမာ မျက်နှာပေးများနှင့် မုန်တိုင်းတစ်ခု၏အစကို ဖွဲ့ကြည့်သလိုပင် ငေး၍ ကြည့်နေကြ၏။

“ဒေသခွဲစစ်ပုလိပ်အဖွဲ့က ဗိုလ်ကြီးဖူကူအိပါ ဗိုလ်မှူးကာတို ဖိချိစ်။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က ကိုယ့်စစ်နယ်မြေအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက် တဲ့ စစ်ဘက်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စတွေ၊ သတင်းတွေကို အပ်ကျတာ ကအစ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်သိနေရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါ... ကျွန်တော် တို့ရဲ့အလုပ်လေ။

ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကာသာ စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက အလုပ်လို့ပြော နေပေမယ့် ဂျပန်စစ်ရုံးချုပ်ကရော၊ ခရိုင်စစ်ရုံးကပါ ကျွန်တော်တို့ကို တာမှညွှန်ကြားထားတာ၊ အသိပေးထားတာ မရှိသေးဘူးခင်ဗျာ။ ဒီတော့ တစ်ဆိတ် ဗိုလ်မှူးကာပဲ ဗိုလ်မှူးတို့ရဲ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှကို ရှင်းပြ ပေးပါဦး”

“ဖြောင်း...”

“ဟာ...”

သူ၏ညာဘက်လက်က မခန့်လေးစား ဆက်ဆံပြောဆိုနေ လည့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ထိထိမိမိ ပြင်းထန်စွာကျရောက် လျားသည်။ သင်း၏မျက်နှာတစ်ခြမ်းသည်ပင် စိုက်၍လည်ဆင်းသွား ၏။ မျှော်လင့်မထားသော ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက အံ့အားသင့် ပုပ်တက်မိနေကြသည်။

“မင်း စစ်သားမှန်ရင် ငါဟာ ဘာအဆင့်လဲဆိုတာနဲ့ ငါ့ရင် ကတ်က ဟောဒီနေတံဆိပ်ဟာ ဂျပန်ငေကရာခမင်းမြတ်က ချီးမြှင့်ထား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၅၅ * ဇေယျာဓိသျှင်

တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ်ဖြစ်ဆိုတာလောက်တော့ သိထားသင့်တယ်ကွ။ ငါ ပြောတာနားလည်လား ဗိုလ်ကြီး”

သူက တမင်ပင် လေသံကိုမြှင့်လျက် ဇာတ်ကွက်ကြမ်းကြမ်း ကပြလိုက်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ စစ်ဝတ်စုံပေါ်၌ တောက်ပပြောင် လက်စွာ တလှုပ်လှုပ်ရှိနေသော တတ်ယတန်းစားနေထိုင်မှုကိုလည်း တဘုန်းဘုန်းပုတ်ပြလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ရယ်ချင်ပက်ကိဖြစ်နေမိသည့်တိုင် မျက်လုံးက မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မည့် ဟန် သရုပ်ဆောင်နေရသည့် သူ့ပုံစံဟန်ပန်ကို သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန် သဘောကျနေမိသေးတော့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်မှူး။ တင်နော်ဟေကော ... ဘန်ဇိုင်း”
စစ်ပုလိပ်ကောင် အတော်ဖြူသွားပုံပေါ်သည်။

ထုံးပုံနည်းကျ သူ့ကိုယ်ကိုမတ်လျက် သူနှင့် သူ၏ဆုတ်ဆိပ် ကို အလေးပြုနေသည်။ သူက အပေါ်စီးမျက်နှာဖေးဖြင့် ထိမထင်ဟန် ပြန်၍ အလေးပြုလိုက်၏။

‘ဘင်းတ (Binta)’ ဟုခေါ်သော ပါးရိုက်သည့်လေ့သည် ဂျပန် စစ်တပ်က ၎င်းတို့နှင့်တွဲဖက်ထားသည့် ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် မြန်မာ လူထုအပေါ် ရက်ရက်ရောရောကျင့်သုံးနေကြသည့် ရမ်းကားမှုတစ်ခု သာ ဖြစ်သည်။

ဦးဆံနှင့်တကွ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာတို့ကို အထွတ်အမြတ်ထု၍ တတ်ကြသည့် သည်လူမျိုး၊ သည်လူထုတွေကိုမှ ပါးရိုက်သံတဖြောက် ဖြောင်းနှင့် လက်သံပြောင်တတ်လွန်းသည့် သည်ကင်ပေကောင်ကျေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေသည် * ၂၅၆

ကို ယခုကဲ့သို့ အခွင့်ကြီးခိုက် အားရပါးရဆုံးမထားရသည်မှာ အရသာ ရှိလှ၏။

“ကိုင်း ... ဒါဆိုရင် ဗိုလ်မှူးရဲ့အလုပ်တာဝန်ကို ရှင်းပြဖို့ အတွက် လုံလောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါပြီနော် ... ဟုတ်လား”

စစ်ပုလိပ် ဗိုလ်ကြီးက ခန့်တုံတဲ့ပြောသည်။ သူ့အပေါ် အခဲ ကျေသေးဟန်မတူ။

“မင်းရဲ့သဘောထားကို ငါပတောင်းသေးဘူး ... ဗိုလ်ကြီး။ နောက်တစ်ခုသိစေချင်တာက ငါ့လက်အောက်က လူတွေနဲ့ စကားပြော တဲ့အခါ အသံအနေအထားကို ငါသိပ်သတိထားတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ”

စစ်ရုံးတစ်ခုလုံးက အပ်ကျသံမျှ မကြားရဘဲ သူ့တို့ပြုံးကြည့် နေကြသည်။ သူ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်က ဘုရင့်နေ တံဆိပ်၊ သူ့ဟန်ပန်၊ သူ့လေသံတို့ကို တခွဲတခြာ တလေးတစားကြည့် နေကြသည်။

လက်ရှိ ဂျပန်စစ်ဘက်အနေအထားများအရ ဂျပန်ကင်ပေ တပ်ကြပ်လောက်ကပင် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့များရှိ ဗိုလ်မှူးအဆင့် လောက်ကို လူမလေးရွေးမခန့် ပြုမူနေတတ်ကြသည့်အချိန်မျိုး၌ ဗိုလ် ကြီးဖုကူအိအား ပါးရိုက်၍ ခပ်ရင့်ရင့်၊ ခပ်ကြောကြောဆက်သံနေသည့် သူ့ကိုလည်း အထင်ကြီးလေးစားနေကြဟန်ရှိသည်။

“ကဲ ... ဆို ... မင်းဘာသိချင်တာလဲ”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ ...။ ဘယ်ကပစ္စည်းတွေလဲ ...။ ဘယ် ကို ဘယ်နည်းနဲ့သယ်မှာလဲ ...။ ဘယ်သူ့အတွက်သယ်မှာလဲ ...။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးနဲ့ အခြားသက်ဆိုင်တဲ့ စစ်ရုံးတွေက ခွင့်ပြုမိန့်တွေပို့
သလာ။ ပြောရရင် အားလုံးကို အသေးစိတ်သိချင်တယ် ခိုလှုံဖူး။”

စစ်ပုလိပ်က အောက်ကလီအာလေသံဖြင့် ပြော၏။ သူ့အပြော
သူ့အကြည့်က အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကို မရရအောင် ရှာတော့မည့်ဟန်
အထင်းသားပေါ်နေ၏။

“ဒီကောင်တွေ ... နောက်တစ်ချက် ထပ်ဆော်လိုက်ရရင်
ကောင်းမလား”

အတွေးများက ပလုံစိပွက်ထနေ၏။ မဖြစ်သေး ...။ မိမိတို့
ဦးတည်ချက် ပျောက်သွားဦးမည်။

“မင်းသိချင်တာတွေက သိပ်များနေပါလားကွ ခိုလှုံကြီးရဲ့။
လောကမှာ သိတယ်ဆိုတိုင်းလည်း ကောင်းတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သိသင့်
တာထက် ပိုသိခဲ့ရင်၊ သိဖို့လိုအပ်တာထက် ပိုသိခဲ့ရင် အဲဒါကလည်း
အန္တရာယ်ကြီးတယ် ... ငါ့လူရဲ့။ ကဲပါလေ ... ထားလိုက်တော့။ ပင်၊
သိချင်တာတွေ မသိရဘူးဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ။ ကဲ ...”

ပွဲသိမ်းဖို့ အချိန်တန်ပြီဟုန်း သူ့သိသည်။
သို့ဖြစ်၍ သူက ပွဲဆူအောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ... ခိုလှုံဖူး။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ခိုလှုံဖူး။
တို့ ဇာတ်သိမ်းမလှ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဘာကွ ...”

လျှပ်စီးပြက်သကဲ့သို့ပင် အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပြောင်း
၏။ သူက သူ့ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ
စစ်ပုလိပ်ခိုလှုံကြီး၏ နားထင်ကို ကပ်၍တေ့လိုက်သည်။ မောင်းတံ

ထားသည့် သေမင်းတမန်ကြောင့် စစ်ပုလိပ်အကြီးအကဲ တုတ်တုတ်မျှ
ပလုပ်ရဲ့။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ခိုလှုံလေးဖိစောင့်ချိတ်တပ်ဖွဲ့က ဂျပန်
ကင်ပေတပ်ဖွဲ့လုံးကို လက်နက်သိမ်းကာ စစ်ရုံးအတွင်း မောင်းသွင်း
လာခဲ့၏။ ခေါင်းပေါ်လက်တင်လျက် မချီမဆုံပုံစံဖြင့် ဝင်လာနေကြ
လည် ကင်ပေတပ်ဖွဲ့မှာ ခွေးကိုက်ခဲထားရသည့် ကျားတွေလို ဖြစ်နေ
ကြသည်။

“ကိုင်း ... ခိုလှုံဖိစောင့်ချိတ်။ အားလုံးကို ကုလားထိုင်တွေ
မှာတွဲပြီး ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်။ ပါးစပ်တွေကိုလည်း ပိတ်စည်းထားလိုက်
ကြ။ ဟိုးမှာ စစ်ရုံးက မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်ထားခဲ့
လိုက်။

ကဲ ... ခိုလှုံကြီးတို့ရေ။ အခြေအနေအရ နားလည်ပေးကြ
ပါဦး။ ကျုပ်တို့ယာဉ်တန်း ထွက်ပြီးသွားရင်တော့ ခိုလှုံကြီးတို့ကို ကြိုး
ဖြဲပေးမယ့်သူ ပေါ်လာတန်ကောင်းပါရဲ့။ ဒီတော့မှပဲ ဟောဒီက ကျုပ်
မိတ်ဆွေများကိုလည်း ကူညီပေးလိုက်ကြဦးပေါ့ ... ဟုတ်လား။

ကဲ ... တံခါးတွေအားလုံး ပိတ်လိုက်။ အပြင်က သော့ခတ်
ထားခဲ့တော့။ အိမ်မိယက ခိုလှုံကြီးဟာတကို ပြေးပြီးသတင်းပို့။ သေတ္တာ
တွေ စတင်ကြတော့။ တင်ပြီးတာနဲ့ ယာဉ်တန်းစထွက်မယ်လို့ ပြော။
မင်းတို့ယာဉ်တန်းထွက်သွားပြီး နာရီဝက်ကြာမှ ငါနဲ့ ခိုလှုံဖိစောင့်ချိ
ကိုတပ်ဖွဲ့ ဒီကထွက်လိုက်လာခဲ့မယ်။ စက်ကုန်သာ မောင်းနှင်ကြပေ
တော့။ ငါတို့ မိအောင်လိုက်ခဲ့မယ်လို့ပြော။ လုပ် ... လုပ် ... စတော့”

တပ်ကြပ်အိမ်မိယ ပြေးထွက်သွားသည်။

“စစ်ဆိုတာ သစ္စာတရားရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် အဆိုးဝါးဆုံးရန်ဖက်လည်း ဖြစ်တယ်။ စကားလုံးတွေနဲ့ ငြင်းခုံညှိနှိုင်းမရနိုင်တော့လို့ လက်နက်ဆွဲကြရပြီဆိုကတည်းက သစ္စာရဲ့ပိညာဉ်က ထွက်ပြေးသွားပြီလေ။

ရန်သူဆီက သစ္စာစောင့်သိမှုကို မျှော်ကိုးနေလွန်းရင်တော့ စစ်မြေပြင်ကို ဘယ်တော့မှ ခြေဦးမလှည့်မိစေနဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့မစ်ရှင်(တာဝန်) အောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် သစ္စာကို ပြောင်ပြောင်ကျောခိုင်းရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အေး... အဲဒါဟာလည်း တို့အားလုံးရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကမ္ဘာလုံးချီစစ်ပွဲကြီးက သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ တို့တွေရဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်မှု အနုပညာ ဒသနတစ်ရပ်ပဲ ဆိုပါတော့လေ”

သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုင်းယားမ၏ စစ်နှင့်ပတ်သက်သော မှတ်ချက်စကားတို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံက ယနေ့တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသည့် အာရှစစ်ပွဲကြီး၌ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း ဂျပ်သန်ကြွင်း ရစ်နေရေးအတွက် ဂျပန်ကြည်တော်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံးတွင် တကုပ်ကုပ်ထိုင်ကာ စစ်ဆင်မှုစီမံချက်များကို တွေးတောစဉ်းစားနေပုံ၊ မည့် ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးပြာခွဲခွဲ၊ အထက်တန်းပြ တောကျော့၊ ဆရာဆိုတစ်ဦး၏ဟန်ပန်ဖြင့် သူ့ဆရာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အမှတ်ထင်ထင် လွှမ်းဆွတ်မိရသည်။

ည၏အသက်ရှူသံက ပို၍မြန်လာနေ၏။

ကြယ်ရောင်အလင်းမှုန်မှုန်ကလေးများ အဆုပ်လိုက်ကြပတ်ထားသည့် ကောင်းကင်မြင်ကျယ်ကြီးသည် တစ်ပြန့်တစ်ပြောရှိလွန်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လှသည်။ မြက်ခင်းထူထူစိမ်းစိမ်းပေါ်၌ အားရပါးရပက်လက်လှန်လျက် သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့နှင့်အတူ မိုးကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်စင်များကို အတူကြည့်၍ အိပ်မက်မူးတွေ ဝေချင်စရာကြီးဖြစ်သည်။ ယခုတော့မူ ...

အိမ်ပျော်ခွင့်များ ခွမ်းလျသွားခဲ့သည်မှာ ကာလရှည်ခဲ့ပြီ။ အိမ်လွမ်းစိတ်တိုကို ဖက်ပွေ့၍ နေ့များ၊ ညများအား လက်ဖျိုးရေတွက်တမ်း ကစားခဲ့ရသည်မှာလည်း ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် သက်တမ်းကြာခဲ့ပြီ။

သုံးနှစ်၊ သုံးနေ့၊ သုံးမိုး ...။

သုံးကမ္ဘာမက ကြာရှည်လွန်းလှသည်။

စစ်၊ စစ်ပွဲနှင့် စစ်မြေပြင် ...။

သေခြင်းနှင့်ရှင်သန်ခြင်း၊ သတ်ခြင်းနှင့်သေခြင်း ...။ သည်လို့သာ တွေးလုံးရစ်ပတ် လုံးချာလည် သံသရာပွဲနေခဲ့ရစပြု။

“ဗိုလ်မှူး... ကားတွေထွက်လို့ရပြီတဲ့။ ဗိုလ်ကြီးက သတင်းပို့ပိုင်းပါတယ်ခင်ဗျ”

“အေး... ခုချက်ချင်း စထွက်ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး။ ယာဉ်တန်းကို ဗိုလ်မှူးပဲ ဆောင်သွားလိုက်ပါ။ ဒီက ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်စောင့်ရှင်းပြီး နောက်လိုက်လာခဲ့ပါမယ်”

“ဟင် ... ဗိုလ်ကြီးဟာတ”

“ဒီသံသေတ္တာကြီးတွေထဲမှာ ဘာတွေရှိမှန်း ကျွန်တော်မသိပေမယ့် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုပဲ ဆိုတာရယ်၊ ဒီစစ်ဆင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၆၄ ❀ ဇေယျဝံသျှင်

ရေးရဲ့ အသက်ပိညာဉ်ဟာ ဗိုလ်မှူးပဲဆိုတာရယ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ် ဗိုလ်မှူးခင်ဗျား။ ခန္ဓာနဲ့ပိညာဉ်ဟာ ကွဲကွာကောင်းတဲ့ အရာမှမဟုတ်တာ။ ဒီပစ္စည်း၊ ဒီယာဉ်တန်း၊ ဒီသံသေတ္တာကြီးတွေနဲ့ အတူ ဗိုလ်မှူးရှေ့က ထွက်သွားပါ။ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းရှင်းရင်း ချန်နေရစ်ခဲ့ပါမယ်”

သူ့ရင်များ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

တကယ်လည်း ဗိုလ်ကြီးဟာတစ်စကားက မှန်နေ၏။ အခြေအနေနှင့်လည်း ကိုက်ညီနေသည်။

အချိန်ဆွဲ၍ မဖြစ်တော့။ သူ သက်ပြင်းကို ရွိုက်၍ချလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးဟာတရေ။ ဒါဆိုရင် နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ အတွက် မင်းကိုပဲ ပုံအပ်လိုက်တော့မယ်။ သွားပြီဟေ့”

ယာဉ်တန်းက စ၍ထွက်သည်။

စက်ကုန်ဖွင့်၍ စက်သံတူပေးပေးကာ အရှိန်မြှင့်မောင်းပျံထွက်ခွာသွားသော စစ်ဘက်သုံးကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး ၁၂ စီးသည် မန္တလေးသို့ဦးတည်လျက် အမှောင်အတွင်း တိုးဝင်သွားကြတော့၏။

မိနစ် ၄၀ ခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ဂျပန်ကြည်းတပ်၏ ဦးစီးဌာနချုပ် စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအီးဒါး၏ စစ်ဘက်လုပ်ထောက်က သူ့စစ်သေနာပတိထံသို့ အရေးပေါ်သတင်းပို့သည်။

“ဂျင်နရယ်ခင်ဗျား ... ပဲခူးခရိုင်စစ်ရုံးမှာ ဒေသခွဲစစ်ပုလဲ၊ အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ခရိုင်စစ်ရုံးက အရာရှိတွေကို ဖမ်းချုပ်ထားခဲ့ပြီး မန္တလေး၊ ယန္တရားတပ်ဖွဲ့မှူး ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိန်နဲ့ အမည်မသိရသေးတဲ့ ပု

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂြိုဟ်မှသည် ❀ ၂၆၅

တပ်ဖွဲ့တွေက စစ်ဘက်ယာဉ်တန်းတစ်ခုလုံးကို စစ်ဆေးမှုမခံဘဲ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ စစ်ရုံးတာဝန်မှူးကြီးက အရေးကြီးသတင်း ပို့လာပါ တယ်ခင်ဗျား”

“ဘယ်သူ့ရယ် ...”

“ဗိုလ်မှူးကာတိုမိချိပါခင်ဗျား။ ဂျပန်ဘုရင်ဇေယျဝံသျှင် တတိယ တန်းနေတံဆိပ်ရ စစ်အင်ဂျင်နီယာ အရာရှိတစ်ဦးပါ။ လက်ရှိ မန္တလေးမြို့၊ ကြည်းတပ်စစ်ဆင်ရေးအရာရှိချုပ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအောက်မှာ ရှိနေပြီး လောလောဆယ်တော့ စစ်ဘက်ထောက်ပံ့ရေးဌာနချုပ် ဌာနကြီးမှူး၊ ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားရဲ့လက်အောက်မှာ ယာယီတို့ဖက်ထားတယ်လို့ သိရပါ တယ်”

“အေး ...”

“စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့အကြီးအကဲ ဗိုလ်မှူးကြီးယာမာဒါ (Col. Yamada) ကတော့ အကြီးအကျယ်ဒေါသပုန်ထနေပြီး ဂျင်နရယ်ဆီကို ချက်ပျင်းဝင်တွေ့ဖို့ ခွင့်တောင်းနေပါတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားနဲ့ သွားတွေ့လို့ ပြောလိုက်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ညှိနှိုင်းတင်ပြမယ့် အစီရင်ခံစာကိုပဲ ငါစောင့်လိုက်မယ်။ အစီရင်ခံစာနဲ့အတူ နှစ်ယောက်စလုံး လူကိုယ်တိုင်လာတွေ့ပါလို့ ပြောပြလိုက်။ ပိုလဲတဲ့အခြေနဲ့ ဆက်လုပ်မယ့်အစီအစဉ်မပါဘဲ တစ်ကောင်မှ ငါ့ရုံးခန်းထဲပို့ပေးတာ မနင်းမိစေကြနဲ့။ ဟုတ်ပလား ...”

“ဟုတ်တဲ့ ... ဂျင်နရယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးယာမာဒါက ခေါင်းကိုအသာခါယမ်းလျက် ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ သူ့လက်ထောက်အရာရှိက သူ့ကိုကျောခိုင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၆၆ ❀ လေယုတ်သွင်

လိုက်သည်နှင့် စစ်သေနာပတိ စိုလ်ချုပ်ကြီးအီးဒါး အားရပါးရပြုံးလိုက်
၏။

“ပါမောက္ခက စလှုပ်ရှားနေပါပကောလား။ အောင်မြင်ပါပေ။
ကာတိုမိချိစ်ရေ ... ဘုရားသခင်က တို့များရဲ့ နိပွန်နေဝန်းနီကို စောင့်
ရှောက်မှာပါ။”

သူ၏ တီးတိုးစကားသံကို ညက စုပ်မျိုသွားသည်။

မည်သူမျှ ကြားခွင့်မကြုံလိုက်တော့။

❀ ❀ ❀

အခန်း [၂]

“ဟဲ့လို ... နှင်းဆီနက် ...။ ဟဲ့လို ... နှင်းဆီနက် ...။
ကြားရင် အကြောင်းပြန်ပါ။ ဒါပဲ”

မလှမ်းမကမ်းမှ ဆက်သွယ်ရေးရဲဘော်သည် ဝိုင်ယာလက်
စက်ကိုဖွင့်၍ နောက်တန်းစစ်ဌာနချုပ်ကို အဆက်မပြတ်ပေးနေသည်။
နောက်တန်းစစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ယူနိုင်သည်လမ်းကြောင်း
မှာ ဝိုင်ယာလက်စက်တစ်လုံးသာ ရှိတော့သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ချွေးများ၍နေ၏။

သည်လိုကာလ၌ မြန်မာပြည်၏ အပူဒဏ်က ပြင်းထန်လွန်း
လှသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ သွန်ကျလာနေသည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အပူရည်များကို အငမ်းမရစုပ်မျိုထားပြီးနောက် ယခုလို ညအချိန်ရောက်မှ တစ်ခိမ့်ခိမ့် ပြန်အန်ထုတ်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြေကြီးတွေ၊ မြေမှုန့်တွေသာမက မဖြစ်မနေရှူရှိုက်နေကြပေသည့် လေပူကြီးကပင် ခံစားရချက် ဆိုးရွားလွန်းလှသည်။ နောက်တန်း၊ စစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ယူနေသည့် ဝိုင်ယာလက်စကင်သံတန်းရှိ ကို နားစွင့်ရင်း ကုန်းကြောကမူကျစ်စာခံများပေါ်၌ ပက်လက်လှန် လှဲးလျက် သူ့တပ်ရက် နားနေကြသည်။

“ဟဲလို ... နှင်းဆီနက်။ ဟဲလို ... နှင်းဆီနက်”

နောက်တန်းစစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုတစ်ရာ မတွေ့။ သူက ဝိုင်ယာလက်စကင်နှင့် နှုန်းလုံးနေသည့် သူ့ဆက်သွယ်ရေးရဲဘော်ကိုသာ ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။

ကြယ်ရိပ်ကြောင့် မြေပြင်ကို ပျူပျူသောရရှိသည်။

အပူပိုင်းဒေသ၌သာ ပေါက်ရောက်တတ်သည့် သစ်ပင်၊ မျှုနွယ်စေးပျစ်များ။ သူတို့လက်ရှိရောက်နေသည့် မြေပြင်အနေအထား၊ ကြုံတွေ့နေရသည့် ရာသီဥတု၊ မျှော်လင့်မထားဘဲ ရင်ဆိုင်လာရသည့် အကျပ်အတည်းများ။ ရင်ထဲရှိသမျှ ရောက်တတ်ရာရာတွေးနေရင်း မျှုဆက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို စိတ်တွင်းက ယေးချနေမိ၏။

“ပူလည်း ပူလှချည်ကွာ။ တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ မြေပြင်တွေကလည်း ခြောက်သွေ့လွန်းလှချည်”

ရက်မကူးသေးမီ မြင်ကွင်းများအပြောင်းအလဲရှိ၍ တောင်ရေမြေအနေအထားက ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သည်သို့။

တွေ့နေကြရသဖြင့် သူတင်မက သူ့တပ်စုပါ ရေထဲကင်းကို ကုန်းပေါ်သို့ ပစ်တင်ခြင်းခံထားရသည့်နှယ် မသက်မသာဖြစ်နေကြသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ ဖော်လိုက် အပူပိုင်းအမြဲစိမ်းသစ်တောကြီးအတွင်း၌ အနေကြာကာ အသားကျနေပြီဖြစ်သည့် သူ့တပ်စွဲသည် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းဒေသ၏ လွန်လွန်ကဲကဲ ပြင်းထန်လွန်းလှသည့် နွေဇူ၏ အပူဒဏ်ကို မချီမဆုံခံနေကြရသည်။

သူတို့ အထူးကွန်မင်ဒိုတပ်စုကလေးသည် ဦးတည်ပစ်မှတ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ရင်း တောင်ကမူ ကုန်းကြောကလေးတစ်ခုပေါ်၌ နေရာယူထားကြခြင်းဖြစ်၏။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည့်အပူဒဏ်ကို ခံစားရင်း ‘န- နာရီ’ ကို သည်အတိုင်း ထိုင်စောင့်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မနေ့ညက သူတို့ လုပ်ငန်းစခွဲကြသည်။

‘ဂျပန် စစ်ဘက်ရိက္ခာသယ်ယာဉ်တန်းကို ဝင်တိုက်ပည်။ ဖိးရထားလမ်းကို ဝိုင်းခွဲမည်။ ရန်သူစခန်းများကို အလစ်အပိုက်ဝင်တိုက်ပည်။ ရန်သူကို ရှုပ်ထွေးအောင် အာရုံနှော့က်လှည့်စားပြီးလျှင် လျှပ်ပြက်သလို ချက်ချင်းတပ်ဖျောက်ကာ နောက်ဆုတ်မည်။

တိုက်ပွဲနှင့်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်သတင်းများကို ဆက်သွယ်သတင်းပို့ပြီးလျှင် သူတို့တာဝန် ပြီးဆုံးပြီ။ မူလတာဝန်ရှိရာ စိမ်းမြသစ်တောကြီးထဲသို့ ပြန်ရမည်။ တိုက်စရာရှိသည်များကို ဆက်တိုက်ရမည်’

အလွန်ရိုးရှင်းလွယ်ကူသော သူတို့စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်က လွဲဖြစ်အောင်ပင် အလွဲတွေနှင့် ကြုံလာရသေးသည်။ သူတို့အား လေ့ကျင့်

ပေးထားသည့် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှသော နည်းနာများ မလိုအပ်။ ခမ်းနားဆန်းပြားသော စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုရန်လည်း လိုအပ်လှသည်မဟုတ်။ သမားရိုးကျလက်နက်များ၊ နိစ္စရူပစစ်ဆင်မှုပုံစံများနှင့်သာ လုံလောက်သည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ...

အလယ်ပိုင်းဒေသ စစ်ဆင်ရေးမှူးကြီးဖြစ်သည့် ဂျင်နရယ်စလင်း၏တပ်များက သတ်မှတ်ခန့်မှန်းထားသည့်ရက်ထက် စော၍ ပခုက္ကူကို ဝင်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ငရာဝတီကိုဖြတ်ကျော်ကာ မြင်းခြံကို အလွယ်တကူ သိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီး၌ စစ်ဦးလန်ခဲ့ရသော ဂျပန် ဒီပီစံတပ်မကြီးများမှာ လက်နက်၊ ကျည်၊ စိုက္ခွာ မလုံမလောက်နှင့်ပင် ရခိုင်ရိုးမ၊ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ၊ မြောက်ဖျားစွန်းဒေသ၊ အရှေ့ဖျားဒေသများရှိ တောကြီးတောင်ကြီးများအတွင်းမှ တအိအိပြိုဆင်းဆုတ်ခွာနေရသည်။ မဟာမိတ်တပ်များ၏ လိုက်လံချေမှုန်းမှုကိုလည်း အလူးအလဲ ခံနေကြရသည်။

အထူးသဖြင့် ဂျင်နရယ်စလင်း၏ အမှတ် (၁၄) တပ်တော်မှ တွင် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် သံချပ်ကာယန္တရားတပ်များနှင့် တင့်ကာ၊ တပ်များ၏ ချီစစ်ကို မဟန်တားနိုင်ခဲ့။ မန္တလေးစစ်မျက်နှာအား မြောက်ဘက်မှ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် ဂျပန်တိုက်ခိုက်ပေးတပ်ဖွဲ့များမှာ စစ်ပန်းလွန်းပြီ။

အင်ဖာမှတပ်လန်ကာ အပန်းတကြီးဆုတ်ခွာ လာခဲ့ရသည့် ဒဏ်ကြောင့် မဟာမိတ်တို့၏ ထိုးစစ်ပြားဦးကို မာမာထန်ထန် အံ့ပုဖက်ပြိုင်ရင်ဆိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့။ မန္တလေးဘက်သို့ နောက်

ဆုတ်ပြီးရင်းဆုတ်လျက် တရွေ့ရွေ့ ခံစစ်ပြုနေကြရသည်။ အကျအဆုံး အထိအခိုက်များလှ၏။

စင်စစ်မှု မိုးကုတ်-ရွှေဘိုထိုးစစ်ကြီးသည် ဂျင်နရယ်စလင်း၏ပရိယာယ်ဖြင့် စစ်ကစားမှုသက်သက်သာဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များအား အာရုံပြောင်းစေသော စစ်ယောင်ပြမှုတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက မန္တလေး၏ မြောက်ဘက်စစ်မျက်နှာ၌ အာရုံဝင်စားနေခိုက် အခွင့်ကောင်းယူကာ ပခုက္ကူမှသည် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းစစ်မျက်နှာကို ဖောက်၍ ဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မန္တလေးကို မိတ္ထီလာဘက်မှ တိုက်သိမ်းပယ်။ ရန်ကုန်နှင့် တကွ ကျန်စစ်ထောက်ပံ့မှုလမ်းကြောင်းများ အားလုံးကို ပြတ်တောက်လျက် ရန်သူတို့အား မန္တလေး၌ အထီးတည်း ပိတ်မိစေရန် စီမံခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့စစ်ပရိယာယ်က မျှော်လင့်သည်ထက် ပို၍အောင်မြင်ခဲ့၏။ မူလသတ်မှတ်ထားသည့်ရက်ထက် ပို၍မြန်ဆန်စွာ မြင်းခြံကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုမှ မိတ္ထီလာကို ချက်ချင်းတိုက်သိမ်းရန်ပင် ဦးတည်လျက် တာရှုနေကြပြီ။ စစ်သွေးတွေ ကြွနေကြပြီ။

သည်တွင် သူတို့ 'လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့' အမိ ဂျွတ်တရက် အစာနှင့်သလို မြန်းစားကြီး အခက်တွေ့ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

မမျှော်မလင့် ရန်သူဂျပန်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုက ကြောက်ပက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် မြန်ဆန်မြင်းထန်ခဲ့သည်။ စစ်နယ်ဝန်းတစ်ခုလုံးရှိ တပ်များအားလုံးကို မိတ္ထီလာသို့ပို့၍ အင်နှင့်အားနှင့် မဆုတ်တမ်းခုခံရန် ပြင်သည်။ ထိုသို့သာ သူက ထင်သည်။

မြင်းခြံဘက်သို့ဦးတည်သော ကတ္တရာလမ်း၊ မြေသားလမ်း၊ အားလုံး၌ ဂျပန်တပ်များ၏ စစ်ယာဉ်တန်းများဖြင့်သာ တင်းကြမ်းပြည့်နေတော့သည်။ ဂျပန်စစ်သားတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

သူတို့သည်ပင် မကြာမတင်ကလေးက သူတို့ကျစ်ကားများကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရပြီ။ စစ်ဆင်ရေးမပေါက်ကြားစေဖို့ အချိန်နှင့်အလဲအထပ်ပြုခဲ့ရပြီ။ သတ်မှတ်ချိန်ထက် နောက်ကျပေးဦးတော့မည်။

“ချီးတဲ့မှ ... ဖိုး။ ချီကတည်းက ယဉ်သကို သိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုကလာတဲ့ယာဉ်တန်းကို အုပ်မိအောင် အချိန်မီမှ မိနိုင်ပါဦးတော့မလား။ ဟေ့ ... မင်းရဲ့ သောက်စက်အစုတ်ပလုတ်ကို ပေါက်ပွဲသဟပ်လိုက်တော့ကွာ။ ချီး ...”

ညအမှောင်တွင် ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်၏ ခပ်အုပ်အုပ်ကျိန်ဆဲသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဆက်သွယ်ရေးရဲဘော်လည်း သူ့ကြိုးပမ်းချက် မအောင်မြင်တော့သောကြောင့် လက်လျှော့သွားပုံရ၏။ ဘာသံမျှ ထပ်၍မကြားရတော့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငှက်အော်သံကို ကြားရသည်။

“စစ်ကြောင်းပျား ... ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ မြွေပွေးကို ဟိုနား၊ ဒီနား လွှတ်ကြည့်ဦးမလား။ တစ်ခုခုဖန်တီးလို့ ရနိုင်မလားလို့”

ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်က သူ့နဲ့ဘေးသို့ ဝင်ထိုင်သည်။

သူက ခြင်္သေ့တပ်တွင် သူ့စတင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ တပူးတွဲတွဲ မခွဲမခွာပါလာခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်ကို အမြေမပေးမိ။ ကြယ်ရောင်တွင် မြင်ရသော သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကိုသာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ထက် အသက်အနည်းငယ် ငယ်သော်လည်း အလွန်ပျော်တတ်သူဖြစ်သည်။ ယခင်က ဘဏ်တိုက်စာရေးလုပ်ခဲ့ဖူးသူ။ တပ်ထဲသို့ ရိုးရိုးရဲဘော်အဖြစ် ဝင်ခဲ့ပြီး တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ဆင်နွှဲခဲ့သူ။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဖြစ်လာပြီး သူတို့ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့ သူ့စစ်ကြောင်း (၁) သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ငပုတွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေကြတာလဲ ဗိုလ်မှူး။ ချက်ချင်းကြီး ကောက်ကာငင်ကာ ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲတော့မယ့် လက္ခဏာမျိုးလို ရွှေ့နေပြောင်းနေကြတာကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ တွေးလို့မရနိုင်သေးဘူး။ သောက်စက်အစုတ်ပလုတ်ကလည်း အရေးထဲမှာ အရာပေါ်နေပြန်ပြီ”

ယခုအထိ သူ့အသံက အသက်ရှူသံ မမှန်ချင်သေး။ ပြင်းထန်လွန်းသည့် သည်ဒေသ၏အပူဒဏ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွမြန်၍ သွေးဆူတတ်သည့် သူ့စရိုက်၊ သူ့ညာဉ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စိတ်အလိုမကျနိုင်စွာ မြည်တွန်တောက်တီးနေဆဲ။

“မြေပြင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးလဲ့ပြီး မျက်စိကိုမှိတ်၊ အသက်မှန်မှန်ရှူနေလိုက် ... ဗိုလ်ကြီး။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဟိုးပိုးပေါ်က ကြယ်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ရေတွက်နေလိုက်။ ကိုယ်ပျော်လင့်မတားတဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ရုတ်တရက်ကြုံလိုက်ရရင် ခဏလေးငြိမ်နေလိုက်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့တုံ့ပြန်နည်း မရှိသေးဘူးဗျ”

သူက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအောက်ချ၍ လှဲနေရင်းက

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လှမ်းပြောသည်။ သူတို့တစ်စုတစ်စုလုံး ကုန်းကမူကလေး၏ ကျောရိုးပေါ်၌ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နားနေခဲ့သည်မှာ နာရီတစ်မတ်သာသာ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ညသည်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပတ်လည်၌ မည်းမှောင်နေသည့် လွင်တီးပြင်ကိုသာ ကြယ်ရောင်အလင်းအောက်တွင် မြင်နေရသည်။

သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းရှိ တပ်ကြပ်ကြီးဟောင်းလက်ထဲ၌ ဗစ်ကာအမျိုးအစား အလတ်စားစက်သေနတ်တစ်လက်ရှိသည်။ ကြယ်ရောင်၌ ယင်းစက်သေနတ်၏ ပြောင်းဝကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

‘ထွက်ခွာသင့်ပြီ ...’

သူ့အလိုလို သိစိတ်အာရုံက သူ့ကိုနှိုးဆော်နေ၏။ စစ်မြေပြင်တွင် တပ်မှူးတစ်ဦးအတွက် အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် အာရုံသိမှုကို အလေးမထား။ လျစ်လျူရှု၍မရ။ သူ့စစ်သက်ကာလတစ်လျှောက် သူ့စိတ်က ပေးသည့်အမိန့်ကို နာခံရင်း သေကံမရောက် သက်မပျောက် ကြုံခဲ့ရသည်မျိုးမှာ များလှပြီ။ သူနှင့်သူ့တပ်စု၏ကံကြမ္မာကို သည်မမှောအာရုံအသိ၏ ဓလေ့ဆော်မှု၌သာ ပုံအပ်ထားလိုက်တော့မည်။

“တပ်ကြပ်ကြီးသိန်းမောင်နဲ့ ဗိုလ်မက်ဟော်တန်ကို ရှေ့လာခိုင်းလိုက်”

“ကျွန်တော်ဒီမှာ ဗိုလ်မှူး”

မြေပွေးသိန်းမောင်က သူနှင့်မနီးမဝေးမှ လှမ်းပြော၏။ ပြုံးလျှင် မြေတစ်ကောင်နှယ် သူ့ရှေ့သို့ လျှောခနဲရောက်လာသည်။ မကြာမီ ဗိုလ်လေးမက်ဟော်တန်လည်း ရောက်လာ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“တို့ ဒီကနေ လမ်းမကြီးကိုရှောင်ပြီး အရှေ့စူးစူးကို တည့်တည့်သွားမယ်။ ကားလည်း မသုံးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ခရီးကြိုသွားပြီး အချိန်မီနိုင်အောင် မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်း တွဲတိုးချီတက်ရတော့မှာပဲ။ မြေပွေးသိန်းမောင်က ဒီနယ်ဇာတ်သားဆိုတော့ ဒီက ရွာတွေ၊ လမ်းတွေ မင်းအသိဆုံး။

မင်းနဲ့ ဗိုလ်မက်ဟော်တန်တို့တပ်စိတ်က ပိုင်ကနေ လမ်းရှာရင်း ရှေ့ကသွားတော့။ ရွာတွေကို ကွင်းမယ်။ လယ်တဲတွေ၊ ကင်းတွေကို ရှောင်မယ်။ လျှပ်တစ်ပြက် အမြန်ချီတက်နည်းအတိုင်း တောက်လျှောက်ချီတက်ကြမယ်။ ကိုင်း ... ထကြ။ လမ်းဆုံးရင် ရွာရောက်ပါပြီပဲ”

သူက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ရှုတ်ခြည်းပင် သူ့တပ်စုက အသက်ဝင်လာတော့၏။

သတ်မှတ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ချီတက်လျှင် ရည်မှန်းချက်လို အချိန်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်မည်။ ယာဉ်အကူအညီမပါနိုင်လျှင် ယင်းလမ်းကြောင်းက ခရီးကို ပိုဝေးစေ၏။ သူတို့စစ်ဆင်ရေးက သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်နှင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်ဖို့လိုသည်။ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ရန်သူယာဉ်တန်းကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်စီးနိုင်ဖို့လိုသည်။

ထိုစဉ်တွင် ...

“ခိုင်း ...”

“အား ...”

ရှေ့အမှောင်ထုအတွင်းမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၆ ❀ ဇေယျမင်းသျှင်

သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာ၏။ ဂျပန်စက်သေနတ်သံနှင့် လက်နက်
ငယ်များ စုပြုံပစ်ခတ်လိုက်သည်အသံတို့က ငရဲပွက်သည်နယ် ဆူညံ
ပေါက်ကွဲလာတော့သည်။

တက္ခိုဒီးအသံပေး၍ မိုးသီးမိုးပေါက်များနယ် တရစင်ပြေးဝင်
လာနေသော ကျည်ဆန်များက ကြောက်မက်စဖွယ် မိစ္ဆာအော်သံကြီး
များဖြင့် ပေါက်ကွဲနေကြသည်။ ပတ်လည်မှ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို
တိုက်ပွဲ၏ သေမင်းတမန် ဆူညံပေါက်ကွဲသံများကသာ ဖုံးလွှမ်းလျက်
ရှိ၏။

“ဝတ် ... နေရာယူ”

ရှေ့နားသီမှ ဗိုလ်ကြီးအသာဘတ်စ်၏အသံကို ကြားရသည်။
သူနှင့် သူ့တပ်ဖွဲ့မှာ ဤနယ် လက်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများ
၌ ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကိုယ်စီနေရာယူပြီးဖြစ်၏။ ရန်သူ၏ပစ်ခတ်မှု
အားကောင်းလွန်းလှ၍သာ တန်ပြန်ပစ်ခတ်ခွင့် မရသေး။ အမှောင်က
မျက်ကွယ်ဖြစ်နေ၍ ရခိုခိုသမျှ ကျည်ကွယ်နေရာကောင်းကလေးများ
ကို မြေပြင်၌ တွန့်လိမိခပ်တွား ရွေ့လျားရင်း ရှာဖွေနေကြရသည်။

“ဟင် ...”

အမှောင်ကြီးထဲ၌ သူဝင်တိုးမိသည်မှာ သူ့ရဲဘော်တစ်ဦး၏
သက်မဲ့ခန္ဓာ။ တိုက်ပွဲစလျှင်စချင်းပင် ကျဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ သူ့ဘေး
တွင်လည်း အသံကိုထိန်း၍ ညည်းညူတွန့်လိမိနေသည့် ကိုယ်ကောင်း
ကြီးများကို တလှုပ်လှုပ်မြင်နေရသည်။

‘အသံကတော့ လားရိပ်ဟာခူးနဲ့ ဝိုင်ယာလက်စက်သမား’
ဘော်ဗာဂူဆန်ပဲ။ တော်တော်ထိထားကြလေသလား’

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေပွယ် ❀ ၂၇၇

တော်မီဂန်းကို ပစ်ခတ်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထား
လျက် သူ့တွေးသည်။

ညက ပို၍အိုက်နေ၏။

သို့သော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အေးစက်သောချွေးစေး
တို့က အဆက်မပြတ် ယိုစီးကျနေသည်။

အခြေအနေကို အက်ခတ်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး ဝရုန်းသုန်းကား၊ ဗရိုမရဲဖြစ်နေတော့
၏။ ရန်သူတို့၏ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းခိတ်ဆိုကာ ဝိုင်းပတ်
ပျံ့နှံ့နေတော့မည့် အရိပ်အယောင်ကို သူ့အတွေ့အကြုံအရ စိတ်ထဲက
ယိုလိုက်သည်။

‘ဖောက်ထွက်မှ ...။ အားလုံးသေကုန်တော့မယ်’

သူ့လိပ်ပြာကလည်းသူ့ကိုသတိပေးနေသည်။

ပစ်ခတ်သံများ၊ ညဉ့်အမှောင်၌ မြင်နေရသည့် ပစ်ခတ်မှု
ကြောင့် ပေါက်ကွဲထွက်လာသော နီနီရဲခဲမီးဖွင့်ကလေးများ၊ ကြယ်ပျောက်
ပျံ့ဖြင့် မြင်နေရသည့် ရန်သူတို့၏ တလှုပ်လှုပ် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားမှု
များအရ ရန်သူအင်အား များပုံရသည်။

သူတို့ ကွန်မင်ဒိုတပ်စုနှင့် ထိပ်တိုက်ဝင်တိုးမိသည့် ဂျပန်
တိုက်ကင်းတစ်ခုတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဂျင်နရယ်စလင်း၏ အမှတ် (၁၄)
တပ်တော်စုမှ မဟာမိတ်စစ်ကြောင်းများချီလာမှုကို ဟန့်တားရန် စနစ်
တကျ နေရာယူတည်ဆောက်ထားသည့် ခံစစ်ရန်နယ်အတွင်းသို့ သူတို့
တပ်စုက အမှတ်မထင် ကျွံ့ဝင်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူတို့
တပ်စု၏ ဝိုင်ယာလက်စက် ချွတ်ယွင်းနေခြင်းကပင် သည်ကြမ္မာဆိုး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကို ကြုံကြုံကပ်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

သူ တိုးတိုးကရိုက်၍ တ၊ နေမိ၏။

ရှေ့နှင့်ဘေးပတ်လည်၌ ဂျပန်တို့၏ ထုနှင့်ထည်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ခံစစ်ကြောင်းကြီး။ မဟာမိတ်တပ်များ မိတ္ထီလာသို့ ဦးတည်ချီတက်လာသည့် ထိုးစစ်ပြားဦးကို မဆုတ်တမ်းရိုက်ချိုးရန် ရည်ရွယ်စုဖွဲ့ထားသည့် ခံစစ်စည်းကြီး။

သူတို့နောက်ကျောဘက်၌ ဂျင်နရယ်စလင်း၏ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းဒေသသိမ်းပိုက်ရေး စစ်ဆင်မှုကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူထားရသည့် အမှတ် ၁၄ တပ်တော်စုကြီးမှ စစ်ကြောင်းများ။ သံချပ်ကာ ယန္တရားတပ်များ။ တင့်ကားတပ်များ။ မဟာမိတ်တပ်များကလည်း အင်ကြီးအားကြီးနှင့် ထိုးစစ်ကြီးချီလာနေသည်။

သူတို့တပ်စုက ထိုးစစ်နှင့်ခံစစ် နှစ်ခုကြားညှစ်၍ ပိတ်မိပျက်၏။ ထမ်းဆောင်ရမည့် စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ချင်းကလည်း မတူ။ သူတို့တပ်စုက 'လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးဖောက်စစ်ဆင်ရေး' အထူးကျွန်မင်ဒိုတိုက်ခိုက်ရေးတပ်စု။ သမားရိုးကျစစ်ပွဲသည် သူတို့နှင့် တိုက်ရိုက်မဆိုပဲ။ မဟာမိတ်တို့၏ ထိုးစစ်နှင့် ရန်သူဂျပန်တို့၏ ခံစစ်မျဉ်းအကြားမှ အသွယ်ကျကာ မူလစစ်ဆင်ရေးတာဝန်ကိုသာ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မဲ့ဖြစ်လည်း ...။

အခြေအနေတို့က ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။

သူတပ်စုသည် ရန်သူနှင့်ထိတွေ့မှုမရှိမီအထိ စနစ်တကျ နေသေးသည်။ ဖွဲ့စည်းမှု သိပ်သည်းကျစ်လျစ်နေသေးသည်။ ယခု ရန်သူ

နှင့် ပက်ပင်းတိုး၍ အလစ်အငိုက် ဝိုင်းအတိုက်ခံလိုက်ရသည်နှင့် အားလုံး ကစဉ့်ကရဲမြစ်ကုန်သည်။ ရန်သူကိုပင် ထိထိရောက်ရောက် တန်ပြန်ပစ်ခတ်မှု မလုပ်နိုင်သေး။ 'Don't dance with enemy's tunes ရန်သူရဲ့တီးကွက်မှာ မျှောမက၊ မိစေခွဲ... တဲ့။

လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရသည့် သူတို့လို တပ်ဖွဲ့များအတွက် အခြေခံသင်ရိုး၏ အစဦးဆုံးသင်ခန်းစာ။ တိုက်ပွဲ၌ အသက်ရှင်ကြွင်းကျန်ရစ်ရေးနည်းဗျူဟာ။ ယခုမှ သည်အခြေခံစည်းမျဉ်းကိုပင် မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့။

“ဖောက်ထွက်မှ ဖြစ်မယ်”

သူတစ်ကိုယ်တည်းပြောသံက အမှတ်မထင် နှုတ်မှလှုံထွက်သွားသည်။ သို့တစေ သည်အခြေအနေတွင် တပ်စုတစ်စုလုံးက သူထံမှ၊ သူတို့တပ်မှူးထံမှ 'တိုက်မလား။ သေမလား' စစ်မိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကိုသာ တောင့်တောင့်တတစောင့်နေကြခြင်းဖြစ်ရာ သည်အသံက သူတို့ကတွက် လျှပ်ပြက်သလိုပင် လင်းလက်သွားစေ၏။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်နဲ့ ရှေ့ကအဖွဲ့တွေသိ ပြေးပြောလိုက်မယ် ဗိုလ်မှူး။ တပ်စုတစ်စုလုံး ခေါင်းဖော်နိုင်လို့ ပစ်အားစု နိုင်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့ကခံစစ်စည်းကို တစ်ဟုန်ထိုး ဖောက်ထွက်ကြမယ်လို့”

စစ်မြေမှ စစ်သည်သူရဲ၏ အတွေးနှင့်စစ်သွေးက သန်းသည်။ သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်းထက် သူတို့ထမ်းဆောင်ရမည့်စစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်မှုသည်သာ အဓိက။ မည်သူပါပါ။ မပါပါ။ မည်သူသေသေ၊ ရှင်ရှင်။ ဤသည်လည်း အရေးမကြီး။ ကျန်ရစ်သူတို့က စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ကို

အောင်မြင်သည်အထိ ထမ်းရွက်သွားနိုင်ဖို့သာလျှင် သူတို့ အမြင့်ပေး
ဆုံး တန်ဖိုးထားအပ်သော အရာဖြစ်သည်။

“ဖောက်ထွက်မယ်”

“ရန်သူခံစစ်စဉ်းကို ဖောက်ထွက်မယ်”

ဂျပန်စက်သေနတ်သံက အဆက်မပြတ်ပေါ်နေဆဲ။

စက်သေနတ်သံနှင့်အတူ သူ့အမိန့်က တစ်ယောက်နှုတ်ဖျက်

တစ်ယောက်နား လက်ဆင့်ကမ်းသွားသည်။

ခဏကြာလျှင် ...

သူတို့ဘက်မှ ဘုရင်မင်းစက်သေနတ်သံများကို ကြိုကြားကြ

ကြား ကြားလာရသည်။ နိုင်ငံပယ်သေနတ်သံများ၊ တော်မိဂန်းသံများ၊

သေနတ်မောင်းတင်သံများ၊ လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံများကိုပါ ဆက်တိုက်

ကြားရသည်။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် နှစ်ဘက်စလုံးမှ ပစ်ခတ်သံများ

တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ အသွင်ဆောင်လျက် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်း၍ လာမ

၏။

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံ၊ ဆဲသံဆိုသံ၊ ညည်းညူသံ၊ ဂျှပ်

စက်သေနတ်သံ၊ သူတို့၏ဘုရင်မင်းသံ၊ လက်နက်ငယ်မျိုးစုံပစ်ခတ်သံ၊

လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံ၊ ဖော်တာကျည်ဆန်ကျကွဲသံ၊ ပစ္စတိုခြောက်လုံး

ပြူးသေနတ်သံ ဆူညံထွေးယှက်လျက် ကမ္ဘာပျက်သည်သို့ ဝေပျက်

တော့သည်။

“တက် ... တက် ...”

“ပစ် ...”

“လှံစွပ်တပ် ...”

“ပစ် ... ပစ် ... ပစ် ... ပစ်ပစ်ထား”

“မဆုတ်နဲ့၊ တက် ...”

အမိန့်ပေးသံ၊ ပစ်သံခတ်သံ၊ ကျည်ပေါက်ကွဲသံမျိုးစုံကြား၍

လှံစွပ်များတပ်သည်အသံ၊ ဂေါ်ရခါးဝားကောက်များထုတ်သံ စသည်

တိုက်ပွဲ၏ သွေးဆာနေသော သေပင်းအော်သံများကို ကြားနေရသည်။

“တိုက်ကြ ...”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အံ့ဩစရာ

ကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့အသံက တည်ငြိမ်ရဲရင့်နေ၏။ သူတို့

တပ်မှူး၏ စစ်မိန့်သံနှင့်အတူ သူတို့တပ်စုသည် တစ်ပေါင်းတစ်စည်း

ကည်းသော အင်အားတစ်ရပ်အဖြစ် သိပ်သည်းစွာ ပြောင်းလဲသွား၏။

မနားအရပ်မရှိ ပြေးလွှားလျက် ရန်သူတို့ရှိရာ တိုးဝင်နေသော သူတို့

၏ခြေအနုတ်အသိမ်းကိုပင် လေးလံလွန်းလှသည် ထင်နေမိကြသည်။

တစ်လှမ်း ... နှစ်လှမ်း ... သုံးလှမ်း ...။

ရန်သူ၏ခံစည်းမျဉ်းက နီး၍နီး၍ လာနေသည်။

“ဘန်ဂိုင်း ... ဘန်ဂိုင်း ... ဘန်ဂိုင်း ...”

ဂျပန်တို့၏ စစ်ကြေးကြော်သံများကလည်း တစ်တောလုံးညံ

့မူ၏။ စစ်မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ကြယ်ရောင်ရိပ်၌

အော်ဟစ်ညာသံပေးလျက် သူတို့ထံ ဦးတည်ပြေးလာနေသော ဂျပန်

မိသားစုများကို တွေ့နေရသည်။ တစ်ရိပ်ရိပ်ဖြင့် နီးကပ်လာနေသည့်

သူတို့၏အရိပ်များက သရဲတစ္ဆေ ဘီလူးသဘက်များသဖွယ် သရဲမင်းရဲ

လျက် ဇွတ်ကြီး တိုးဝင်လာနေကြသည်။

ကိုက်ငါးဆယ် ...

၂၀၂ ❀ ယေယျဝင်သျှင်

ကိုက်လေးဆယ် ...

ကိုက်သုံးဆယ် ...။

သူညာလက်က ခါးပတ်ဆီသို့ အလိုအလျောက်ရောက်သွား၏။ လက်ပစ်ခဲကို အသင့်စမ်းမိသည်။ ပင်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့တပြေးလာနေသည့် ရန်သူများရှိရာ လှမ်း၍ အားကုန်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ညဉ့်အမှောင်တွင် အနီရောင်မီးတောက်နှင့် မီးခိုးလုံးများ ဝုန်းခနဲပေါ်လာ၏။

“ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

“အား ... အား ... အား ...”

လက်ပစ်ခဲပေါက်ကွဲသံများကို ဆက်တိုက်ကြားရပြီး ပြေးလာနေသည့်ရန်သူများ အတုံးအရှန်းပြိုလကျဆုံးလျက် ကစဉ့်ကလျားပြုကုန်ကြသည်။ လက်ပစ်ခဲပေါက်ကွဲသံများက အချက်ပေးလိုက်သလို သိမြင်ကာ သူ့ပတ်ပတ်လည်ရှိ သူတို့တပ်ဖွဲ့ထံမှ တော်မီဂန်း၊ ဘရင်ဂန်းဆံများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် အဆက်မပြတ် ထွက်လာကြသည်။

“ကျား ... ကျား ... ကျား ...”

“ပစ် ...”

“ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့က ... ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့ဟေ့”

“သေစမ်းဟ ငပုကောင်တွေ”

“တက် ... တက် ...”

တကယ်ပင် သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြင့် လူမဆန်လွန်းသော ဝုန်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေသည် ❀ ၂၀၃

ပွဲတစ်ခုဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြင့် အညှာအတာကင်းစွာ သတ်ဖြတ်နေကြတော့၏။

တစ်ခဏအတွင်း တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားသည်။

သူ့အသက်ရှင် ကျန်ရစ်နေသေးသည်။ သူ့ရဲဘော်များ၊ သူ့တပ်ဖွဲ့များလည်း ကြွင်းရစ်ရှင်သန်နေလေဦးမည်ထင်သည်။ သည်သို့သာ မျှော်လင့်ထားချင်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ချွေးတို့ ချက်ချင်းရွဲလာ၏။ မျက်လုံးများထဲ သို့မင် စီးဝင်လာတော့သည်။ သူ့က မျက်လုံးထဲသို့စီးဝင်နေသည့် ချွေးများကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ယခုမှပင် အသက်ရှူရမည်ကို သတိရ၏။

သူ့ဘေးက ရယ်သံကို ကြားရသည်။

မြွေပွေးသိန်းမောင်...။ သူတို့တပ်ဖွဲ့၏ မြန်မာပြည်တွင်း စစ်မျက်နှာအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် စစ်ဆင်ရေးမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဝိတ်ထံမှ တကူးတက တောင်းခံခေါ်ယူထားသည့် တပ်ကြပ်ကြီး၊ မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး။ ဟိုမှသည်မှ လူသံသုသံတွေ ကြားလာရပြန်သည်။ ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်၊ ဗိုလ်ဘရိုင်ယန်ဂစ်၊ ဗိုလ်လေး မက်ဟော်တန်၊ ရဲဘော်လေးဖလက်ချား စမ်း၊ လားရဲပဟာဒူးသာ၊ တပ်ကြပ်ကြီးငေးစ်။

အချင်းချင်း မေးသံမြန်းသံ၊ နှုတ်ဆက်နေသံများက လတ်တလောတိုက်ပွဲ၏အခြေကို ဆုံးဖြတ်ပေးနေသည်သို့ ဖြစ်သည်။

‘တိုက်ပွဲ၌ ရှင်သန်ကြွင်းရစ်သူသာ အစစ်အမှန်အောင်နိုင်တဲ့ သူဖြစ်တယ်’

မည်သည့်အခါကာလတွင်မှ မမှားယွင်းသော စစ်၏ဥပဒေသာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူက မသေနိုင်သေးသည် သူ့ကိုယ်ကို အံ့ဩမိသလို သူနှင့်
သူ့တစ်စုအား စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည့် အဖေဘုရားသခင်အားလည်း
ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

သူက လဲလဲပြုံးလိုက်၏။

သည်စဉ်အနိုက် ...

“မီးခြစ်နဲ့”

“သောက် ... မင်းအမေလင်တွေကို တို့ရှိတဲ့နေရာ ပစ်မှတ်
ညွှန်းပေးဦးမလို့လား”

“ဝပ်ချလိုက် ... မြေပြင်ကို ဝပ်ချလိုက်”

သူနှင့် ဗိုလ်ကြီးအာသာဘတ်စ်တို့၏ အမိန့်ပေးသံများပင် မချိုး
လိုက်။

ဂျပန်စက်သေနတ်များ အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်သံ၊ မော်တာကျည်
ကျရောက်ပေါက်ကွဲသံနှင့် လက်နက်ငယ်မျိုးစုံ စုပြုံပစ်ခတ်သံတို့က တစ်
နက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

‘ခံစစ်ကြောင်းနောက်မှာ မိန်းဘော်ဒါကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေတာ
ပါလား’

အသိတစ်ချက် လင်းခနဲဝင်လာ၏။ ကိုယ်ကိုကွေးညွတ်၍ ပြေး
ပြင်ဆိပ်ချရန် ကြိုးလိုက်စဉ် ရန်သူ့ကျည်တစ်တောင့်က သူ့ဘယ်ဘက်
ရင်အုံကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖောက်ဝင်သွား၏။ မီးခကြီးနှင့်ထိုးလိုက်သလို
ဖုခနဲအတွေ့ကို သိလိုက်ရသည်။ ထိပြီ ...။ သူ့ကိုယ်ကောင်ကြီးက
ရင်တည်မနိုင်။ နောက်သို့လန်လျက် ယိုင်လဲကျသည်။ တသိတတန်
ကြီး ပလူချံသလို ပြေးဝင်လာနေသည့် ရန်သူ့ကျည်တို့ကလည်း သူ့

ခြေလက်၊ သူ့ညာပခုံးတို့ကို ဝင်မှန်ကြပြန်၏။

“ဗိုလ်မှူး... ဗိုလ်မှူး... ”

“ဟာ ... စစ်ကြောင်းပျိုး ထိသွားပြီ”

“ဗိုလ်မှူးဒန်းလော့ ... ကျသွားပြီ”

“ဗိုလ်မှူး... ဗိုလ်မှူး... ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသံတွေကို ကြားသည်။ သူ့
ထံသို့ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးလွှားလာနေသံတွေကို ကြားသည်။ ပြေး
လာနေရင်းက မိုးသီးမိုးပေါက်ကြောသလို တဖြောဖြောတသောသော
တခဲနက်ပစ်ခတ်နေသည့် ရန်သူ့ကျည်ထိမှန်ကာ တဝုန်းဝုန်း ပစ်လဲ
ကျသံတွေကို ကြားသည်။ မှုံ့ပြီ။ သူတို့စစ်ဆင်ရေးသည် ဤတွင် တစ်ခန်း
ရပ်ကာ တစ်စစ်ပြိုကွဲသွားခဲ့ပြီ။

“ထားခဲ့ ... ငါ့ကိုထားခဲ့။ ကျန်နေသေးတဲ့လူတွေ စုစည်း။
ရန်သူ့ခံစစ်ကြောင်းကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖောက်ထွက်ကြ။ တို့စစ်ဆင်ရေး
ရဲ့ မစ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဂျပန်စစ်ဘက်ယာဉ်တန်းကို အချိန်မီမီးဒန်းဖို့ကိုသာ
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြ။ အဲဒီယာဉ်တန်းနဲ့သယ်လာတဲ့ သံသေတ္တာကြီး
တွေထဲက ပစ္စည်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ ... သိအောင်လုပ်။ ဂျင်းနုရယ်
လင်းကို ဆက်သတင်းပို့လိုက်ကြ”

သူ့ရင်ထဲမှ သူ့ပြောချင်သည့်စကားတို့က အသံအဖြစ် ထွက်
ပေါ်မလာနိုင်တော့။ ကျတ်တီးကုန်းမြေပေါ်၌ အရှိန်ပြင် ပစ်လဲကျနေ
သည့် သူ့ခန္ဓာကြီးပင်လျှင် သည်အတိုင်းတိုင်း။ လှုပ်ရှားမှု ...။ လူး၍
လှန်၍မရ။ တွဲလောင်းကြီးကျနေသော ညာလက်တစ်ခုလုံးက သူ့ကိုယ်
ကြီးအောက်၌ မိမိထားသေးသည်။ ဆွဲထုတ်၍မရ ...။ သူ့အသိ၊ သူ့

သတိ၊ သူ့စိတ်ပိညာဉ်များ ပျောက်ကွယ်ချုပ်ငြိမ်းမသွားသေးသည့်တိုင်
သူဦးနှောက်၏အမိန့်ကို သူ့ခန္ဓာက လိုက်နာခြင်းမပြုနိုင်တော့။ လိုက်
နာနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

“ဗိုလ်မှူး ... ဗိုလ်မှူး ...”

သူ့ကိုခေါ်နေသံတွေက ဝေးလိုက်၊ နီးလိုက် ...။

တစ်ခါတစ်ခါ နားနားကပ်၍ ခေါ်နေသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပျား
အဝေးကြီးက လာနေသလို ...။ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်
ကြားနေရသည်။

သူ့ပါးစပ်မှ စေးထန်းထန်းအရည်များ ထွက်ကျလာနေသည်
ကို သူ့သတိပြုမိသည်။

“သွေး ... သွေး ... သွေးတွေ ...”

သွေးတွေအန်ကျလာနေပြီမှန်း သူသိသည်။ ပြင်းထန်သော
နာကျင်မှုဝေဒနာ ပေါ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ နေရာတိုင်းက ခံစား
နေရသည့် ဝေဒနာ။ တစ်စတစ်စ ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာနေသည်။

“လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်အောင် ဒဏ်ရာရနေသူမှန်သမျှ
ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့”

ကမ္ဘာကျော် ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့၏ သံမဏိစစ်စည်းကမ်းဖြစ်သည်။
လုံခြုံမှု၊ လျင်မြန်မှုနှင့် သံယောဇဉ်တို့ကို အလဲအထပ်မပြုရဲလေက စ။
ဆင်ရေးတာဝန်များ အောင်မြင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။

“ငါ့ကို ထားရစ်ခဲ့ကြ။ ချန်ထားရစ်ခဲ့ကြ။ ငါတို့စစ်ဆင်ပေး
ကို ပြီးအောင် ဆက်တာဝန်ယူကြ”

စိတ်ဝန်အားတို့ လျော့နည်းပါးလျှောက်လာနေသည့်တိုင် သူ့တပ်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကို ကြွင်းသမျှစိတ်သတ္တိဖြင့် ဖြန့်လွှတ်အမိန့်ပေးကြည့်နေမိသေးသည်။

“ဗိုလ်ကြီးအားသာဘတ်စ် ... ဗိုလ်လေးမက်ဟော်တန် ...
တပ်ကြပ်ကြီးဟေးစ် ... မင်းတို့ ဆက်တာဝန်ယူကြ”

သူ့မျက်စိတို့ ပြာဝေလာပြီ။ ညက ပို၍မှောင်လာနေသည် ထင်
ရ၏။

မျက်နှာနှင့်မြေပြင်က တစ်သားတည်းထိကပ်နေ၍ ကောင်း
ကင်ကို မြင်ခွင့်မသား။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုယ်ကို ဆွဲလှန်၍
ပေးလိုက်စေချင်သည်။ သည်ဘဝသည်ခန္ဓာကို မစွန့်လွှတ်ရမီ ခဏ
ကလေးတွင် သည်ကောင်းကင်၊ သည်ကြယ်စင်တွေကို အားရအောင်
ကြည့်သွားချင်သေးသည်။

ပြီးလျှင် သူ့လည်ပင်းမှ ငွေဆွဲကြိုး၌ ချိတ်တွယ်ထားသော
သူ့စစ်ဘက်မှတ်တမ်း သတ္တုပြားလေး။ ရန်သူလက်ရမသိမ်းမီ ဆွဲဖြုတ်
ကာ ဝေးရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်စေချင်မိသည်။ စစ်ဆင်ရေးဗဟိုပတ်သက်
သော သဲလွန်စတစ်စွန်းတစ်စက်မျှ သည်ငယ်ကောင်တွေလက်ထဲ
မရောက်စေချင်။ သည်တာဝန်ကို သူ့ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်၌ပင် သူ
ကျော့ပွန်ခဲ့ချင်သေးသည်။

“ဘန်ဇိုင်း ... ဘန်ဇိုင်း ... ဘန်ဇိုင်း ...”

ရန်သူတပ်များက တဝုန်ဝုန်းတဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်၍ ချိတ်က
လာနေကြပြန်ပြီ။ သည်တစ်ခါ သူတို့တပ်ဖွဲ့အား လက်စသိမ်းချေမှုန်း
တော့မည်ထင်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အင်ဖာတွင် အခြေစိုက်သော သူတို့
ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့၏ အောင်ပွဲတွေ များလွန်းလှသည်။ အလီလီအခါခါ အောင်
နိုင်သူအဖြစ် အားရပါးရ ပြုံးရယ်ခဲ့ရဖူးလှပြီ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၈၈ ❀ ဇေယျပင်သျှင်

သည်တစ်ခါတော့ ...

မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်၌ သည်တစ်ခါ အရှုံးနှင့်ကြုံဖူးခဲ့ရပြီ။

သည်အရှုံးနှင့်အတူ ...

ရန်သူတို့၏ ခြေသံများက နီး၍လာနေသည်။

သူ၏ကိုယ်က တစ်ချက်မျှ လှုပ်ခနဲတွန့်ကာ သွေးတွေပွက်ခနဲ ထိုးအန်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့၏။

သူ၏နောက်ဆုံးထွက်သက် မချုပ်ငြိမ်းမီ တဒင်္ဂတွင် သူ့အာရုံ၌ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်က ထင်လာသည်။

“စစ်ဘက်ရိုက္ခာယာဉ်တန်းနဲ့အတူ ပါလာမယ့် သံသေတ္တာကြီးတွေထဲမှာ ဘာတွေထည့်ထားသလဲ”

ညသည် ဣန္ဒြေကြီးစွာပင် တည်ငြိမ်နေပြန်တော့၏။

❀ ❀ ❀

အခန်း [၃]

တစ်ခါတစ်ရံ စောင့်ဆိုင်းရခြင်းက ညဦးသောဝေဒနာသည် ဖန်ချီလောက်အောင်ပင် စိတ်ရှည်သည်ခံနိုင်ရန် ခက်ခဲလွန်းလှ၏။ တိကျသေချာစွာ အကွက်ချဖိတ်ထားသည့် အစီအစဉ်များ၏ အကန့်အသတ်၌ ချုပ်နှောင်ခံထားရပြီဆိုလျှင် ပို၍ဆိုးသည်။

ညတာသည် ရှည်လွန်းစွာ။

ညဦးမှသည် သူတို့၏ပထမဆုံးတိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်ရလွန်း၍ထင်၊ အချိန်ကို သတိပင်မရခဲ့။ တကြောင့် ကြုံကြ ပူပူပန်ပန် မဖြစ်မိခဲ့။ ညတာတစ်ဝက်ကျိုးသည်အထိ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ကျော်ဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ယခုမှ ...

“ယာဉ်တန်းဟာ အစောဆုံးဝင်လာရင်တောင်မှ ဒီကို နံနက်
လင်းအားကြီး သုံးနာရီခွဲလေးနာရီကြားမှာ ဝင်လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့
တိုတစ်တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်နိုင်ဖို့အတွက် ပျဉ်းမနားက
ဗိုလ်မှူးတာရာနဲ့ ဗိုလ်မှူးသီဟတို့က ခဏထိန်းထားဦးမယ်ဆိုရင်တော့
လေးနာရီကျော်ကျော် အရုဏ်တက်ချိန်မှပဲ ဝင်လာနိုင်မယ်။

Dawn Attack အရုဏ်ဦးတိုက်စစ်သဘောမျိုး စီးနင်းတိုက်
ခိုက်ရမှာဆိုတော့ သတ်မှတ်နေရာကို နောက်ဆုံးကား ဖြတ်သွားပြီးမှ
အခုတာဝန်ခွဲပေးထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ပစ်မှတ်ကို
ကိုယ်အပိုင်ရှင်းကြရမှာပဲ။

အဓိကက ကားပေါ်မှာ ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးပါလာတဲ့ ငပုတွေ
ကို ကားအောက်ရောက်အောင် မြှားခေါ်နိုင်ဖို့။ ဒါမှလည်း မော်တော်
ယာဉ်တွေနဲ့ ခိုကွာ၊ လက်နက်၊ ကျည်တွေကို အကောင်းပကတိအတိုင်း
သိမ်းနိုင်မှာ။ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ဒီကနေ့ညဦးပိုင်းက ပြီးခဲ့တဲ့
လျှော်ပင်ရွာတိုက်ပွဲက စလို့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီး စခဲ့ပြီ။

အခုမနက်ပိုင်းမှာ တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံး တပ်ဖျောက်လို့
မယ့် တပ်ရင်း (၂) နဲ့ပူးပေါင်းပြီး လူထုအခြေခံ ပြောက်ကျားတော်လှန်
ရေးကြီးကို ဆက်လှုပ်ရှားကြရမှာ။ ဆိုတော့ ရန်သူ့ယာဉ်တန်းကို စီးပို့
ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ယာဉ်တန်းနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလျှောက်
အကောင်းအတိုင်းလက်ရသိမ်းနိုင်မှ ပိုအကျိုးရှိမှာ။ တိုက်ပွဲတော့
လိုက်ပါရဲ့။ အကုန်လုံး ပျက်စီးရာငါးပါးတိုင်ကုန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။
အဲဒါကို အားလုံးသတိထားကြရမယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သည်စကားကို မနေ့ည စစ်ဆင်ရေးဆွေးနွေးပွဲကတည်းက
ဗိုလ်ဝေလင်း အသေအချာပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မပြော၍လည်း မဖြစ်။
ညဦးက လျှော်ပင်တိုက်ပွဲနှင့် မြို့ဝင်ဂိတ်ကင်းစခန်းကို ဝင်စီးသည့်တိုက်ပွဲ။
ထိုတိုက်ပွဲနှစ်ပွဲ အောင်မြင်ခဲ့မှုအပေါ်၌ သွေးအကြီးကြီးကြနေသည့် လူငယ်
ထုက ပစ်မယ်ခတ်မယ်၊ သတ်မယ်ချည်းတက်ကဲ ဖြစ်နေကြ၏။

သည်ဂျပန်ခေတ် သုံးနှစ်သုံးမိုးကာလကား ဝေသာလီပြည်
ဘီလူးကျသလို မြန်မာတို့ ကံဇာတာအညှိုးကြီးညှိုး၍ ကသီလင်တအနိုင်
ရဆုံး ခေတ်ကာလများပင်။ သည်ဂျပန်ငပုကောင်တွေကို အသံကြားရုံ
ပျံနှင့် အော်ဂလီဆန်ချင်အောင် ရွံလှ၊ မုန်းလှ၊ နာကြည်းလှသည်။

ရွာထိပ်က လောကသရဖူဆုတောင်းပြည့်ဘုရားနှင့် ရွာလယ်
က အစီအနွယ်ကျပ်ကျော်ဘုရားကြီးတို့ရှိ ကြေးဆင်းတု ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်
ပြတ်ရုပ်ပွားတော်များ၊ လက်ဝဲရံလက်ျာရံ ကြေးဆင်းတုတော်များ၊ နှစ်
ပေါင်းနှစ်ရာကျော်သက်တမ်းရှိ ရွာလှူကြီး အဘဦးတုတော်ကျော်၏အဘိုး
ကလောင်းမင်းတရားကြီး၏ နတ်စုလက်ဝဲ ဗိုလ်ဇေယျသံသယလှူဒါန်း
ပွဲသည် ကြေးခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် ကြေးထမ်းမောင်ရှင်ရုပ်တုများ၊
ဝသုခြေနတ်ရုပ်တုများအားလုံးကိုလည်း သင်းတို့ သိမ်းဆည်းယူမိလိမ့်သွား
မိကြ၏။ အတင်းအကျပ် ပြန်လည်လုယူကြသည့် အဘဦးတုတော်ကျော်
တို့ ဦးဦးသာတို့၊ ဘကြီးမုန်းတို့၊ ဘိုးငွေရတို့ လှူကြီးတစ်သိုက် အသက်
ပိုင်လဲ၍ စတေးလိုက်ကြရသော်လည်း အချည်းဖိုးသာ။

ရွာဦးက ဆရာတော်ဦးကေသရ၏ ရေဖယ်ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှာလည်း ကြောင်ကြေးသည့်သတ္တုလှောင်ပင်မကျန်အောင် လှန်လှော့မွေ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နောက်၌ လူယက်ယူငင်သွားခဲ့ကြသည်။ ရှေးဆရာတော်အဆက်ဆက် ပူဇော်ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ပဉ္စလောဟာရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးအား အတင်း ဝင်ဆွဲသည့် ဖက်ဆစ်ကောင်ကို ဓားနှင့်ကပ္ပိခဲ့သည့် ဦးပဉ္စင်းကလေး ဦးဝဏ္ဏီတသည်လည်း သင်းတို့သေနတ်ဒဏ်ဖြင့်ပင် ပျံလွန်ခဲ့ရသည်။

တစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဓားဆွဲတတ်ဆွဲ ထွက်ကြ၍သာ အခြေအနေအကဲမသာလေ၍ ရုပ်ပွားတော်ကြီးအား ပင့်ဆောင်မသွားခဲ့ကြ။ ဤသည်အတွင်းမှပင် ရွာသားများအားဆောင်သည်ဟု သောစွဲချက်ဖြင့် ကျောင်းဆရာဆရာရှိန်ကို ရွာပြင်တံခါးဝ၌ ဓားနှင့်ခုတ်၍ သတ်ပစ်ခဲ့ကြသေးသည်။

ပြီးလျှင် ... ဘာကြာသေးသနည်း။

မိတ္ထီလာဘက်မှ ဂျပန်တပ်တွေ မြင်းခြံဘက်သို့အဆင်းကြောက်ရှာကြလွန်း၍ ရွာအပြင် လယ်ကွင်းများထဲ၌ ဝပ်ကာ ပုန်းကြွ ခိုကြသော အေးလှတို့၊ လှချောတို့၊ စိန်ဖူး၊ စိန်ကြူတို့ အပျိုမတစ်သိုက်အား ဓားနေကျကြောင့်ဖား ဂျပန်ကင်ပေ (စစ်ပုလိပ်) များက ပိုင်းဝန်း၊ ဖမ်းဆီးကာ ဇွတ်အမွေ သားမယားပြုကျင့်၍ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားခဲ့ကြသေးသည်။ ဓုစုပေါင်း မိန်းမပျိုကလေးဆယ့်သုံးယောက် ဖြစ်သည်။ ဤအထဲ၌ မြဲခက်ကလေးမှာ အပျိုဖော်ဝင်စသာ ရှိရှာသေးသည်။ သည်နယ်တစ်ကြော ရင်ကျိုးမတတ် ခံစားရချက်ဆိုးခဲ့ကြသည်။

“တောက် ... သင်းတို့တော့လားကွာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်း ထိန်ပင်အကွယ်မှ တက်ခေါက်သံတစ်ချက်က ရှိုက်သံနော၍ လွင့်ပျံ့လာခဲ့သည်။ မြဲခက်ကလေး၏အစ်ကို မြသွေး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကပင် အဖေလက်သုံး ငှက်ကြီးတောင်စားကိုဆွဲ၍ ဝိုလ်ဝေလင်းတို့ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ထံ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ အိမ်သို့ ယောင်၍ပင် ပပြန်တော့။

သူ့ညီမထွေးအတွက် သွေးကြေးပြေအောင်ဆပ်ပြီးမှ သာသနာ့ဘောင်ဝင်တော့မည်ဟုဆို၏။ ယခုတော့မူ ဓားကိုသာ မြနေအောင် သွေးနေတော့၏။ ခဏနေလျှင် သည်စားဖြင့် ဒေါသမီးတောင်ကို ဖြိုဖွဲ့ရပေဦးမည်။

“Dawn Attack က အမှောင်ကို အားကိုးအားထားပြုရတာ ဖူး၊ ဒီကောင်တွေ လင်းမှလာရင် ဘယ်နယ်လုပ်ကြမလဲ။ လျှော်ပင်နဲ့ ပြိုဝင်ဂိတ်စီးခဲ့တာအတွက် ဒီလောက်ဆို ဒီကောင်တွေ လောင်မီးကျနေလောက်ပြီ။ ယာဉ်တန်းလာမှာသိရင် လာကြိုတဲ့အဖွဲ့တွေ ရှိချင်ရှိနေဦးမှာ ... နော”

ဗိုလ်ထွန်းအောင်ကျော်က သူ့အမြင်ကိုပြော၏။ စစ်သက်တွေအကြံ ရင့်မာသူဖြစ်၍လည်း ဖြစ်တန်ရာသော အလားအလာကို ကြိုတင်တွေးဆမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချစ်ခိုင်တို့ Force. 136 အဖွဲ့ကို မိတ္ထီလာဘက်က အကူလာမယ့်အဖွဲ့ရှိခဲ့ရင် ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့လို့ရအောင် ပြေပြေစမ်းထိပ် သံဘေလိတ်တားက စောင့်ခိုင်းထားတာပေါ့။ သတိရှိယဆိုတာ ပိုတယ်ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ။

ဒါပေသည့် ဒီကောင်တွေ မနေ့ကတစ်နေ့လုံး မြင်းခြံဘက်ပိုက်တက်နေကြတယ်လို့ မိုးပေက ပြောတယ်ဖူး။ မိတ္ထီလာက ဂျပန်တောက်ပုံရေတပ်ကို ခွားတွေသွားပို့ရင်း ဘကြီးသန်းမောင်တွေ့ခဲ့တာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လည်း ငပုတွေ အတော်ကြီးကို ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်ဆိုပဲ။ ။ တော့ ဒီကောင်တွေ ဒီယာဉ်တန်းကိစ္စဘက်ကို အာရုံမလှည့်နိုင်သေးဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်ဝေလင်း ... ဒီကောင်တွေ ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးက အင်အားသိပ်များနေရင် ကျုပ်တို့ ကျည်နဲ့လက်နက် လောက်မလား”

“မပူပါနဲ့ ငါ့လူရယ်။ ဒီကနေ့ တပ်ဖျောက်လာမယ့် တပ်ရင်း (၂) က ဗိုလ်ကျော်ညွန့်တို့တပ်စုနဲ့အတူ တပ်ရင်းက အားကိုးရတဲ့ လက်နက်ကြီးတွေ၊ မော်တာတွေ၊ ဘရင်းဂန်းတွေ၊ ကျည်တွေ၊ ဗုံးသီးတွေ တော်တော်များများ ရထားပြီးပါပြီ။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ သူတို့လည်း ပါကြလိမ့်မယ်။

ဟိုး ... ကွေ့က လက်ပံပင်ကြီးတွေလား။ အဲဒီမှာ သူတို့ တပ်စုရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကားတစ်စီး ဖြတ်သွားပြီးတာနဲ့ သူတို့တပ်ဖွဲ့က ကားလမ်းကို နောက်ဘက်က ဘယ်ညာပိုင်းပတ်ပိတ်ဆိုပြီး တို့တို့ကူပစ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဪ ...”

နေ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း နံနက်ဦးဖြစ်၍ လေက ရှင်းသန့်ကပ်အေးချင်သည်။ တစ်ညလုံး အပူငွေ့၊ အပူရည်များကို စွန့်ထုတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မြေအပြင်ကပင် အေးမြနေသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ ကုက္ကိုပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ်ပင်တန်းများ၊ ကုန်းကမူကလေးများ၊ မြေပြင်၌ ကြိုတင်ချီပေါ်တချို့ဖြစ်နေသည့် ကျောက်တုံးမည်းမည်းကြီးများ၊ ကုန်းပျိုးနှင့် ပိစပ်ချုံများကို အကာအကွယ်ပြုလျက် ရန်သူကိုမျှော်လင့်မိ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သော သူတို့အဖို့ သဲ့သဲ့ညှင်းညှင်းကလေးတိုက်သော လေအေးကလန်းဆန်းစေသည်။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်တစ်မျှင်တစ့် မရှိ။ ပကတိ ပြာပြာလွင်လွင်။ မျက်လုံးတောက်တောက်ကလေးများနှင့် ကြယ်စင်တစ်သိုက်သာလျှင် မြေပြင်ကိုင့်ကြည့်လျက် နေထိုင်နေကြသည်။

ဟိုး ... ခပ်ဝေးဝေး ကပ်ပေါ်ကျောင်းဆီမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ၊ ကုလားတက်ခေါက်များကို ကြားရသည်။ ကြက်တွန်သံ သဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားသည်။ စစ်မိုးသောက်တော့မည်။

မြင်ကွင်းတစ်ခုထိ ကြယ်ရောင်အလင်း၌ မြှောင်လက်နေသော ကတ္တရာလူကြီးကို မြင်သည်။ ဂျပန်စစ်ဘက်သုံးယာဉ်များမှလွဲ၍ ညဉ့်အလင်းသွားလာခွင့်မရှိသဖြင့်လည်း လမ်းပေါ်၌ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်။

သက်ကွင်းအဖြစ်သတ်မှတ်ထားသည့် ပေါက်ပင်ကိုင်းကိုင်း ကို ဝင်ပြည့်စေတိကလေးဘေးမှ ပြန်ကျယ်လွင်သာကလေးကို မှီညွှန် စောင့်ကြည့်နေမိရသည်။ ပစ်မှတ်ဆီသို့ ပြောင်းဟောင်းပြီး အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သူတို့သေနတ်များ၏ ပြောင်းမည်းများကို ကြယ်ရောင်အလင်း၌ မြင်နေရသည်မှာ မရဏတပန်၏ လက်တံတွေသဖွယ်ဖြစ်၏။ တင်းတင်းဆုပ်ရွံ့ကိုင်ထားသော တံတွေပင် အေးခဲမတတ်ရှိပြီ။

“ဦးဇင်း ... အိပ်ငိုက်နေပြီလား”

“ဪ ... မြသွေး၊ မငိုက်သေးပါဘူးကွာ။ ဒီပေဋ္ဌရယ်လို့တွေကို နှိပ်ကွပ်ရမှာမို့ စိတ်လောနေတာနဲ့တင် အိပ်ချင်စိတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လည်း မရှိပါဘူး။ ဝရာတော်ဦးကေသရကို သတိရလွန်းလို့ ဒီတိရစ္ဆာန်တွေကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ခြေပစ်ချင်နေတော့တာ။ သတ္တဝါတွေကလည်း လာခဲလို့တာကွာ”

ဦးပွင့်လူထွက်က မောင်က မေးကြောကြီးများထောင်လျက်က အံ့ကြိတ်၍ပြောသည်။ ဆဲတော်ဦးကေသရကား သူ့ဘကြီးအရင်း။ သူ့အမေဒေါ်ညွန့်မေ၏ အစ်ကိုလည်း။ ဂျပန်လက်ချက်ဖြင့် ပျံလွန်ခဲ့ရသည့် ဦးပွင့်ကလေးက သူ့မောင်က သူ့ညီကလေး။

ဦးပွင့်ကလေး ပျံလွန်နေသည့်နေ့ မကူးခင်ပင် စောမောင်သည် ဦးပွင့်ဦးစွန်မာဘဝကို စိစိစမ်းစစ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဦးကေသရမှာ မတားသာ၊ မတားရက်၊ နှိပ်စက်ခံရ၍ အိပ်ရာထက် ဘုန်းဘုန်းလဲလျက် ဆွမ်းမဝင်၊ ရေမဝင်၊ ဘာလုံးက စိတ်လက်မချမ်းမြေ့လှစွာ လက်ဖိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြရသည်။ ကြာတောင့်ကြာခဲ့ပြီး သည်အကြားက သည်နေ့ရှင်းရတော့မည်။ မြေနှင့် စောမောင်တို့သွေးများ ဆူပွက်နေကြ၏။

“ကားသံတွေထင်တယ်”

နံနက်ဦးလေပြည်၌ ယာဉ်တစ်အုပ်တစ်မကြီးမောင်၊ နှင်လာနေသည့် စက်သံတစ်ဝေါဝေါကို သဲ့သဲ့ကြားသည်။ ဝိုင်သင်၊ က လက်မှန်ချီကို ပုံကြည့်လိုက်၏။ နံနက် (၄) နာရီ (၇) မိနစ်၊ ရှေ့သတ်ကွင်းထဲ ကွက်တိရောက်အောင် နည်းနည်းထပ်စော့မည်။ စိတ်ထင်နေ၍လားမသိ ကားသံတွေက ပို၍ညင်လာသည်။

“အားလုံး အသင့်နေရာယူ”

ဗိုလ်ဝေလင်းနှင့် ဗိုလ်သန်းမောင်တို့က အသီးသီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အုပ်ကြားသာရုံ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကတ္တရာလမ်း၏ဘေးဝဲယာဉ် လူရိပ်တွေ မည်းမည်းမည်းမည်းဖြင့် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှား ပြောင်းရွှေ့နေရာယူသံ၊ သေနတ်မောင်းတင်သံ၊ ကျည်ကတ်တွင်ကျည်ဖြည့်သံတွေ ကြားရ၏။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များအား တပ်စိတ်အလိုက် လမ်း၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို တစ်ဆစ်ချိုးစိ ပစ်ပိုင်နယ်သတ်မှတ်ပေးထားပြီး ဘုန်းဂန်းသုံးလက်ကိုလည်း ကူကွိုပင်ကြီး၏ သစ်ပျဉ်းအကွယ်မှ သုံးလက်ဆိုင်လျက် ကတ္တရာလမ်းတစ်လျှောက်ကို ပုံသေပစ်ကြောင်းဆင်ထားလေရာ သူတို့၏ပစ်အားဖြင့် ရန်သူယာဉ်တန်းကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းနိုင်တော့မည်ဟု သူတို့တွေးထားကြသည်။

အချိန်တိုက ကုန်ခဲလွန်းလှသည်။

စက်သံတစ်ခုခုနုန်းကိုသာ ကြားနေရပြီး ယာဉ်တန်းက ပေါ်မလာသေး။ ကုန်းမော့အတက်ကလေးများ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် များလွန်းလှ၍ ကတ္တရာလမ်းက ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပိုင်ဝက်ခန့်တွင်မူ ကတ္တရာလမ်းသည် ကားတစ်စီးမောင်းသာရုံမျှ ဘီးရာကလေးသာကျန်အောင် ရေတိုက်စားထားသည်။ ထိုနေရာကလေး၌ပင် ကြာနေကြခြင်းဖြစ်မည်။

“မြခက်ကလေးရေ ... ငါ့ညီမလေး ရောက်လေရာဘဝက ဟောဒီမိစ္ဆာကောင်တွေကို လက်စားချေလှည့်ပါကွယ်။ ဒီပြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအပေါ် သင်းတို့ရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေကို သွေးနဲ့ဆပ်ကြရစေမယ်။ ညီမလေးရေ ... လာခဲ့ကွယ်”

အံ့ကိုကြိတ်၍ ခဲထားရင်း မြသွေးက တီးတိုးရေရွတ်ကာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တမလွန်မှ မြခက်ကလေးကို တမ်းတမိသည်။ အစ်ကိုကြီးကို အလွန် ခင်တွယ်သော သည်မိန်းကလေး လာမည်ကား မုချ။ မြသွေး အတပ် သိသည်။

“ဦးစင်းလေးရေ ... ကောင်းရာသုဂတိဘုံကနေ ဒီမျိုးဖျက် ကောင်တွေကို တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုဆုံးမနေကြတယ်ဆိုတာ မြင် လှည့်ပါဘုရား။ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် တပည့်တော်ကို ဓားကိုင်ခွင့်ပြုပါဘုရား။ ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေနိုင်တဲ့ ဒီ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေကို ဒီမြေပေါ်က မောင်းမထုတ်နိုင်သေးသရွေ့ ရင် ကိုက်တုတ်၊ သစ်ငုတ်သင်ဖြူ။ ဆူးကိုမွေ့ရာလုပ်ပြီး ဒီအမျိုးဖျက်မိစ္ဆာ တွေကို သုတ်သင်ခွင့်ပြုပါတော့ဘုရား။”

စောမောင်ကလည်း နာနာကျင်ကျင် တမ်းတတိုင်တည်နေမိ ငါ။

သူတို့က သေနတ်လည်းမပစ်တတ်သေး။ ကိုင်ခွင့်လည်း မရ သေး။ ဓားဆွဲ၊ လှံဆွဲ၊ ထမင်းအိုးထမ်း၊ ဟင်းအိုးထမ်းအဆင့်ဖြင့် သည် တော်လှန်ရေးကြီးထဲ ပါလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သေစရာရှိက ရှေ့မှ ကား ခနဲ အရင်သေကြရမည်သာ။ သို့တစေ ကိစ္စမရှိ။ သေလိုက သေစေ။ သည်မိစ္ဆာကောင်သုတ်သင်ရေး အရေးတော်ပုံကြီး၌ ခြေတစ်လှမ်းမျှ ပါ ဝင်ခွင့်ရခဲ့လျှင်ပင် ကျေနပ်လှပြီ။ ချွေးတစ်ပေါက် ကျခွင့်ရခဲ့လျှင်ပင် သေပျော်ပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ဘဝများကို သေလူအဖြစ် ပျော်ပျော်ကြီး သတ်မှတ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

“ဟော ...”

လျှပ်စစ်မီးရောင် ဝင်းခနဲကို လှမ်း၍မြင်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကားရှေ့မီးကြီးမှ အလင်းရောင်ဖြစ်မည်။ ကတ္တရာလမ်းဘေး ဝဲယာကို ခြုံလွှမ်း၍ လင်းခနဲ မီးရောင်က မြာကျလာ၏။ ကုန်းမော့ မော့အတက်ကလေးကို စက်ရှိန်မြှင့်၍ မောင်းတက်နေရသဖြင့် ကား စက်သံများက မိုးပြိုသလို သောသောညံ့နေသည်။

တစ်စီး ...၊ နှစ်စီး ...၊ သုံးစီး ...။

ယာဉ်တန်းက များလှသည်။ စစ်တပ်သုံးယာဉ်ကြီးများ တစ် ဆယ့်နှစ်စီး အုပ်ဖွဲ့မောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်၏။ ရှေ့ဆုံး၌ ဂျစ်ကားငယ် တစ်စီးဖြင့် လမ်းလုံခြုံရေးစစ်ပုလိပ်ကားတစ်စီးအား နိပုန်နေဝန်းနီ အလံ တလူလူလွှင့်လျက် မောင်းတက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင်လည်း လက်နက်ကိုင်စစ်သားများအပြည့်ပါ သော စစ်ကားတစ်စီးက ပိတ်၍လိုက်လာနေသည်။ မည်မျှလေးလံသော ဝန်ကို တင်ဆောင်လာလေသည်မသိ။ စစ်ယာဉ်တန်းက တအိအိရုန်း၍ တက်နေရသည်။

ရှေ့ဆုံးစစ်ပုလိပ်ကားက သတ်ကွင်းကိုဖြတ်၍ မောင်းတက် လာသည်။ ပျဉ်းမနား၊ တပ်ကုန်းလွန်လျှင် တောင်နှင့်တောပျို၊ သစ် ကြီးဝါးကြီး၊ စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ကင်းသည်။ ပင်စောက်ပင်မြင့်ကြီးတွေ ကျုံးပါသည်။ အပူပိုင်းဒေသတွင် ပေါက်ရောက်တတ်သည့် ချုံနွယ်ပင် ယောင်တွေသာ များသည်။ မြင်ကွင်းရှင်းသည်။ မိတ္ထီလာအထိ ယာဉ် တန်းလုံခြုံရေးကောင်းသည်။ သည်သို့ ယူဆထားကြပုံရသည်။

အသားဖြူရုတ်ရုတ်၊ သွားခေါခေါ၊ ဆံပင်ညှဉ်းသိုးသိုးနှင့် ဘိန်း ဖားတရုတ်ပုံစံ ယာဉ်မောင်းကသား ကားကို ဂဂူတရိုက်မောင်းနေသော်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လည်း ကျန်တပ်ဖွဲ့များက သေနတ်များကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက် အိပ်ပျံ့လိုက်လာကြသည်။

“ဟိုးတမလွန်ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရောက်သွားတာ တောင် နိုးမယ့်ကောင်စားမျိုးတွေမဟုတ်ဘူး”

ဗိဇ္ဇာများကန်များကိုကြည့်ရင်း သူတို့ရင်တွင် တင်းခနဲဖြစ်၏။

နောက်ကားတစ်စီး ...။

ပြီးလျှင် နောက်တစ်စီး ...။

နောက်တစ်စီး ...။

ကားကြီးသုံးစီးက ရှေ့နောက်ဆင့်၍ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ပေနှစ်ဆယ်ခန့်သာခွာလျက် မောင်းတက်လာနေကြသည်။ ခေါင်းခန်း၌ ယာဉ်မောင်းနှင့် စစ်ဝတ်စုံဝတ်နှစ်ယောက်စီကို တွေ့ရသည်။ ယာဉ်မောင်းများမှလွဲ၍ သတိပြုသူမရှိ။ တချို့က သေနတ်ကို ဘေးတွင်ထောင်၍ပင် အိပ်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။

“ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေသာ ထည့်မတွက်ရရင် အသာပြေးပြီး လက်ပစ်ခဲနဲ့ ထုလိုက်ရုံတင်ပဲ ကိစ္စပြီးတယ်။ သဘောက်မသားတွေ။ သေရွာသွားရတော့မှာ မသိဘူးထင်ရဲ့။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်နေလိုက်ကြတာ”

ကားများက တအိအိသာ ရွေ့လာနေကြသည်။

“ဟင် ...”

သူတို့ရှေ့ ဝါးလေးငါးပြန်၌ ဦးဆောင်စစ်ပုလိပ်ကားက တုတ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ နောက်က ယာဉ်တန်းလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝိုက်ရပ်ကြ၏။

စစ်ပုလိပ်ကားပေါ်နှင့် ယာဉ်တန်းမှစစ်သားများ ကိုကွဲကွဲကွဲပြောကြဆိုကြသည်။ ရယ်ကြမောကြသည်။ တအိအိရုန်း၍ စက်သံသော သောညံအောင် မောင်းနှင်တက်လာခဲ့ကြသောယာဉ်တန်းက အမှတ်မထင် ရပ်သွား၏။ လူသံသူသံ၊ စကားပြောသံတွေကို ဆူဆူညူညူကြားရသည်။ ကားများကို စက်မသတ်၊ မီးမပိတ်ဘဲ ထားသဖြင့်လည်း ဝန်းကျင်ပတ်လည်၌ ကားမီးရောင်က ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

“ခူးရား ... ဘတ်ကေးရိုး”

ဆဲသံဆိုသံ၊ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသံတချို့ကို ကြားနေရ၏။ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အပြင်းအထန်ငြင်းခုံနေကြသည်ကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“ငပုတွေ ဘာဖြစ်နေကြပါလိမ့်”

“တီ ... တီ ... တီ ...”

နောက်ဆုံးကားဆီမှ ကားဟွန်းသံကြားသည်။

“တီ ... တီ ... တီ ...”

စစ်ပုလိပ်ကားက အချက်ပေးဟွန်း တီးပြန်၏။

“ဦး ... ဦး ... ဦး ...”

ယာဉ်တန်းက ဆက်လက်မောင်းနှင်လာခဲ့ကြပြန်ပြီဖြစ်သည်။ အသက်ရှူရပ်၍ ခေတ္တမျှအသက်အောင်ထားရခြင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလျှော့လိုက်ရသည်။ မောလွန်းစွာ ...။

ကားသံတဝေါဝေါက် အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။ နောက်ဖုံးကားသည် သတ်ကွင်းကို ကျော်၊ မကျော် မျက်စိမပိုက်တမ်းကြည့်

နေရာသဖြင့် သူတို့မျက်လုံးတွေပင် ကျွတ်ထွက်မတတ်ဖြစ်နေတော့သည်။
ဗိုလ်သန်းမောင်တို့တပ်ဖွဲ့ထဲမှ စတင်ပစ်ခတ်သံ မကြားရသေး။ သူတို့
က စိတ်မောလွှာ အပစ်ခတ်လိုက်၍ လက်ညှိုးကိုအသားစိတ်ထားလျက်
ပထမမောင်းကို ဆွဲထားလိုက်မိကြတော့၏။

ဗိုလ်သန်းမောင်က ကတ္တရာလမ်းတစ်လျှောက် နောက်ဆုံး
ကားရုံရာကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်များအတွင်း တရွေ့
ရွေ့မောင်းနေသော ယာဉ်တန်းကို ကြည့်သည်။ ဘေးအိတ်ထဲမှ ကျည်
ကတ်သုံးခုကိုထုတ်၍ ရှေ့နား၌ အသင့်ချထားလိုက်၏။ တရစစ်ပစ်ဖို့
လိုအပ်ပြီဆိုလျှင် ပစ်မှတ်မှ မျက်စိမခွာဘဲ ကျည်ကတ်အသစ်ကို အလွယ်
တကူ လဲထည့်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ...”

စိတ်လောနေသည့် ဗိုလ်လေးခင်စိုးက ဗိုလ်သန်းမောင်၏ပခုံး
ကို အသာတို့လျက် သတ်ပေးသည်။ ဟုတ်ပေသည် ...။ နောက်ဆုံး
ကားက ကိုးတောင်ပြည့်စေတီဖြူဖြူကလေးအနားကို ရောက်တော့
မည်။ ဘီးသုံးလေးပတ်စာသာ လိုတော့၏။

“ပစ် ...”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံကြား
ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ သူ့ဘေးမှ ဘရင်းဂန်းနှင့် ရှိုင်ဗယ်သေနတ်
များ သံပြိုင်မောင်းဖြုတ်လိုက်ကြသည်။ ကားပေါ်မှရန်သူတို့၏ အော်
ဟစ်ညည်းတွားသံကို ကြားရ၏။ အလွန်အထိနာသွားသည့် အသံမျိုး
ပင်ဖြစ်သည်။

“ပစ် ... ပစ် ... ပစ် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အကုန်သတ် ...။ ခွေးမသား မိစ္ဆာကောင်တွေကို အကုန်
သတ်”

ဗိုလ်သန်းမောင်တို့ထဲမှ သေနတ်သံကြားရသည်နှင့် ဗိုလ်ဝေ
လင်းအပါအဝင် တပ်စိတ်အသီးသီးမှ ခေါင်းဆောင်များ၏ စစ်မိန့်သံ
က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပေါ်လာသည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်၊ ပေးရိုးပေးစဉ်
မို့သာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အမိန့်သံက တစ်ခု
တစ်စေးကြီး စုပြုံပစ်ခတ်လိုက်ကြသော ဘရင်းဂန်းသံ၊ တော်မိဂန်း
သံ၊ ရှိုင်ဗယ်သံ၊ တူမီးသေနတ်သံများ၏နောက်တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့
သည်။

“ပစ်ထား”

“တစ်ကောင်မှမလွတ်စေနဲ့”

“အကုန်သတ်”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

“ဒက် ... ဒက် ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

သူတို့ပတ်လည်မှ ကမ္ဘာလေး၌ ပစ်သံခတ်သံ၊ ပေါက်ကွဲသံ
များ ဆူညံသွားသည်။ အဆက်မပြတ်။ မောင်းတင်သံတွေ ကြားရ
သည်။ ကျည်ကတ်အသစ်လဲသံတွေ ကြားရသည်။ ထပ်၌ပစ်ကြခတ်
ကြပြန်သည်။ ယမ်းနဲ့တွေ ညော်နေသည်။ မွန်နေသည်။ သူတို့နာခေါင်း
များထဲသို့လည်း ယမ်းနဲ့များက တိုးဝင်လာ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူ၏ တော်စိကန်းသေနတ်မှ ကျည်ဆန်ခဲဖူးများသည် အဆက်မပြတ်တွန်းကန်ထွက်လျက်ရှိကာ ယမ်းနီများကလည်း သူ့ပတ်လည်၌ အဆပတန်ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ကျည်တစ်တွဲထွက်သွားပြီးတိုင်း သူ့သေနတ်သည် နောက်ထပ်ဆက်ပစ်ရန် အသင့်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ခိုင်း ...”

“ခိုင်း ...”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

“ဒက် ... ဒက် ...”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

တပ်ရင်း (၂) မှ တွဲထားသည့် အရာခံခိုင် မောင်နုနှင့် တပ်ကြပ် ကြီးမိုးဟန်တို့ စက်အဖွဲ့ကလည်း လက်သံပြောင်လွန်းလှ၏။ ဘရင်းကန်းသုံးလက်ကို အချီအချ သုံးပွင့်ဆိုင် အတွဲလိုက် စနစ်တကျ ပစ်ခတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေရာ ပစ်မှတ်များအား ခေါင်းမဖော်တမ်းပေးမှုန်း ထားနိုင်နေသည်။

သူတို့၏ပစ်အားက အလွန်ထိရောက်ပါသည်။

သတ်ကွင်းအတွင်း ပစ်မှတ်၌ရှိနေသည့် ရန်သူများအားလုံးပင် အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်ကြ၏။ ယာဉ်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလာသည့် ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ အထွေးလိုက် တဝန်းဝန်းပစ်၍ လဲကျသွားကြသည်။ ကားတစ်စီးစီအတွက် ပစ်မှတ်ကိုယ်စီ၌ လမ်းဘေးဝဲယာမှ ပိုက်စိပ်တိုက်ပစ်ခတ်နေကြခြင်းဖြစ်လေရာ လွတ်လမ်းမပြင်နိုင်တော့ဘဲ ဒေလိခံခေါက်ကျွေး ကျဆုံးကြရတော့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သစ်ပင်များ၊ ကျောက်တုံးများ၊ ချိုတန်းများနောက်ကွယ်မှ တရစပ်ပစ်ခတ်နေသည့် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်သံ၊ ရှမ်းတူမီးသံ၊ ပျော်ဘွယ်နယ် ပန်းပဲဖိုများ၏လက်ဖြစ် လုပ်သေနတ် ပစ်ခတ်သံများမှာလည်း လက်ကျညီစွာ ပစ်ခတ်စဉ်လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု လေ့ကျင့်နေသည်သို့ မြိုင်ဆိုင်လှပေ၏။

အလစ်အငိုက် ထိထိမိမိတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရ၍ ရန်သူတို့မှာ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ချိန်ပင် မရလိုက်တော့။ ရှေ့ဆုံးမှ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များစီးနင်းသည့် ဂျစ်ကားမှာ တစ်ယောက်မျှပင် ဆင်းခွင့်မရလိုက်ဘဲ ကားတစ်စီးလုံး ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်လျက် ကတ္တရာလမ်းဘေးတွင် တိမ်းပောက်ကာ မီးများခွဲလောင်လျက်ရှိသည်။

စစ်ယာဉ်တန်းမှ မော်တော်ယာဉ်အားလုံးမှလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည်ခုခံမည့်အရိပ်အယောင် မမြင်ရ။ နောက်ဆုံးကားသုံးစီးမှာ ရှေ့နောက်ဆင့်၌ပင် တိုက်ထားလိုက်သေးသည်။ ဖင်ချင်း၊ ခေါင်းချင်း ဆက်၍ ချိတ်နေကြပြီ။

ရုတ်တရက် သေနတ်သံများ ရပ်သွား၏။

ဘရင်းကန်းပစ်ခတ်သံများလည်း စဲသွားသည်။

ညည်းညူအော်ဟစ်သံများမှတစ်ပါး ရန်သူဘက်မှလည်း လုံးဝတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ရန်သူလှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရ။

စစ်မြေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။

“ကားတွေပေါ်မှာနဲ့ ကားဘေးမှာ ငပုတွေ ပိုနေနိုင်သေးတယ်”

“သောက်ရမ်းစွတ်တက်မသွားနဲ့။ အနားကပ်ပြီး တွေ့ဖြုတ်သွားမယ်နော်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှလည်း ဒေါင်ခနဲ ဒေါင်ခနဲ မြားထွက်သွားသံကို ကြားရသည်။
ရန်သူဂျပန်တို့ဘက်မှ ရမ်းရွံ့ပစ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ဆန် တို့သည် သူတို့ကိုကျော်၍ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ထိမှန်သည်။ ကိုင်း ပြတ်များ ထွေးခနဲကျလာ၏။ ရန်သူတစ်သိုက်ကား မြေပြင်တွင် တုံးလုံး ပက်လက်။

“ကျား ... ကျား ... ကျား ...”

“ကျား ...”

“ရှင်း ... ရှင်း ... အကုန်ရှင်း”

“သူမသေ ကိုယ်သေမှာနော်”

“ငပုတွေကို မသနားလိုက်နဲ့”

“ကျား ...”

“ဗမာ့သွေးကွ ... ဗမာ့သွေး”

“ချပဟ့ ...။ မိစ္ဆာကောင်တွေကို အကုန်သတ်ကွာ”

လက်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲဖြစ်၏။

ပြောက်ကျားများက တစ်ဖက်သတ် အသာစီးရသော တိုက်ပွဲ လည်းဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်မှ ပုစွန်သွေးရောင်အရုဏ်အလင်းက ပျူ့ သန်းလာပြီဖြစ်ရာ မြင်ကွင်းကလည်း ရှင်းလာသည်။ ပြောက်ကျားတို့ ၏ ဝင်းလက်နေသောလှံစွပ်များက တာဝန်ကျေပွန်စွာပင် မသေမရှင် တွန့်လိမ့်ရုန်းကန်နေသော ဂျပန်စစ်သားများအား ဇီဝိန်မြေပေးလျက် ရှိသည်။

သေနတ်မဆွဲဘဲ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြားတို့ဖြင့်သာ သည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးနောက်သို့ ပြင်းပြင်းပြပြဖက်တွယ်လျက်

လိုက်လာခဲ့ကြသော မြသွေး၊ စောမောင်၊ မှတ်တင်၊ ဖိုးပေ၊ ကိုလေး၊ တောကျော်တို့ကဲ့သို့သော ကျေးလက်တောသားများသည်လည်း သူတို့ လက်ထဲမှ ဆွဲထားသည့်လက်နက်ဖြင့် မည်းမည်းမြင်ရာ ဖက်ဆစ်မိစ္ဆာ တို့အား ထိုးသတ်ခုတ်ပိုင်းလျက်ရှိ၏။

ဓားတစ်ချက်တိုင်း၊ လှံတစ်ချက်တိုင်းသည်ပင် သူတို့ရင်၌ ကိန်းတည်နေခဲ့သော မျက်ရည်ပွင့်များဖြစ်လိမ့်မည်။ မထွေးနိုင်မအန် နိုင် မျိုချခဲ့ရသော တက်ခေါက်သံတွေ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သိမ်းထုပ်ထားခဲ့ ရသော ဒေါသထုထည်များဖြစ်လိမ့်မည်။ တဒံရူးသွပ်သွားကြသည့် သို့ပင် အပြီးတကြီး ထိုးခုတ်သုတ်သင်နေကြတော့၏။

အလင်းက နီဖျော့ဖျော့ကောင်းကင်မှတစ်ဆင့် စီးကျလာနေ ၏။

ဗိုလ်စေလင်း၊ ဗိုလ်သန်းမောင်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ညွန့်တို့ သုံးဖွဲ့ ပေါင်း အင်အား (၁၂၀) ခန့်ရှိသည့် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့၏ အနီးကပ် လက်တစ်ကမ်း နောက်ဆုံးချေမှုန်းသုတ်သင်မှုမှာ သရဲမင်းရဲခိုင်လှသည်။ အထက်ဖြင့်ဖြင့် ရှင်သန်ကျန်ရစ်သူ ဂျပန်စစ်သား တစ်ဦးတလေမျှ ပင် မရှိခဲ့။ လက်နက်ဆွဲစစ်သည် ၄၇ဦး၊ အရပ်သား ၁၅ ဦး၊ ပေါင်း ၆၂ ဦးလုံး ကျဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖက်ဆစ်မိစ္ဆာတို့အား သုတ်သင်ချေမှုန်းပွဲ က ပြီးသွား၏။

“လက်နက်တွေ လိုက်ကောက်ဟေ့။ ကျည်တွေ၊ ဓားတွေပါ မကျန်စေနဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရေဘူးတွေ၊ စစ်မိနပ်တွေပါ ပြုတ်ပြီး ချွတ် ပြီး ယူလာခဲ့ကြ”

“ရှင်ကျွန်နေတာ ရှိသေးသလား။ ကားတွေပေါ်မှာ သေချာ စစ်စမ်း”

“ကားပေါ်က သေတ္တာကြီးတွေကို တက်ကြည့်ကြစမ်းဟေ့။ ဘာတွေလဲဆိုတာ”

သူ့အစုနှင့်သူ လုပ်ငန်းတာဝန်ခွဲလျက် သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ရှေ့ဆက်ရဦးမည့် တော်လှန်ရေးခရီးအတွက် အသုံးတည့်ရာများကို စိစစ်သိမ်းဆည်းရသည်။ မော်တော်ယာဉ်များပေါ်တွင် တင်ဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း စစ်ရဆေးရဦးမည်။

“မစ်ဆူဘီရီကုမ္ပဏီရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ မန္တလေးကိုပို့မယ့် သကြားတွေ၊ ဆေးသေတ္တာတွေ၊ ဆေးရုံသုံးပစ္စည်းတွေ၊ ဂွမ်းလိပ်တွေ၊ ရိက္ခာခြောက်တွေ အများဆုံးတွေ့ရတယ် ခိုလှုံကြီး။ သံသေတ္တာကြီးတွေကတော့ သော့လေးလုံးတောင် ပတ်လည်ခတ်ထားတာ။ ဖွင့်ဖွင့်ကြည့်ရသေးဘူး”

“ဗိုလ်လေးခင်စိုးက သတင်းပို့သည်။ တပ်ရင်း (၂) တွင် တပ်ထောက်ကိုင်လာခဲ့သူဖြစ်၍ လက်ငင်းအခြေအနေကို ချက်ချင်းပင် စနစ်တကျ ကွပ်ကဲစီမံနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်နေ၏။

“ဗိုလ်ထွန်းအောင်ကျော်နဲ့ ဟိုတမာကုန်းက မုဆိုးနှစ်ယောက်ရယ်၊ လျှော်ပင်က ဦးဇင်းလူထွက်နဲ့ အရာခံကြီးဆရာနုတို့ကို အနီးဆုံး ရွာတွေဆီ လွှတ်လိုက်။ လူဆင်း၊ လှည်းဆင်းပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်ဆုတ်ကြရအောင်။ ရောင်နီလာနေပြီ။ တစ်နာရီအတွင်း ဆုတ်နိုင်မှ။ ဒီကပစ်သတ်သံတွေကြားလို့ ပျဉ်းမနားက ငပုတွေ ဆင်းလိုက်လာနေပြီ၊ ပယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ် ...”

“ဗိုလ်ကျော်ညွန့်က ကျွန်တော်ကို ကူပျာ။ ဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်ကို ကင်းရှည်ထုတ်ပြီး ထောက်ထားပေး။ ဘာရင်းဂန်းအဖွဲ့တွေ သုံးပေါ့။ အရေးဆို ဒီကောင်တွေက ပစ်အားလည်းကောင်း၊ မိန့်လည်းကောင်းတယ်။

ကင်းထုတ်ပြီးရင် ကျန်တဲ့တပ်စိတ်တွေနဲ့ ဒီကသိမ်းလို့ရသမျှ လက်နက်၊ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဒီကမြင်နေရတဲ့ တောလမ်းကလေးအဆုံး ကျွန်းစိုပင်အုပ်အုပ် တောစုကလေးထဲမှာ ယာယီရွှေ့ထားပေးဖို့ ဦးစီးပေးပါ။ ဒီနေရာက မလုံခြုံဘူး။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားတွေ ဆင်းလာခဲ့ရင် နောက်တစ်ပွဲ ဆက်ချင်ဆက်နေရဦးမှာ”

“ရပါတယ် ဗိုလ်ဝေလင်း။ ဆရာကြီးဖိုးဟန်တို့အဖွဲ့နဲ့ အပြန်အလှယ် လှုပ်ရှားလိုက်ပါမယ်”

“ဗိုလ်ဝေလင်းရေ ...ဟောဒီမှာ ဂျပန်စကားပြန်ကောင်။ ပြီးဟန်တဲ့။ ရှေ့ဆုံးကားရဲ့ ပစ္စည်းပုံကြားထဲမှာ ပုန်းနေတာ။ ကဲ ... နည်းနည်း မေးမြန်းကြည့်လိုက်ပါဦး။ ကျုပ်တော့ ကျန်တဲ့ကားတွေ ဟက်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ ... ဗိုလ်သန်းမောင်”
အရပ်ရှည်ကုန်းကောင်း ဗိုလ်သန်းမောင်၏ပုံစံမှာ စစ်ဝတ်ရုံကပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကလန်ကလားကြီးပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ် သူ့လက်မောင်းမှ အနီရောင်အောက်ခံ ကြယ်ဖြူတစ်ပွင့်ပါ တော်ပုန်ရေးလက်ပတ်ကြောင့် ကြည့်ကောင်းနေ၏။ နီကျင်ကျင် အရုဏ်ပလင်းအောက်၌ ဝင့်ဝင့်ကြားကြားကြီး ခန့်ထည်နေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၂၂ ❁ ဇေယျမင်းသျှင်

သူ့ဘေး၌ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ် ကပ်၍ပါလာသည့် အသက် သုံးဆယ်ခန့်၊ ဘိုကောဆံပင် တိုဟဲ့ပါးပါး၊ အသားလတ်လတ်၊ ဒေါင် ကောင်းကောင်း အမျိုးသားတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံအပေါ် ထိတ်လန့်မှုပြယ်သေးပုံမရှိ။ သူ့ မျက်နှာက အကြောက်လွန်နေဟန်နဲ့ မျက်ဝန်းများ ချာချာလည်နေဆဲ။
“လာ ... ကိုပြဟန်။ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးအချင်းချင်း သွေး ရင်းသားရင်းတွေပဲ။ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့မြေ၊ ကျုပ်တို့ ချေ၊ ကျုပ်တို့လွတ်လပ်ရေးရဲ့ ရန်သူ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကောင်တွေကိုသာ သုတ်သင်တာပါ။ ဗမာချင်းကတော့ ရေခဲမီးတစ်ပေါက် မစဉ်စေရပါ ဘူးဗျာ။ စိတ်အေးအေးထားပါ။”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး”

“ကျုပ်သိချင်တာကလေးတွေတော့ ကိုပြဟန် အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးစေချင်တယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ဗမာလူမျိုးချင်း ကျေ ချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်ကြရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်သိသမျှ မဖြိုင်းမချန် ဖြေပါမယ်”

“ဟုတ်ဦး ...။ ခင်ဗျားက ဒီငပုကောင်တွေဆိုမှာ ဘာအလုပ် လုပ်နေရတာလဲ”

“တရားဝင်တာဝန်ကတော့ မစ်ဆူဘီရိုဆိုတဲ့ ကိုကုမ္ပဏီက ပါ ထားတဲ့ စကားပြန်ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကုမ္ပဏီက မြန်မာမြို့ကလေးတွေ၊ တောရွာတွေဆင်းပြီး ဆန်စပါး၊ ဝါဂွမ်း၊ ပဲ စတဲ့ စစ်တပ်ရိက္ခာပေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝယ်ရင် စကားပြန်လိုက်လုပ်ပေးရပါတယ်။ အခုလို ယာဉ်တန်းနဲ့ ပစ္စည်း အသယ်အပို့မှာလည်း လမ်းကြောင်းကိစ္စတွေ အဆင်ပြေအောင် စကား ပြန် လိုက်လုပ်ပေးရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“အေးပါ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“တကယ်က ကျွန်တော့်ကို ဒီဂျပန်ကုမ္ပဏီ၊ ဂျပန်စစ်တပ် တွေထဲ တွဲထည့်ပေးထားတာက မဟုတ်လား။ ယူနန်တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာ အခြေစိုက်တဲ့ တရုတ်ပြည်မကြီးကျောထောက်နောက်ခံ ဂျပန်ဆန့်ကျင် ရေးအသင်းကပါ”

“ဟေ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအသင်းဆိုတာ မြန်မာပြည် ဂျပန်စစ်တပ် နဲ့ ပတ်သက်သမျှ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာသတင်းတွေကို လျှို့ဝှက်ထောက် လှမ်း၊ စုဆောင်းပြီး တရုတ်ပြည်မကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးချန်ကေဂျိတ်ဆီ ဆက်သွယ်သတင်းပေးပို့နေရတဲ့ မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်က သူတို့ရဲ့ အေးကူပါ။ ရွှေဘိုကနေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလီရဲ့ တရုတ်တပ်တွေ နှင်းသစ်ကို ပြန်ဆုတ်တော့ ဒီအသင်းကို ဖွဲ့စည်းပေးထားခဲ့တာပါ။ သခင်သိန်းဖေ (စာရေးဆရာသိန်းဖေမြင့်) တို့၊ သခင်တင်ရွှေတို့၊ သခင်ရှုမောင် (ပိုလ် နေဝင်း) တို့ ရွှေဘိုမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလီနဲ့ ဆွေးနွေးတုန်းကလည်း ကျွန် တော်ပဲ စကားပြန်လုပ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတို့၏ ပွဲဦးထွက်တိုက်ပွဲသုံးပွဲကလည်း မိမိဘက်မှ အထိ အခိုက်မရှိ၊ ချောမောအောင်မြင်ခဲ့၏။ သူတို့အတွက် လက်နက်၊ ကျည်၊ ဝိက္ခာမျိုးစုံနှင့် စိတ်တတ်ခွန်အားများကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် သိမ်းပိုက် နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယခုလည်း ကံအခွင့်ကြုံပြန်လေပြီ။

ရန်သူဂျဟန်တို့၏ အတွင်းစည်းမှ အရေးကြီးသတင်းများကို ရရှိပေးဦးမည်။ ကောင်းစွာ ...။

“နို့ ... နေပါဦး ကျုပ်လူရဲ့။ သိချင်လွန်းအားကြီးလို့ တစ် ခွန်းဖြင့် ကျုပ်ဝင်မေးစမ်းပါရစေဦး”

သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်နေသော ဗိုလ်သန်းမောင်က မြဟန် ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဟုတ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“ကျုပ်တို့က သေသေချာချာ ခတ်ကွင်းပြင်ပြီး စစ်ရေးငင် ထားတဲ့ သတ်ကွင်းထဲကို တည့်တည့်ကြီး ကားတွေထိုးရင်လိုက်ကြတာ က ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျုပ်လူရဲ့။ ကျုပ် အဲဒီကိစ္စကို လွှတ်သိချင်နေတာ။ ကျုပ်တို့ဘက်ကို ဘာမသက်စရာတွေ့လို့လဲ”

“ဪ ... ဒါလား”

မြဟန်က မသက်မသာ ပင့်သက်ကို ချလိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စက သူတို့အချင်းချင်းတောင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်သွားကြတာ ဗိုလ်ကြီးရဲ့။ သေပန်းပွင့်တယ်ခေါ်မလား။ နိမိတ်ပြတယ်ခေါ်မလား။ တော်တော်လေးတော့ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စခင်ဗျ”

“အင်း ... ဆိုပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဗိုလ်ဝေလင်းက စကားထောက်၏။ သည်ကိစ္စကို အားလုံး ကလည်း သိချင်ကြသည်။ နားစွင့်နေကြ၏။

“ရှေ့ဆုံးက လမ်းကြောင်းလုံခြုံရေးယူတဲ့ ပိုင်းလော့ကားကို ဘုရားလေးနားကနေ မိန်းကလေးတစ်အုပ်က တားထားလို့တဲ့ ဗိုလ် ကြီးရဲ့။ မိန်းကလေးတွေ ဆယ်လေးငါးယောက်တဲ့။ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့ သနပ်ခါးတွေလိမ်း၊ ပန်းတွေပန်လို့တဲ့။ ဈေးသွားကြ မလို့လား မသိပါဘူး။ အဲဒါမြင်လို့ သူတို့က ရပ်လိုက်ကြတာ။ နောက် ကားတွေလည်း ဘာမှန်းမသိ လိုက်ရပ်ရတာပေါ့။ တကယ်တမ်း သေချာ ကြည့်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့တော့ဘူး။ အဲဒါ အချင်း ချင်းတွေ စကားများကုန်တာပေါ့”

“ဟောဗျာ ...”

စိုးပေ မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။ မြသွေးနှင့် စောမောင်ကား အနားတွင် မရှိကြတော့။ ဗိုလ်ထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ပါသွားကြပြီ။ သေ ချာသည်။ သေချာပါသည်။ မြခက်ကလေးတို့ ဖြစ်မည်။ ဖော့လှတို့၊ လှချောတို့၊ စိန်မူတို့၊ စိန်ကြူတို့တစ်သိုက် ဖြစ်မည်။ သင်းကလေးတို့ က တမလွန်မှပင် လာ၍ လက်စားချေခဲ့ကြသေးသည်တကား။

“မြသွေးရေ ... မင်းများကြားရင် ရင်ကျိုးမှာပဲ ငါ့ညီရေ။ အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ...။ ငါ့ညီမလေးတွေ ကောင်းရာသုဂတိ ဘုံဘဝ ရောက်ကြပါစေဗျာ”

စိတ်ငယ်တတ်သည့် စိုးပေမျှ မျက်ရည်တောင်ကြည်လယ် နှင့် မျက်တောင်ကိုသာ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်နေတော့၏။ ဗိုလ်ဝေလင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တို့မှာလည်း သည်ဇာတ်ကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်၍ အံ့ဩမကုန်၊ မယုံ
နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရသည်။

“ဪ... ဝိုင်းကြီးရေ၊ မေ့တော့မလို့...။ အရေးကြီး
တာတစ်ခုကို သတိရတုန်း သတင်းပို့ပါရစေဦး”

မြဟန်က တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်သတိရဟန်ဖြင့် အရေး
တကြီးပြောသည်။ အားလုံး၏အာရုံက သူ့အပေါ် ပုံလာကြပြန်၏။

“ပဲခူးကနေ သာစည်အထိ ယာဉ်တန်းပေါ်မှာတင်လာတဲ့ သံ
သေတ္တာအစိမ်းကြီး အလုံးခြောက်ဆယ်ကိုတော့ သာစည်ဘူတာမှာပဲ
ဂျပန်စစ်ရထားပေါ် ပြောင်းတင်သွားကြတယ်။ ယာဉ်တန်းကိုဦးစီးတဲ့
ဗိုလ်မှူးနဲ့ သူ့တပည့်လေးငါးခြောက်ယောက်တော့ အရပ်ဝတ်နဲ့ပဲ အဲဒီ
ရထားတွဲပေါ် ပါသွားလေရဲ့။ ရှေ့ဆုံးက ဂျစ်ကားမှာ ပါလာတာက
ဗိုလ်ကြီးဟာတော့။ ဒီအထဲမှာ သူ့ရာထူးအကြီးဆုံးပဲ။ ရထားနဲ့ ပါသွား
တာက ဗိုလ်မှူးကတော့မိချိတ်ခင်ဗျ။ တော်တော်ထက်တယ်။ တော်တော်
လည်း အရေးပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တူတာပဲ”

“ဟင်...”

“ဒါဆို အခု ဒီကားတွေပေါ်မှာပါလာတဲ့ သံတ္တာကြီးတွေက”

“အဲဒါက မစ်ဆူဘီရိုကုမ္ပဏီက ကြိုတင်လုပ်ထားပြီး ဒီ
သာစည်မှာမှ ပြောင်းတင်လိုက်တဲ့ သေတ္တာကြီးတွေပါ။ အရောင်ရော၊
အရွယ်အစားရော၊ သော့တွေရော တစ်ပုံစံတည်းပါပဲ”

“အထဲမှာ ဘာတွေပါသတဲ့လဲ”

“ဟိုဂျပန်ဗိုလ်မှူး၊ ရထားနဲ့တင်ယူသွားတဲ့ သံသေတ္တာကြီး
တွေထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာကို မသိပေမယ့် အခု ဒီကားပေါ်က

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သေတ္တာကြီးတွေထဲမှာကတော့ မုံရွာကိုပို့ရမယ့် ဝါကြိတ်တဲ့၊ ဝါဖန်တဲ့
စက်အစိတ်အပိုင်းတွေ ပါပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။

ဒါက ကျွန်တော်တို့ မစ်ဆူဘီရိုကုမ္ပဏီက မုံရွာမှာဖွင့်ထားတဲ့
ချည်ငင်စက်တွေအတွက် ဂျပန်ကပို့လိုက်တဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေပါ။ ပစ္စည်း
စာရင်းတွေလည်း သေတ္တာတွေထဲမှာ ပါပါလိမ့်မယ်”

“သေဟဲ့... နန္ဒီယ။ တို့အပေါ် ဘာတွေ လက်တစ်လုံးခြား
လှည့်သွားပြန်သလဲမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ကြီး”

“နေတော့... ကိုမြဟန်... နေတော့။ ရပြီ”
ဗိုလ်ဝေလင်း စဉ်းစားနေသည်။

သာစည်မှ စစ်ရထားဖြင့် ပြောင်းတင်သွားသော သံသေတ္တာ
ကြီးများ၏လှည့်ကွက်က ပြောင်ခြောက်သော စစ်ပရိယာယ်တစ်ခုဟု
သုခံစားလိုက်ရသည်။ သံသေတ္တာကြီးများ၌ ထည့်သွင်းပါဝင်လာသော
ပစ္စည်းများ၏ အရေးပါမှုကို လျော့တွက်၍မရတော့။

သူတို့၏ လျှပ်တစ်ပြက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုစိမ့်ချက်သည်
ဇာနည်ပြည့်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့်တိုင် ရန်သူတစ်ဖွဲ့က သူ့တို့ထက်
ခြေတစ်လှမ်းဦး၍ အရေးကြီးသောသံသေတ္တာကြီးများကို သာစည်မှ
ရထားဖြင့် ပြောင်း၍ သယ်ယူသွားခဲ့သည်။ ၎င်းသည် မနေ့ညဦးက
တိုက်ပွဲအခြေအနေနှင့် မဟာမိတ်တို့၏ ပိတ္တိလာမြို့သိမ်းအစီ အစဉ်
များကို ကြိုတင်သိရှိခဲ့ပြီထင်သည်။

“ဗိုလ်ကျော်ညွန့်ရေ...”
“ခင်ဗျာ... ဗိုလ်ကြီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၁၈ နှစ် လေ့ယူမင်းသျှင်

“သာစည်လော်ကယ် မန္တလေးဘက်ကို တက်သွားပြီလား
ဟေ့။ သတိထားလိုက်မိသေးသလား”

“မနက်သုံးနာရီကျော်ကျော်လောက်ကပဲ ထွက်သွားပြီလေ
ဗိုလ်ကြီး”

“ကောင်းကွာ ...”

နည်းနည်းလေး နောက်ကျခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူတို့အနေနှင့် အကောင်းဆုံး တိုက်ပွဲဆင်နိုင်းခဲ့သော်လည်း
အမြင်ဆုံးရလဒ်နှင့်တော့ လွဲခဲ့ကြသည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူးလေ ...။ ပျံ့လေတဲ့ငှက်ခါး နားခါးမှ သိရမှာပေါ့။
ဗိုလ်မှူးကြီးမထူးဆီ ဆက်သတင်းပို့လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပဲ’

ဗိုလ်ဝေလင်းက မီးလောင်ပျက်စီးနေသော ဂျပန်စစ်ဘက်
ယာဉ်တန်းကြီးကိုကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။

အရှေ့မှူးကောင်းကင်တွင် နေဝန်းက ဝင်းခနဲထွက်လာလေ
ပြီ။

အညာခွေ၏ တမန်တော် ဥဩငှက်သံတို့ တွဲနွဲ့နွဲ့ကလေးများ
ကို အရှေ့ဘက်ခင်တန်းဆီမှ ကြားရသည်။

အိမ်တန်းမှထကြသော တောကြက်၊ တောငှက်သံတို့ကိုလည်း
စိုးစိုးစိစိ ဟိုမှ၊ သည်မှ ကြားလာရ၏။

ပြောက်ကျားရဲတော်များသည် ရှမ်းတောင်မင်းများနှင့် နွယ်
ငင်ယှက်တင်နေသည့် အညာဒေသ ခင်တန်းတောချိုများအတွင်းသို့

တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြပြန်လေသည်။
ဇိုး ဇိုး ဇိုး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

(၁)

‘ကြံမြေ့မှသည်’
(၉ မတ်၊ ၁၉၄၅)

အခန်း [၁]

နေဝင်တော့မည် ...။

အနောက်မိုးကျပ်စက်ဝိုင်းသိ၍ နေဝန်းနီနီကြီးကို စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်ရိုးကြီးက ပျံချနေသည်သို့ရှိ၏။ နေဝန်း၏ အလင်းမျှင်များ ဖျော့တော့နှမ်းပါးစပြုပြီ။ ပုစွန်သွေးရောင်နီကျင်ကျင်၌ မီးခိုးဖျော့ဖျော့အရိပ်တို့ ယက်ကန်းရှယ်လျက် မှိုင်းပျပျညှိရိမှောင်ချင်လာပြီ။

ရှားရှားပါးပါး ဇွေတစ်နေ၏ တိမ်တောက်ချိန်ကို တွေ့ဖူးရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ မျက်စိတစ်စတစ်ဆုံး ဖြန့်၍မြင်နေရသည့် မဟာရှုခင်းကြီးက လှလွန်းနေသည်။ မိုးရိပ်တိမ်တောင်တို့ ပျပျမှိုင်းလျက် အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက် စုံစုံတက်နေသည်ကို နေဝန်းက နောက်ခံအလင်းထိုးပေးထားပြီး လက်ကျန် နီကျင်ကျင်အလင်းမှန်မှန်တို့ဖြင့် ပက်ကျဲထားပြန်လေရာ တိမ်ရောင်စုံတို့၏ အနားကွပ်မှာ တချို့ရွှေရောင်၊ တချို့နီပြေပြေ။ လှချင်တိုင်း လှနေတော့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မိုးပေါ်မှာ တောင်တွေ
တောင်ခြေမှာ မြစ်မင်း၊
ရှုခင်းသာယာပုံက
မာယာစုံ နတ်ရေးသည်သို့
လှရက်လေခြင်း။”
လှသော ရောဝတီ၊ လှသော ရှမ်းတောင်မင်း။
မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်ရိုးကြီးများနှင့် ယင်းတို့၏
ခြေရင်း၌ သေသေဝပ်ဝပ် ခွေကာရစ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးစီးဆင်းနေ
သည့် မြစ်မင်းရောဝတီ၊ သည်ရောဝတီ၊ သည်တောင်မင်း၊ သည်ရှုခင်း
မဟာပြင်ကျယ်ကို မာယာတွေစုံလေလှသည့် ‘သဘာဝပန်းချီသည်’ မှ
ထစ်ပါး မည်သူက အံတုဖက်ပြိုင်၍ ရေးချယ်နိုင်အံ့နည်း။
ဆည်းဆာရောင်တွင် တလက်လက်ပြေးနေသည့် ရောဝတီ
၏ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများက မြတ်ခိုးချင်စရာ။ သူတို့နေရာ သူတို့
ကျွန်း၊ သူတို့ရွာလို ပင်လယ်လှိုင်းသံပာဝန်းဝန်း၏ မထိမိမြင်ငြိမ်းခြောက်
သံမျိုးတွေ မကြားရ။ မရဏသေမင်းတမန် ပင်လယ်အော်သံ၊ ပိဋက
မြူးသံတွေကို ရိုးစဉ်းမျှပင် မခံစားမိရ။
ရွှေရွက်ရွှေပြားကလေးများအချင်းချင်း လေညှင်းခတ်၍ တိုး
စိတိုက်မိကြသည့်အသံကဲ့သို့ လေပြည့်နှင့်အတူ မြူးတူးနေကြသည့် လှိုင်း
ဦးကြက်ခွပ်ကလေးတွေ တက်သံ၊ သက်သံ ညိုညိုညိုညိုညိုသာ ကြား
ရသည်။ ထိုထိုသာယာသံကလေးများအား ဤမျှဝေးသော၊ ဤမျှမြင့်
သော ထုံးဘိုတောင်ကြောကြီးပေါ်ကပင်လျှင် ကြားရယောင်ယောင်မြစ်
နေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရောဝတီသည် လှပလွန်းစွာ။

သည်မြေ၊ သည်ရေအတွက် နတ်ဒေဝီတို့ဖန်ဆင်းပေးထားသည် မဟာဂန္ဓဝင်အလှတစ်ပါးသာဖြစ်သည်ဟု သူက ထင်သည်။

သူက နေဝင်ချိန်တွင် တွေ့ရတတ်မြဲ ရောဝတီ၏ မဟာရှုခင်းကို စီးမိုး၍ တစ်ခိုစိမ်ကြည့်နေမိသည်။ မနေက သူနှင့် ဂျင်နရယ် အိဆိုမူရာတို့ နှစ်ဦးပင်လျှင် သည်နေရာမှ ညရှုခင်းကို ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။ တောင်ကုန်းကမူကလေး၏ဦးထိပ် ကညင်ပင်ကြီးအောက်၌ ဖြစ်သည်။ မီးအလင်းရောင် မရှိ။

ကောင်းကင်က ကြယ်ရောင်လင်းရိပ်မှ အလင်းမှုန်မှုန်တို့သာ ရှိသည်။ အဖော်လည်းမပါ။ သူတစ်ကိုယ်တည်းသာဖြစ်၏။ အဖော်လည်းမရှိ။ သည် 'Project-P' ကို သူစတင်လက်ခံချိန်မှစ၍ ပြုတ်ဆုံးကြမ္မာသင့်ကာ သူသံယောဇဉ်တွယ်ဖွဲ့မိသူတွေ အားလုံးနှင့် ကွဲခဲ့ရသည်။ သေကွဲပြီးလျှင် ရှင်ကွဲ။

ရန်ကုန်စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက တွဲဖက်ပေးထားသော ဗိုလ်ကြီးဟာတနှင့် ဗိုလ်ကလေး ဖိစောင့်ချိ။ စစ်သားပိသလွန်းသည် စစ်သည်သူရဲနှစ်ယောက်။ လယ်သမားမျိုးစိုးမှ မွေးဖွားလာခဲ့သည်ဆိုငြား သည်ကမ္ဘာလုံးချီ စစ်ပွဲကြီးအတွင်းသို့ အမိမြေန်ပွန်နိုင်ငံတော်ကြီး ပါဝင်လာခဲ့လေမှ စစ်ဆိုသည်စကားလုံးနှင့် လက်ပွန်းတတီး ယဉ်ပါးလာခဲ့ရသည်ဆိုလေငြား စစ်မိန့်နာခံမှု၊ သစ္စာစောင့်သိမှုနှင့် စစ်စည်းကမ်းလိုက်နာမှုတို့၌ စံတင်ထိုက်သည် စစ်သားကောင်းများဖြစ်သည်။ လုပ်ရဲ၊ ကြံရဲ၊ တိုက်ရဲ၊ သေရဲသူများလည်း ဖြစ်သည်။

သူက ဗိုလ်ချုပ်တာနာကားနှင့် တင်ကူးစီစဉ်ထားခဲ့ကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အတိုင်း သူတို့ယာဉ်တန်း သာစည်အရောက်၌ ကားပေါ်မှ ရတနာသေတ္တာ အလုံးခြောက်ဆယ်ကို အရွယ်အစားတူ၊ အရောင်တူ မစ်ဆူဘီရှိုဆိုးကိုကုမ္ပဏီမှ စက်ယက္ကန်း၊ ဝါကြိတ်စက်၊ ဝါဖန်စက်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာများနှင့် အပြောင်းအလဲလုပ်ခဲ့သည်။

သူက သာစည်လော်ကယ်စစ်ရထားပေါ်တွင် ဗဟိုလေးသို့ အငြိမ်ပွဲက၊ရန်သွားကြသည့် သာစည် 'ရွှေလားကန်' ရွာမှ အငြိမ်ပင်းသမီးတစ်ဦး၏ အငြိမ်အဖွဲ့ကိုပါ တင်ဆောင်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူသံသေတ္တာကြီးများကိုလည်း အငြိမ်အဖွဲ့မှ သိုင်းသေတ္တာ၊ ဇာတ်သေတ္တာများနှင့်အတူ ရောနှော၍ မထင်မရှား တင်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ရထားဘေး၌ သူကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်ခွင့်ပြုခဲ့သော အငြိမ်အဖွဲ့၏ နဖူးစည်းဇာတ်စားက သူတို့အား ဘေးကင်းလုံခြုံမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဇာတ်ထောင်ဆရာ၏ စေတနာရောင်ပြန်ဖြစ်သည့် ဝါးပတ္တလားတစ်လုံး၊ ဝါးပုလွေတစ်ချောင်း၊ စည်းနှင့်ဝါး၊ လင်းကွင်းတို့ပျာသာပါသော ရထားတွဲပေါ်က မြန်မာတီးဝိုင်းကလေး၏ မြန်မာတေးသံများကလည်း သူတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြို့ဟောင်းဘူတာ၌ အငြိမ်အဖွဲ့ကို ချထားခဲ့ပြီးနောက် ထုံးတူအထိ ရထားကို ဆက်တိုက်ခုတ်မောင်းစေခဲ့ခြင်းဖြင့် 'Project-P' ၏ ပထမအဆင့် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးအောင်မြင်ခဲ့သည်။

သို့နှင့်တိုင် ...

သူ၏လက်ရုံးစစ်သည်တော် ဗိုလ်ကြီးဟာတနှင့် ပိုလ်ဖိစောင့်ချိတို့ဦးစီးသော စစ်ယာဉ်တန်းတစ်ခုလုံးကား စီမံညက်ညက်ကြေပျူ ရန်သူတို့၏ အလစ်အငိုက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မဟာမိတ်တပ်များက လျှို့ဝှက်စေလွှတ်သည့် ကွန်မင်ဒိုတိုက်
ခိုက်ရေးတပ်များလော...။

သည်နယ်မြေအတွင်း အကြိမ်ကြိမ် လေထီးဖြင့်ဆင်းသက်၍
လှုပ်ရှားနေကြသော 'Force.136' တပ်ဖွဲ့နှင့် မြေအောက်တော်လှန်ရေး
တပ်ဖွဲ့များလော...။

မဟာမိတ်တို့၏ အမှတ် (၁၄) တပ်တော်စုမှ တိုက်ခိုက်ရေး
စစ်ကြောင်းများလော...။

အတိအကျ မသိရသေး။ စစ်ဆင်ရေးကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့က စီစစ်
နေဆဲသာဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲ၌ ဗိုလ်ကြီးဟတအပါအဝင် အရာရှိ စစ်သည် (၄၇)
ဦး၊ မစ်ဆူဘီရိုကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း (၁၅) ဦး၊ ပေါင်း (၆၂) ဦး ကျဆုံးခဲ့သည်။
သူတို့၏ 'Project-P' အတွက် ပထမဦးဆုံး စတေးလိုက်ရသည့် အဆုံး
အရှုံး၊ စနစ်တကျ စီမံအကွက်ချ၍ ကျကျနန အပိုင်တိုက်ခိုက်သွား
သည့် ဝါရင့်သတ္တရင့်တပ်ဖွဲ့တစ်ခု၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျဆုံးသွားသည့် သူ့ရဲဘော်များ၏ အခြေအနေမှာ မကြည့်
ရက်၊ မကြည့်ရဲစရာ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း၊ နတ်ဆိုးတို့၏ ကျိန်စာ
သင့်သော စစ်ရေးစီမံကိန်းတစ်ခုအတွက် ပဏာမပြကွက်ကား မဖွယ်
ရာလှ။

ပြီးလျှင် မနေ့က ဖြစ်ရပ်များ...။

လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းတစ်ခုအဖြစ် 'Project-P' ဟု
လျှို့ဝှက်အမည်ပေးထားသော မဟာလုပ်ငန်းကြီးကို မနေ့က သူတို့
အပြီးသတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ အသက်၊ သွေး၊ ခွေး စတေး

လျှို့ဝှက်သယ်ယူလာခဲ့သော ရတနာသေတ္တာကြီးများအား မြှုပ်နှံခြင်း
လုပ်ငန်း။

သည်လုပ်ငန်းကို ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဌာနချုပ်၏ စစ်ဆင်ရေး
မှူးကြီး (Army Commander) ဂျင်နရယ်အိဆိုးပူရာကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်
ခဲ့သည်။ 'Project-P' ၏ အခရာဖြစ်နေသော ဂျင်နရယ်အိဆိုးပူရာနှင့်
သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စေ့စေ့စစ်စစ် ဂဏတိုက် အာရုံပြုဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါ
လျက် နောက်တစ်ကြိမ် အသက်တွေ စတေးခဲ့ရပြန်သည်။

ပထမ တပ်ကြပ်ကလေး ရှိပေဟာရုစံ။

သူ့ရုံးအကူစစ်သည်တော်။ သူ၏သားကလေးကဲ့သို့လည်းဖြစ်
၏။ နိပုန်ဘုရင့်တပ်မတော်မှ ဒုတိယတန်းနေတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်းခံထား
ရသည့် ဆာမူရိုင်းမျိုးနွယ် တပ်ကြပ်ကြီး (အငြိမ်းစား) ဟာနားယစ်၏
မြေးကလေး။

သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေဖြင့် ပျက်ကွက်မှုတစ်ခု
အတွက် တာဝန်သိစွာပင် သူ့ကိုယ်သူ 'ဟာရာကိရိ' လုပ်သွားခဲ့သည်။
'Project-P' က သွေးဆာစွာ စုပ်မျိုးခဲ့ခြင်း။ သူ့ကိုယ်သူ စတေးခဲ့ခြင်း။

ပြီးလျှင် ဒုတိယအဖြစ် မြန်မာဟဲဟဲအလုပ်သမား ငါးဆယ်
ကိုဦး၊ လွန်ခဲ့သည့်တစ်လကျော်ကျော် ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဌာနချုပ်၏
စစ်ဘက်ထောက်ပံ့ရေးဌာနကြီးမှူး ဂျင်နရယ်တာနာကား၏ အမိန့်ဖြင့်
လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးပစ္စည်းများ သိုလှောင်ထားရှိရန် ကျောက်သားလိုက်ဂူ
ဖာဆောက်အညီတစ်ခုကို လက်ရွေးစင်မြန်မာအလုပ်သမားခြောက်ဆယ်
ကို ရွေးချယ်လျက် သူနှင့်သူ့တပ်ဖွဲ့၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ရ
သည်။

ပေ ၂၀ ပတ်လည်၊ အနက်ပေ ၃၀ ရှိသော မြေကျင်းစောက်
နက်ကြီးတစ်ကျင်း။ အောက်၌ ၂ ပေထု ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းပြင်ကြီး
လောင်းထား၏။ လက်ဝဲဘက် ထုံးကျောက်နံရံကြီး၏ မျက်နှာပြင်ကို
၁၀ ပေအကျယ်၊ ၁၅ ပေအမြင့်၊ ပေ ၃၀ အရှည် ကျောက်သားလိုဏ်
ခေါင်းကြီး ထွင်းဖောက်ထားခဲ့ရသည်။

အလွန်မြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလက်ဝင်လှသော အလုပ်ဖြစ်၏။
ကျောက်သားပြင်ထုကြီးအား စို့တွေ၊ ဆောက်တွေ၊ သံတူရွင်းတွေ၊ တူ
တွေ နှင့် အကြိတ်အနယ် ထုရရှိက်ရ၊ ထွင်းရ ဖောက်ရသည်။ အညာ
နွေ အပူမီးအောက်တွင် အလုပ်အဖွဲ့ အဆိုင်းများအသီးသီးခွဲလျက်
လုပ်ခဲ့ကြရသည်။ မရပ်မနား၊ အတန်းအရပ် မရှိခဲ့ပေ။ ရံဖန်ရံခါ ညဂိုဏ်း
ပင်ဆင်း၍ လုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသော်လည်း ရိုးသားဖြူစင်မှုတစ်ခုကောင်း
တွေ့ပြင် အစဉ်ဝင်းလက်ရွှင်လန်းနေလေ့ရှိကြသော သည်မြန်မာလုပ်သား
များကို သူ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိရ၏။ သူ့စိတ် သူ့အနေနှင့် ကိုက်ညီစွာ
သူတို့တွေကို မိသားစုများပမာ သူ့သဘောထားခဲ့မိရသည်။

တစ်ရက်မှသည် နှစ်ရက် .. ရက်တစ်ပတ် .. တစ်လ ..။
ရင့်၍ဖြစ်တည်သော သံယောဇဉ်တွေ အပွေးတက်၍ အသား
ရင့်လာချိန်၌ ကျောက်သားလိုဏ်ရုကြီး ပြီးစီးခဲ့တော့သည်။ လေးလံ
လွန်းလှသော ရတနာသေတ္တာကြီးအလုံး (၆၀) ကိုလည်း တောင်ခြေပူ
သည် စိမ့်ကိန်းတည်ရာ ပေတစ်ထောင်ကျော်မြင့်သည့် တောင်ပေါ်သို့
သူတို့တစ်တွေပင် ပင်ပန်းကြီးစွာ သယ်ယူထမ်းပိုး ပို့ဆောင်ခဲ့ရပြန်သည်။
နံနက် နေထန်းတစ်ဖျားမှသည် နေဝန်းညိုချိန်အထိ သူတို့

တွေ ကျွဲများနွားများကဲ့သို့ သူတို့ခွန်အားများကို ဖွဲ့ခြေစားသုံးလျက်
လုံလမြဲခဲ့ကြရသည်။ သူတို့ချွေးတွေ တုတ်တုတ်ကျမျှ ယိုစီးသည်အထိ
မောကြီးပန်းဟိုက် ကြီးပမ်းခဲ့ကြသည်။

သို့ပင်ဖြစ်လည်း ...

'Project-P' ၏ နတ်ဆိုးတို့ပြီးဖွဲ့သော ကျိန်စာက ဆိုးရွားစွာ
စီရင်ခဲ့ပြန်၏။ သည်လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်းကြီးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သိရှိ
ကြရုံမျှမက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရသည့် သည်
မြန်မာလုပ်သားကြီးများကို အသက်ရှင်ရပ်တည်ခွင့် မပေးခဲ့။ သူ့မျက်စိ
ရှေ့မှောက်၌ပင် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ကွပ်မျက်ခဲ့သည်။ သူ့ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်မှု မပေးနိုင်ခဲ့။

သည်လျှို့ဝှက်စိမ့်ကိန်းတွင် ကြမ္မာဆိုးရွာ ပါဝင်ခဲ့၍ မျက်မြင်
သက်သေဖြစ်ခဲ့ခြင်းကပင် သူတို့၏ ကံဆိုးမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ မလွှဲ
မရှောင်သာ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ခဲ့သော ကံဆိုးမှုတစ်ရပ်ဟုသာ သို့မ
တော့မည်။ သေသူတို့ကား သေခဲ့ကြပေပြီ။

ပြီးလျှင် ...

မန္တလေးမြို့ စစ်ဆင်ရေးမှူးရုံးက ရွေးချယ်ထားသည့် 'နိဗ္ဗာန်
ဇာနည်' သူ့ရဲကောင်းစစ်သည်နှစ်ဆယ်၊ သူတို့ကလည်း သူတို့၏ကိုယ်
တိုင်ဆန္ဒပြုမှုအရ နိဗ္ဗာန်ဘုရင်ကေရာဇ်နိုင်ငံတော်နှင့် ဘုရင် 'တင်ဇော်
ဟေကာ' အတွက် သည်နေရာ၌ မြှုပ်နှံထားရစ်ခဲ့သော ရတနာများ၏
လုံခြုံမှုကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရန် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသက်စတေး
ခဲ့ကြသည်။ သည်ရတနာတွေကို ဝိညာဉ်အဖြစ်ဖြင့်ပင် စောင့်ရှောက်
ကြလေမည် ... တဲ့။

ပြီးလျှင် ... ပြီးလျှင် ...။

ရတနာသေတ္တာများကို မြှုပ်နှံနေစဉ်အတွင်း ကံအားလျော်စွာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သော မြန်မာအလုပ်သမားတစ်ဦးအား ပြန်လည်ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ဝိုလ်ကလေး ကိုအိမ်မိ၊ တပ်ကြပ်ကြီးတကေးဒါးစံနှင့်တကွ စစ်ပုလိပ်(ကင်စေ) တပ်၌ဝင် စစ်သည်(၁၀) ဦးကို ကင်ပေတိုင်အကြီးအကဲ ဝိုလ်မှူးရှိဘာတာစံကိုယ်တိုင် ကွပ်မျက်ခဲ့ပြန်သည်။

ရှင်နရယ်အိဆိုမူရာက သည်ရက်စက်သော အဆုံးအဖြတ်ကို အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်းဟုလည်း ဆိုကြသည်။ သူကမူ သိလိုက်ပါသည်။ ရှင်နရယ်အိဆိုမူရာက အချိန်အခါ၊ အခြေအနေ၏ အခွင့်သာမှုကို အရယူ၍ 'Project-I' ၏ မျက်မြင်သက်သေများအား ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေခြင်းဟု သူ့ရင်က သိနေခဲ့ပါလေသည်။

'ရတနာ' ... တဲ့။

တကယ်ဆိုမူ သည်မြေ၊ သည်ဈေ၊ သည်နိုင်ငံ၊ သည်လူမျိုးတို့၏ ရတနာဟုဆိုမှ မှန်လေသည်။

မိမိတို့က ...၊ မိမိတို့ နိမ့်နိမ့်တပ်မတော်ကြီးက ဤမြေမှ သည် အနိုင်အထက်လှယက်ယူငင်ခဲ့သော သည်ပစ္စည်းတွေသည် မိမိတို့အတွက် ရတနာဟု ဆိုနိုင်ရာပါ၏လော။

ထိုထက်တစ်ပူ 'ရတနာဆိုသည် ထိုက်မှစံသည်' ဟု ရှေးစကားဟောင်း အဆိုရှိသည်။ သွေးစွန်းနေသော သူတို့လက်၊ လောဘဒေါသ မောဟတို့ ဟူးဟူးလျှံတက်ပေကုန်နေသော သူတို့နိမ့်နိမ့်တပ်မတော်ကြီးအထံ၌ သည်ရတနာပစ္စည်းတွေက စံရာလေမည်လော။ စံတိုက်

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေသလော။ ယခုပင်လျှင် သူတို့စစ်သည်နှစ်ရာခန့် သွေးမြေကျ၊ အသက်ခန္ဓာ စတေးခဲ့ကြရပြီ။

သည်အသက်၊ သည်ခန္ဓာတွေနှင့် သည်ရတနာတွေသည် အလဲအထပ်ပြုအပ်လောက်အောင် ထိုက်တန်ပါလေသလော။ နောက်နောက်ထပ်၍ မည်မျှ အသက်ပေးကြရလေဦးမည်နည်း။ မသိတတ်နိုင်ပြီ။

သူက ပင့်သက်ရင်မောကိုသာ တစ်ဝကြီး ချလိုက်မိတော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ...

'ရွတ်' ခန့် သစ်ရွက်ခြောက်ကို အသာဖွဖွ မြေမြင်နင်းမိသလိုလို ကြားလိုက်ရ၏။ စိတ်အလျင်နိုးကြား၍ အာရုံများထက်မြက်နေမှိုက်ဖြစ်၍ သူက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့လက်က အလိုလို သေနတ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ကညင်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်သို့ ဖိကပ်ထားလိုက်၏။ ကြယ်ရောင်အလင်းရိပ်၌ မျက်စိကျင့်သားရနေပြီးဖြစ်၍ ဝန်းကျင်ပတ်လည်ကို ကောင်းစွာမြင်သာသည်။

အသံကြားလိုက်ရသည့် မြေလမ်းရာကလေးဘေး၊ ဝါးပိုးရုံးရှုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်၏ရှေ့က ဆူးချုံပတ်ကလေးများတစ်ဝိုက်ကို အာရုံပြု၍ ကြည့်နေမိ၏။ ရူးရူးစိုက်စိုက် ...။ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မတွေ့ရ။ လုံးဝငြိမ်သက်နေသည်။

ညအမှောင်ကလည်း ဝို၍ သိပ်သည်းလာနေ၏။

သည်တောသည်တောင်၌ သည်နေရာကလေးတွင် သည်

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

အချိန်မျိုးမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာရှိလေမည်ဟု ကနဦးက ထင်မိခဲ့သည်။ ယခုမူ တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေသေးသလော။ တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သိပ်တော့မသေချာလှ။ သည်တောတွေ၊ သည်တောင်တွေ၊ သည်ရေ၊ သည်မြေတွေက သူတို့အိမ်သူတို့ယား၊ သူတို့သွားချင်ရာ သွားလာခွင့်ရှိသည်။

မိမိတို့ကသာ သူတို့မြေအပေါ် ကျူးကျော်လာသော ဧည့်သည်များပေတကာ။ သည်အတွေးဝင်တော့မှပင် သူ့အဖြစ်ကို သူ သတိရလျက် ပြုံးမိရပြီး ပင်စည်မှရွာ၍ သေဆတ်ကို ပြန်လည်သိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

ည၏အော်သံတွေကို ကြားနေရ၏။

ဘာတွေရယ်ဟု တိတိကျကျပြောဖို့ ခက်သည်။ လေတိုက်သံ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေ လှုပ်ရှားသံ၊ တောအုပ်ကို လေတိုးသံ၊ တောကြက်၊ တောငှက်၊ တောတိရစ္ဆာန်တွေ သွားလာလှုပ်ရှားသံ၊ သူတို့ဘာသာဘာဝ မြည်ကျွေးသံ ... စသည်စသည် ပေါင်းစုဖွဲ့လျက် ချောက်ချောက်ချားချား တော၏အော်သံတွေက မြူးတူးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

'တွေ့တာတွေကို ခဏရပ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်ဦးမှ' ဟု သူကိုယ်သူ မဲတင်း၍ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆင်းလာခဲ့သည်ဆိုသည်ထက် ခြေလှမ်းများကို သိမှတ်စိတ်ရှိရှိဖြင့် သေသေချာချာရေတွက်၍ လှမ်းလာခဲ့ခြင်းဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်နိုင်သည်။

တစ်လှမ်း ...၊ နှစ်လှမ်း ...၊ သုံးလှမ်း ...။

တောင်ကုန်းကမူလေး၏ထိပ်၌ စီးစီးမိုးမိုး လွင့်နေအောင် ထီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တည်းတည်နေသည့် ပတ်လည်လုံးပတ် ငါးပေခြောက်ပေခန့်ရှိမည့် ထီးထီးမားမား ထိုကညင်ပင်ကြီးမှ အရှေ့တောင်ဘက် ခြေလှမ်းကိုးဆယ်တိတိ၌ ထိုနေရာတည်နေ၏။ ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းတစ်ဆယ့်သုံးလှမ်းတွင်တောင် လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။

ရတနာသိုက် ...။

ဥစ္စာသိုက် ...။

'သိုက်' ဟုပင် ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် ခေါ်ချင်ခေါ်။ ရတနာပစ္စည်းတို့ အစုအဝေးဖြင့် မြှုပ်နှံထားရာ 'ဘဏ္ဍာအိမ်' ဟုပင် ဆိုချင်ဆို။ အလျားသုံးပေ၊ အနံနှစ်ပေ၊ အမြင့်နှစ်ပေရှိ သံသေတ္တာကြီး အလုံးခြောက်ဆယ်ဖြင့် ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းထားသော အာရှမြေတစ်လွှားမှ ဖက်ဆစ်ဂျပန်စစ်မင်းတို့ အာသာငမ်းငမ်း လုယက်သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသမျှ အပိုးတန်၊ အဖိုးထိုက်ရတနာတို့အား သည်နေရာ၌ စနစ်တကျမြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ ၈ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကိစ္စအလုံးစုံပြီးပြတ်ခဲ့၏။ သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခုနယ် ဖိစီးနှိပ်ရယ်နေသော 'Project-P' ၏ အဓိကအစိတ်အပိုင်းနှစ်ရပ်ဖြစ်သည့် သယ်ယူခြင်း၊ မြှုပ်နှံခြင်းအခန်းကဏ္ဍများက ပြီးခဲ့ပြီ။ ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့် ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်းတို့သည်သာ ဆက်လက်သယ်ယူရမည့် ဝန်တာများအဖြစ် ကြွင်းရစ်ခဲ့သည်။

သည်လက်ကျန်တာဝန်နှစ်ရပ်ကိုထမ်းဖို့ သူ၊ ဂျင်နရယ်တာနာကာ၊ ဂျင်နရယ်အီဆိုမှုရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအီးဒါး၊ သည်လေးဦးတည်း၌သာ တာဝန်ရှိတော့သည်။ သို့တစေ သည်လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းကြီးတစ်ရပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လုံး၏ ဝိညာဉ်၊ အသည်းနှလုံးသည် သူပင်ဖြစ်သည်ဟုလည်း သူ့စွဲက ပြောကြ သေးသည်။

'Project-P' ဟု အမည်ပေးထားအပ်သော သည်စစ်ဆင်ရေး ၏ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ 'P' ဆိုသည်မှာ 'Professor=ပါမောက္ခ' ဟုလည်း ကောင်း၊ ပါမောက္ခဆိုသည့် စကားရပ်၏ညွှန်းမှတ်မှာ သူပင်ဖြစ်သည် ဟုလည်းကောင်း အသိပေးခဲ့ကြပြန်သည်။ သည်ရတနာသိုက်၊ ဥစ္စာ သိုက်၊ ဘဏ္ဍာအိမ်အား ပြန်လည်တူးဖော်သည်အထိ မသေမပျောက် 'သက်ရှိမြေပုံ' အဖြစ် ရှင်သန်ကြွင်းရစ်ချိန်းမည်တဲ့။

ချယ်ရီတို့ဝေလေသော ဖူရီယာမာတောင်မင်း၏အခြေမှ ဇာတိ မြေမွေးရပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ့ချစ်သည်မိသားစုနှင့် အလဲအထပ် ပြုလျက် ထမ်းရွက်ထားရလေမည့် တာဝန်က 'သက်ရှိမြေပုံ' တစ်ချပ် ဖြစ်ရဦးမည်တဲ့လား ... လေ။

ခြေလှမ်းကို သူ့ရပ်လိုက်၏။

ကညင်ပင်ကြီးမှရေတက်လျှင် သူ့လိုယောက်ျားကြီးတစ် ယောက်၏ ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့် ခြေလှမ်းကိုးဆယ်တိတိ၌ သူ့ရပ်လိုက် သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ခြေစုံရပ်ထားသည့် သည်မြေလွှာအောက်၌ ရတနာတွေရှိသည်။ ရှိနေသည်။ ဘယ်ကာလ၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ် ကမ္ဘာတွင် ပြန်လည်တူးဖော်ခွင့် ရလေမည်မသိသည့် ရတနာသေတ္တာ ကြီးတွေ ရှိနေသည်။

ဟုတ်သည် ...။

ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလတွင်မှ သည်မြေကို ခြေချခွင့်ရတော့ လေမည် မသိတတ်နိုင်။ ယခုမှ ယာယီဖြင့်တော့ ခွဲခွာရဦးတော့မည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေမှသည် ...

သူတို့ကတော့ ရုံးနိမ့်ဆုတ်ခွာရမှုဟု ဝန်မခံ။ ယာယီစစ်ပြောင်း ခြေ နေရာချထားမှုဟု စကားလုံးလှလှကလေးများဖြင့် လှည့်ဖြားထား ဆဲ။ စင်ကာပူသို့တိုင်း ဦးတည်၍ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ခွာမည့် သည်ယာယီ ထွက်ပြေးဆုတ်ခွာရမှုက ဘယ်သောအခါ စစ်နာလန်ထူ၍ သည်မြေ၊ သည်အရပ်ကို မတ်မတ်ရပ်တည်ခွင့် ရနိုင်လေဦးမည်နည်း။ ဤသည် လည်း မသေချာပြန်။

မတ်လ (၄) ရက်နေ့ အရုဏ်ဦးက သူတို့၏ စစ်ဘက်မီကွာ သယ် ယာဉ်တန်းကြီးတစ်ခုလုံးအား စီမံညက်ညက်ကြေအောင် ကြား ဖြတ်အတိုက်ခံလိုက်ရသည်။ ယင်းနေ့ နံနက်လင်းသည်နှင့် မြင်းမြို့တွင် စုရုံးဖွဲ့စည်းပြီးသော မဟာမိတ်တို့၏ အမှတ် (၁၄) တပ်တော်စုမှ မိတ္ထီလာ ကို သိမ်းပိုက်ရေးထိုးစစ်ကြီး စတင်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ကုန် ရေကုန်ရေခန်း ထိုက် ကြခိုက်ကြသည်။ သတ်ကြဲဖြတ်ကြသည်။

အဆင့်ဆင့် ပိတ်ဆို့ဝန်းရံထားသော ဂျပန်ခံစစ်ကြောင်းတွေ တဝန်းဝန်းပြိုလဲကုန်၏။ မရပ်မတည်နိုင် ကျိုးပေါက်ပွင့်ထွက်ကုန်၏။ ညဗိုးမချုပ်မီ မိတ္ထီလာမြို့ ကျခဲ့၏။ မိတ္ထီလာမှ ဂျပန်တပ်တွေကားလုံး ဖန္ဒလေး။ တံခွန်တိုင်သို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

မတ်လ (၅) ရက်နေ့တွင် မိတ္ထီလာတပ်နယ်ရှိ ဗဟုတပ်မတော် တပ်ရင်း (၂) တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးက ၎င်းတို့တပ်ရင်း၌ တွဲဖက်ပေး ထားသော ဂျပန်ကြည်းတပ်စစ်ဦးစီးရုံး အကြံပေးအရာရှိ ပိုလ်ကြီးထိုပို နှင့် အကြပ်ဂျပန်နှစ်ဦးအား သုတ်သင်သတ်ဖြတ်၍ ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော် ကြီးကို အတိအလင်း စတင်တော်လှန်ခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တပ်ဖျောက်၍ မိတ္ထီလာတပ် နယ်ဒေသအသီးသီး၌ ဖြန့်ခွဲပြီး ဖဟာမိတ်တပ်များ၏ထိုးစစ်ကြောင့် အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေသည့် ဂျပန်ကင်းစခန်းများ၊ တိုက်ကင်းများအား အလစ်အငိုက် ဝင်စီး၏။ ချိုခိုတိုက်ခိုက်၏။ လက်နက်၊ ကျည်၊ စစ်တပ်ရိက္ခာ၊ စစ်သုံးယာဉ်များအား လှယက်လျက်ရှိ၏။

ဗိုလ်မှူးသောင်းကြည်၏ တပ်ရင်း (၅) သည်လည်း တပ်ရင်း (၂) ကဲ့သို့ တရားဝင်အတိအလင်း တော်လှန်ခြင်းမရှိသေးသော်လည်း လစ်လျှင်လစ်သလို ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များအား တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ သည်တပ်ရင်းနှစ်ရင်းနှင့် Force.136 မှ ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဖြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များကလည်း ထိထိရောက်ရောက် ဒုက္ခပေးနေသည်။

မတ်လ (၇) ရက်နေ့တွင် စစ်ဝန်ကြီး ဂျင်နရယ်အောင်ဆန်း အိမ်၌ ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကို ဗမာ့တပ်မတော်တပ်မှူးများ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဂျပန်စစ်ဘက်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ (ကင်ပေ) က အတိအကျ သတင်းရခဲ့၏။

သို့တစေ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစ်ရာက ဘာမျှမရှိ။ လက်ပူးလက်ကြပ်လည်း ဝင်ဖမ်း၍မဖြစ်။ သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ယင်း၏အကျိုးဆက်က နောက်တစ်နေ့လင်းသည်နှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဇာတိပြတော့သည်။

ဗမာ့တပ်မတော်၏ အထက်ဗမာပြည်၊ အနောက်မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးဗထူးက ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ ၈ ရက်နေ့လင်းအရုဏ်ဦး၌ စတင်လျက် စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး၊ သီပေါမြို့များ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဗမာစစ်တပ်များကို ကွပ်ကဲကာ မိမိတို့ဂျပန်တပ်များကို တရကြမ်း ထိုးစစ်ဆင် တော်လှန်ခဲ့သည်။ သူတို့ကြိုတင်တွက်ဆခဲ့ကြသော သည်မြေသည်ရေ၊ သည်နိုင်ငံ၏ အပန်းပိုးလျှိုကြီး တောက်လောင်ခဲ့စေပြီ။

မန္တလေး၏ မြောက်ဘက်စစ်မျက်နှာ ရွာဘုံခံစစ်ကြောင်းလည်း ကျိုးခဲ့ပြီ။ ရှိသမျှတပ်တွေက နောက်ပြန်လန်ကျလျက် မတ္တရာနယ်တွင် တပ်တည်စုရုံးလျက် ရှိနေကြ၏။ ဂျင်နရယ်စလင်း၏ သံချပ်ကာတပ်များနှင့် တင့်ကားတပ်များက တောခြောက်သလို ခြောက်လှန်လိုက်လာနေကြပြီ။

မကြာမတင်မီ မန္တလေးက ရွာရတော့မည်။

ဤမြေမှသည် ...

သူက တောင်ခြေကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

တောင်ခြေအရင်း ချောင်းအကူး သံဘေလီတံတားလေးဘေးမှကပ်၍ တောင်အခြေကို မေးတင်လျက် မြေနီကားလမ်းလေးကို ပြင်ရ၏။ ပြီးလျှင် သရက်ပင်အုပ်အုပ်ထွေးထွေးနှင့် ပြန့်ကျယ်ကလေး။ ပြန့်ကျယ်လွင်သာကလေး၏ လက်ခံဘက် တောင်စောင်းတွင် သံသေတ္တာကြီးတွေ ထမ်းစိုးတင်ဆောင်လာခဲ့သည့် လူသွားလမ်းကလေး။

သည်လမ်းအစ၌ တောင်နဘဲပင် ထီးထီးကြီးတစ်ပင်။ သံဘေလီတံတားမှ တောင်နဘဲပင်ကြီးအထိ ပေ ၁၃၀၀ နှင့် ၉ လက်မ။ တောင်နဘဲပင်ကြီးက မော့ကြည့်လျှင် မြင့်ထောင့် အနောက် ဂရုဒိဂရီ မြောက်အရပ်၊ ခန့်မှန်းခြေလမ်း ၈၂၅ ၌ သူတို့ရတနာသိုက်တည်ရာကို ညွှန်ပြမည့် ကညင်ပင်ကြီးရှိနေသည်။

ပြီးလျှင် မြေပြင်အခြေအနေ၊ ပြင်သာလွယ်သည့် အမှတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၃၆ ❀ လေယုမင်းသျှင်

အသားများကိုလည်း အသေးစိတ် သူမှတ်သားသည်။ တစ်ခုံစီခုံကြည့်၍
တဖြည်းဖြည်းချင်း မှတ်ဉာဏ်အတွင်း ရိုက်သွင်းသည့်နည်း။ သူလို
အနုပညာဗိဇ္ဇာသွေးရှိသူအဖို့ မခက်လှပါ။ တိကျသောချာမှုကို မက်မော
တတ်သည် သူ့အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကလည်း အသေးစိတ်ကလေးများကို
အမှတ်အသားပြုမိစေသည်။

လေကလေးက တဖြည်းဖြည်း ညင်းညင်းညံ့ညံ့ ပြေးလာ၏။
ရွက်ကြွေလေးများ မြေဝယ်ရှုပ်တိုက်ပြေးသံကိုလည်း သူကြား
ရသည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ပုစွင်းရင်ကွဲအော်သံတွေ
က နားမခံသာအောင် ကျယ်လောင်လှ၏။

ခွဲခွာခြင်း၏ နိဒါန်းသည် လွမ်းချင့်စဖွယ် ကောင်းလွန်းနေ
တော့သည်။

သူက သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်
ယူ၍ တစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်သည်။ ယမကာရည်တို့က ပူပြင်းလောင်
မြိုက်စွာ လည်ချောင်းအတွင်းမှ ပြေးဆင်းသွားကြလေ၏။

'ချွတ်' ခနဲ ခြေရွေ့သံကို နားဝယ်ခွဲမိပြန်သည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခြင်း
ခံနေရသလို စိတ်အနေ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းခြင်းဝေဒနာကို သိသိ
သာသာ ခံစားနေရ၏။

“မောင်ရှိန်စံများလား ...”
သူ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်နွယ်တစ်မျှင်က တင်းခနဲဖြစ်လာ
သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဤမြေမှသည် ❀ ၃၃၇

“မောင်ရှိန်စံ ... အသက်ရှင်နေသေးသလား။ အသက်ရှင်
နေပါစေဦး။ သူ့အပေါ် ကောင်းလွန်းလှခဲ့သည့် သည်မြေသည်ရေက
သည်မြန်မာလူငယ်ကလေး မသေပါစေနဲ့ဦး”

ရင်ထဲ၌ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်၍လာသည်။
အမှောင်ရိပ်၌ ရစ်ပိုင်းဖွဲ့တည်လာသော မျက်ရည်ငွေ့ငွေ့ကို လက်ခုံ
ဖြင့်သူတ်လျက် သည်ရတနာတည်ရာမြေကိုကျောခိုင်း၍ ခြေတစ်လှမ်း
စတင်လှမ်းသည်။

“နေရစ်ခဲ့တော့ မြန်မာပြည် ...”
“စီးဆင်းရစ်လေဦးတော့ ဧရာဝတီ ...”

“ဆာယိုနားရား”
နောက်ခြေတစ်လှမ်း ...။
နောက်တစ်လှမ်း ...။
နောက်တစ်လှမ်း ...။

ဤမြေမှသည် ကျောခိုင်း၍ အမှောင်ရိပ်အတွင်း တဖြည်း
ဖြည်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ။

(ဆက်လက်၍ 'သို ... ဧရာဝတီ' အမည်ဖြင့် ရေးသားထားပါသည်။)

မေတ္တာဖြင့်
ရေးယူမင်းသျှင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေယုပင်သျှင်

ကုန်းဘောင်တမ်းချင်း

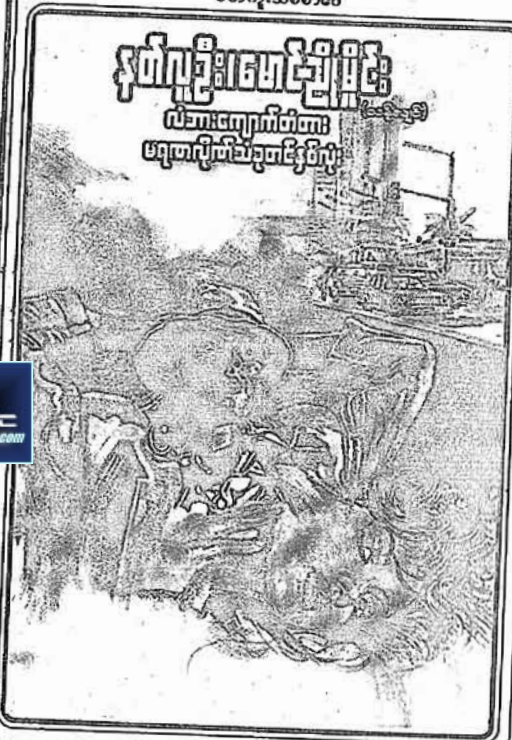
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၆၆၀၆၀၉

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နှုတ်ကုဉ်းစေတနာ

ပိဘားကျောက်ပုံတား
မရတပုံတံဆိပ်ခွတ်ငွေ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၇၂၀၂၁၁

ရေပျံမင်းသျှင်

ဤမြေသည်

BURMESE
CLASSIC
.com